PATRICK NESS

YOUNG

MONȘTRII DIN OAMENI

ULTIMUL VOLUM DIN TRILOGIA
PE TĂRÂMUL HAOSULUI

DE DOUĂ ORI CÂȘTIGĂTOR AL
CARNEGIE MEDAL

„ULUITOR... UN TRIUMF."
THE TIMES

TREI

FICTION CONNECTION

Patrick Ness

Monștrii din oameni

Ultimul volumul din trilogia *Pe tărâmul haosului*

Traducere din engleză de
Mihai Dan Pavelescu

TREI
2017

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

MONSTERS OF MEN
Patrick Ness
Copyright © 2010 by Patrick Ness

© Editura Trei, 2017
pentru prezenta ediție

C.P. 27-0490, București
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN ePUB: 978-606-40-0071-2
ISBN PDF: 978-606-40-0072-9
ISBN Print: 978-606-719-831-7

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Redactor: Alexandra Hânsa
Coperta colecției: Faber Studio
Director producție: Cristian Claudiu Coban
Dtp: Gabriela Chircea
Corectură: Maria Mușuroiu, Dușa Udrea

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Pentru Denise Johnstone-Burt

Cine-i în buncăr?
Cine-i în buncăr?

Femeile și copiii, primii
Și copiii, primii
Și copiii

Râd până-mi zboară capul

Înghit până plesnesc

— Radiohead, „Idioteque“

NOUL PRENTISSTOWN
SPRE OCEAN
CASA DE TĂMĂDUIRE
LOCUL ASOLIZARII
LIVEZI
RÂUL
CATEDRALA RUNATA
PIAȚA ORAȘULUI
DRUMUL SPRE SUD
TABĂRA SPACȘILOR
CASCADA
N

— Război… În sfârșit, rostește Primarul Prentiss și ochii îi scânteiază.

— Gura, spun eu. Nu-i vorba despre niciun *în sfârșit* aici. Singurul care dorește războiul ești *tu*.

— Cu toate acestea, se răsucește el spre mine și surâde, războiul se apropie.

Și, desigur, mă întreb deja dacă nu cumva faptul că l-am dezlegat pentru a putea lupta în bătălia aceasta a fost cea mai gravă greșeală a vieții mele…

Dar nu…

Nu, astfel ea va fi-n siguranță. Asta a treb'it să fac *pentru ca ea să fie-n siguranță*.

Și-l voi sili s-o protejeze, chiar dacă va treb'i să-l omor pentru asta.

Așa că-n timp ce soarele apune, eu și Primarul stăm pe dărâmăturile catedralei și privim peste piața orașului, pe când armata spacșilor coboară în zigzag pe dealul din fața noastră, suflând în trâmbița lor de luptă cu un zgomot ce te-ar putea rupe-n două…

În timp ce armata Stăpânei Coyle pătrunde în oraș în urma noastră, aruncând în aer totul din calea sa *Buuum! Buuum! BUUUM!*…

În timp ce primii soldați din armata Primarului încep s-apară în formații iuți dinspre sud, conduși de domnul Hammar, și traversează piața spre noi, pentru a primi ordine…

În timp ce locuitorii Noului Prentisstown fug în toate direcțiile, ca să-și salveze viețile…

În timp ce nava-cercetaș a noilor coloniști asolizează pe un deal undeva în apropierea Stăpânei Coyle, locul cel mai prost cu putință pentru ei…

În timp ce Davy Prentiss zace mort în ruinele de sub noi, împușcat de propriul lui tată, împușcat de bărbatul pe care tocmai l-am eliberat…

Și-n timp ce Viola…

Viola *mea*…

Gonește călare în mijlocul întregii nebunii, cu gleznele rupte, neputând nici măcar să stea singură în picioare…

Da, îmi spun.

Se apropie.

Sfârșitul a toate.

Sfârșitul tuturor.

— Da, Todd, rostește Primarul frecându-și palmele. Da, așa este.

Și repetă din nou cuvântul, îl spune de parcă i s-ar fi împlinit toate dorințele.

— *Război*.

ÎNCEPUTUL

Două bătălii

[Todd]

— *ÎI LOVIM PE SPACȘI FRONTAL!* răcnește Primarul spre bărbați, ațintindu-și Vacarmul spre mințile tuturor.

Chiar și a mea.

— *Se vor strânge la capătul drumului*, continuă el, *dar nu vor ajunge mai departe!*

Pun palma pe grumazul Sup'ratei. În nici două minute, Primarul și cu mine ne suiserăm pe Morpeth și Sup'rata care sosiseră în galop dinapoia ruinelor catedralei, iar până am încălecat și am trecut peste trupurile încă inconștiente ale bărbaților care-ncercaseră să m-ajute să-l răstorn pe Primar, armata începuse să capete o formă nedefinită în fața noastră.

Nu era însă toată, poate nici măcar jumătate, fiin'că restul încă se mai întindea pe drumul sudic spre dealul încununat de crestătură, drumul spre locul unde ar *treb'i* să se dea bătălia.

Băiat mânz? gândește Sup'rata și-i pot simți fiori de agitație prin tot trupul. Este pe jumătate moartă de frică.

La fel ca mine.

— *BATALIOANE, FIȚI GATA!* strigă Primarul.

Imediat domnul Hammar și domnul Tate, domnul O'Hare și domnul Morgan, care au sosit între timp, salută energic și soldații încep să se-alinieze în formațiile cuvenite, strecurându-se unii printre alții ca niște șerpi și ordonându-se atât de iute, că aproape mă dor ochii să-i privesc.

— Știu, spune Primarul. Este minunat, nu-i așa?

Îmi îndrept pușca spre el, pușca pe care am luat-o de la Davy.

— Nu uita-nțelegerea noastră, îi spun. O s-o ferești pe Viola de rele și n-o să mă controlezi cu Vacarmul tău. O să rămâi în viață numai dac-o să faci așa. Ăsta-i *singurul* motiv pentru care ți-am dat drumul.

Ochii lui fulgeră.

— Îți dai seama, zice Primarul, că asta înseamnă că nu mă poți scăpa din ochi, chiar dacă va trebui să mă urmezi în bătălie. Ești pregătit pentru așa ceva, Todd?

— Sunt pregătit, rostesc eu, deși nu sunt, da-ncerc să nu mă gândesc la asta.

— Am sentimentul că te vei descurca, zice el.

— Gura, îi spun. Te-am înfrânt o dată și te voi înfrânge din nou.

Primarul rânjește.

— N-am nicio îndoială în privința asta.

— OAMENII SUNT GATA, DOMNULE PREȘEDINTE! strigă domnul Hammar de pe calul său și salută energic.

Primarul nu-și desprinde ochii de la mine.

— Oamenii sunt gata, Todd, zice pe un ton de tachinare. Tu ești gata?

— Dă-i drumul odată.

Iar surâsul i se lățește și mai mult. Se răsucește către oameni.

— *Două divizii pe drumul de vest pentru primul atac*! Glasul șerpuiește din nou prin mințile tuturor, ca un zgomot pe care nu-l poți ignora. *Divizia căpitanului Hammar în față, căpitanul Morgan în ariergardă! Căpitanul Tate și căpitanul O'Hare vor organiza restul oamenilor și armelor când vor sosi și se vor alătura luptei în cea mai mare grabă*.

Restul armelor? mă întreb eu.

— *Dacă lupta nu se va fi terminat deja până când ni se vor alătura*…

Bărbații râd la auzul acestor cuvinte, un râset sonor, nervos, agresiv.

— *Apoi, ca armată unită, vom împinge spacşii înapoi în sus pe dealul acela și-i vom face să regrete ZIUA ÎN CARE S-AU NĂSCUT!*

Iar bărbații ovaționează aprobator.

— Domnule Președinte, strigă căpitanul Hammar, ce facem cu armata Ripostei?

— Mai întâi îi batem pe spacși, spune Primarul, după care Ripostă va fi floare la ureche.

Privește dincolo de armata lui, spre dealul pe care armata spacșilor continuă să coboare. Iar apoi ridică

pumnul și trimite cel mai sonor strigăt în Vacarm, un strigăt care sfredelește până-n miezul tuturor celor care-l aud.

— *LA ATAC!*

— *LA ATAC!* răcnește armata și părăsește repede piața, gonind spre dealul cu drum în zigzag.

Primarul îmi aruncă o ultimă privire, ca și cum abia se poate stăpâni să nu râdă de încântarea pe care o simte. Fără alt cuvânt, îi dă pinteni lui Morpeth și pornește în galop spre piață, urmând armata ce tocmai se-ndepărta.

Armata care pleca la război.

Urmărire? întreabă Sup'rata și spaima mustește din ea ca sudoarea.

— Are dreptate, spun eu. Nu-l putem lăsa să ne scape din ochi. Treb'e să se țină de cuvânt. Treb'e să-și câștige războiul. Treb'e s-o salveze pe ea.

Pentru ea, gândește Sup'rata.

Pentru ea, gândesc și eu, punând înapoia cuvintelor tot ce simt.

Și-i gândesc numele…

Viola.

Și Sup'rata se repede spre bătălie.

{Viola}

Todd, gândesc eu, călărindu-l pe Ghindă prin masa de oameni care se înghesuie pe drum, încercând să fugă de sunetele oribile de trâmbiță dintr-o parte și de exploziile bombelor Stăpânei Coyle din cealaltă parte.

BUUUM! detonează alta și văd un glob de foc ridicându-se spre cer. Zbieretele din jur sunt aproape insuportabile. Oameni care fug înainte pe drum se ciocnesc de oameni care fug *înapoi* pe drum și toți ne stau în cale.

Ne stau în cale spre nava-cercetaș.

Trâmbița izbucnește din nou și se aud încă și mai multe zbierete.

— Trebuie să mergem, Ghindă, rostesc între urechile calului. Indiferent ce ar fi acel sunet, cei din nava mea pot…

O mână îmi prinde brațul și aproape că mă smulge din șa.

— *Dă-mi calul!* urlă un bărbat, trăgând cu putere. *Dă-mi-l!*

Ghindă se răsucește și încearcă să se îndepărteze, dar pe drum sunt prea mulți oameni care ne înghesuie…

— Dă-mi drumul! țip eu spre bărbat.

— *Dă-mi-l*! zbiară el. *Vin spacșii!*

Vestea aceea mă surprinde într-atât, încât este aproape gata să mă doboare din șa.

— *Cine?*

Însă el nu ascultă și în lumina crepusculară îi pot vedea albul retinei care strălucește terorizat…

ȚINE-TE BINE! răcnește Ghindă și eu strâng încă și mai puternic de coama lui, iar el se cabrează, îl îndepărtează pe bărbat și sare înainte în noapte. Oamenii țipă, ferindu-se din calea noastră, și-i doborâm pe alții, în timp ce Ghindă își croiește drum, iar eu mă țin agățată cu disperare.

Ajungem într-o porțiune mai liberă și el își întețește galopul.

— *Spacșii?* repet eu. Ce voia să spună? Doar nu se poate…

Spacși, gândește Ghindă. ***Armată spacși. Război spacși.***

Mă întorc să privesc în urmă pe când galopează, în urmă spre luminile ce coboară pe drumul în zigzag de pe dealul îndepărtat.

O armată de spacși.

O armată de spacși sosește, de asemenea.

Todd? gândesc eu, știind că mă îndepărtez de el și de Primarul legat cu fiecare tropot de copite.

Principala speranță este nava. Ei ne vor putea ajuta. *Cumva,* ei ne vor putea ajuta pe mine și pe Todd.

Noi am oprit un război, îl putem opri și pe acesta.

Gândesc iarăși numele lui, *Todd*, trimițându-i putere. Iar Ghindă și cu mine gonim pe drum spre Ripostă, spre nava-cercetaș și eu încă nu mi-am pierdut speranța că am dreptate…

[Todd]

Sup'rata galopează după Morpeth, în timp ce armata se revarsă pe drum înaintea noastră, izbind cu

brutalitate fiecare cetățean din Noul Prentisstown care se întâmplă să-i stea în cale. Sunt două batalioane, primul condus de domnul Hammar, care zbiară din șaua calului său, pe când mai puțin vehementul domn Morgan conduce al doilea batalion pe urmele lui. Cu totul sunt poate patru sute de bărbați, cu pușile ridicate, cu fețele contorsionate în urlete și răcnete.

Iar Vacarmul lor…

Vacarmul lor este ceva monstruos, acordat laolaltă și împletit cu sine însuși, care **mugește** ca o singură voce, aidoma unui gigant sonor și furios care înaintează pe drum bătătorind asurzitor pământul.

Face ca inima să-mi bubuie în piept, dorind să scape dinăuntru.

— Ține aproape, Todd! strigă Primarul de pe Morpeth, venind lângă mine în vreme ce călărim rapid.

— Nu-ți face griji-n privința asta, îi zic strângând pușca.

— Să am grijă de viața ta, adaugă el privindu-mă. Și nu uita nici partea ta din învoială. Nu mi-ar plăcea să existe victime cauzate de focurile noastre.

Apoi îmi face cu ochiul.

Viola, gândesc drept spre el, trimițându-i numele într-un pumn de Vacarm.

El tresare.

Și acum nu mai zâmbește așa mult.

Călărim după armată prin capătul de vest al orașului, pe drumul principal, pe lângă ruine ce aparțin probabil fostelor închisori pe care Riposta le-a ars în atacul lor cel mai mare de până azi. Am fost pe-aici doar o singură dată, când am alergat în sens invers cu Viola în brațe, purtând-o pe drumul în zigzag când era pe moarte, purtând-o spre ceea ce credeam că era protecția, însă nu l-am găsit decât pe bărbatul care călărește acum alături de mine, bărbatul care a ucis o mie de spacși ca să pornească războiul acesta, bărbatul care a torturat-o pe Viola pentru informații pe care le știa deja, bărbatul care și-a omorât propriul fiu….

— Și ce alt tip de bărbat ai dori să te conducă în bătălie? spune el, citindu-mi Vacarmul. Ce alt tip de

bărbat este potrivit pentru război?

Un monstru, gândesc eu și-mi amintesc ce-mi spusese Ben o dată. *Războiul face din oameni monștri*.

— Greșit, spune Primarul. Războiul ne face în primul rând oameni. Până nu există un război, suntem doar copii.

Altă rafală de trâmbiță sosește mugind spre noi, atât de sonoră, încât aproape ne smulge capetele de pe umeri și oprește-n loc armata pentru o clipă sau două.

Ne uităm la drumul de la baza dealului. Vedem torțe spacse ce se adună acolo pentru a ne întâmpina.

— Tu ești pregătit să crești, Todd? întreabă Primarul.

{Viola}

BUUUM!

Altă explozie, acum chiar în fața noastră, care aruncă peste copaci resturi ce fumegă. Sunt atât de speriată, încât uit de starea gleznelor mele și încerc să-l îmboldesc pe Ghindă cu călcâiele așa acum am văzut în clipuri, în navă. Mă chircesc toată de durere. Bandajele pe care Lee — el este încă undeva pe aici, încercând să găsească Riposta în locul greșit, oh, te rog, să nu pățească nimic, *te rog* să nu pățească nimic — mi le-a înfășurat în jurul picioarelor sunt bune, dar oasele sunt tot rupte și pentru un minut agonia îmi fulgeră în sus prin corp, până la arsura pulsatorie din banda care-mi încercuiește antebrațul. Îmi suflec mâneca și privesc. Pielea din jurul benzii este roșie și fierbinte, banda în sine este doar oțel subțire, de neclintit, de netăiat, care mă etichetează ca numărul 1391 până în ziua când voi muri.

Acesta este prețul pe care l-am plătit.

Prețul pe care l-am plătit ca să-l găsesc pe el.

— Și-acum trebuie să facem ca prețul să merite, îi spun lui Ghindă, al cărui Vacarm răspunde ***Fată mânză,*** aprobându-mă.

Aerul se umple de fum și în față zăresc focuri. Oamenii continuă să fugă pe lângă noi în toate direcțiile, deși sunt tot mai puțini pe măsură ce ne apropiem de ieșirea din oraș.

Dacă Stăpâna Coyle și Riposta au pornit de la Ministerul Asaltului, venind dinspre est spre centrul orașului, atunci înseamnă că au trecut deja de dealul unde fusese turnul de comunicații. Iar acela este locul cel mai probabil unde să fi asolizat nava. Stăpâna Coyle s-ar fi întors și ar fi luat o căruță ca să ajungă acolo, pentru a fi prima care să le vorbească, dar pe cine ar fi lăsat la conducere?

Ghindă continuă să galopeze pe drumul care descrie o curbă largă…

Și *BUUUM!*

Un fulger de lumină și altă clădire explodează în flăcări, reflectând drumul din fața mea pentru o secundă strălucitoare…

Și îi văd…

Riposta.

Rânduri de bărbați și de femei, cu *R*-uri albastre vopsite pe piepții cămășilor și uneori chiar pe fețe.

Și toți cu pușile întinse…

În fața unor căruțe ticsite cu arme…

Deși îi recunosc pe unii dintre ei (Stăpâna Lawson, Magnus, Stăpâna Nadari), parcă nu i-aș cunoaște deloc, într-atât par de aprigi, de concentrați, de speriați și curajoși și hotărâți, iar pentru o clipă trag frâiele lui Ghindă, temându-mă să mai înaintez spre ei.

Flash-ul exploziei moare și ei dispar din nou în beznă.

Înainte? întreabă Ghindă.

Inspir adânc și mă întreb cum vor reacționa ei la vederea mea, mă întreb dacă mă vor vedea sau mă vor secera pur și simplu din șa în toiul derutei.

— N-avem de ales, spun în cele din urmă.

Și tocmai când el se încordează să pornească mai departe…

— Viola? aud din întuneric.

[Todd]

Drumul care iese din oraș ajunge la o zonă deschisă, mărginită de râu în dreapta, pe unde se prăbușește cascada masivă, și chiar în fața noastră se află drumul ce coboară în zigzag pe deal. Condusă de

căpitanul Hammar, armata vuiește, revărsându-se în zona deschisă și, deși am fost o singură dată în locul ăsta, țin minte că aici existau copaci și căsuțe, iar asta-nseamnă că Primarul și-a pus oamenii să-l curețe, pregătindu-l pentru a fi un câmp de bătălie…

Ca și cum ar fi știut că se apropia…

Dar n-am timp să mă gândesc la asta, fiin'că domnul Hammar strigă „STOP!“ și oamenii se opresc în formație și privesc peste locul deschis…

Pentru că acolo sunt…

Primii luptători din armata spacșilor…

Se răspândesc în evantai pe terenul deschis, o duzină, două duzini, zece duzini, năvălind în jos pe deal ca un râu de sânge alb, cu făcliile ținute sus, cu arcuri și săgeți și cu niște obiecte ciudate, lungi și albe în mâini, și mai sunt spacșii pedeștri, care roiesc în jurul altor spacși care călăresc niște creaturi albe și uriașe cu aspect de tauri, dar mai înalte și mai masive, având un singur corn gros care se înalță din vârful nasului, iar creaturile sunt îmbrăcate în platoșe grele ce par făcute din argilă, și văd că mulți soldați spacși poartă de asemenea argilă care le acoperă pielea albă…

Apoi urmează altă răbufnire de trâmbiță, atât de sonoră, încât jur că urechile încep să-mi sângereze și acum pot vedea cu propriii mei ochi trâmbița, legată pe spinările a două creaturi cu corn, sus pe vârful dealului, și-n ea suflă un spacs gigantic…

Și, ah, Dumnezeule…

Ah, Doamne Dumnezeule…

Vacarmul lor…

Se rostogolește în jos pe deal ca o armă în sine, trece peste terenul deschis aidoma unui val înspumat pe un râu năvalnic și vine drept spre noi, cu imagini ale armatei lor care ne doboară, cu imagini ale soldaților noștri ciopârțiți în bucăți, imagini de oroare și hidoșenie pe care nu le-aș putea descrie niciodată, imagini…

Imagini pe care propriii noștri soldați le expediază înapoi spre ei, imagini care se ridică din masa de bărbați din fața mea, imagini de capete smulse de pe

umeri, de gloanțe care sfârtecă spacși, de măcel, de nesfârșit, nesfârșit…

— Păstrează-ți concentrarea, Todd, spune Primarul, altfel bătălia îți va lua viața. Iar eu, unul, sunt mai mult decât curios să văd ce fel de bărbat te vei dovedi.

— FORMAȚI O LINIE! îl auzim pe domnul Hammar răcnind și imediat soldații dinapoia lui încep să se răsfire. PRIMUL VAL, GATA! strigă el și bărbații se opresc și ridică puștile, încordați pentru a se repezi înainte la comanda sa, în vreme ce al doilea val se formează în spatele lor.

Și spacșii s-au oprit și au alcătuit o linie la fel de lungă la baza dealului. O creatură cu corn se află în mijlocul acelei linii, cu un spacs călare pe ea îndărătul unui obiect alb în formă de „U“ ce pare făcut din os, de două ori mai lat ca un om și montat pe un suport pe platoșa creaturii.

— Ce-i *asta*? îl întreb pe Primar.

El surâde parcă pentru sine.

— Cred că vom afla în scurt timp.

— SOLDAȚI, PREGĂTIȚI-VĂ! strigă domnul Hammar.

— Rămâi cu mine în urmă, Todd, spune Primarul. Pe cât poți, ține-te departe de luptă.

— Da, știu, spun cu Vacarmul încărcat de resentimente. Nu-ți place să te murdărești pe mâini.

El mă privește în ochi.

— Oho, nu-ți face griji, ne așteaptă destule zile murdare.

Și apoi.

— LA ATAC!!! răcnește domnul Hammar din adâncul rărunchilor…

Și războiul începe.

{Viola}

— *Wilf!* strig eu, îndreptându-mă într-acolo.

El conduce un car tras de boi, aflat puțin într-o parte, în fața primei linii a Ripostei, care continuă să avanseze în crepusculul plin de fum.

— Iești *vie*! spune Wilf și sare din car, să vină spre mine. Stăpâna Coyli ni-a zis c-ai murit.

Mânia îmi răscolește din nou măruntaiele, amintindu-mi ce încercase să facă Stăpâna Coyle, amintindu-mi de bomba pe care o pregătise pentru Primar și de faptul că nu păruse să-i pese că m-ar fi ucis și pe mine.

— Stăpâna Coyle se-nșală în multe privințe, Wilf.

El ridică ochii spre mine și în lumina lunilor pot vedea spaima din Vacarmul lui, din omul cel mai calm pe care l-am întâlnit pe planeta asta, un om care și-a riscat viața nu doar o dată, pentru a ne salva pe mine și pe Todd, spaima din singurul om de aici care nu s-a temut niciodată.

— Vin spacșii, Viola, rostește el. Treb'e să pleci d-aici.

— Mă duc să aduc ajutoare, Wilf…

Alt *BUUUM* detonează o clădire aflată pe cealaltă parte a drumului. Urmează o undă de șoc și Wilf trebuie să se prindă de căpăstrul lui Ghindă pentru a nu fi răsturnat din picioare.

— *Ce dracu' fac ăștia?* țip eu.

— Ordinili Stăpânei, răspunde Wilf. Ca să salvezi trupu', uneori treb'i să tai picioru'.

Încep să tușesc din cauza fumului.

— Pare *exact* genul de tâmpenii pe care le-ar spune ea. Unde-i Stăpâna Coyle?

— A plecat când nava aia a zburat pi deasupra. A plecat repidi spre locu' undi a coborât.

Inima îmi zvâcnește.

— Unde a coborât, Wilf? Unde anume, exact?

El arată în urmă, spre drum.

— Pi dealu-ăla, undi iera turnu-ăla.

— *Știam* eu!

Hăt departe se aude altă trâmbițare. De fiecare dată când răsună mugetul trâmbiței, orășenii care fug în toate părțile țipă și ei. Aud strigăte chiar și dinspre armata Ripostei.

— Treb'i să fugi, Viola, repetă Wilf și mă atinge pe braț. Armata spacșilor nu-i a bună. Treb'i să pleci. Treb'i să pleci *imediat*.

Îmi stăpânesc un fior de îngrijorare pentru Todd.

— Trebuie să pleci și tu, Wilf. Șmecheria Stăpânei Coyle n-a funcționat. Armata Primarului este deja

înapoi în oraș.

Wilf inspiră aer printre dinți, șuierând.

— Noi l-am prins pe Primar, continui eu, și Todd încearcă să oprească armata, însă, dacă veți ataca frontal, veți fi măcelăriți.

El privește înapoi spre oamenii din Ripostă, care continuă să înainteze pe drum, cu fețele încordate, deși unii dintre ei ne văd pe mine și pe Wilf, mă văd vie, pe șaua calului, și surpriza începe să se citească pe chipuri. Îmi aud numele rostit de mai multe ori.

— Stăpâna Coyle a spus s-avansăm, zice Wilf, și s-aruncăm în aer, indiferent ce-am auzi.

— Pe cine a lăsat la conducere? Pe Stăpâna Lawson? îl întreb, dar Wilf nu răspunde și-l privesc mai atent. Pe tine te-a lăsat, așa-i?

El încuviințează încet din cap.

— A zis că-s cel mai bun la urmat ordini.

— A greșit din nou, spun eu. Wilf, *trebuie* să-i întorci din drum.

El privește armata, care continuă să vină, continuă să mărșăluiască.

— Celelalti Stăpâni n-o să m-asculti, rostește după aceea, dar îl pot auzi gândind.

— Da, spun eu aprobându-i gândul, însă toți *ceilalți* o vor face.

Wilf revine cu ochii la mine.

— O să-i întorc din drum.

— Eu trebuie să ajung la navă. De-acolo putem căpăta ajutoare.

Wilf încuviințează din cap și arată cu degetul mare înapoi peste umăr.

— P-al doilea drum mari d-acolo din spati. Stăpâna Coyli ari vreo două'j di minuti-naintea ta.

— Mulțumesc.

El încuviințează iarăși din cap, după care se întoarce spre Ripostă.

— *Retragerea!* strigă din toate puterile. *Retragerea!*

Îl îmboldesc pe Ghindă să ne urmăm drumul și trecem pe lângă Wilf, apoi pe lângă fețele uluite ale Stăpânelor Lawson și Nadari, aflate în primul rând al Ripostei.

— Din a cui autoritate? se răstește Stăpâna Nadari.

— A mia! rostește Wilf mai apăsat decât l-am auzit vreodată.

Eu trec deja printre rândurile armatei și-l îndemn pe Ghindă să galopeze cât poate de repede, așa că nu-l zăresc pe Wilf când spune:

— Și-a iei!

Dar știu că mă arată cu degetul.

[Todd]

Prima noastră linie sprintează peste câmpul deschis, ca un perete ce se năruie în jos pe un deal…

Bărbații aleargă în formație de V, cu domnul Hammar răcnind de pe cal din vârful formației…

Următoarea linie pleacă la o secundă după aceea, așa că acum sunt două șiruri care gonesc cu armele scoase spre linia de spacși, dar…

— De ce nu trag? îl întreb pe Primar.

El expiră încetișor.

— Aș zice că din prea multă încredere.

— Poftim?

— Vezi tu, împotriva spacșilor noi am luptat mereu de la mică distanță. Era modul cel mai eficient. Dar…

Ochii lui examinează prima linie a spacșilor…

Care nu se clintește.

— Cred că ar fi bine să ne dăm ceva mai înapoi, Todd, adaugă el, apoi îl întoarce pe Morpeth înainte ca eu să fi putut spune vreun cuvânt.

Mă uit din nou la bărbații care aleargă…

Și la linia de spacși care nu se mișcă…

Și la bărbații care se apropie….

— Dar de ce…?

— Todd, spune Primarul, aflat acum la douăzeci de metri înapoia mea…

Un fulger de Vacarm străbate spacșii…

Un soi de semnal…

Toți spacșii din prima linie ridică arcurile și săgețile…

Sau bețele albe…

Iar spacsul de pe creatura cu corn ia în fiecare mână câte o torță…

— FIȚI GATA! strigă domnul Hammar de pe calul său, care galopează direct spre creatura cu corn…

Bărbații ridică armele…

— În locul tău m-aș da imediat în spate! îmi strigă Primarul…

Eu trag puțin de frâiele Sup'ratei…

Dar ochii continuă să-mi fie asupra bătăliei și a soldaților care traversează câmpul deschis din fața mea, și a soldaților din urma lor pregătiți să facă același lucru, și a altor soldați în urma *lor*…

Iar eu și Primarul așteptăm în spatele tuturor…

— ȚINTIȚI! urlă domnul Hammar cu vocea și cu Vacarmul său…

O întorc pe Sup'rata și galopez spre Primar…

— De ce nu *trag*? îl întreb când mă apropii…

— Cine? replică el, continuând să studieze spacșii. Oamenii sau inamicii?

Mă uit spre câmpul de bătălie…

Domnul Hammar a ajuns la nici cincisprezece metri de creatura cu corn…

Zece…

— Oricare dintre ei, îi zic…

Cinci…

— *Asta*, spune Primarul, ar trebui să fie interesant.

Și-l vedem pe spacsul de pe creatura cu corn aducând laolaltă cele două torțe înapoia obiectului în formă de „U"…

Și *VUUUM!*

Un potop de foc explodează, se revarsă, se rostogolește, se învolburează, semănând perfect cu râul care spumegă pe lângă el, și iese *vuind* din obiectul în formă de „U", *mult* mai mare decât pare posibil, extinzându-se, crescând și înghițind lumea ca un coșmar…

Năvălind spre domnul Hammar…

Care-și smucește calul cu putere la dreapta…

Se dă la o parte…

Dar prea târziu…

Focul îl învăluie din ambele părți…

Se lipește de domnul Hammar și de calul lui ca o peliculă…

Și ei ard ard ard, în timp ce gonesc și-ncearcă să se îndepărteze de el…

Gonesc direct spre râu…

Însă domnul Hammar n-ajunge până acolo…

Cade de pe șaua în flăcări a calului în flăcări…

Lovește pământul într-un morman tresăritor de foc…

Apoi rămâne nemișcat pe când calul lui dispare în apă…

Zbierând și zbierând…

Îmi întorc privirea spre armată…

Și văd că bărbații din primul rând nu au cai, pe care să fugă….

Și focul…

Mai gros decât focul normal…

Mai gros și mai greu…

Trece prin ei ca o avalanșă de stânci…

Înghițindu-i pe primii zece pe care-i atinge…

Arzându-i atât de iute, încât abia îi poți auzi zbierând…

Și ei sunt cei norocoși…

Fiin'că focul se-ntinde…

Se lipește de uniforme și de păr…

Și pielea…

Și, Doamne Dumnezeule, *pielea* de pe soldații din primul rând…

Și ei cad…

Și ei ard…

Și ei zbiară precum calul domnului Hammar…

Și ei continuă să zbiere…

Vacarmul lor crește și acoperă Vacarmul a orice altceva…

Rafala de foc se risipește în cele din urmă și domnul Morgan urlă „RETRAGEREA!“ spre liniile de soldați din față, iar aceștia se întorc deja și fug, trăgând cu armele lor și în același timp primele săgeți ale spacșilor încep să se arcuiască prin aer, iar ceilalți spacși ridică bețele lor albe din care ies fulgere. Oamenii loviți de săgeți în spate și-n burtă și-n fețe încep să cadă și oamenii loviți de fulgerele bețelor albe încep să piardă bucăți din brațele lor și din

umerii lor și din capetele lor, cad pe pământ morți morți morți…

Și o strâng pe Sup'rata de coamă îndeajuns de tare ca să-i smulg fire…

Și ea este atât de speriată, încât nici măcar nu se plânge…

Nu-l pot auzi decât pe Primar, lângă mine…

Rostind:

— În sfârșit, Todd…

Apoi se întoarce și zice:

— Un inamic demn de respect.

{Viola}

Eu și Ghindă ne-am îndepărtat abia de un minut de armata Ripostei, când trecem de primul drum și recunosc unde suntem. Este drumul spre casa de tămăduire unde mi-am petrecut primele săptămâni în Noul Prentisstown, casa de tămăduire din care Maddy și cu mine ne-am furișat într-o noapte.

Casa de tămăduire unde a adus corpul lui Maddy ca să-l pregătim pentru înmormântare, după ce sergentul Hammar o împușcase absolut fără motiv.

— Nu te opri, Ghindă, rostesc eu și alung gândul acela. Drumul care urcă spre turn trebuie să fie pe-aici…

Pe neașteptate, cerul crepuscular se luminează în spatele meu. Mă întorc, la fel ca Ghindă, și, cu toate că orașul este hăt departe și înapoia copacilor, putem vedea un fulger gigantic de lumină, tăcut de la depărtarea aceasta, neînsoțit de bubuitura vreunei explozii, ci doar o strălucire puternică, foarte puternică, ce crește și crește, apoi dispare, iluminând puținii oameni de pe drum care au ajuns atât de departe de oraș, și mă întreb ce s-a putut întâmpla acolo de a cauzat o asemenea lumină?

Și mă întreb dacă Todd este cumva în mijlocul ei.

[Todd]

Următoarea rafală de foc sosește înainte ca oricine să fi fost pregătit…

VUUUM!

Năvălește peste câmpul deschis, îi prinde pe soldații care se retrag, le topește armele, le arde trupurile, îi năruie la pământ în mormane groaznice…

— Treb'e să fugim de-aici! strig spre Primar, care privește bătălia ca hipnotizat, cu trupul încremenit, dar cu ochii mișcându-se înainte și înapoi, observând totul.

— Bețele acelea albe, rostește el încet. În mod clar sunt un fel de arme balistice, dar vezi cât de distrugătoare sunt?

Mă uit la el cu ochii larg deschiși.

— FĂ CEVA! urlu după aceea. Sunt măcelăriți!

El arcuiește o sprânceană.

— Todd, ce crezi tu că este războiul?

— Dar acum spacșii au arme mai bune! Nu-i vom putea opri!

— Crezi că nu? spune el și arată din bărbie spre câmpul de luptă.

Mă uit și eu într-acolo. Spacsul de pe creatura cu corn își pregătește torțele pentru altă rafală, dar unul dintre soldații Primarului s-a sculat din locul unde căzuse, acoperit de arsuri, și acum ridică pușca și trage…

Și spacsul de pe creatura cu corn scapă o făclie și-și duce mâna la gât, acolo unde l-a lovit glonțul, apoi cade de pe creatură, într-o parte, pe pământ…

Ovații se ridică din rândul soldaților Primarului când văd ce s-a-ntâmplat…

— Orice armă are slăbiciunile ei, rostește Primarul.

Și iute ca fulgerul, ei se regrupează, iar domnul Morgan înaintează călare, conducând acum *toți* oamenii, și mai multe puști trag, mai multe săgeți și fulgere albe sosesc dinspre spacși, și mai mulți soldați se prăbușesc. Cad, de asemenea, și spacși, cu platoșele din argilă trosnind și explodând, cad sub picioarele altor spacși, care mărșăluiesc în urma lor…

Însă ei continuă să vină…

— Suntem întrecuți numeric, îi spun Primarului.

— Ah, de cel puțin zece ori, zice el.

Arăt spre deal.

— Iar ei au mai multe chestii de-alea care aruncă foc!

— Dar încă nu sunt pregătite, Todd, rostește el și are dreptate, creaturile se află îndărătul soldaților spacși de pe drumul în zigzag și nu pot să tragă, pentru că ar distruge jumătate din propria lor armată.

Iar acum linia spacșilor se izbește cu adevărat de linia oamenilor și-l văd pe Primar numărând ceva pe degete și privind apoi peste umăr, spre drumul pustiu dinapoia noastră.

— Știi, Todd, spune el prinzând frâiele lui Morpeth, cred că vom avea nevoie de absolut toți oamenii.

Se răsucește către mine.

— E momentul să luptăm.

Și eu știu, cu un fior care-mi străpunge inima, că dacă Primarul însuși va intra în luptă…

Atunci situația este cu *adevărat* disperată.

{Viola}

— Acolo! strig eu și arăt drumul care urcă spre turnul de pe deal.

Ghindă galopează spre vârf și stropi înspumați de sudoare îi zboară de pe grumaz.

— Știu, îi șoptesc între urechi. Aproape am ajuns.

Fată mânză, gândește calul și pentru o secundă cred că este posibil ca el să râdă de compasiunea mea. Sau poate că de fapt încearcă să mă liniștească *pe mine*.

Drumul devine incredibil de întunecos, când se curbează îndărătul dealului. Pentru un minut sunt izolată de toate sunetele dinspre oraș, de toate luminile de acolo, de tot Vacarmul care mi-ar putea spune ce se întâmplă. Pare ca și cum Ghindă și cu mine am goni prin vidul cel mare și negru, prin tăcerea stranie a unei nave micuțe în imensitatea spațiului cosmic, acolo unde propria ta lumină este atât de fragilă față de întunericul din jur, încât la fel de bine ar putea să nici nu existe…

Apoi aud un zgomot dinspre vârful dealului…

Un zgomot pe care-l recunosc…

Aburi eliberați prin duze…

— Sisteme de răcire! îi strig lui Ghindă, de parcă ar fi cuvintele cele mai minunate din lume.

Zgomotul aburilor sporește în intensitate pe măsură ce ne apropiem de coama dealului și văd totul în minte: două duze uriașe pe spatele navei-cercetaș, imediat deasupra motoarelor pe care le răcesc după intrarea în atmosferă…

Aceleași duze care nu s-au deschis la propria mea navă când motoarele au luat foc.

Aceleași duze care au cauzat prăbușirea noastră și moartea tatei și a mamei.

Ghindă ajunge în vârful dealului și pentru o secundă nu văd decât spațiul uriaș și pustiu unde fusese turnul de comunicații, turnul pe care Stăpâna Coyle a preferat să-l arunce în aer decât să-i îngăduie Primarului să-l utilizeze pentru a-mi contacta primul nava. Majoritatea ruinelor metalice au fost strânse în mormane uriașe de fiare și când Ghindă galopează peste terenul deschis, la început nu văd decât grămezile acelea sub razele sateliților naturali: sunt trei, acoperite de praful care s-a adunat în lunile scurse de la prăbușirea turnului…

Trei movile de metal…

Și înapoia lor, a patra…

De forma unui șoim gigantic, cu aripile întinse…

— Acolo!

Ghindă recurge la resurse de energie nebănuite și galopăm spre partea din spate a navei, aburii și căldura se revarsă din duze spre cer, iar pe când ne apropiem văd un fascicul de lumină în stânga, ce provine probabil de la deschiderea trapei de sub o aripă a navei…

— Da, șoptesc. Ei sunt într-adevăr *aici*…

Pentru că ei *sunt* într-adevăr aici. Aproape crezusem că nu vor mai sosi niciodată și mă simt ușor ametită, iar respirația începe să mi se iuțească, deoarece ei sunt aici, ei sunt realmente *aici*…

Văd trei siluete pe sol, la baza rampei, conturate în raza de lumină ce vine dinăuntru, iar umbrele lor se întorc când aud răpăitul copitelor lui Ghindă…

În lateral zăresc o căruță în întuneric, ai cărei boi pasc iarbă…

Iar noi ne apropiem…

Și ne apropiem…

Și fețele siluetelor se disting brusc, când Ghindă și cu mine pătrundem în lumină, după care ne oprim treptat…

Și *este* exact cine crezusem că va fi, iar inima îmi tresaltă de fericire și de dor de casă și, în ciuda tuturor celor întâmplate, simt cum ochii mi se umezesc și un nod mi se ridică în gât…

Pentru că sunt Bradley Tench din *Beta* și Simone Watkin din *Gamma*, și știu că au venit în căutarea *mea*, au venit până aici ca să ne caute pe mama, pe tata și *pe mine*…

Și ei se dau înapoi, surprinși de apariția mea neașteptată, și au nevoie de o secundă să vadă dincolo de murdărie și de jeg, și de părul mai lung…

Iar eu m-am mai împlinit…

Sunt mai înaltă…

Aproape matură…

Ochii li se lărgesc când înțeleg cine sunt…

Simone deschide gura…

Dar nu se aude glasul ei.

Vorbește cea de-a treia siluetă, ai cărei ochi — acum când îi privesc în cele din urmă — se lărgesc încă și mai mult, și-mi rostește numele însoțit de o expresie de șoc despre care trebuie să spun că-mi oferă un fior surprinzător de plăcere.

— *Viola!* spune Stăpâna Coyle.

— Da, încuviințez și o privesc drept în ochi. Sunt eu, *Viola*.

[Todd]

Nici măcar nu gândesc când Primarul și Morpeth pornesc în galop după soldații încleștați în luptă. Dau pinteni Sup'ratei, și ea are-ncredere în mine și țâșnește imediat pe urmele lor…

Nu vreau să fiu aici…

Nu vreau să mă lupt cu nimeni…

Dar dacă asta o ține pe ea în siguranță…

(*Viola*)

Atunci bineînțeles că mă voi lupta…

Trecem pe lângă pedeștri care abia au pornit la atac, iar câmpul de bătălie de la baza dealului forfotește de oameni și spacși, eu mă uit întruna spre

drumul în zigzag de unde se revarsă mereu tot mai mulți soldați spacși și mi se pare că sunt o furnică ce pătrunde într-un mușuroi și abia mai pot distinge solul din cauza corpurilor ce se zvârcolesc…

— Pe-aici! strigă Primarul și cotește la stânga, îndepărtându-se de râu.

Liniile oamenilor i-au împins pe spacși spre malul râului și spre baza dealului, și-i presează acolo.

NU PENTRU MULT TIMP ÎNSĂ, rostește Primarul direct în mintea mea.

— Să nu mai *faci* asta! răcnesc și-mi ridic pușca.

— Am nevoie de atenția ta și am nevoie de un soldat capabil! strigă el spre mine. Dacă nu poți face asta, atunci nu ești bun în acest război și nu-mi oferi motive să te ajut!

Și mă-ntreb cum s-a schimbat situația încât *el* să decidă să mă ajute *pe mine*, când eu îl avusesem legat, când eu îl avusesem la cheremul meu, când eu *învinsesem*…

Dar nu-i timp, fiin'că văd încotro se-ndreaptă…

Flancul stâng, mai îndepărtat de râu, este cel mai slab, acolo sunt cei mai puțini oameni, iar spacșii au văzut asta și înaintează.

— DUPĂ MINE! răcnește Primarul și soldații cei mai apropiați de noi se întorc și-l urmează…

Reacționează prompt, ca și cum nici măcar nu se gândesc…

Ne urmează spre flancul stâng, iar noi traversăm terenul mai repede decât mi-ar fi plăcut și sunt pur și simplu copleșit din toate părțile de *sonoritatea* luptei, de răcnetele oamenilor, de focurile armelor, de bufnetele trupurilor ce cad pe pământ, de blestemata trâmbiță spacsă care continuă să mugească la fiecare două clipe, iar Vacarmul, Vacarmul, Vacarmul, Vacarmul…

Pătrund într-un coșmar.

Simt *o adiere* pe lângă ureche și mă răsucesc iute, ca să văd un soldat dinapoia mea lovit în obraz de săgeata care mi-a ratat capul…

El urlă și se prăbușește…

Apoi rămâne în urmă…

CASCĂ OCHII, TODD, îmi transmite Primarul în minte. N-AM VREA SĂ TE PIERDEM ÎN PRIMA BĂTĂLIE, NU?

— TERMINĂ dracu'! răcnesc și mă-ntorc spre el.

ÎN LOCUL TĂU, îmi trimite Primarul în minte, MI-AȘ RIDICA ARMA…

Și mă răsucesc…

Și văd…

Spacșii aproape c-au ajuns lângă noi…

{Viola}

— Trăiești! spune Stăpâna Coyle și văd cum chipul i se schimbă, iar surprinderea i se transformă într-un soi de uimire mincinoasă. Slavă Domnului!

— Să nu-ndrăznești! răcnesc la ea. *Să nu-ndrăznești!*

— Viola…, începe ea, însă eu deja cobor de pe Ghindă, gemând apăsat din cauza durerii din glezne, totuși rămân în picioare, cu greu, și mă întorc spre Simone și Bradley.

— Să nu credeți nimic din ce v-a zis.

— Viola? spune Simone și înaintează. Ești cu adevărat tu?

— Ea este la fel de răspunzătoare pentru războiul ăsta ca și Primarul. Să nu faceți nimic din ce vă…

Dar sunt oprită de Bradley, care mă strânge în brațe cu atâta putere, încât abia mai pot respira.

— Ah, Dumnezeule, *Viola*, spune el cu glasul încărcat de emoție. Nu am mai receptat nimic de la nava noastră. Am crezut…

— Ce s-a *întâmplat*, Viola? întreabă Simone. Unde sunt părinții tăi?

Și eu sunt copleșită de vederea lor, atât de mult, încât nici nu pot vorbi pentru un minut, mă desprind din brațele lui Bradley și mă trag puțin îndărăt, iar lumina îi cade pe față și-l văd, îl văd *cu adevărat*, îi văd ochii căprui și blânzi, pielea de aceeași nuanță întunecată ca a lui Corinne, părul scurt și creț, înspicat la tâmple, Bradley, care întotdeauna a fost favoritul meu din convoi și-mi predase artele plastice și matematica, mă uit lângă el și văd pielea familiară și pistruiată a lui Simone, părul roșu, strâns în coadă

la spate, cicatricea minusculă de pe bărbie și mă gândesc cât de mult au dispărut ei în fundul minții mele în toate câte s-au petrecut, cât de mult simpla supraviețuire pe planeta asta idioată, complet idioată, m-a făcut să uit că proveneam dintr-un loc unde eram iubită, unde oamenii țineau la mine și unii la ceilalți, unde cineva frumos și inteligent ca Simone, și blând, și amuzant ca Bradley veneau realmente în căutarea mea, chiar îmi doreau binele.

Ochii mi se împăienjenesc iarăși. Este prea dureros să-mi amintesc. Este ca și cum viața aceea i s-ar fi întâmplat unei persoane complet diferite.

— Părinții mei au murit, izbutesc să articulez până la urmă. Ne-am prăbușit, iar ei au murit.

— Of, Viola…, spune Bradley cu glas încet.

— Și am fost găsită de un băiat, continui eu, recăpătându-mi puterea. Un băiat curajos și *sclipitor*, care m-a salvat de nenumărate ori și care este acum acolo, jos, și încearcă să oprească un război pe care l-a declanșat *ea*!

— Nu am făcut așa ceva, fata mea, rostește Stăpâna Coyle, fără falsă uimire.

— Să nu-ndrăznești să-mi spui așa…

— Noi luptăm împotriva unui tiran, un tiran care a ucis sute, dacă nu mii de oameni, care a întemnițat femei și le-a însemnat cu benzi…

— Să *taci*, rostesc eu cu glas scăzut și amenințător. Ai încercat *să mă omori pe mine* și n-o să mai spui *nimic*.

— *Ce* a făcut? îl aud pe Bradley.

— L-ai pus pe Wilf, pe bietul și pașnicul Wilf, să intre în oraș, detonând clădiri…

Stăpâna Coyle tresare.

— *Viola*…

— Am zis *să taci*!

Și ea tace.

— Știi ce se-ntâmplă acolo, chiar acum? spun eu. Știi soarta spre care trimiți Riposta?

Ea se mulțumește să răsufle adânc și chipul îi este o furtună.

— Primarul ți-a ghicit trucul, continui eu. Ar fi avut o armată întreagă, pregătită să te aștepte, până ai

fi ajuns în centrul orașului. Ați fi fost distruși.

Ea însă răspunde:

— Nu subestima spiritul de luptă al Ripostei.

— Ce este Riposta? întreabă Bradley.

— O organizație teroristă, zic eu, doar pentru a vedea expresia de pe chipul Stăpânei Coyle.

Într-adevăr a meritat.

— Rostești cuvinte *periculoase*, Viola Eade, spune Stăpâna Coyle și face un pas spre mine.

— Și ce-o să-mi faci? replic eu. O să mă arunci din nou în aer?

— Stați, stați, spune Simone și se strecoară între noi. Indiferent care ar fi realitatea, se adresează ea Stăpânei Coyle, este clar că nu ne-ai spus totul.

— Nu v-am mințit în legătură cu faptele bărbatului acela, suspină frustrată Stăpâna Coyle și se întoarce către mine. Este adevărat, Viola?

Încerc să-i înfrunt privirea, totuși este adevărat că el a făcut niște lucruri teribile.

— Însă l-am *învins* deja, rostesc eu. Chiar acum, Todd este în oraș și-l ține pe Primar legat, dar are nevoie de ajutorul nostru pentru că…

— Ne putem rezolva neînțelegerile mai târziu, se adresează Stăpâna Coyle direct lui Bradley și Simone. Asta tocmai încercam să vă spun. Jos, pe câmpie, este o armată care trebuie oprită…

— Două armate, intervin eu.

Stăpâna Coyle se răsucește furioasă spre mine.

— Riposta *nu trebuie* oprită…

— Nu despre ea vorbeam, o întrerup. O armată de spacși coboară dealul pe lângă cascadă.

— O armată de… ce? întreabă Simone.

Eu însă o privesc fix pe Stăpâna Coyle.

Fiindcă a rămas cu gura căscată.

Și pot vedea cum spaima îi acoperă chipul.

[Todd]

Iată-i venind…

Partea asta din deal este stâncoasă și foarte abruptă, așa că spacșii nu pot să coboare drept spre noi, dar ei se năpustesc peste câmpul deschis spre punctul slab din linia oamenilor și iată-i venind…

Iată-i venind…

Iată-i venind…

Ridic pușca…

Sunt înconjurat de soldați, unii împing înainte, alții împing înapoi, lovindu-se de Sup'rata, care continuă să strige ***Băiat mânz, Băiat mânz!*** în Vacarmul ei…

— E-n regulă, fată, o mint…

Fiin'că ei au ajuns…

Focuri de armă izbucnesc pretutindeni, ca un stol de păsări care se înalță…

Săgeți *zbârnâie* prin văzduh…

Spacșii trag cu bețele lor…

Și înainte de a putea măcar gândi ceva, un soldat din fața mea se împleticește spre înapoi, scoțând un sunet ciudat, ca un sfârâit…

Încleștându-și palmele pe gâtul…

Care nu mai există…

Și eu nu-mi pot desprinde ochii de la el când cade în genunchi…

Și este plin de sânge, sânge *real*, sângele *lui*, atât de mult, încât îi pot simți izul metalic…

Și el ridică ochii spre mine…

Îmi prinde privirea și o susține…

Și Vacarmul lui…

Dumnezeule, Vacarmul lui…

Și brusc sunt *înlăuntrul* său, în gândurile lui și văd imagini ale familiei lui, ale soției și ale fiului, iar el încearcă să se agațe de imaginile acelea, însă Vacarmul i se frânge în bucățele și frica îi răzbate prin toate aidoma unei lumini roșii, iar el se întinde spre soție, se întinde spre fiu…

Și atunci o săgeată spacsă îl lovește între coaste…

Și Vacarmul lui încetează…

Și sunt smucit înapoi pe câmpul de bătălie…

Înapoi în iad…

PĂSTREAZĂ-ȚI CUMPĂTUL, TODD! îmi trimite Primarul în minte.

Dar eu continui să privesc soldatul mort…

Ochii lui morți privesc în sus, la mine…

— La dracu', Todd! zbiară Primarul și…

EU SUNT CERCUL ȘI CERCUL ESTE EU.

Îmi bufnește prin minte ca o cărămidă scăpată pe pământ…

EU SUNT CERCUL ȘI CERCUL ESTE EU.

În vocea lui și-n propria mea voce…

Înlănțuite laolaltă…

Drept în mijlocul minții mele…

— ’Te dracu’, încerc să strig…

Dar glasul îmi este straniu de tăcut…

Și…

Și…

Și ridic ochii…

Și mă simt mai calm…

De parcă lumea ar fi mai limpede și mai lentă…

Și un spacs răzbate printre doi soldați…

Și-și ridică bățul alb spre mine…

(ucigaș…)

(iești un ucigaș…)

Va trebui să-l împușc înainte ca el să mă-mpuște…

Și-mi ridic arma…

Arma lui *Davy*, pe care-am luat-o de la el…

Și gândesc, *Te rog*, când pun degetul pe trăgaci…

Te rog, te rog, te rog…

Și…

Țac…

Cobor ochii, șocat.

Pușca mea nu-i încărcată.

{Viola}

— Minți, spune Stăpâna Coyle, dar se întoarce deja, ca și cum ar putea vedea peste copaci până în oraș.

Nu poate să vadă nimic, decât umbrele pădurii pe fundalul strălucirii îndepărtate. Aburii din duze șuieră atât de puternic, încât abia ne putem auzi între noi, cu atât mai puțin să discernem ceva dinspre oraș, iar dacă ea a pornit după navă chiar în clipa când a văzut-o coborând pentru asolizare, atunci n-a putut auzi trâmbița.

— E imposibil, continuă ea. Au fost de acord, au semnat un armistițiu!

Spacs! spune Ghindă, înapoia mea.

— Ce-ai zis? mă întreabă Simone.

— Nu, spune Stăpâna Coyle. Oh, nu.

— Poate cineva, vă rog, să-mi explice ce naiba se întâmplă? întreabă Bradley.

— Spacșii sunt specia indigenă, rostesc eu. Sunt inteligenți și dotați cu rațiune…

— Nemiloși în luptă, mă întrerupe Stăpâna Coyle.

— Singurul pe care l-am întâlnit era blând și mult mai speriat de oameni decât par să fie oamenii speriați de ei…

— N-ai luptat împotriva lor în război, spune Stăpâna Coyle.

— Dar nici nu i-am înrobit.

— Nu accept să stau aici și să port conversația aceasta cu un copil…

— E greu de presupus că ar veni fără motiv, zic eu și mă întorc spre Bradley și Simone. Ne atacă pentru că Primarul a comis genocid, omorând toți sclavii spacși, însă dacă am putea *discuta* cu ei, ca să le spunem că nu suntem ca Primarul…

— Îl vor omorî pe prețiosul tău băiat, spune Stăpâna Coyle. Nu vor ezita câtuși de puțin.

Răsuflarea mi se oprește imediat, când panica începe să răzbată din cuvintele ei, dar apoi încerc să-mi amintesc că *i-ar plăcea* dacă aș intra în panică. Dacă m-aș teme, aș fi mai ușor de controlat.

Dar nu mă voi teme, pentru că noi vom opri astea. Noi vom opri toate astea.

Asta facem eu și Todd.

— Noi l-am *prins* pe Primar, îi spun, iar dacă spacșii *văd* asta…

— Cu tot respectul, rostește Stăpâna Coyle către Simone, dar Viola cunoaște foarte puțin istoria acestei planete. Dacă spacșii atacă, trebuie să răspundem prin luptă!

— *Să răspundem prin luptă!* repetă Bradley și se încruntă. Drept *cine* ne crezi?

— Todd are nevoie de ajutorul nostru, spun eu. Putem să zburăm până acolo și să oprim totul până nu-i prea târziu…

— Este deja prea târziu, mă întrerupe Stăpâna Coyle. Dacă m-ați putea duce în nava voastră, v-aș putea arăta…

Dar Simone clatină din cap.

— Păturile superioare ale atmosferei au fost mai dense decât ne-am așteptat. A trebuit să asolizăm în mod de răcire complet…

— *Nu!* exclam eu, dar desigur așa a fost.

Două duze deschise…

— Ce înseamnă asta? întreabă Stăpâna Coyle.

— Înseamnă că nu vom zbura minimum opt ore, răspunde Simone, fiindcă trebuie să așteptăm ca motoarele să se răcească și să-și completeze celulele energetice.

— *Opt ore?* repetă Stăpâna Coyle.

Încleștează o mână în pumn și scutură pumnul prin aer de frustrare.

Sunt încercată de același sentiment.

— Dar trebuie să-l ajutăm pe Todd! le spun. El nu poate să controleze o armată și s-o oprească pe cealaltă…

— Va trebui să-l elibereze pe Președinte, zice Stăpâna Coyle.

— Nu, spun eu repede. Nu, nu va face asta.

Sau o va face?

Nu.

Nu după ce noi am luptat cu atâta efort.

— Războiul face necesare unele lucruri rele, zice Stăpâna Coyle. Și oricât de iscusit ar fi băiatul tău, este singur împotriva câtorva mii.

Îmi înfrâng din nou panica și mă întorc spre Bradley.

— Trebuie să facem ceva!

El se încruntă către Simone și știu că amândoi se întreabă în ce dezastru au nimerit. Apoi Bradley pocnește din degete, ca și cum și-ar fi amintit ceva.

— Stați așa! ne spune și intră iute înapoi în navă.

[Todd]

Apăs din nou trăgaciul…

Și aud doar alt *țac*…

Ridic ochii…

Spacsul înalță bățul lui alb…

(ce sunt chestiile astea?)

(ce sunt, încât să poată cauza atâta dezastru?)

Și sunt mort…

Sunt mort…

Sunt…

BANG!

O pușcă bubuie pe lângă capul meu…

Și spacsul cu băț alb este propulsat în lateral, o dâră de sânge zburându-i din gât deasupra platoșei…

Primarul…

Primarul l-a împușcat de pe șaua lui Morpeth…

Iar eu mă holbez la el, ignorând luptele din jurul nostru…

— Ți-ai trimis fiul la luptă c-o *PUȘCĂ DESCĂRCATĂ*? răcnesc, tremurând de furie și pentru c-am fost cât pe ce să mor…

— Nu-i momentul cel mai potrivit pentru asta, îmi spune Primarul…

Tresar din nou când o săgeată *zbârnâie* pe lângă mine, prind frâiele și-ncerc să-o-ntorc pe Sup'rata s-o ștergem naibii de-aici și văd un soldat împleticindu-se și lovindu-se de Morpeth, cu sângele pulsând dintr-o gaură cumplită din stomac și el ridică mâinile însângerate către Primar, după ajutor…

Iar Primarul îi smulge pușca și mi-o aruncă…

O prind în mod reflex și palmele mi se umezesc instantaneu de sângele care o acoperă…

ACUM NU-I MOMENTUL PENTRU DRĂGĂLĂȘENII, îmi trimite Primarul în minte. ÎNTOARCE-TE! TRAGE!

Și mă-ntorc…

Și trag…

{Viola}

— Sondele de cercetare! spune Bradley, revenind pe rampă și ținând în mâini ceva asemănător unei insecte uriașe, lungă de o jumătate de metru, cu aripi metalice strălucitoare întinse deasupra corpului metalic subțire.

O ridică spre Simone, parcă cerându-i acceptul. Ea încuviințează și înțeleg că este Comandantul Misiunii pentru expediția aceasta.

— *Ce fel* de sondă? întreabă Stăpâna Coyle.

— Pentru cercetarea terenului, explică Simone. Voi nu le-ați avut când ați asolizat?

Stăpâna Coyle pufnește.

— Fata mea, navele noastre au părăsit Lumea Veche cu douăzeci și trei de ani înaintea voastră. Prin comparație cu ce aveți voi, noi am zburat aici cu forța aburului.

— Ce s-a-ntâmplat cu nava voastră? mă întreabă Bradley, reglând sonda.

— A fost distrusă în urma prăbușirii, îi spun. Împreună cu aproape tot ce era înăuntru. Abia dacă mi-a mai rămas ceva de mâncare.

— Hei, zice Simone străduindu-se să aibă un ton liniștitor și încurajator, dar ai reușit. Ești în viață.

Înaintează ca să mă cuprindă cu brațul după umeri.

— Ușurel, îi spun. Am ambele glezne fracturate.

Simone pare îngrozită.

— *Viola*…

— O să supraviețuiesc, îi spun, dar sunt în viață numai mulțumită lui Todd, să știi. Simone, *trebuie* să-l ajutăm dacă are necazuri acolo…

— Se gândește mereu la băiatul ei, mormăie Stăpâna Coyle. Transformă problema întregii lumi într-o problemă personală.

— Asta fiindcă nimic și nimeni nu contează pentru tine, care ești dispusă să arunci lumea-n aer!

Aer, gândește Ghindă, foindu-se nervos lângă mine.

Simone îl privește și se încruntă.

— Ia stai așa…

— Gata! anunță Bradley și se retrage de lângă sondă, ținând în mână o telecomandă micuță.

— Cum știe unde să meargă? întreabă Stăpâna Coyle.

— Am programat-o să zboare spre sursa cea mai puternică de lumină, spune Bradley. Nu-i decât o sondă geografică, cu altitudine limitată, dar ar trebui să fie suficient ca să treacă peste câteva dealuri.

— O poți programa și pentru o anumită persoană? îl întreb.

Apoi amuțesc, întrucât cerul nopții se luminează din nou cu aceeași strălucire pe care am văzut-o pe

drumul încoace. Toți se uită către oraș.

— Lanseaz-o! îi spun. Dă-i drumul!

[Todd]

Trag cu arma chiar înainte de a putea gândi dacă vreau să fac asta…

BANG!

Nu eram pregătit pentru recul și patul puștii mă lovește-n claviculă, prind frâul Sup'ratei și ne-nvârtim într-un cerc complet înainte de a vedea până la urmă…

Un spacs…

Zăcând pe pământ în fața mea…

(cu un cuțit înfipt în…)

Cu o rană de glonț care i-a găurit pieptul și din care șiroiește sânge…

— Bine țintit, spune Primarul.

— *Tu* ai făcut-o, rostesc și mă-ntorc către el. Ți-am spus să nu-mi mai intri în minte.

— Nici măcar pentru a-ți salva viața? replică el și trage cu arma, iar alt spacs se prăbușește.

Mă răsucesc, cu pușca ridicată…

Ei continuă să vină…

Țintesc către un spacs, care-și înalță arcul spre un soldat…

Trag…

Dar în ultima clipă smucesc intenționat arma într-o parte, ratând complet (taci din gură)…

Spacsul sare într-o parte, așa c-a mers…

— Nu așa câștigi războaie, Todd! strigă Primarul și trage în spacsul pe care l-am ratat.

Îl lovește în bărbie și-l doboară…

— Trebuie să alegi, zice Primarul și-și rotește atent arma, căutând următoarea țintă. Ai spus că ești în stare să omori pentru ea. Ai vorbit serios?

Apoi alt *zbârnâit*…

Și cel mai îngrozitor zbieret imaginabil din partea Sup'ratei…

Mă-ntorc în șa…

A fost lovită de o săgeată în crupa dreaptă…

Băiat mânz! strigă ea. ***BĂIAT MÂNZ!***

Și mă-ntind imediat în spate, încercând să prind săgeata și să nu cad atunci când ea se cabrează de durere și săgeata mi se rupe-n mână și las o bucată înfiptă în piciorul ei și ***Băiat mânz! Băiat mânz! Todd!*** și-ncerc s-o calmez, ca să nu m-azvârle în masa clocotitoare de soldați din jur…

Și atunci se întâmplă din nou…

VUUUM!

Un fulger uriaș de lumină și mă întorc să mă uit…

Spacșii au adus altă armă cu foc la baza dealului.

Flăcările se varsă de deasupra creaturii cu corn și trec nimicitoare printre soldați, iar oamenii urlă și ard, iar urlă și ard și soldații se întorc și fug și linia se frânge, și Sup'rata se cabrează și sângerează, și nechează, și suntem izbiți de un talaz de oameni care se retrag, și ea se cabrează iarăși și…

Și scap arma…

Și focul se întinde…

Și oamenii fug…

Și fumul este peste tot…

Și brusc Sup'rata se rotește și se eliberează, și suntem într-un loc unde nu se mai găsește niciun om, unde armata este îndărătul nostru și spacșii sunt în fața noastră, iar eu nu am armă și nu știu unde-i Primarul…

Și spacsul de pe spinarea creaturii cu corn, cel cu obiectul aruncător de foc ne-a văzut…

Și pornește drept spre noi…

{Viola}

Bradley apasă pe ecranul telecomenzii. Sonda se ridică lin de pe sol, drept pe verticală și aproape complet silențios, cu excepția unui *zip* slab. Plutește staționar o secundă, își extinde aripile, apoi pornește spre oraș atât de rapid, încât aproape n-o poți vedea.

— Uau, murmură Stăpâna Coyle și se întoarce spre Bradley. Și vom putea vedea ce se întâmplă?

— Vom și auzi, răspunde el, într-o anumită măsură.

Apasă din nou telecomanda, atingând ecranul cu degetul mare, până când o lumină țâșnește prin capătul ei și proiectează o imagine tridimensională

care stă suspendată în aer, în tonuri intense de verde din cauza vederii pe timp de noapte. Copacii rămân în urmă, o întrezărire fugară a drumului, pete înceţoşate de oameni micuţi care aleargă…

— Cât de departe este oraşul? întreabă Bradley.

— Vreo zece kilometri, îi răspund eu.

— Atunci aproape că a ajuns…

Şi sonda este acolo, la marginea oraşului, gonind peste clădirile incendiate de Ripostă, gonind mai departe peste ruinele catedralei, gonind peste mulţimile de orăşeni care fug în panică din piaţă…

— Dumnezeule, murmură Simone şi se întoarce spre mine, Viola…

— Continuă, rosteşte Stăpâna Coyle, privind.

Continuă *într-adevăr* să zboare, trece peste piaţa oraşului şi urmează drumul principal.

— Sursa cea mai puternică de lumină…, începe Bradley.

Şi atunci vedem exact care este sursa cea mai puternică de lumină.

[Todd]

Oameni în flăcări…

Peste tot…

Zbieretele…

Şi izul teribil de carne arsă…

Simt un nod care mi se ridică prin gât…

Şi spacsul călăreşte direct spre mine…

Stă pe spinarea unei creaturi cu corn, iar labele picioarelor şi gleznele îi sunt prinse într-un fel de cizme, de o parte şi cealaltă a şeii, care-i îngăduie să stea acolo fără a fi nevoit să-şi caute întruna echilibrul…

Şi are-n fiecare mână câte o torţă arzătoare, iar în faţa lui se află obiectul în formă de „U“ care scuipă foc…

Şi-i văd Vacarmul…

Mă văd *pe mine* în Vacarmul lui…

Mă văd pe mine şi pe Sup’rata singuri în mijlocul spaţiului gol…

Ea nechează asurzitor şi se cabrează cu săgeata ruptă în crupă…

Eu îl privesc pe spacs…

Nu am nicio armă…

Și-n spatele meu este partea cea mai slabă a liniei noastre…

Și în Vacarmul lui îl văd pe spacs lansându-și focul și doborându-mă pe mine și pe oamenii dinapoia mea…

Oferindu-le spacșilor o deschidere prin care să se reverse în oraș…

Războiul lor, câștigat aproape imediat cum a început…

Prind iute frâiele Sup'ratei și-ncerc s-o mișc din loc, dar pot să văd durerea și frica străbătându-i Vacarmul în timp ce strigă întruna ***Băiat mânz! Todd!*** și-mi sfâșie inima când o aud și mă rotesc în șa, încercând să-l găsesc pe Primar, încercând să găsesc pe *oricine* care să-l împuște pe spacsul de pe creatura cu corn…

Dar nu-l pot zări nicăieri pe Primar…

Ascuns de fum și de oameni intrați în panică…

Și nimeni nu ridică vreo pușcă…

Și spacsul își înalță torțele pentru a declanșa arma…

Și eu gândesc, *Nu*…

Gândesc, *Nu se poate termina așa*…

Gândesc, *Viola*…

Gândesc, *Viola*…

Și apoi gândesc, „*Viola*"?

Oare ar avea efect asupra unui spacs?

Și mă ridic cât pot de mult în șa…

Și mă gândesc la ea cum se îndepărta de mine, călare pe calul lui Davy…

Mă gândesc la gleznele ei fracturate…

Mă gândesc la noi cum spuneam că nu ne vom despărți niciodată, nici chiar în mințile noastre…

Mă gândesc la degetele ei, împletindu-se cu ale mele…

(Nu mă gândesc la ce ar spune ea dac-ar ști că l-am eliberat pe Primar…)

Gândesc doar *Viola*…

Gândesc *Viola*…

Direct spre spacsul de pe creatura cu corn…

Gândesc…

VIOLA!

Și capul spacsului zvâcnește în spate și scapă ambele făclii și cade pe spate peste creatura cu corn, lunecând din cizme, pe pământ, iar creatura cu corn se răsucește în urma schimbării bruște a greutății de pe spinarea sa, se împleticește spre îndărăt în linia de spacși care avansează, dărâmându-i într-o parte și-n alta…

Și aud ovații înapoia mea…

Mă-ntorc și văd o linie de soldați care-și revin, care se năpustesc înainte, pe lângă mine, în jurul meu…

Și Primarul apare pe neașteptate, călărind lângă mine și spune:

— Excelent, Todd. Știam că ai asta în tine.

Și Sup'rata obosește sub mine, dar continuă să strige…

Băiat mânz? Băiat mânz? Todd?

— N-avem timp de odihnă, zice Primarul.

Și ridic ochii și văd același zid uriaș de spacși care coboară dealul, care vin să ne-nfulece de vii…

{Viola}

— Dumnezeule, spune Bradley.

— Sunt…? zice Simone, șocată, pășind spre imaginea proiectată. Sunt în *flăcări*?

Bradley apasă pe telecomandă și imaginea se apropie brusc și…

Ei sunt *cu adevărat* în flăcări…

Prin vălătuci uriași de fum, vedem haos, oameni care aleargă în toate părțile, unii insistând să înainteze, alții bătând în retragere…

Iar unii ard pur și simplu…

Ard și ard și uneori fug către râu, iar alteori cad pe pământ și rămân acolo.

Și eu gândesc doar, *Todd*.

— Dar n-ai spus că a fost un *armistițiu*? o întreabă Simone pe Stăpâna Coyle.

— După un război sângeros care a ucis sute din ai noștri și mii din ai lor, răspunde Stăpâna Coyle.

Bradley apasă din nou pe telecomandă. Obiectivul videocamerei se retrage și vedem tot drumul și baza dealului, unde mișună un număr imposibil de mare de spacși, în armuri roșiatice și cafenii, care țin în mâini niște bețe sau așa ceva și călăresc…

— Ce-i *asta*? întreb și arăt spre un animal masiv ca un tanc, ce coboară bubuind dealul, cu un singur corn gros curbându-se din capătul nasului.

— Betlmori, zice Stăpâna Coyle. Cel puțin așa îi numim *noi*. Spacșii nu au un limbaj vorbit, totul este vizual, dar nimic din astea nu contează! Dacă vor trece peste armata Primarului, nu se vor mai opri și ne vor ucide pe toți.

— Și dacă-i va învinge el? întreabă Bradley.

— Dacă îi învinge, atunci controlul lui asupra planetei va fi absolut și acesta nu va fi în niciun caz un loc unde v-ați dori vreodată să trăiți.

— Și dacă ai avea *tu* control absolut asupra planetei? întreabă Bradley și înflăcărarea din glasul lui este surprinzătoare. Ce fel de loc ar fi acela?

Stăpâna Coyle clipește surprinsă.

— Bradley…, începe Simone…

Dar eu nu-i mai ascult…

Eu privesc imaginea proiectată…

Deoarece sonda a mai avansat, coborând spre deal și îndreptându-se ușor spre sud…

Și acolo este el…

Chiar în mijlocul bătăliei…

Înconjurat de soldați…

Luptând cu spacși…

— *Todd*, șoptesc…

Și apoi văd un bărbat călare lângă el…

Simt o greutate în stomac…

Lângă el este *Primarul*…

Dezlegat și eliberat, exact așa cum a spus Stăpâna Coyle…

Todd i-a dat drumul…

Sau Primarul l-a silit s-o facă…

Și Todd este în prima linie a luptei…

Apoi un vălătuc de fum se înalță și el dispare.

— Du sonda mai aproape! strig eu. Todd este chiar acolo!

Stăpâna Coyle mă privește, în timp ce Bradley manevrează din nou telecomanda și imaginea caută prin bătălie, dezvăluind corpuri peste tot, vii și morți, oameni și spacși amestecați laolaltă, și cum mai poți spune cu cine te lupți, cum mai poți trage cu certitudine, cu orice fel de armă, fără să-i ucizi pe cei din tabăra ta?

— Trebuie să-l scoatem de acolo! spun eu. Trebuie să-l salvăm!

— Opt ore, clatină din cap Simone. Nu putem…

— Ba nu! strig eu și șchiopătez către Ghindă. Trebuie s-ajung la el…

Apoi Stăpâna Coyle i se adresează lui Simone:

— Aveți arme în nava asta, nu?

Mă răsucesc imediat.

— N-ați fi asolizat neînarmați, continuă Stăpâna Coyle.

Chipul lui Bradley este mai împietrit ca niciodată.

— Asta nu este treaba ta, doamnă…

Însă Simone răspunde deja:

— Avem douăsprezece rachete punct-punct…

— *Nu!* zice Bradley. Noi *nu* suntem astfel de oameni. Noi am venit aici să colonizăm planeta în mod *pașnic*…

— …și setul standard de hupere, termină Simone.

— Hupere? repetă Stăpâna Coyle.

— Un fel de bombe mici, explică Simone. Sunt lansate în grupuri, dar…

— Simone! intervine Bradley furios. Noi *nu* am venit aici să luptăm…

Stăpâna Coyle îl întrerupe din nou.

— Și le-ați putea lansa dintr-o navă care a asolizat?

[Todd]

Noi înaintăm…

Înainte înainte înainte…

Spre linia de spacși care-atacă…

Sunt atât de mulți…

Și Sup’rata nechează sub mine de durere și de frică…

Iartă-mă, fato, iartă-mă…

Dar nu mai este timp…

În război nu mai este timp pentru nimic decât pentru *război*…

— Ia-o! spune Primarul și-mi îndeasă în mâini altă armă…

Și noi suntem în prima linie a unui grup mic de oameni care înaintează…

Care gonesc către un grup mai mare de spacși…

Și eu ațintesc arma…

Și apăs trăgaciul…

BANG!

Închid ochii în momentul detunăturii și nu văd unde am tras, fiin'că în aer este deja prea mult fum, iar spacșii cad și oamenii strigă din ambele părți și Sup'rata zbiară și înaintează oricum, platoșele spacșilor crapă și explodează sub focuri repetate sunt mai multe săgeți și bețe albe și sunt atât de speriat că nu pot nici măcar să respir și doar trag cu arma și trag cu arma, fără să văd măcar încotro se duc gloanțele…

Și spacșii continuă să vină, cățărându-se peste trupurile soldaților, iar Vacarmurile lor sunt larg deschise și la fel sunt Vacarmurile tuturor soldaților, parc-ar fi o mie de războaie deodată, nu doar cel pe care-l văd, ci unele ce se petrec din nou și din nou în Vacarmul oamenilor și al spacșilor din jur, până ce aerul și cerul, și creierul meu, și sufletul meu sunt umplute cu război, și-l sângerez prin timpane, și-l scuip pe gură, și parcă-i singurul lucru pe care l-am cunoscut vreodată, singurul lucrul pe care mi-l pot aminti vreodată, singurul lucru care mi se va întâmpla vreodată…

Apoi se aude un *sfârâit* și simt o arsură în braț și instinctiv mi-l îndepărtez de corp, dar văd un spacs cu unul dintre bețele albe ațintite spre mine și văd cum țesătura uniformei mele arde, degajând un abur urât mirositor, iar pielea de sub ea se simte de parcă ar fi fost plesnită cu ceva și-mi dau seama că dac-aș fi fost puțin mai voinic, probabil că mi-aș fi pierdut brațul și…

BANG!

O detunătură de armă răsună lângă mine și Primarul este acolo și l-a împușcat pe spacs, l-a doborât la pământ și rostește:

— Asta-i a doua oară, Todd.

Și se-avântă din nou în luptă.

{Viola}

Bradley dă să-i răspundă Stăpânei Coyle, însă Simone vorbește prima:

— Da, putem.

— Simone! se răstește Bradley.

— Dar unde să tragem? continuă Simone. În care armată?

— În spacși! strigă Stăpâna Coyle.

— Acum o clipă doreai ajutorul nostru pentru a opri armata acestui Președinte! spune Bradley. Iar Viola ne-a zis că ai încercat s-o ucizi în propriul tău folos. De ce ar trebui să ne încredem în opinia ta?

— *Nu ar trebui*, rostesc eu.

— Nici chiar când am *dreptate*, fata mea?! spune Stăpâna Coyle și arată spre imaginea proiectată. Bătălia este pierdută!

Putem zări o fractură în linia mai întunecată a oamenilor și o pulsație ca un râu ce răbufnește afară din matcă, atunci când spacșii se revarsă pe acolo.

Todd, gândesc eu. *Ieși de-acolo*.

— Am putea trimite o rachetă punct-punct la baza dealului, spune Simone.

Bradley se răsucește spre ea, șocat.

— Și-n felul acesta prima noastră acțiune de aici va fi uciderea a sute de reprezentanți ai speciei locale, ai speciei locale *inteligente*, cu care, dacă ai uitat, urmează să conviețuim *tot restul vieților noastre*?

— Restul vieților voastre foarte scurte, dacă nu vă grăbiți și *faceți ceva*! strigă Stăpâna Coyle.

— Le-am putea doar arăta puterea noastră de foc, i se adresează Simone lui Bradley. I-am sili astfel să se retragă și după aceea să încercăm să negociem…

Stăpâna Coyle chicotește aspru și sonor.

— *Nu puteți* negocia cu ei!

— *Tu* ai făcut-o, replică Bradley și revine către Simone. Vrei să ne repezim cu capul înainte în toiul unui *război*? Fără să știm măcar în ce tabără să avem *încredere*? Să aruncăm pur și simplu ceva în aer și să sperăm că urmările nu vor fi prea teribile?

— Acolo mor oameni! țipă Stăpâna Coyle.

— Oameni pe care tocmai ne-ai cerut să-i UCIDEM! răcnește Bradley. Dacă Președintele a comis genocid, poate că ei sunt pe urmele *lui*, iar atacul nostru ar cauza un dezastru încă și mai mare!

— Ajunge! se răstește Simone, vorbind deodată ca un Comandant de Misiune.

Bradley și Stăpâna Coyle amuțesc. După aceea Simone spune:

— Viola?

Toți mă privesc.

— Tu ai fost aici, zice Simone. Ce crezi *tu* că ar trebui să facem?

[Todd]

Pierdem…

În privința asta nu poate exista îndoială…

Doborârea spacsului de pe creatura cu corn a îmbunătățit situația doar pentru o secundă…

Oamenii continuă să preseze, înaintând și trăgând cu puștile, iar spacșii cad și mor peste tot…

Dar în același timp coboară întruna de pe deal…

Și sunt cu mult mai mulți decât noi…

Singurul lucru care ne-a salvat până acum este faptul că n-au izbutit deocamdată s-aducă la baza dealului alt aruncător de flăcări…

Însă ei coboară mereu…

Și când vor ajunge aici…

EU SUNT CERCUL ȘI CERCUL ESTE EU.

Îmi bubuie prin minte când calul Primarului se izbește de Sup'rata, atât de epuizată acum, încât abia mai ridică botul…

— Conectează-te la realitate! strigă el și trage cu pușca pe lângă mine. Altfel totul este pierdut!

— Totul *este* pierdut! îi strig eu. Nu putem învinge!

— Todd, bezna cea mai adâncă este întotdeauna înaintea zorilor.

Îl privesc stupefiat.

— Nu, nu-i adevărat! Ce zicală idioată mai e și asta? Înaintea zorilor e-ntotdeauna *cel mai luminos*!

JOS! îmi trimite el în minte și mă aplec instinctiv, iar o săgeată zbârnâie prin spațiul unde tocmai fusese

capul meu.

— Asta-i a treia oară, zice Primarul.

Și apoi răsună din nou trâmbița spacsă, atât de asurzitoare, încât aproape poți să vezi *sunetul*, deformând aerul, răsucindu-l, iar în el există o notă nouă…

O notă de victorie…

Ne-ntoarcem…

Linia soldaților s-a frânt…

Domnul Morgan a căzut sub picioarele unei creaturi cu corn…

Spacșii coboară în șuvoi dealul …

Inundă câmpul de bătălie din toate direcțiile…

Trec ca un tăvălug peste oamenii care mai luptă…

Se revarsă ca un val drept spre mine și Primar…

— Pregătește-te! strigă Primarul…

— Trebuie să ne retragem! răcnesc eu. Trebuie să fugim de-aici!

Și încerc să trag frâiele Sup'ratei, s-o întorc…

Dar mă uit în urma noastră…

Spacșii au ocolit oamenii…

Suntem înconjurați…

— Pregătiți-vă! urlă Primarul în Vacarmul soldaților din jurul său…

Viola, gândesc eu…

Sunt prea mulți, gândesc eu…

Ajutor, gândesc eu…

— LUPTAȚI PÂNĂ LA ULTIMUL OM! zbiară Primarul.

{Viola}

— *Ea?!* exclamă Stăpâna Coyle. Ea nu-i decât o *fată*…

— O fată în care noi avem *încredere*, spune Simone. O fată instruită să devină colonistă, la fel cum au fost instruiți și părinții ei.

Mă îmbujorez puțin la chip, auzind-o, dar asta se datorează doar parțial stânjenelii. Pentru că este *adevărat*. Am fost instruită pentru așa ceva. Iar în locul ăsta am trecut prin suficient de multe pentru ca opinia mea să conteze…

Mă uit din nou la imaginea proiectată, la bătălie, care pare să se înrăutățească și mai mult, și încerc să *gândesc*. Pare îngrozitor, ca de altfel tot ce se întâmplă acolo jos, totuși spacșii nu atacă fără motiv. Iar ținta lor s-ar putea să fie doar Primarul și noi l-am mai învins, dar…

— Todd al tău este și el acolo, zice Stăpâna Coyle. Va fi ucis, dacă nu faci ceva.

— Nu crezi că știu? îi replic.

Pentru că asta-i chestia, asta-i chestia care umbrește totul. Mă întorc spre Bradley și Simone.

— Îmi pare rău, le spun, dar *trebuie* să-l salvăm pe el. *Trebuie* s-o facem. Eu și cu el am fost *extrem de* aproape de salvarea întregii planete, până ce ei au stricat totul…

— Dar oare salvarea lui n-ar însemna un cost mult mai *mare*? zice Bradley, cu blândețe, dar foarte serios, încercând să mă facă să înțeleg. Gândește-te bine. Ceea ce faci prima dată, oriunde, rămâne în minte pe *vecie*. Acțiunea aceea stabilește întregul viitor.

— Viola, eu nu sunt înclinată s-o cred pe femeia asta, spune Simone și Stăpâna Coyle clocotește. Dar asta nu înseamnă că ea nu are dreptate în această privință. Dacă tu spui că este corect, Viola, vom interveni.

— Dacă tu spui că este corect, Viola, rostește Bradley ca un ecou al Simonei, dar pe un ton mai apăsat, vom începe noua noastră viață aici în calitate de cuceritori, iar tu vei provoca noi războaie pentru generațiile următoare.

— Pentru Dumnezeu! strigă frustrată Stăpâna Coyle. Puterea este *aici*, Viola! Aici este locul unde putem schimba *totul*! Nu pentru mine, fata mea, ci pentru *Todd*, pentru *tine*! Ceea ce decizi poate să *sfârșească* toate astea chiar aici, chiar acum!

— Sau, spune Bradley, poate să înceapă ceva și mai rău.

Toți mă privesc. Eu mă uit iarăși la imaginea proiectată. Spacșii au trecut de acum prin liniile oamenilor și vin tot mai mulți…

Iar Todd este acolo, în toiul bătăliei…

— Dacă nu faci nimic, spune Stăpâna Coyle, băiatul tău moare.

Todd, gândesc eu…

Aș începe un alt război doar pentru a te salva?

Aș face-o?

— Viola, repetă Simone, ce este corect să facem?

[Todd]

Trag cu pușca, dar sunt atât de mulți spacși și oameni amestecați laolaltă, încât treb'e să țintesc sus, ca să m-asigur că nu lovesc pe nimeni din tabăra mea și din cauza asta nu lovesc nici spacși, iar pe neașteptate unul apare-n fața mea și ridică un băț alb spre fruntea Sup'ratei, eu rotesc țeava puștii și-l lovesc puternic înapoia urechii lui aflate prea sus și spacsul cade, dar și altul îi ia deja locul și mă-nhață de braț și gândesc *VIOLA* drept în fața lui și se poticnește îndărăt și se aude un *prrr* în cealaltă mânecă a mea și o săgeată a trecut prin ea și a ratat de puțin să se înfigă în locul moale de sub falca mea și trag frâiele Sup'ratei ca s-o-ntorc, fiindcă n-am cum scăpa viu de-aici și treb'e să *fugim* și un soldat este lovit de o salvă dintr-un băț alb imediat lângă noi și un jet de sânge-mi împroașcă fața și mă-ntorc nevăzând unde merg și o trag pe Sup'rata cu mine și tot ce pot gândi, tot ce pot gândi în toiul Vacarmului ăsta, tot ce pot gândi când aud oameni murind și spacși murind și când îi văd murind în Vacarm, chiar și cu ochii închiși, tot ce pot gândi este…

Ăsta-i războiul?

Asta doresc oamenii atât de mult?

Asta ar trebui să-i facă *bărbați*?

Moartea venind spre tine mugind și urlând, atât de iute, încât nu poți face nimic…

Apoi aud glasul Primarului…

— *LUPTAȚI!* urlă el…

În glas și-n Vacarm…

— *LUPTAȚI!*

Îmi șterg sângele și deschid ochii și-i clar ca lumina zilei că războiul este tot ce se va întâmpla în lume și-l văd pe Primar călare pe Morpeth și amândoi, el și calul, sunt însângerați și luptă cu-atâta

îndârjire, că-i pot auzi realmente Vacarmul care este tot rece ca piatra, dar spune PÂNĂ LA SFÂRȘIT, PÂNĂ LA SFÂRȘIT…

Și el îmi prinde privirea…

Și-nțeleg că este într-adevăr sfârșitul…

Am pierdut…

Ei sunt prea mulți…

Și prind coama Sup'ratei cu ambele mâini și mă țin strâns și gândesc *Viola*…

Și apoi…

BUUUM!

Întreaga secțiune inferioară a dealului pe care coboară spacșii explodează într-un vuiet de foc și pământ, și carne…

Se ridică peste tot și toate, împroșcându-ne cu pietre și țărână, și bucăți de spacși…

Și Sup'rata nechează și amândoi cădem într-o parte la pământ, iar în jurul nostru oameni și spacși urlă și fug pretutindeni și piciorul meu este prins sub Sup'rata, care se străduiește să se ridice, dar îl văd pe Primar călărind pe lângă noi…

Și-l pot auzi *râzând*…

— Ce dracu-a fost asta? strig spre el.

— Un CADOU! răcnește Primarul și trece mai departe prin colb și prin fum și urlă spre soldați: ATACAȚI! ATACAȚI ACUM!

{Viola}

Revenim cu atenția la imaginea proiectată.

— Ce-a fost asta? întreb eu.

S-a auzit un *buuum* neașteptat, însă sonda nu arată decât un bloc de fum dens. Bradley manipulează ecranul telecomenzii și sonda se ridică din nou, totuși fumul acoperă totul.

— Înregistrează? spune Simone. Poți derula?

Bradley continuă să atingă ecranul cu degetul mare și imaginea se derulează înapoi în timp, coboară în nor, fumul se strânge iute laolaltă și…

— Acolo!

Bradley oprește imaginea și o derulează înainte, dar în ralanti.

Bătălia este la fel de haotică și teribilă, cu oamenii copleșiți de armata spacsă și apoi…

BUUUM!

O explozie la baza dealului, o erupție bruscă și violentă, care azvârle pământ și pietre, și corpurile spacșilor, și betlmorii lor în văzduh și-n toate direcțiile, rotindu-se în norul de fum care acoperă iute totul…

Bradley mai derulează o dată și privim din nou, o licărire micuță, după care o secțiune întreagă a dealului este ridicată și aruncată în aer și vedem cum spacșii mor pe ecran…

Mor și mor, și mor…

Zeci…

Și mi-l reamintesc pe cel de pe malul râului…

Îmi amintesc *teama* lui…

— Voi ați făcut asta? o întreabă Simone pe Stăpâna Coyle. Armata ta a ajuns la locul bătăliei?

— Noi nu avem *proiectile*, zice Stăpâna Coyle fără să-și desprindă ochii de la imagine. Dacă am fi avut, nu v-aș mai fi cerut să le lansați pe ale voastre.

— Atunci de unde a apărut? întreabă Simone.

Bradley manevrează comenzile și imaginea este mai mare și mai clară, iar la viteza minimă de redare poți să vezi ceva ce zboară în baza dealului, poți să vezi încă mai lent cum pământul se ridică în aer, cum corpurile spacșilor sunt sfârtecate, fără să-ți pese ce vieți au dus, pe cine au iubit, ce nume au sau au avut…

Doar corpuri sfârtecate…

Vieți care se sfârșesc…

Noi le-am făcut asta, noi i-am *împins* să atace, i-am înrobit și i-am omorât sau cel puțin Primarul a făcut-o…

Și iată-ne omorându-i din nou…

Simone și Stăpâna Coyle se ceartă, însă nu le aud…

Pentru că eu mai știu ceva.

Când Simone m-a întrebat ce să facă…

Eram gata să-i răspund să lanseze proiectilul.

Eram gata.

Eram gata să cauzez eu însămi nenorocirea asta. Eram gata să spun, da, faceți-o, lansați proiectilul…

Omorâți-i pe toți spacșii ăștia, pe spacșii ăștia care au un motiv *real* de a ataca pe cineva care o merită mai mult decât oricine de pe planeta asta…

Dacă l-ar fi salvat pe Todd, n-ar fi contat, ci aș fi făcut-o…

Aș fi omorât sute, *mii*, ca să-l salvez pe el.

Aș fi declanșat un război încă și mai mare pentru Todd.

Iar când realizez pe deplin asta trebuie să întind brațul și să mă sprijin de Ghindă, ca să nu mă clatin.

Apoi aud glasul Stăpânei Coyle ridicându-se peste cel al lui Simone.

— Asta nu poate să-nsemne decât că a construit el însuși tunuri!

[Todd]

În fum și urlete, Sup'rata se ridică în picioare clătinându-se, Vacarmul ei este tăcut acum și felul în care nu spune nimic mă face cu-adevărat să mă tem pentru ea, dar se scoală și eu privesc îndărăt și văd de unde a venit explozia…

De la celelalte unități de armată. Cele conduse de domnul Tate și de domnul O'Hare, care au apărut după ce au strâns restul soldaților, după ce au luat armele despre care vorbea Primarul.

Arme despre care eu n-am știut că le avea.

— Armele secrete au succes doar dacă sunt secrete, rostește el revenind călare lângă mine.

Acum zâmbește cu gura până la urechi.

Fiin'că acum, pe drumul dinspre oraș, vine un val nou de soldați, sute de soldați, odihniți, urlând și gata de luptă…

Și deja spacșii se-ntorc…

Deja spacșii privesc în sus pe deal, încercând să găsească un drum peste locul unde pământul a sărit în aer…

Și atunci se zărește alt fulger și un șuierat deasupra capetelor noastre și…

BUUUM!

Eu tresar și Sup'rata nechează când alt crater este detonat în deal, iar în văzduh se ridică alte trâmbe de pământ și fum, și trupuri de spacși, și bucăți de creaturi cu corn.

Primarul nu tresare deloc, ci privește fericit cum noii soldați se revarsă în jurul nostru, cum armata spacsă se prăbușește în haos, se-ntoarce și încearcă să fugă…

Și este nimicită de armata noastră…

Și eu respir greu…

Și privesc cum se învârte roata…

Și treb'e să spun…

Treb'e să spun…

(taci din gură)

Simt o emoție când văd…

(taci din gură)

Simt ușurare și simt bucurie și-mi simt sângele pulsând când văd cum cad spacșii…

(taci din gură, taci din gură, taci din *gură*)

— Doar n-ai fost îngrijorat, nu-i așa, Todd? întreabă Primarul.

Mă uit la el, murdăria și sângele mi se usucă pe față, corpurile oamenilor și ale spacșilor sunt împrăștiate în jurul nostru, iar un val nou de Vacarm umple văzduhul, deși nu crezusem c-ar putea răsuna încă și mai tare…

— Vino! mi se adresează Primarul. Să vezi ce înseamnă să fii de partea învingătorilor.

Și pornește călare după noile trupe.

Îl urmez, tot călare, cu arma ridicată, dar fără să trag, ci doar privind și simțind…

Simțind entuziasmul…

Fiin'că asta-i…

Asta-i taina foarte ticăloasă a războiului…

Când învingi…

Când învingi, i-al dracului de *palpitant*…

Spacșii aleargă în sus pe deal, de cațără peste sfărâmături și fug…

Fug de *noi*…

Și ridic pușca…

Și ochesc spinarea unui spacs care aleargă…

Și degetul meu este pe trăgaci…

Și este gata să apese…

Și spacsul se împiedică de trupul altui spacs, dar nu-i doar un singur trup, sunt două, sunt trei…

Și apoi fumul se destramă și văd mai mult, văd corpuri peste tot, oameni și spacși, și creaturi cu corn…

Și sunt înapoi în mănăstire, unde corpurile spacșilor au fost îngrămădite în mormane…

Și nu mai simt nimic palpitant…

— *URMĂRIȚI-I ÎN SUS PE DEAL!* răcnește Primarul spre soldați. *SĂ LE PARĂ RĂU DE ZIUA-N CARE S-AU NĂSCUT!*

{Viola}

— Se termină, rostesc eu. Bătălia se sfârșește.

Bradley lasă imaginea proiectată să se deruleze normal și toți vedem cum sosește restul armatei.

Vedem a doua explozie.

Vedem spacșii întorcându-se și încercând să fugă înapoi, peste distrugerile de la baza dealului, haosul îi face pe unii să cadă în râu, pe drumul de dedesubt sau în bătălie, unde nu supraviețuiesc mult timp.

Numărul morților îmi provoacă o stare de rău fizic, ce-mi pulsează odată cu gleznele, și trebuie să mă sprijin de Ghindă, pe când ceilalți se ceartă între ei.

— Dacă el poate face *asta*, spune Stăpâna Coyle, atunci este chiar mai periculos pentru voi decât am afirmat anterior. Pe *el* doriți să-l aveți la conducerea lumii căreia sunteți pe punctul de a vă alătura?

— Nu știu, zice Bradley. Tu ești unica alternativă?

— Bradley, ea are dreptate, spune Simone.

— *Are?*

— Nu putem întemeia o nouă colonie în toiul unui război, continuă Simone. Iar asta-i ultima noastră oprire. Navele n-au unde să meargă mai departe. Trebuie să găsim o cale prin care să facem ca lucrurile să funcționeze *aici*, iar dacă suntem în pericol…

— Am putea merge altundeva pe planetă, zice Bradley.

Stăpâna Coyle trage aer adânc în piept.

— Nu!

— Nu există nicio lege care să spună că *trebuie* să ne alăturăm coloniei anterioare, i se adresează Bradley. N-am primit niciodată mesaje de la voi, așa că am asolizat presupunând că n-ați mai reușit să ajungeți aici. V-am putea lăsa pur și simplu să vă vedeți de război, iar noi să ne găsim un loc al nostru, unde să începem o viață nouă.

— Să-i *abandonăm*? spune Simone, părând ea însăși șocată.

— Dacă nu aveți pe cineva cu experiență care să vă ajute, zice Stăpâna Coyle, veți sfârși oricum prin a vă lupta cu spacșii.

— Pe când aici am sfârși prin a ne lupta atât cu spacșii, cât și cu oamenii, replică Bradley. Și probabil și cu *voi*, în cele din urmă.

— Bradley…, spune Simone.

— *Nu*, rostesc eu cu glas îndeajuns de tare ca să fiu auzită.

Pentru că eu continui să mă uit la imaginea proiectată, să văd cum mor oameni și spacși…

Și continui să mă gândesc la Todd, la toate morțile pe care *eu* le-aș fi cauzat pentru el…

Mă simt amețită.

Și nu vreau să mai fiu niciodată în situația aceea.

— Gata cu armele, spun eu. Gata cu bombardamentele. Spacșii se retrag. Noi l-am mai învins pe Primar și dacă va fi nevoie, o vom face din nou. Același lucru este valabil și pentru un armistițiu cu spacșii.

Mă uit la chipul Stăpânei Coyle, care se înăsprește la auzul vorbelor mele.

— Gata cu omorurile, reiau eu. Nici chiar pentru o armată care ar merita-o, a spacșilor sau a oamenilor. Vom găsi o soluție pașnică.

— Bine zis, încuviințează Bradley apăsat.

Și mă privește cu o față pe care mi-o reamintesc perfect, o față plină de bunătate și iubire, și o mândrie arzător de intensă.

Și trebuie să-mi feresc ochii, pentru că știu cât de aproape am fost de a le cere să lanseze proiectilul.

— Ei bine atunci, dacă toți sunteți atât de siguri, vorbește Stăpâna Coyle cu glas rece ca albia unui râu, eu am de salvat vieți.

Și înainte de a putea fi oprită de cineva, dispare, aleargă la căruța ei și pornește în noapte.

[Todd]

— DOBORÂȚI-I! răcnește Primarul. PUNEȚI-I PE FUGĂ!

Deși nici nu contează ce răcnește, ar putea striga nume de fructe și soldații tot s-ar cățăra pe partea de jos a drumului în zigzag, trecând peste zona care a fost bombardată, nimicind și trăgând în spacșii care fug în derută în fața lor.

Domnul O'Hare este în primul rând al noului grup de oameni și conduce atacul, însă Primarul l-a oprit pe domnul Tate și l-a chemat în locul unde noi așteptăm pe terenul deschis de la bază.

Eu descalec de pe Sup'rata, ca să mă uit mai atent la rana făcută de săgeată. Nu pare ceva grav, totuși ea continuă să nu spună nimic în Vacarm, nici măcar sunete simple de cai; este doar tăcere, care nu știu ce-nseamnă, dar sunt sigur că nu-i ceva bun.

— Fato? rostesc, și-i mângâi crupa cu palma, încercând s-o liniștesc. O să te coasem noi, da? O să te vindecăm și-o să fii ca nouă, da? Fato?

Dar ea lasă capul în jos, spre pământ, și spumele o năpădesc în jurul buzelor și în sudoarea de pe flancuri.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, vorbește domnul Tate către Primar. Va trebui să mai lucrăm la mobilitate.

Mă uit către locul unde s-a oprit artileria: patru tunuri mari, aflate în care din oțel trase de boi ce par obosiți. Metalul lor este negru și gros, și parcă vrea să-ți zboare capul de pe umeri. Arme secrete, construite undeva, departe de oraș, de către bărbați izolați, pen'ca Vacarmul să nu le fie auzit când produc arme menite să fie utilizate împotriva Ripostei,

pregătite să-i sfârtece în bucăți fără remușcări și folosite acum în același scop împotriva spacșilor.

Arme brutale și hâde, care-l fac și mai puternic.

— Căpitane, rostește Primarul, las îmbunătățirile în mâinile tale capabile. Deocamdată, caută-l pe căpitanul O'Hare și spune-i să se retragă la baza dealului.

— Să se retragă? repetă surprins domnul Tate.

— Spacșii au fost puși pe fugă, zice Primarul arătând din cap spre drumul în zigzag, unde nu se mai află acum aproape niciun spacs, întrucât aceștia au dispărut peste coama dealului, trecând în valea de sus. Dar cine știe câte mii așteaptă dincolo? Se vor regrupa și vor face planuri, iar noi ar trebui să procedăm la fel și să fim pregătiți pentru ei.

— Da, domnule Președinte, spune domnul Tate și pornește în galop.

Mă reazem de Sup'rata, îmi apăs fața de flancul ei, și-nchid ochii, dar continui să văd totul în Vacarmul meu, oamenii, spacșii, luptele, focul, moartea, moartea, moartea…

— Te-ai descurcat bine, Todd, zice Primarul apropiindu-se de mine din spate. Cu adevărat, foarte bine.

— A fost…, încep eu, apoi mă opresc.

Fiin'că… a fost cum?

— Sunt mândru de tine, spune el.

Mă întorc și-l privesc înmărmurit.

El râde, zărindu-mi expresia.

— Este *adevărat*, spune el. Nu ai cedat sub presiune extremă. Ți-ai păstrat luciditatea. Ți-ai stăpânit iapa, deși era rănită. Și, lucrul cel mai important, Todd, te-ai ținut de cuvânt.

Mă uit în ochii lui, ochii negri de culoarea bolovanilor din râu.

— Acestea sunt acțiunile unui bărbat, ale unui bărbat adevărat.

Și vocea lui pare sinceră, cuvintele lui par adevărate.

Dar la urma urmelor, așa sunt ele mereu, nu?

— Eu nu simt nimic, îi spun. Nimic, doar ură față de tine.

Se mulțumește să-mi surâdă.

— Poate că acum ți se pare improbabil, însă îți vei aminti ziua aceasta, când ai devenit finalmente bărbat, zice el, iar ochii îi scânteiază. Ziua în care ai fost transformat.

{Viola}

— Se pare că într-adevăr se termină, comentează Bradley privind imaginea proiectată.

O zonă de separare se deschide pe drumul în zigzag. Oamenii Primarului se opresc și se întorc, iar spacșii se retrag, lăsând între ei un deal pustiu. Acum putem vedea toată armata Primarului, vedem tunurile mari de care a făcut cumva rost, vedem soldații lui care încep să se organizeze la baza dealului, regrupându-se pentru a se pregăti să lupte din nou, fără îndoială.

Și apoi îl văd pe Todd.

Îi rostesc numele cu glas tare și Bradley mărește imaginea locului pe care-l indic. Inima îmi bubuie când îl văd cum se sprijină de Sup'rata și este viu, este viu, este viu…

— El este prietenul tău? întreabă Simone.

— Da, îi răspund. El este Todd, este…

Mă opresc, pentru că-l vedem pe Primar cum se apropie călare.

Se apropie ca să vorbească cu Todd, ca și cum ar fi ceva absolut normal.

— Dar acela nu este cumva tiranul? întreabă Simone.

Suspin.

— Este complicat.

— Da, zice Bradley, și eu am impresia asta.

— Nu, rostesc eu apăsat. Dacă vă veți îndoi vreodată de orice se întâmplă aici, vreodată nu știți ce să credeți sau în cine să vă încredeți, atunci aveți încredere în Todd, ați înțeles? Nu uitați asta.

— Bine, îmi zâmbește Bradley, nu vom uita.

— Rămâne însă valabilă întrebarea cea mai importantă, spune Simone. Ce facem noi în continuare?

— Ne așteptam să găsim colonii distruse și, sperам, pe tine și pe părinții tăi, zice Bradley. În loc de așa ceva, am dat peste un dictator, o revoluționară și o armată de băștinași invadatori.

— Cât de mare este armata spacsă? întreb eu și revin cu ochii la imaginea proiectată. Mai poți ridica sonda, să vedem totul mai de sus?

— Prea mult nu mai pot, spune el, dar tastează ceva pe ecranul telecomenzii și sonda se înalță peste dealul cu drumul în zigzag, ajunge în vârful lui și…

— Doamne Dumnezeule! o aud pe Simone suspinând.

Reflectat în lumina ambilor sateliți ai planetei, a focurilor de tabără și a făcliilor pe care le țin…

Un popor de spacși se întinde pe drumul de lângă râu, deasupra cascadei, în valea de sus, mult mai numeros decât armata Primarului, îndeajuns pentru a o copleși, dacă s-ar revărsa peste ea, îndeajuns pentru a nu fi niciodată înfrânt.

Mii de spacși.

Zeci de mii.

— Superioritatea numerică împotriva superiorității puterii de foc, zice Bradley. Rețeta sigură pentru un măcel continuu.

— Stăpâna Coyle a spus c-a existat un armistițiu, adaug eu. Dacă este adevărat, atunci mai poate fi încheiat încă unul.

— Și celelalte două armate care se înfruntă? întreabă Simone.

— De fapt, ceilalți doi conducători care se înfruntă, zic eu. Dacă am putea scăpa de ei, atunci ar fi mai ușor.

— Și poate că ar trebui să începem prin întâlnirea cu Todd al tău, îmi spune Bradley.

Operează din nou telecomanda și imaginea se focalizează înapoi la bărbații călare, la Todd care este rezemat de Sup’rata.

Și apoi Todd ridică ochii și privește drept la sondă, drept la imaginea proiectată…

Drept la mine.

Vedem că Primarul îl observă și ridică de asemenea ochii.

— Și-au amintit că suntem aici, zice Simone. Se întoarce și suie rampa, către interiorul navei. O să-ți aduc ceva pentru glezne, Viola, apoi voi contacta convoiul. Deși nici măcar nu știu de unde să încep cu explicațiile.

Dispare în navă. Bradley se apropie de mine. Întinde brațul și mă strânge blând de umăr.

— Îmi pare rău de părinții tăi, Viola. Mai mult decât ți-aș putea spune.

Clipesc repede, alungându-mi din ochi lacrimile, cauzate nu numai de amintirea mamei și a tatei, care au murit când nava noastră s-a prăbușit, ci și de blândețea lui Bradley…

Apoi îmi amintesc, suspinând, că Bradley a fost cel care mi-a dăruit obiectul care s-a dovedit atât de util, cutiuța care făcea focul, cutiuța care lumina în beznă, cutiuța care, în cele din urmă, a aruncat în aer un pod pentru a mă salva pe mine și pe Todd.

— Pâlpâie, spun eu.

— Poftim? ridică el ochii.

— Atunci când eram în convoi, îi explic, m-ai rugat să-ți spun cum arată cerul nopții lângă un foc de tabără, pentru că eu voi fi prima care-l voi vedea. Să știi că pâlpâie.

Bradley surâde, amintindu-și. Inspiră adânc pe nas.

— Deci ăsta-i mirosul de aer curat, zice după aceea, pentru că, bineînțeles, este prima dată când îl respiră, și petrecându-și toată viața în interiorul unei nave. Este altfel decât m-am așteptat. Mai puternic, adaugă el și revine cu privirea la mine.

— Multe lucruri sunt altfel decât ne-am așteptat.

Mă strânge din nou de umăr.

— Acum noi suntem aici, Viola. Nu mai ești singură.

Înghit un nod și mă uit la imagine.

— N-am fost singură.

Bradley oftează iarăși și privește alături de mine. **Pâlpâie**, spune el.

— Va trebui să facem un foc, ca să poți vedea cu propriii tăi ochi, zic eu.

— Ce să văd?

— Că pâlpâie.

Se uită nedumerit la mine, aproape un minut.

— Ce ai spus mai devreme?

— Nu, îi răspund. Chiar acum, tu ai zis…

Despre ce vorbește? Se întreabă el.

Dar de fapt nu rostește nimic.

Și simt o greutate în stomac.

Nu.

Oh, nu.

— Ai auzit asta? spune el, părând încă și mai derutat, și se întoarce. Parcă ar fi fost glasul meu…

Dar cum ar fi putut să fie glasul…? gândește, apoi se oprește.

Se uită din nou la mine.

Și **Viola?** spune el.

Dar o spune în Vacarmul lui.

O spune în Vacarmul lui nou-nouț.

[Todd]

Apăs pansamentul pe rana din crupa Sup'ratei, pentru ca medicamentul să-i intre în sânge. Iapa tot nu spune nimic, însă îmi țin palmele pe ea și-i repet întruna numele.

Caii nu pot fi singuri și trebuie să-i spun Sup'ratei că fac parte din herghelia ei.

— Întoarce-te la mine, îi șoptesc în urechi. Haide, fato.

Mă uit spre Primar, care vorbește cu oamenii lui, și-ncerc să-mi dau seama cum dracu' s-a ajuns la asta.

Noi l-am *înfrântat*. Așa am făcut. L-am înfrânt, l-am legat și l-am *învins*.

Dar acum…

Acum el umblă din nou peste tot ca și cum ar fi stăpânul locului, ca și cum ar fi iarăși stăpânul absolut al întregii lumi, ca și cum nu i-ar păsa deloc de ce i-am făcut și că l-am înfrânt.

Totuși, l-am *înfrânt*. Și o voi face din nou.

Am eliberat un monstru ca s-o salvez pe Viola.

Și acum treb'e să pun cumva din nou mâna pe lesă.

— Ochiul din cer este tot acolo, îmi spune el apropiindu-se și privind în sus către punctul de lumină, despre care-i aproape sigur că-i un fel de sondă.

L-am văzut prima dată plutind deasupra noastră acum o oră, când Primarul dădea ordine căpitanilor, spunându-le să instaleze o tabără aici, la baza dealului, să trimită iscoade pentru a vedea cu ce ne confruntăm și să trimită alte trupe care să afle ce s-a-ntâmplat cu armata Ripostei.

Însă deocamdată nimeni n-a fost trimis la nava-cercetaș.

— Ei deja ne pot vedea, spune Primarul uitându-se în sus. Când vor dori să ne întâlnim, pot veni direct la mine, nu?

Privește-n jurul nostru, fără grabă, la soldații care se pregătesc pentru ce a mai rămas din noapte.

— Ascultă vocile, îmi spune el cu un murmur straniu.

Văzduhul continuă să fie ticsit de Vacarmul bărbaților, dar uitătura din ochii Primarului mă face să mă-ntreb dacă nu vorbește despre altceva.

— Ce voci? îl întreb.

El clipește brusc, ca și cum ar fi surprins că mai sunt încă acolo. Zâmbește din nou, întinde un braț și-l pune pe coama Sup'ratei.

— N-o atinge, spun eu și-l țintuiesc cu ochii până-și îndepărtează mâna.

— Știu ce simți, Todd, zice el încet.

— Nu, nu știi.

— Ba da, insistă el. Îmi amintesc prima mea bătălie din primul Război al Spacșilor. Crezi că vei muri dintr-o clipă în alta. Crezi că este lucrul cel mai rău pe care l-ai văzut vreodată — și cum ai mai putea trăi acum, după ce l-ai văzut? Cum poate trăi *oricine* după ce l-a văzut?

— Ieși din mintea mea, îi spun.

— Eu doar vorbesc, Todd. Asta-i tot ce fac.

Nu-i răspund. Continui să-i șoptesc Sup'ratei.

— Sunt aici, fato.

— Dar vei fi bine, spune Primarul. Și iapa ta va fi bine. Amândoi veți fi mai puternici. Veți fi mai buni după asta.

Mă uit la el.

— Cum poate cineva să fie mai bun după așa ceva? Cum poate cineva să fie un *om* mai desăvârșit după

așa ceva?

El se apleacă spre mine.

— Pentru că a fost și palpitant, nu?

De data asta nu spun nimic.

(fiin'că a fost…)

(pentru un minut acolo…)

Apoi însă îmi reamintesc de soldatul care a murit, cel care s-a întins spre fiul său în Vacarm, pe care nu-l va mai revederea niciodată…

— Ai simțit entuziasmul când i-am urmărit în sus pe deal, spune Primarul. Am văzut-o. Strălucea ca focul în Vacarmul tău. Toți din armată au simțit același lucru. Niciodată nu te simți mai viu ca într-o bătălie.

— Niciodată nu te simți mai mort ca după o bătălie, replic eu.

— Ah, filosofie, surâde el. N-am știut că o ai în tine.

Îi întorc spatele și revin la Sup'rata.

Apoi aud.

EU SUNT CERCUL ȘI CERCUL ESTE EU.

Mă uit la el și-l lovesc cu *VIOLA*.

Tresare, totuși nu-și pierde surâsul.

— Exact, zice el. Am mai spus-o și înainte. Controlează-ți Vacarmul și te controlezi pe tine. Și dacă te controlezi pe tine…

— Controlezi lumea, sfârșesc eu. Da, te-am auzit de prima dată. Mulțumesc, dar vreau doar să mă controlez pe mine. N-am niciun fel de interes față de restul lumii.

— Toți zic asta. Până gustă pentru prima dată puterea, continuă el, apoi ridică iarăși ochii spre sondă. Mă întreb dacă prietenii Violei ne-ar putea spune cât de mari sunt forțele cu care ne confruntăm.

— Sunt *prea* mari, replic eu. Probabil că acolo sunt toți spacșii de pe planetă. Nu-i poți ucide pe toți.

— Tunuri împotriva arcurilor, băiatul meu, rostește el privindu-mă iarăși. Chiar și cu noul și ingeniosul lor aruncător de foc și cu bețele acelea albe, ce or fi ele, spacșii nu au tunuri. Ei nu au — și indică din bărbie spre orizontul estic, unde a asolizat nava-

cercetaș — nave zburătoare. Aș zice că în felul acesta se egalizează șansele.

— Cu atât mai multe motive pentru a-i pune capăt acum.

— Cu atât mai multe motive pentru a continua lupta, zice Primarul. Todd, pe planeta asta nu poate exista decât o singură tabără dominatoare.

— Ba nu, dacă noi…

— Ba da, rostește el apăsat. Tu m-ai eliberat pentru un singur motiv. Să fac planeta aceasta un loc sigur pentru Viola ta.

N-am nimic de spus la așa ceva.

— Și am fost de acord cu condiția ta, iar acum mă vei lăsa să fac ceea ce trebuie făcut. Mă vei lăsa să fac planeta aceasta sigură pentru ea și pentru noi ceilalți. Și mă vei lăsa s-o fac pentru tine, deoarece tu n-o poți face pentru tine însuți.

Și-mi amintesc cum soldații i-au urmat toate ordinele, aruncându-se în luptă și murind, doar fiin'că el le-a spus-o.

Și are dreptate — nu știu dacă voi putea fi vreodată în stare s-o fac.

Am nevoie de el. Urăsc asta, dar am nevoie de el.

Îi întorc din nou spatele. Închid ochii și-mi lipesc fruntea de Sup'rata.

Eu sunt Cercul și Cercul este eu, gândesc.

Dacă-mi pot controla Vacarmul, atunci mă pot controla pe mine însumi.

Și dacă mă pot controla pe mine…

Poate că-l pot controla pe el.

— Poate că da, spune Primarul. Am zis mereu că ai putere.

Îl privesc.

Continuă să zâmbească.

— Acum pregătește-ți calul pentru noapte, zice el, și odihnește-te.

Adulmecă aerul, fiin'că începe să se simtă frigul acum, când nu ne mai gândim în fiecare secundă la moarte, și se uită în sus pe deal, spre strălucirea focurilor de tabără spacse ce răzbate de peste culme.

— Am câștigat prima bătălie, Todd, rostește Primarul, dar războiul abia a început.

Și o a treia

Tărâmul așteaptă. Eu aștept împreună cu ei.

Și *ard* toată această așteptare.

Pentru că ne învinseserăm inamicul. La baza propriului lor deal, la periferia propriului lor oraș, noi înconjurasem armata oamenilor și o aveam la discreția noastră. Erau înfrânți și buimăciți, și gata să fie cuceriți…

Bătălia era aproape câștigată. Noi îi *învinseserăm*.

Dar apoi pământul a erupt sub picioarele noastre și trupurile ne-au fost aruncate în aer.

Și ne-am retras. Am dat înapoi, împleticindu-ne în sus pe deal, peste bolovanii sfărâmați și cărarea distrusă, pentru a ajunge în vârf, unde să ne tratăm răniții și să ne jelim morții.

Dar am fost aproape de victorie. Am fost atât de aproape, încât i-am putut simți gustul.

Încă îl pot simți, când privesc în valea de dedesubt, acolo unde oamenii din Poiană își ridică tabără, își îngrijesc propriile răni și-și îngroapă morții, însă îi lasă pe ai noștri aruncați neglijent în mormane.

Îmi amintesc alte mormane de corpuri, în alt loc.

Și ard din nou când îmi aduc aminte de asta.

Apoi văd ceva de la marginea coamei dealului unde stau, lângă locul în care râul se prăbușește în vale. Văd o lumină care plutește în văzduhul nopții.

Care ne privește. Care privește Tărâmul.

Mă ridic în picioare și mă duc să caut Cerul.

Merg pe drumul de lângă râu, pătrunzând mai adânc în tabăra noastră, unde bezna nopții este ținută departe de focurile de tabără. Picăturile fine de apă împroșcate de râul clocotitor ridică ceață și lumina focurilor scaldă totul într-o strălucire domoală. Tărâmul mă privește cum mă strecor printre ei, chipurile le sunt prietenoase, chiar dacă obosite de bătălie, vocile le sunt deschise.

Cerul? arăt cu vocea în timp ce merg. *Încotro este cerul?*

Ei îmi arată calea printre focurile și adăposturile secretate, sălașurile de hrănire și padocurile pentru betlmori…

Betlmor, aud șoptindu-se în afara razei mele vizuale, cu șoc și chiar dezgust, fiindcă nu este un cuvânt în graiul Tărâmului, ci în graiul inamicului, al Poienii, și de aceea îmi fac vocea încă mai sonoră ca să-l acopere și arăt *Cerul?*

Tărâmul continuă să-mi arate calea.

Dar dincolo de ajutorul lor, le aud oare îndoielile?

Cine sunt eu, la urma urmelor?

Sunt un erou? Sunt un mântuitor?

Sau sunt un învins? Sunt un pericol?

Sunt început sau sfârșit?

Aparțin cu adevărat Tărâmului?

Să fiu sincer, nici eu nu cunosc răspunsurile.

Așa că îmi arată calea spre Cer, în vreme ce trec printre ei pe drum și mă simt ca o frunză care plutește pe râu, deasupra lui, pe el.

Dar poate nu parte din el.

Și apoi ei încep să trimită știrea sosirii mele.

Se apropie Întoarcerea, își arată unul altuia. *Se apropie Întoarcerea.*

Pentru că acela este numele pe care mi l-au dat. Întoarcerea.

Însă eu am și alt nume.

A trebuit să învăț numele date lucrurilor de Tărâm, scoțând cuvinte din graiul lor fără cuvinte, din unica voce măreață a Tărâmului, pentru a-i putea înțelege. Ei înșiși își spun Tărâmul, așa și-au spus dintotdeauna, pentru că nu sunt ei tocmai Tărâmul acestei lumi? Cu Cerul veghind deasupra lor?

Oamenii nu le spun Tărâmul. Ei au inventat un nume bazat pe o primă încercare eșuată de comunicare și n-au fost niciodată îndeajuns de curioși pentru a repara greșeala. Poate că de acolo au început toate problemele.

„Poiana“ este numele dat de Tărâm oamenilor, paraziții care au sosit de nicăieri și au încercat să facă

lumea aceasta a lor, omorând enorm de mulți din Tărâm, până când un armistițiu a silit o separare, Tărâmul și Poiana de-a pururi despărțite.

Cu excepția Tărâmului care a fost lăsat în urmă. Tărâmul care a rămas în sclavie pentru Poiană, ca o concesie făcută păcii. Tărâmul care a încetat să fie numit Tărâm, Tărâmul care a încetat *să fie* Tărâm și a fost silit să accepte graiul Poienii. Tărâmul care a fost lăsat în urmă a însemnat o mare rușine pentru Tărâm, o rușine care a ajuns să fie numită Povara.

Până ce Povara aceea a fost nimicită de Poiană într-o singură după-amiază.

Iar apoi sunt eu, Întoarcerea. Numit așa nu doar fiindcă sunt unicul supraviețuitor întors din Povară, ci pentru că revenirea mea a determinat *Tărâmul* să se întoarcă aici, pe coama acestui deal, după ani de armistițiu, încordat și pregătit deasupra Poienii, cu arme mai bune, cu forțe mai bune, cu un Cer mai bun.

Toți au fost aduși aici de Întoarcere. De mine.

Dar ei nu mai atacă.

Se apropie Întoarcerea, arată Cerul când îl găsesc, cu spatele la mine. Se adresează Potecilor, care stau în semicerc în fața lui. Le dă mesaje pe care să le ducă prin Tărâm, mesaje ce trec atât de iute, încât am greutăți să le citesc.

Întoarcerea va reînvăța graiul Tărâmului, arată Cerul, terminând cu Potecile și întorcându-se la mine. *Cu timpul.*

Ei îmi înțeleg cuvintele, arăt eu și privesc spre cei din Tărâm, care mă urmăresc cum vorbesc Cerului. *Le folosesc ei înșiși când vorbesc despre mine.*

Cuvintele Poienii sunt în memoria Tărâmului, arată Cerul, apoi mă ia de braț și ne îndepărtăm. *Tărâmul nu uită niciodată.*

*Voi ați uitat de **noi**,* înapoia cuvintelor mele este o dogoare pe care n-o pot înăbuși. *Noi v-am așteptat. V-am așteptat până la moarte.*

Tărâmul este acum aici.

Tărâmul s-a retras, îi arăt cu și mai multă ardoare. *Tărâmul stă pe coama unui deal, deși ar fi putut distruge Poiana acum, chiar acum, chiar în noaptea*

asta. Suntem mai mulți decât ei. În ciuda noilor arme pe care le au, noi am putea…

Ești foarte tânăr. Ai văzut multe, ***prea*** *multe, dar nu ești pe deplin crescut. N-ai trăit niciodată cu Tărâmul. Inima Tărâmului plânge că a fost prea târziu pentru a salva Povara…*

Îl întrerup, ceea ce este o grosolănie nemaiauzită în Tărâm, *Nici măcar n-ați* ***știut****…*

Dar Tărâmul se bucură că Întoarcerea a fost salvată, continuă el. *Tărâmul se bucură că poate răzbuna amintirea Poverii.*

Nimeni nu răzbună ***nimic****!*

Și amintirile mi se revarsă în voce și abia aici, acum, când durerea lor devine prea mare, când nu pot vorbi graiul Poverii, abia *acum* vorbesc graiul adevărat al Tărâmului, fără cuvinte, dar cu simțăminte, curgând din mine dintr-odată. Nu sunt în stare să mă opresc din a le arăta pierderea mea, din a le arăta cum ne-a tratat Poiana ca pe niște animale, cum au privit vocile lor și pe ale noastre ca pe niște blesteme, ca pe ceva ce trebuia *lecuit* și nu mă pot opri din a arăta Tărâmului amintirile mele despre cum a murit Povara sub mâinile Poienii, despre gloanțele și tăișurile și țipetele tăcute, și câmpul de leșuri în mormane înalte…

Și părtașul meu pe care l-am pierdut.

Cerul îmi arată alinare în vocea lui și tot Tărâmul din jurul nostru face la fel, până când descopăr că înot într-un râu de voci care se întinde și o atinge pe a mea, ca s-o mângâie și s-o liniștească, și nu m-am simțit niciodată atât de mult o parte din Tărâm, nu m-am simțit niciodată atât de tihnit, atât de consolat, atât de unit cu vocea contopită a Tărâmului…

Și clipesc din ochi când înțeleg că asta se întâmplă doar atunci când simt atât de multă durere, încât uit de mine.

Asta va trece, arată Cerul. *Vei crește și te vei vindeca. Îți va fi tot mai ușor printre cei din Tărâm…*

Îmi va fi mai ușor când Poiana va dispărea de aici pentru totdeauna.

Tu vorbești graiul Poverii, arată el. *Care este de asemenea graiul Poienii, al oamenilor cu care*

*luptăm, și cu toate că te primim cu brațele deschise ca pe un frate întors la Tărâm, primul lucru pe care trebuie să-l înveți — chiar în timp ce ți-l spun în graiul pe care-l vei înțelege — este că nu există eu și nu există **tu**. Există doar Tărâmul.*

Nu-i arăt nimic drept răspuns.

Ai căutat Cerul? întreabă el în cele din urmă.

Îl privesc din nou în ochi, care sunt mici pentru Tărâm — deși nu au nici pe departe micimea hidoasă a ochilor Poienii, ochi mici, răi, care ascund și ascund, și ascund — , însă ochii Cerului sunt încă destul de mari ca să reflecte lunile, lumina focurilor și pe mine privind în ei.

Și știu că el mă așteaptă.

Pentru că mi-am trăit viața printre cei din Poiană și am învățat multe de la ei.

Inclusiv cum să-mi ascund gândurile îndărătul altor gânduri, cum să tăinuiesc ceea ce simt și gândesc. Cum să-mi acopăr vocea, ca să fie mai greu de citit.

Singur nu sunt pe deplin contopit cu unica voce a Tărâmului.

Nu încă.

Îl las să mai aștepte un moment, apoi îmi deschid vocea ca să-i arăt lumina pe care am văzut-o plutind, să-i arăt ce bănuiesc eu că este. El înțelege imediat.

O versiune mai mică a ceea ce a zburat peste Tărâm, atunci când a venit aici.

Da, arăt eu și-mi amintesc. Lumini pe cer, una dintre mașinile lor zburând în lungul drumului, atât de sus, încât nu era aproape nimic altceva decât un sunet.

Atunci Tărâmul trebuie să răspundă, arată el și mă ia din nou de braț, ca să mă ducă înapoi spre marginea dealului.

Pe când Cerul privește lumina care plutește peste vârful dealului, eu mă uit în jos peste Poiana care se pregătește să înnopteze. Mă uit printre chipurile lor prea mici, pe corpuri îndesate și scunde, în nuanțe nesănătoase de trandafiriu și nisipiu.

Cerul știe ce caut.

Îl cauți pe el. Cauți Pumnalul.

L-am văzut în bătălie. Dar eram prea în spate.

A fost mai bine pentru siguranța Întoarcerii, arată Cerul.

*El este al **meu**…*

Dar mă opresc.

Pentru că îl văd.

În mijlocul taberei, el se sprijină de animalul lui de povară, *calul* lui, în graiul lor, vorbindu-i, fără doar și poate cu multă afecțiune, tulburat de cele văzute.

Fără doar și poate cu multă grijă, emoție și bunătate.

Și de aceea, în mod irațional, Întoarcerea urăște Pumnalul, arată Cerul.

El este mai rău decât ceilalți, arăt eu. Este cel mai rău dintre toți.

Pentru că…

*Pentru că el **știa** că făcea rău. El simțea durerea faptelor lui…*

Dar nu le-a corectat, arată Cerul.

*Ceilalți nu prețuiesc mai mult decât animalele lor de povară, arăt eu, dar mai rău este cel care știe și nu face **nimic**.*

Pumnalul a eliberat Întoarcerea, amintește Cerul.

Ar fi trebuit să mă fi ucis. A ucis pe unul din Tărâm, înainte, cu pumnalul din vocea lui pe care nu-l poate lăsa jos. Dar a fost prea laș pentru a-i face Întoarcerii aceeași favoare.

Dacă te-ar fi ucis pe tine așa cum doreai, arată Cerul într-un fel care-mi aduce ochii spre ai lui, *atunci Tărâmul n-ar fi fost aici.*

*Da. Aici unde nu facem nimic. Aici unde așteptăm și așteptăm în loc să **luptăm**.*

Toată această așteptare face parte din luptă. Poiana a devenit mai puternică în decursul armistițiului. Oamenii lor sunt mai aprigi, ca și armele lor.

Dar și Tărâmul este mai aprig, arăt eu. *Nu este așa?*

Cerul mă privește mult timp, apoi se întoarce și vorbește în graiul Tărâmului, începând un mesaj ajunge la cineva din Tărâm, care, văd acum, are pregătit un arc cu o săgeată în flăcări și ține, trimițând săgeata în noapte de pe vârful dealului.

Întregul Tărâm o privește zburând, fie cu propriii lor ochi, fie prin vocile altora, până când lovește lumina plutitoare, care cade în spirală și se rostogolește în râul de dedesubt.

Azi a fost o bătălie, îmi arată Cerul când strigăte slabe se ridică din tabăra Poienii. *Dar un război este alcătuit din multe bătălii.*

După aceea se întinde și-mi prinde brațul, cel pe care las mâneca de licheni să crească deasă, cel care doare, cel care nu se va tămădui. Mă desprind, însă el se întinde din nou și de data aceasta îngădui degetelor lui lungi și albe s-o ridice cu blândețe de la încheietură, îi îngădui să ridice mâneca.

Și noi nu vom uita de ce suntem aici, arată Cerul.

Și asta se răspândește, în graiul Poverii, graiul de care Tărâmul se teme pentru rușinea sa, se răspândește printre ei, până îi pot auzi pe toți, îi pot simți pe toți.

Îi pot simți pe toți din Tărâm spunând, *Noi nu vom uita.*

Când ei toți îmi văd brațul prin ochii Cerului.

Când ei văd banda din metal, cu scrisul în graiul Poienii.

Când ei văd semnul permanent de pe mine, numele adevărat care mă deosebește de ei pentru totdeauna.

1017.

A DOUA ȘANSĂ

CALMUL

{Viola}

Neliniștea din Vacarmul lui Bradley este teribilă.

Tare
l-atât de tare
Simone şi Viola se holbează la mine de parc-aş
fi pe moarte
sunt pe moarte?
Aşolizaţi în toiul unui război
55 de zile până la convoi
Există alt loc unde să mergem?
55 de zile până sosesc medicamentele utile
55 de zile să aştept să mor
Sunt pe moarte?

— Nu ești pe *moarte*, rostesc de pe patul unde Simone îmi injectează reparator osos în glezne. Bradley…

— Nu, spune el ridicând mâinile ca să mă oprească. Mă simt….

GolpușcăgolpușcăGolpușcă

— Nu vă pot spune cât de gol-pușcă mă face să mă simt chestia asta.

Simone a transformat secțiunea pentru dormit din navă într-o casă de tămăduire improvizată. Eu sunt pe un pat, iar Bradley pe celălalt, cu ochii larg deschiși, cu palmele aproape tot timpul peste urechi, cu Vacarmul lui sporind întruna…

— Ești sigură că va fi bine? mă întreabă în șoaptă Simone, după ce termină injecțiile și începe să-mi bandajeze gleznele.

Îi pot auzi încordarea din glas.

— Tot ce știu, îi răspund în același fel, este că bărbații de aici s-au obișnuit până la urmă și că…

— A existat un leac, mă întrerupe ea. Pe care acest Primar l-a distrus în totalitate.

— Da, zic eu, dar cel puțin asta înseamnă că există o posibilitate.

Nu mai șușotiți despre mine, spune Vacarmul lui Bradley.

— Iartă-mă, zic eu.

— Pentru ce? întreabă el și mă privește, după care înțelege. Nu vă supărați, m-ați putea lăsa amândouă singur pentru o vreme?

Și Vacarmul lui spune, **Pentru Dumnezeu, cărați-vă dracului de-aici și lăsați-mă-n plata Domnului!**

— Imediat ce termin cu Viola, zice Simone cu glas încă tremurător, străduindu-se să nu-l privească.

Leagă ultimul pansament în jurul gleznei mele stângi.

— Mai poți lua unul? o întreb încetișor.

— Pentru ce?

— O să-ți spun afară. Nu vreau să-l tulbur și mai mult.

Ea mă privește suspicios pentru o secundă, dar apoi ia alt bandaj dintr-un sertar, în vreme ce ne îndreptăm spre ușă, cu Vacarmul lui Bradley umplând cabina dintr-un perete în celălalt.

— Tot nu-nțeleg, spune Simone când ieșim. Aud cu propriile mele urechi, dar în același timp aud și înăuntrul capului. Cuvinte — îl privește pe Bradley și ochii i se măresc — și imagini.

Are dreptate, dinspre el încep să vină imagini, imagini care pot fi în capul tău sau pot atârna în văzduh în fața ta…

Imagini cu noi stând acolo și privindu-l, imagini cu el în pat…

Apoi imaginile văzute de la sondă, ceea ce se întâmplase când o săgeată spacsă cu vârf de foc lovise sonda și semnalul dispăruse…

Și apoi imagini ale navei coborând de pe orbită, imagini ale planetei aflate mult dedesubt, un ocean verde-albastru uriaș lângă kilometri de pădure, nici măcar gândindu-se să se uite după o armată spacsă care se contopea cu malul râului, pe când nava înconjura Noul Prentisstown…

Și apoi alte imagini…

Imagini ale lui Simone…

Imagini ale lui Simone și ale lui Bradley…

— Bradley! spune Simone, șocată, și se retrage un pas.

— *Vă rog!* strigă el. Lăsați-mă odată-n pace! Este *insuportabil*!

Și eu sunt șocată, pentru că imaginile cu Bradley și Simone sunt extrem de clare și cu cât Bradley încearcă mai mult să le acopere, cu atât devin mai clare, așa că o prind pe Simone de cot și o împing afară, după care apăs o plăcuță ca să închid ușa în urma noastră, ceea ce doar înăbușă Vacarmul lui în felul în care ar putea înăbuși un glas puternic.

Auzim afară ***Fată mânză?*** și Ghindă apare din locul unde păștea.

— Și animalele, rostește Simone, în timp ce eu îl frec pe Ghindă pe nas. Ce fel de loc este *ăsta*?

— Aici există informații, spun eu amintindu-mi-l pe Ben care descrisese cum fusese Lumea Nouă pentru primii coloniști și ne povestise toate acestea mie și lui Todd în cimitir în noaptea aceea, care pare atât de îndepărtată în timp. Informații, în mod permanent, fără să se oprească deloc, indiferent dacă le vrei sau nu.

— Pare foarte înspăimântat, zice ea și vocea i se frânge când rostește cuvântul acela. Iar *chestiile* acelea pe care le gândea…

Se întoarce cu spatele și sunt prea stânjenită ca să întreb dacă imaginile lui Bradley erau lucruri pe care el și le amintea sau pe care le dorea.

— Este același Bradley, îi spun. Trebuie să ții minte asta. Cum ar fi dacă toată lumea ar putea auzi lucrurile pe care nu vrei să le spui cu glas tare?

Ea suspină și ridică ochii spre cele două luni de pe cer.

— Viola, în convoi există peste două mii de coloniști de sex masculin. Două mii. Ce se va întâmpla când îi vom trezi pe toți?

— Se vor obișnui, îi spun eu. Bărbații se obișnuiesc.

Simone pufnește și întreabă răgușit:

— Dar femeile?

— Ei bine, subiectul ăsta este destul de complicat aici.

Ea clatină iarăși din cap, după care își amintește de bandajul pe care-l ține în mână.

— Pentru ce ai nevoie de el?

Îmi mușc buza de jos pentru o clipă.

— Să nu te sperii…

Ridic încet mâneca și-i arăt banda de pe braț. Roșeața pielii din jurul ei este chiar mai alarmantă ca înainte și-mi poți vedea numărul strălucind sub razele lunilor. 1391.

— Oh, *Viola*, rostește Simone pe un ton periculos de scăzut. Bărbatul acela ți-a făcut asta?

— Nu mi-a făcut-o mie, îi răspund, deși a făcut-o aproape tuturor celorlalte femei. Asta mi-am făcut-o eu, continui și tușesc scurt.

— Ți-ai făcut-o ție *însăți*?

— Dintr-un motiv întemeiat. Uite ce-i, o să-ți explic mai târziu, dar acum mi-ar fi chiar de folos un bandaj aici.

Ea așteaptă o secundă, după care, fără să-și desprindă ochii din ai mei, îmi pansează brațul cu blândețe. Răcoarea medicamentului se simte imediat și este minunată.

—Scumpo, rostește Simone și în vocea ei există o blândețe atât de aprigă, încât mi-e greu s-o privesc. Ești *cu adevărat* bine?

Încerc să surâd pentru a-i alunga o parte din îngrijorări.

— Am multe să-ți povestesc.

— Te cred, zice ea legând bandajul. Și poate că ar trebui să începi.

Scutur din cap.

— Nu pot. Trebuie să ajung la Todd.

Fruntea i se încrețește.

— Ce… vrei să spui *acum*? Mă întreabă pe când își îndreaptă spatele. Nu poți să cobori acolo în toiul unui război!

— Lucrurile s-au mai liniștit. Am văzut-o toți.

— Am văzut două armate uriașe campate pe linia frontului, după care sonda noastră a fost doborâtă din cer! *Nici vorbă* să cobori acolo.

— Acolo este Todd, îi spun. Acolo *trebuie* să merg.

— Ba nu. În calitate de Comandant al Expediției o interzic și cu asta am închis subiectul.

Clipesc.

— *Îmi interzici*?

Și simt o furie cu adevărat neașteptată, care începe să mi se ridice din stomac.

Simone îmi vede expresia feței și o destinde pe a ei.

— Viola, situațiile prin care ai trecut în ultimele cinci luni sunt absolut incredibile, dar acum *noi* suntem aici. Te iubesc prea mult ca să-ți îngădui să te expui unui astfel de pericol. Nu te poți duce. Nici vorbă.

— Dacă dorim pace, nu putem permite ca războiul să se întețească.

— Și cum veți opri *asta* tu și un băiat?

Iar atunci furia începe *realmente* să crească și încerc să-mi amintesc că ea nu știe. Ea nu știe prin ce am trecut noi, ce am făcut eu și Todd. Ea nu știe că sunt la un milion de kilometri depărtare de oamenii care-mi interzic să fac chestii.

Mă întind spre căpăstrul lui Ghindă și el îngenunchează.

— Viola, *nu*, spune Simone și bate iritată din picior…

Supunere! zbiară Ghindă, surprins.

Simone se retrage speriată un pas. Eu îmi trec piciorul dureros, dar pe cale de vindecare, peste șaua lui Ghindă.

— De acum nimeni nu-mi mai este stăpân, Simone, rostesc încet, străduindu-mă să rămân calmă, totuși surprinsă de puterea pe care o simt. Dacă părinții mei ar fi trăit, poate că lucrurile ar fi stat altfel. Dar n-a fost așa.

Pare că ar dori să se apropie, însă acum este realmente prudentă în privința lui Ghindă.

— Faptul că părinții tăi nu mai trăiesc, zice ea, nu înseamnă că nu mai există oameni cărora le pasă de tine, care *pot* să aibă grijă de tine.

— Te rog, îi spun, trebuie să ai încredere în mine.

Ea mă privește cu un fel de frustrare tristă.

— Este prea devreme să fi crescut atât de mult.

— Mda, asta e, uneori n-ai de ales. Revin cât pot de repede, spun eu pe când Ghindă se ridică, gata de plecare.

— Viola…

— *Trebuie* să ajung la Todd. Asta-i cel mai important. Și acum, că au încetat luptele, va trebui s-o găsesc și pe Stăpâna Coyle, înainte să poată reîncepe să arunce totul în aer.

— N-ar trebui totuși să mergi singură, spune ea. O să te-nsoțesc …

— Bradley are nevoie de tine mai mult decât mine, îi replic. Indiferent ce anume n-ai dori să afli, el are nevoie de tine.

— *Viola*…

— Să nu crezi că *doresc* să intru într-o zonă de război, spun eu, ceva mai blând, încercând să mă scuz când îmi dau seama cât de speriată sunt. Nu poți trimite altă sondă după mine? o întreb și ridic ochii spre navă.

Simone cade pe gânduri o clipă, apoi spune:

— Am o idee mai bună.

[Todd]

— Am rechiziționat pături din casele din jur, îi spune domnul O'Hare Primarului. Și alimente. Vi le vom aduce cât mai curând posibil.

— Mulțumesc, căpitane, zice Primarul. Ai grijă să aduci suficiente și pentru Todd.

Domnul O'Hare ridică brusc ochii.

— Sunt destul de puține…

— Alimente pentru Todd, rostește Primarul mai ferm. Și o pătură. Se face frig.

Domnul O'Hare inspiră scurt, într-un fel care nu sună prea încântat.

— Da, *domnule* Președinte.

— Și pentru iapa mea, spun eu.

Domnul O'Hare se încruntă la mine.

— Și pentru iapa lui, căpitane, zice Primarul.

Domnul O'Hare încuviințează și pleacă în trombă.

Oamenii Primarului au amenajat o porțiune micuță la marginea taberei pe care a ridicat-o armata. Există

un foc, spațiu cât să stai jos și două corturi pentru Primar și ofițerii lui. Eu sunt ceva mai departe de el, totuși îndeajuns de aproape ca să-l pot supraveghea. O țin cu mine pe Sup'rata, care continuă să stea cu capul plecat și cu Vacarmul tăcut. O mângâi și-i șoptesc întruna, dar nu spune nimic, absolut nimic.

Până acum, nici eu n-am avut multe de spus Primarului. Domnul Tate și domnul O'Hare sosesc întruna cu rapoarte, care-l pun la curent cu fel de fel. Și vin, de asemenea, soldați simpli, sfioși, care-l felicită pentru victoria lui, uitând se pare că tocmai de la el au pornit toate necazurile astea.

Îmi lipesc obrazul de Sup'rata.

— Acum ce să fac, fato? îi șoptesc.

Da, fiin'că ce pot *să fac*? L-am eliberat pe Primar și el a-nvins în prima bătălie, păstrând lumea sigură pentru Viola, exact așa cum l-am silit să făgăduiască.

În același timp însă, Primarul are o armată care va face orice i-ar spune, care *va muri* pentru el. Degeaba îl pot eu înfrânge, pen'că toți oamenii ăștia nici măcar nu mă vor lăsa să-ncerc.

Domnul Tate se apropie, aducând unul dintre bețele albe ale spacșilor.

— Domnule Președinte? Primul raport despre noile arme.

— Ascult, căpitane, spune Primarul părând foarte interesat.

— Pare să fie o pușcă cu acid, spune domnul Tate. Are o cameră ce conține un amestec de două substanțe, probabil de natură botanică continuă acesta și își deplasează palma pe bățul alb, până la un orificiu. Un mecanism cu clichet extrage o doză pe care o combină cu o a treia substanță, care este trecută instantaneu printr-un gel prin intermediul unui mic dispozitiv incendiator — domnul Tate arată extremitatea bățului — și lansată pe aici, vaporizându-se, totuși păstrându-și cumva coeziunea până își lovește ținta, moment în care…

— Moment în care este deja un acid arzător îndeajuns de coroziv ca să te lase fără un braț, încheie Primarul. O muncă impresionantă într-un timp foarte scurt, căpitane.

— I-am încurajat pe chimiștii noștri să lucreze rapid, spune domnul Tate cu un rânjet care nu-mi place.

— Ce dracu' a-nsemnat asta? îl întreb pe Primar după ce pleacă domnul Tate.

— N-ai făcut chimia la școală?

— Tu ai închis școala și ai ars toate manualele.

— Ah, da, așa am făcut, spune Primarul și privește spre coama dealului, la strălucirea pe care o putem vedea deasupra ei în stropii aruncați de cascadă, strălucirea de la focurile de tabără ale armatei spacse. Ei erau doar vânători și culegători, aveau cunoștințe limitate de agricultură primitivă. Nici pe departe oameni de știință.

— Și ce vrea să-nsemne asta?

— Asta vrea să însemne că inamicii au petrecut cei treisprezece ani scurși de la ultimul nostru război, ascultându-ne fără doar și poate și învățând de la noi pe această planetă a informațiilor, răspunde el și își lovește bărbia cu vârful unui deget. Mă întreb *cum* au învățat. Poate că sunt toți parte a unei singure voci, mai mari.

— Dacă nu i-ai fi omorât pe cei din oraș, îi spun, i-ai fi putut *întreba*.

El mă ignoră.

— Și toate astea se cumulează, rezultând un inamic tot mai formidabil.

Mă încrunt.

— Pari aproape încântat.

Domnul O'Hare revine la noi, cu brațele pline și chipul posomorât.

— Pături și alimente, domnule Președinte, spune el.

Primarul indică din bărbie spre mine, silindu-l pe domnul O'Hare să mi le înmâneze personal. El o face, apoi iese iarăși în trombă, deși, la fel ca domnul Tate, nu-i poți auzi Vacarmul pentru a înțelege ce-l înfuriase în asemenea măsură.

Întind pătura peste Sup'rata, însă ea tot nu spune nimic. Rana deja i se vindecă, așa că motivul este altul. Stă pur și simplu nemișcată, cu capul în jos,

privind pământul, fără să mănânce, fără să bea, fără să răspundă la niciuna dintre acțiunile mele.

— Poți s-o legi lângă ceilalți cai, Todd, spune Primarul. Cel puțin îi va fi mai cald.

— Are nevoie de mine, rostesc eu. Treb'e să rămân lângă ea.

El încuviințează din cap.

— Loialitatea ta este admirabilă. O calitate excelentă pe care am remarcat-o mereu la tine.

— Ținând seama și de faptul că tu n-o ai?

Drept răspuns, se mulțumește să afișeze zâmbetul ăla care te face să-i zbori capul de pe umeri.

— Ar trebui să mănânci și să dormi, cât timp mai poți, Todd. Nu știi niciodată când bătălia are nevoie de tine.

— O bătălie pe care tu ai declanșat-o, îi replic. Noi nici măcar n-am fi fost aici, dacă tu n-ai fi…

— O luăm iarăși de la început, mă întrerupe el cu glas tăios. E timpul să nu mai scâncești despre ce ar fi putut să fi fost și să începi să gândești la ceea ce *este*.

Și asta mă-nfurie…

Și de aceea îl privesc…

Și mă gândesc la ceea ce este…

Mă gândesc la el, cum a căzut în ruinele catedralei după ce l-am izbit cu numele Violei. Mă gândesc la el, cum și-a împușcat propriul fiu fără cea mai mică ezitare…

— Todd…

Mă gândesc la el, cum a privit-o pe Viola zbătându-se sub apă în Ministerul Asaltului, când a torturat-o. Mă gândesc la mama, cum a vorbit despre el, în jurnalul ei din care mi-a citit Viola, și despre ce le-a făcut femeilor din vechiul Prentisstown…

— Asta nu-i adevărat, rostește el. Nu s-a-ntâmplat așa…

Mă gândesc la cei doi bărbați care m-au crescut, care m-au *iubit*, la Cillian, care a murit la ferma noastră pentru a-mi câștiga timp să scap, și la Davy, care l-a împușcat pe Ben la marginea drumului pentru că altfel l-ar fi împușcat pe el. Mă gândesc la Manchee, câinele meu nemaipomenit de isteț, care a murit de asemenea după ce m-a salvat…

— Toate acelea n-au avut nicio legătură cu mine…

Mă gândesc la distrugerea așezării Farbranch. Mă gândesc la oamenii de acolo, care-au fost împușcați sub privirea Primarului. Mă gândesc la…

EU SUNT CERCUL ȘI CERCUL ESTE EU.

El trimite cuvintele acelea, puternic, direct în centrul minții mele.

— *Încetează!* strig eu și tresar, retrăgându-mă.

— Trădezi prea multe, Todd Hewitt, se răstește Primarul aproape furios. Cum te-ai aștepta vreodată să conduci oameni, dacă-ți etalezi absolut toate sentimentele?

— Eu nu m-aștept să conduc oameni!

— După ce m-ai legat, tu ar fi trebuit să conduci armata asta, iar dacă ziua aceea se va mai repeta, va trebui să nu-ți divulgi gândurile? Ai mai exersat ce te-am învățat?

— Nu-mi doresc nimic din ce m-ai putea învăța.

— Ah, dar nu-i deloc așa. Se apropie cu un pas. Ți-o voi repeta de câte ori va fi nevoie s-o crezi: în tine există putere, Todd Hewitt, putere ce ar putea conduce planeta asta.

— Putere ce te-ar putea conduce pe *tine*.

El zâmbește din nou, dar este cuprins de înfocare.

— Știi cum împiedic să-mi fie auzit Vacarmul? întreabă Primarul și glasul îi este scăzut și șerpuitor. Știi cum îi opresc pe toți să-mi audă secretele?

— Nu…

El se apleacă înainte.

— Cu cât mai puțin efort posibil.

Și eu spun:

— Înapoi!

Dar…

Apare din nou, în centrul minții mele, EU SUNT CERCUL ȘI CERCUL ESTE EU…

Însă de data asta-i altfel…

Are o delicatețe…

O senzație de răpire a răsuflării…

O ușurare, care-mi face stomacul să se ridice…

— Îți dăruiesc un cadou, spune el și vocea lui îmi plutește prin minte ca un nor înflăcărat. Același pe

care l-am dăruit căpitanilor mei. Folosește-l. Folosește-l pentru a mă înfrânge. Te *provoc*.

Mă uit în ochii lui, în culoarea lor neagră, în culoarea lor neagră care mă-nghite cu totul…

EU SUNT CERCUL ȘI CERCUL ESTE EU.

Și asta-i tot ce pot auzi în toată lumea.

{Viola}

Orașul este straniu de liniștit când Ghindă și cu mine îl traversăm; o parte din el este chiar tăcut, fiindcă locuitorii Noului Prentisstown au fugit undeva în noaptea rece. Nu-mi pot imagina cât de îngroziți trebuie să fie, neștiind ce se întâmplă sau ce i-ar putea aștepta.

Privesc înapoia mea când trecem prin piața pustie din fața ruinelor catedralei. Deasupra clopotniței aflate încă în picioare plutește altă sondă, păstrând distanță față de săgețile spacșilor, dar urmărindu-mă pe mine, nescăpându-mă din ochi.

Însă acesta nu este singurul lucru pe care-l am.

Ghindă și cu mine ieșim din piață și pornim pe drumul care duce la câmpul de bătălie, tot mai aproape de armată. Îndeajuns de aproape ca să-i pot vedea pe soldații care așteaptă acolo. Ei mă privesc cum sosesc călare, bărbați așezați pe pături rulate, ghemuiți în jurul focurilor. Chipurile le sunt obosite și aproape șocate; se uită la mine de parcă aș putea fi o fantomă care apare din beznă.

— Of, Ghindă, șoptesc eu nervoasă, de fapt n-am niciun plan.

Un soldat se scoală și-și îndreaptă pușca spre mine.

— Oprește-te imediat, rostește el.

Este tânăr, cu părul murdar și cu o rană recentă pe față, cusută grosolan la lumina focului.

— Vreau să-l văd pe Primar, spun eu, străduindu-mă să-mi păstrez vocea calmă.

— Pe cine?

— Cine-i? întreabă alt soldat și se ridică de asemenea în picioare; este tot tânăr, poate chiar la fel de tânăr ca Todd.

— Una dintre teroristele alea, spune primul soldat. A venit aici ca să detoneze o bombă.

— Nu sunt teroristă, răspund și privesc peste capetele lor, încercând să-l găsesc pe Todd, încercând să-i aud Vacarmul în **MUGETUL** care crește….

— Jos de pe cal, zice primul soldat. Imediat.

— Mă numesc Viola Eade, spun eu și Ghindă se foiește sub mine. Primarul, *Preşedintele* vostru, mă cunoaște.

— Nu-mi pasă cum te cheamă, rostește primul soldat. Descalecă.

Fată mânză, avertizează Ghindă…

— Am zis *jos de pe cal*!

Aud cum trage siguranța unei puști și încep să strig:

— *Todd!*

— Nu te mai avertizez încă o dată! zice soldatul, iar alți soldați se ridică acum…

— TODD! strig din nou…

Al doilea soldat prinde căpăstrul lui Ghindă și alții înaintează. ***Supunere!*** mormăie Ghindă, dezvelindu-și dinții, însă soldatul îl lovește în cap cu pușca…

— *TODD!*

Și mâini mă înșfacă și Ghindă scâncește ***Supunere, supunere!***, dar soldații mă trag jos din șa, iar eu mă împotrivesc cât pot…

— Dați-i drumul, rostește un glas care străbate prin toate strigătele, deși nu pare deloc ascuțit.

Soldații mă eliberează imediat și mă îndrept în șaua lui Ghindă.

— Bine ai venit, Viola, zice Primarul și între noi se deschide un spațiu.

— Unde-i Todd? spun eu. Ce-ai făcut cu el?

Apoi aud vocea lui…

— Viola?

…un pas în urma Primarului, împingându-se pe lângă el, îmbrâncindu-l puternic în umăr, când își croiește drum spre mine, cu ochii lărgiți și amețiți, dar iată-l venind…

— *Viola*, zice el și se întinde spre mine și surâde, iar eu mă întind spre el, de asemenea…

Dar pentru o secundă, numai pentru o secundă fugitivă, simt ceva ciudat în Vacarmul lui, ceva ușor, ceva care dispare…

Pentru o secundă, abia îl pot auzi…

Și apoi sentimentele i se revarsă și este Todd din nou și mă strânge cu putere și spune:

— Viola.

[Todd]

— Și apoi Simone a zis *Am o idee mai bună*, spune Viola și-și deschide geanta nouă.

Scotocește în ea și scoate două obiecte metalice plate. Sunt mici, ca niște pietricele bune de azvârlit pe suprafața unui lac, curbate și strălucitoare, cu formă perfectă pentru a-i încăpea în palmă.

— Comunicatoare, adaugă ea. Putem vorbi între noi indiferent unde ne-am afla.

Se întinde și-mi pune unul în mână…

…și-i simt degetele acolo pentru o secundă și simt din nou ușurarea peste tot, ușurarea de-a o vedea, ușurarea de-a o avea *aici*, chiar aici în fața mea, până și-n felul cum tăcerea ei încă mă zgândăre, până și-n felul cum continuă să se uite la mine, nițel cam ciudat…

La Vacarmul meu se uită, știu asta.

Eu sunt Cercul și Cercul este eu. Primarul mi-a pus-o în minte, ușoară și nevăzută. A spus că era o „tecnică“, ceva ce puteam exersa, ca să fiu la fel de tăcut ca el și căpitanii lui.

Și pentru un minut, pentru un minut cred c-am…

— Comunicator unu, rostește Viola în obiectul ei și brusc metalul din obiectul meu se transformă într-un ecran cât mâna, acoperit de fața ei surâzătoare.

Este ca și cum aș ține-o chiar acolo, în palmă.

Îmi arată chicotind comunicatorul ei și văd propriul meu chip, care pare surprins.

— Semnalul folosește ca releu sonda, indică ea spre oraș, unde un punct de lumină plutește deasupra drumului. Simone o ține la depărtare, pentru ca să nu fie doborâtă.

— Isteață mișcare, rostește Primarul din locul unde stătuse în apropiere. Pot să văd și eu un comunicator?

— Nu, răspunde Viola fără măcar să-l privească. Dacă faci *așa*, îmi spune și apasă o muchie a comunicatorului, poți să vorbești cu nava. Simone?

— *Sunt aici*, spune o femeie și apare lângă Viola pe ecranul din mâna mea. *Ești bine acolo? A fost un minut când…*

— Sunt bine, zice Viola. Sunt cu Todd. Apropo, el este Todd.

— *Mă bucur să te cunosc, Todd*, spune femeia.

— Ăăă, spun eu. Salut.

— Mă întorc cât pot de repede, se adresează Viola femeii.

— *O să te urmăresc. Și… Todd?*

— Da? spun, privindu-i chipul mititel.

— *Să ai grijă de Viola, auzi?*

— Nu-ți face griji, îi răspund.

Viola își apasă din nou comunicatorul și fețele dispar. Ea inspiră prelung și-mi zâmbește obosită.

— Așadar, te las singur pentru cinci minute și pleci să lupți în *război*? zice ea ca pe un fel de glumă, dar mă-ntreb…

Mă-ntreb dacă mi se pare puțin schimbată pen'c-am văzut atâta moarte. Mi se pare mai *reală*, mai *prezentă*, ca și cum ar fi lucrul cel mai incredibil din lume că amândoi mai suntem încă *în viață* și simt ceva ciudat în piept, ca o strângere, și gândesc, *Uite-o, chiar aici, Viola mea, a venit pentru mine, este* aici…

Și mă trezesc gândindu-mă că doresc să-i iau din nou mâna și să nu-i mai dau drumul niciodată, să-i simt pielea, căldura ei, s-o țin strâns și…

— Vacarmul tău e ciudat, spune ea privindu-mă din nou straniu. Este încețoșat. Pot simți sentimentele — privește într-o parte și chipul mi se îmbujorează fără motiv —, dar este greu de descifrat limpede.

Sunt gata să-i spun despre Primar, cum aproape mi-am pierdut cunoștința pentru un minut, iar când am redeschis ochii, Vacarmul *îmi era* mai ușor, mai puțin zgomotos…

Sunt gata să-i spun…

Însă ea își coboară vocea și se apleacă spre mine, apropiindu-se.

— Este la fel ca iapa ta? mă întreabă, fiin'că a văzut cât de tăcută era Sup'rata când a sosit. Ghindă

n-a putut obține de la ea nici măcar un salut de herghelie. Este din cauza celor ce ai văzut?

Și asta-i îndeajuns pen'ca bătălia să revină năvălind în prim-planul gândurilor mele, să revină năvălind cu toate ororile ei și chiar dacă Vacarmul îmi este înceţoșat, Viola își dă seama probabil, pen'că îmi prinde mâna și-i numai grijă și calm, și brusc simt c-aș dori să mă ghemuiesc pentru tot restul vieții și să plâng acolo pe vecie, iar ochii mi se umezesc și ea vede și răsuflă cu toată bunătatea ei:

— *Todd*…

Și treb'e să-mi desprind din nou ochii de la ea și cumva amândoi sfârșim prin a ne uita spre Primar, care stă de cealaltă parte a focului de tabără și privește tot ce facem.

O aud suspinând.

— De ce l-ai *eliberat*? șoptește ea.

— N-am avut de ales, îi răspund în același fel. Soseau spacșii, iar armata avea să-l urmeze doar *pe el* în război.

— Dar probabil că tocmai pe el îl doresc spacșii. Ei atacă doar din cauza genocidului.

— Da… nu-s chiar așa sigur în privința asta, spun eu și pentru prima dată îmi îngădui să mă gândesc cu adevărat la 1017, cum i-am rupt odată brațul de furie, cum l-am smuls din maldărul de trupuri spacse, cum, indiferent ce făceam, bun sau rău, el tot îmi dorea moartea.

O privesc iarăși.

— Și-acum ce facem, Viola?

— Punem capăt războiului, asta facem, zice ea. Stăpâna Coyle spune că a existat un armistițiu, așa că vom încerca același lucru. Poate că Bradley și Simone vor putea vorbi cu spacșii. Să le spună că nu toți oamenii sunt așa.

— Dar dacă ei ne vor ataca din nou, înainte ca voi să puteți vorbi? o întreb și ne uităm iarăși spre Primar, care-ncuviințează din cap. Vom avea nevoie de el ca să-i oprească să ne-omoare între timp.

Viola se încruntă.

— Și în felul ăsta scapă din nou, în ciuda crimelor lui. Pentru că avem nevoie de el.

— El are armata, îi spun. *Pe îl* urmează. Nu pe mine.

— Și el te urmează pe tine?

Oftez.

— Ăsta-i planul. Până acum și-a respectat cuvântul.

— Până acum, spune ea încetișor, apoi cască și-și freacă ochii cu podul palmelor. Nu mai țin minte de când n-am mai dormit.

Cobor ochii spre propria-mi mână, care n-o mai ține pe a ei, și-mi amintesc ce i-a spus lui Simone.

— Deci te-ntorci?

— Trebuie, spune ea. Trebuie s-o găsesc pe Stăpâna Coyle, pentru ca să nu poată înrăutăți cumva lucrurile.

Oftez din nou.

— Bine. Să nu uiți însă ce ți-am spus. Nu te părăsesc. Nici chiar în minte.

Și ea îmi prinde din nou mâna și nu zice nimic, dar nici nu-i nevoie, fiin'că eu știu, o *știu* pe ea și ea mă știe pe mine și mai stăm așa o vreme, dar ea trebuie să plece. Se ridică țeapănă în picioare. Ghindă o mai amușină pentru ultima dată pe Sup'rata, apoi vine s-o ia pe Viola.

— O să-ți spun cum merg lucrurile, zice ea și arată comunicatorul. O să-ți spun unde sunt. O să mă întorc cât pot de repede.

— Viola? zice Primarul, apropiindu-se din partea opusă a focului, când ea suie în șaua lui Ghindă.

Viola dă ochii peste cap.

— *Ce* este?

— Mă întrebam, rostește el pe tonul cuiva care vrea să împrumute un ou, dacă ai putea, te rog, să le spui celor din nava ta că aș fi încântat să mă întâlnesc cu ei cât mai repede le-ar conveni.

— Da, în mod sigur o să fac asta. La rândul meu, vreau să-ți spun următorul lucru, zice ea și arată sonda care continuă să plutească în depărtare pe cer. Suntem cu ochii pe tine. Dacă îl atingi cu un deget pe Todd, în nava aceea există arme care te vor face bucățele, pur și simplu fiindcă așa le voi cere eu.

Și mă jur că zâmbetul Primarului se lățește.

Viola mă privește pentru ultima dată, prelung, apoi pleacă, se-ntoarce și traversează orașul să caute ascunzătoarea Stăpânei Coyle.

— Este o fată și jumătate, spune Primarul venind lângă mine.

— N-ai voie să vorbești despre ea, îi zic. Niciodată.

El nu-mi comentează cuvintele, ci spune:

— În curând vor răsări zorii. Ar trebui să te odihnești. A fost o zi lungă.

— Una pe care n-aș dori s-o repet.

— Mă tem că în privința asta nu putem face nimic.

— Ba da, putem, zic eu, simțindu-mă mai bine acum după ce Viola a spus că s-ar putea să existe o cale de ieșire. Vom încheia alt armistițiu cu spacșii. Tu nu trebuie decât să-i ții la distanță până vom discuta noi.

— Chiar așa? face el, părând amuzat.

— *Da*, rostesc eu apăsat.

— Lucrurile nu merg tocmai așa, Todd. Ei nu vor fi interesați să discute cu voi, dacă apreciază că au o poziție puternică. De ce ar dori pace, dacă sunt siguri că ne pot nimici?

— Însă…

— Nu te teme. Eu știu războiul acesta. Știu cum să-l *câștig*. Arată-i inamicului că-l poți învinge și după aceea poți avea orice fel de pace dorești.

Încep să spun ceva, dar mă simt prea obosit ca să argumentez. Nici nu mai țin minte de când n-am mai dormit.

— Știi ceva? mi se adresează Primarul. Aș putea să jur că Vacarmul tău este ceva mai tăcut.

Și…

EU SUNT CERCUL ȘI CERCUL ESTE EU.

Îmi trimite din nou în minte, cu aceeași senzație de delicatețe, de plutire…

Aceeași senzație care face ca Vacarmul să-mi dispară…

Senzația despre care nu i-am spus Violei…

(pen'că face să dispară și zbieretele războiului, și de aceea nu mai treb'e să revăd întruna morțile acelea…)

(și mai există de asemenea ceva?)

(un *zumzet* slab înapoia delicateței…)

— Să nu-mi mai intri în minte, îi spun. Ți-am zis că dacă-ncerci să mă controlezi, o să…

— Nu sunt în mintea ta, Todd, rostește Primarul. Asta-i marea frumusețe. Ești numai tu. Exersează. Este un dar.

— Nu vreau niciun dar de la tine.

— Sunt convins în privința asta, replică el tot surâzător.

— Domnule Președinte…

Domnul Tate ne întrerupe iarăși.

— Da, căpitane, zice Primarul. Au sosit primele rapoarte ale spionilor?

— Nu încă, răspunde domnul Tate. Le așteptăm imediat după răsăritul zorilor.

— Când ne vor spune despre mișcări limitate spre nord, deasupra râului, care este prea lat pentru a fi traversat de trupele spacse, și spre sud, în lungul lanțului de dealuri, care este prea departe pentru ca spacșii să-l folosească eficient. Primarul privește din nou dealul. Nu, ei ne vor ataca de acolo. N-am nicio îndoială în privința asta.

— Nu de aceea am venit, spune domnul Tate și ridică un braț de haine împăturite. A durat o vreme până le-am găsit printre ruinele catedralei, dar sunt surprinzător de curate.

— Excelent, căpitane, zice Primarul și ia hainele de la el, iar în glas i se citește plăcerea reală. Cu adevărat, excelent.

— Ce sunt? întreb eu.

Cu o mișcare bruscă din încheieturi, Primarul despăturește hainele și le ridică. Un veston cu aspect elegant și pantaloni asortați.

— Uniforma mea de general, rostește el.

Domnul Tate și toți soldații din apropiere, de la focurile lor de tabără, privesc cum Primarul își scoate haina pătată de sânge și murdară de praf și-mbracă vestonul bleumarin, perfect croit, cu câte o dungă aurie în lungul fiecărei mâneci. Îl netezește cu palmele și mă privește, continuând să aibă sclipirea aceea amuzată în ochi.

— Să înceapă bătălia pentru pace.

{Viola}

Ghindă și cu mine ne întoarcem pe drum, apoi traversăm piața, iar cerul îndepărtat capătă o nuanță trandafirie odată cu apropierea zorilor.

Când am plecat, l-am privit pe Todd până nu l-am mai putut zări. Sunt îngrijorată în privința lui, mă îngrijorează Vacarmul lui. Chiar și când am plecat, avea aceeași începețoșare ciudată, din cauza căreia detaliile erau greu de distins, deși continua *să strălucească* de sentimente…

(…deși sentimentele *acelea*, cele care au existat acolo pentru un minut, înainte ca el să fie stânjenit, sentimentele fizice, fără cuvinte, concentrate direct asupra pielii mele, a felului cum dorea s-o mai atingă, sentimentele acelea mă făceau să doresc să…)

…și mă întreb din nou dacă el se află în aceeași stare de șoc ca Sup'rata, dacă lucrurile pe care le-a văzut în bătălie au fost atât de îngrozitoare, încât, cumva, l-au făcut incapabil să le *vadă*, chiar în Vacarmul lui, iar inima mi se sfâșie la gândul acesta…

Alt motiv pentru care să nu mai existe războaie.

Strâng în jurul corpului haina primită de la Simone. Este frig și tremur, dar simt în același timp că transpir și din pregătirea mea de tămăduitoare știu că asta înseamnă că am febră. Ridic mâneca stângă și privesc sub pansament. Pielea din jurul benzii este tot iritată și roșie.

Iar acum din ea pornesc firișoare roșii spre încheietură.

Firișoare despre care știu că înseamnă infecție. O infecție urâtă.

O infecție care n-a fost stopată de bandaj.

Trag mâneca în jos și încerc să nu mă mai gândesc la ea. Încerc să nu mă mai gândesc că nu i-am spus nici lui Todd cât de rău este.

Pentru că trebuie mai întâi s-o găsesc pe Stăpâna Coyle.

— Ei bine, îi spun lui Ghindă, ea vorbea mereu despre ocean. Mă întreb dacă este într-adevăr pe atât de departe pe cât…

Tresar când comunicatorul îmi piuie brusc în buzunar.

— Todd? rostesc, răspunzând imediat.

Dar este Simone.

— *Ar fi bine să revii imediat aici*, spune ea.

— De ce? întreb alarmată. Ce s-a-ntâmplat?

— *Ți-am găsit Riposta*.

Înainte

Soarele este pe punctul de a răsări, când iau mâncare de la focurile de gătit. Membrii Tărâmului mă privesc cum îmi umplu un vas cu tocană. Vocile le sunt deschise — n-ar putea să fie închiși, și în același timp să fie membri ai Tărâmului —, așa că-i pot auzi discutând despre mine, cu gândurile întinzându-se de la unul la altul, formând o opinie, apoi una contrară, atât de rapid, încât abia le pot urmări.

Iar apoi ei ajung la o decizie. Cineva din Tărâm se ridică în picioare și-mi oferă o lingură mare din os, ca să nu fiu nevoit să sorb tocana din vas, și înapoia mea aud vocile Tărâmului, *vocea* lor, oferindu-mi-o cu prietenie.

Mă întind s-o iau.

Mulțumesc, spun în graiul Poverii.

Și iat-o din nou — ușoara neplăcere față de graiul pe care-l vorbesc, aversiunea față de ceva atât de străin, atât de *individual*, atât de reprezentativ pentru ceva rușinos. Dispare iute și se argumentează împotriva ei în vocea ca o volbură, dar a existat acolo în mod distinct pentru o clipă.

Nu iau lingura. Le aud vocile strigându-mi scuze când mă îndepărtez, însă nu mă întorc. Merg spre o cărare pe care am găsit-o și sui pe dealul stâncos, paralel cu drumul.

Tărâmul și-a ridicat majoritatea taberei în lungul părții netede a drumului, dar pe când urc văd alții pe coasta dealului, alții din regiunile unde Tărâmul trăiește pe munți și care se simt mai confortabil pe pante abrupte. În mod similar, jos se află aceia din Tărâm care trăiesc lângă râuri și care dorm în bărci iute înjghebate.

Dar Tărâmul este tot unul și același, nu? Tărâmul nu are *alții*, nu are ei sau *aceia*.

Există un singur Tărâm.

Iar eu sunt cel care se găsește în exteriorul său.

Ajung la un punct unde panta devine atât de abruptă, încât trebuie să mă folosesc și de brațe ca să pot continua. Zăresc un prag stâncos pe care pot să mă așez și să mă uit la Tărâmul de sub mine, tot așa cum Tărâmul se poate uita peste marginea dealului și vedea Poiana.

Un loc unde pot să fiu singur.

Nu ar trebui să fiu singur.

Părtașul meu ar trebui să fie aici cu mine, pentru a mânca împreună, pe măsură ce zarea se luminează treptat, împotrivindu-ne somnului, așteptând unul lângă altul următoarea fază a războiului.

Dar părtașul meu nu este aici.

Pentru că părtașul meu a fost ucis de Poiană când Povara a fost strânsă pentru prima dată din grădinile din spate și din beciuri, din odăile zăvorâte și din locuințele pentru servitori. Părtașul meu și cu mine eram ținuți într-un șopron din grădină, iar când ușa șopronului a fost deschisă în noaptea aceea, părtașul meu s-a luptat. S-a luptat pentru mine. S-a luptat pentru a-i opri să mă ia.

Și a fost doborât de un tăiș greu.

Eu am fost târât de acolo, pe când scoteam clicurile inadecvate cu care ne lăsase Poiana după ce ne silise să luăm „leacul“ ei, niște sunete ce nu spuneau *nimic* despre ce simțeam pentru că fusesem smuls de lângă părtașul meu și azvârlit într-o gloată de Povară, care au trebuit să mă țină locului ca să nu fug înapoi la șopron.

Să mă țină locului ca să nu fiu spintecat eu însumi.

Am urât Povara pentru asta. I-am urât fiindcă nu m-au lăsat să mor acolo și atunci, când durerea mea nu era îndeajuns pentru a mă ucide de la sine. I-am urât pentru felul cum…

Pentru felul cum ne-am acceptat soarta, pentru felul cum am mers unde ni s-a spus, am mâncat ce ni s-a spus, am dormit unde ni s-a spus. În tot acel timp, ne-am luptat o dată, o singură dată. Împotriva Pumnalului și a celui care-l însoțea, cel gălăgios, care era mai mare, dar părea mai tânăr. Am luptat când

prietenul Pumnalului a strâns o bandă în jurul unuia dintre gâturile noastre din pură distracție crudă.

Pentru o clipă, în tăcere, cei din Povara s-au înțeles din nou unul pe celălalt. Pentru o clipă, am fost cu adevărat iarăși unul, conectați.

Nu singuri.

Și am luptat.

Și unii dintre noi au murit.

Și n-am mai luptat din nou.

N-am mai luptat când un grup din Poiană a revenit cu pușți și tăișuri. N-am mai luptat când ne-au înșiruit și au început să ne ucidă. Împușcându-ne, spintecându-ne, scoțând sunetele acelea ascuțite și bolborosite pe care le numesc *râs*. Ucigând bătrâni și tineri, mame și prunci, tați și fii. Dacă am încercat să ne opunem, am fost omorâți. Dacă nu ne-am opus, am fost omorâți. Dacă am încercat să fugim, am fost omorâți. Dacă nu am fugit, am fost omorâți.

Unul după altul, după altul, după altul.

Fără nicio posibilitate prin care să ne împărtășim frica. Fără niciun fel prin care să ne coordonăm și să încercăm să ne protejăm. Fără niciun fel prin care să fim mângâiați când muream.

Așa că am murit singuri. Toți.

Toți, mai puțin unul.

Toți, mai puțin 1017.

Înainte de a începe omorurile, ei ne-au cercetat benzile până m-au găsit, m-au târât la un zid și m-au silit să privesc. Să privesc cum clicurile Poverii deveneau mai puține și tot mai puține, cum iarba devenea tot mai lipicioasă de sângele nostru, cum, până la urmă, am fost singurul din Povară lăsat în viață în toată lumea.

Și apoi m-au lovit în cap și m-am trezit într-un morman de trupuri cu fețe pe care le-am recunoscut, mâini care le atinseseră pe ale mele pentru alinare, guri ce împărțiseră hrana lor, ochi care încercaseră să-și împărtășească teroarea.

M-am trezit, singur printre morți, și ei apăsau pe mine și mă sufocau.

Și apoi Pumnalul a sosit acolo.

Este aici acum…

Mă trage dintre trupurile Poverii…

Și ne prăbușim pe pământ și eu mă îndepărtez de el…

Ne privim unul pe celălalt, iar răsuflările noastre ridică norișori în aerul înghețat…

Glasul lui este larg deschis de durere și oroare față de ceea ce vede…

Durerea și oroarea pe care le simte mereu…

Durerea și oroarea care amenință mereu să-l năruie…

Dar n-o fac niciodată.

— Ești *viu*, spune el și este *atât de ușurat, atât de fericit* să mă vadă în mijlocul întinderii de moarte, unde sunt singur și singur, și singur pentru vecie, este atât de fericit, încât îmi jur să-l ucid…

Și apoi el mă întreabă despre propria lui părtașă…

Mă întreabă dacă, în toate uciderile semenilor mei, n-am văzut-o pe una dintre ai *lui*…

Și jurământul meu devine de necălcat…

Îi arăt că-l voi ucide…

Cu vocea slabă care-mi revine, îi arăt că-l voi ucide…

Și o voi face…

O voi face acum, o voi face *chiar acum*…

Ești în siguranță, spune o voce…

Sar în picioare și pumnii mi se rotesc în panică.

Cerul îi prinde cu ușurință în mâinile lui mari, dar când mă retrag din șocul visului sunt gata să cad de pe pragul stâncos. El trebuie să mă prindă din nou, însă mâna lui îmi apucă banda și eu urlu când mă trage și mă îndreaptă, și vocea lui înconjoară imediat durerea din mine, învăluind-o, diminuând-o, ținând-o până ce focul din brațul meu se calmează.

A rămas atât de dureros? întreabă cu blândețe Cerul în graiul Poverii.

Eu respir greoi, de surpriza trezirii, de surpriza vederii Cerului lângă mine, de surpriza durerii. A *rămas*, este tot ce pot arăta pentru moment.

Îmi pare rău că n-am putut-o lecui. Tărâmul își va dubla eforturile.

Tărâmul ar face mai bine să-şi folosească eforturile altundeva, arăt eu. *Este o otravă a Poienii, menită pentru animalele lor. Probabil că numai ei au puterea s-o lecuiască.*

Tărâmul învaţă multe din căile Poienii, arată *Cerul. Noi le auzim glasul chiar şi când ei nu-l aud pe al nostru. Şi învăţăm.* Vocea lui se înalţă cu un sentiment real. *Noi vom salva Întoarcerea.*

Nu am nevoie de salvare, arăt eu.

*Nu **vrei** salvare, iar acesta este alt subiect. Unul de care se va ocupa de asemenea Tărâmul.*

Durerea din braţ mi se domoleşte şi-mi frec obrajii, străduindu-mă să mă trezesc…

N-am vrut să dorm, arăt eu. *Aş vrea să nu mai închid ochii până ce Poiana nu va pleca de aici.*

Şi doar atunci visele tale vor cunoaşte pace? arată Cerul, uimit.

Nu înţelegi, arăt eu. *Nu poţi.*

Simt din nou cum căldura lui îmi cuprinde vocea. *Întoarcerea nu este corectă. Cerul poate împărtăşi trecutul în vocea Întoarcerii, aceasta este natura vocii Tărâmului, ca toţi să simtă ca unul, ca nimic să nu fie uitat, ca toate lucrurile să fie…*

Nu-i acelaşi lucru cu a fi acolo, îl întrerup, conştient iarăşi de grosolănie. *O amintire nu este totuna cu lucrul amintit.*

El face altă pauză, însă căldura rămâne. Poate că nu, arată Cerul în cele din urmă.

Ce doreşti? arăt eu, puţin prea sonor, simţindu-mă ruşinat de bunătatea lui.

Îşi lasă o mână pe umărul meu şi ne uităm amândoi spre Tărâmul care se întinde sub noi în lungul drumului, în dreapta până în vârful dealului ce se ridică deasupra Poienii, în stânga cât se poate vedea cu ochii, dincolo de un meandru al râului şi ştiu că şi dincolo de el.

Tărâmul se odihneşte, arată Cerul. *Tărâmul aşteaptă. Aşteaptă Întoarcerea.*

Eu nu arăt nimic.

Tu eşti unul din Tărâm, arată el. *Oricât te-ai simţi acum de separat. Dar asta nu-i tot ce aşteaptă Tărâmul de la ziua aceasta.*

Îl privesc. *Există o schimbare? Vom ataca?*

Nu încă, arată el, *dar există mai multe feluri prin care să lupți un război.*

Și apoi își deschide vocea și-mi arată ce se vede în ochii altora din Tărâm…

În razele răsăritului de soare, care pătrund în valea mai adâncă…

Și atunci văd.

Văd ce va veni.

Și simt propriul meu licăr micuț de căldură.

Furtuna

{Viola}

— Te poți gândi la un loc mai sigur, fata mea? spune Stăpâna Coyle.

După apelul lui Simone, Ghindă și cu mine am galopat direct spre vârful dealului.

Unde Riposta ridică acum tabără.

Soarele rece se înalță deasupra unei zone deschise pline de căruțe, oameni și de primele focuri de tabără. Au organizat deja un cort-cantină, unde Stăpâna Nadari și Stăpâna Lawson sunt ocupate cu coordonarea proviziilor și raționalizarea alimentelor, cu *R*-urile albastre încă scrise pe piepții hainelor lor și pe câteva fețe din mulțime. Magnus și alții pe care-i recunosc au început să monteze corturi și flutur din braț spre Wilf, care se ocupă de animalele Ripostei. Soția lui, Jane, îi este alături și ea îmi răspunde, fluturând atât de energic din braț, încât pare că s-ar putea răni.

— Poate că prietenii tăi nu vor să se implice într-un război, rostește Stăpâna Coyle, mâncându-și micul dejun în partea din spate a căruței în care și-a făcut patul și care stă în apropierea trapei navei. Dar dacă Primarul sau spacșii decid să atace, mi-aș imagina că vor dori să se protejeze.

— Ce tupeu ai, spun iritată, fără să descalec de pe Ghindă.

— Da, am ceva, rostește ea și mănâncă altă lingură de terci, fiindcă exact de tupeu este nevoie pentru ca oamenii mei să rămână în viață.

— Până când vei decide să-i sacrifici din nou.

Ochii ei fulgeră, auzind asta.

— Tu crezi că mă cunoști. Spui că sunt rea și ticăloasă, și tirană, și este adevărat că am luat decizii aspre, dar ele au avut un singur scop, Viola. Să scăpăm de bărbatul acela și să revenim în Haven, în adăpostul pe care-l avusesem înainte. *Nu* doresc

măcel de dragul măcelului. *Nu* doresc sacrificarea oamenilor buni fără absolut niciun motiv. Ci doresc, așa cum se dovedește, același lucru ca și tine, fata mea. *Pace*.

— Ai un mod foarte războinic de a proceda în privința asta.

— Am un mod *adult* de a proceda în privința asta, replică ea. Un mod care nu-i frumos sau drăgălaș, dar care face treaba dorită.

Se uită la cineva dindărătul meu și salută.

— Bună dimineața, rostește Simone coborând rampa navei.

— Care-i starea lui Bradley? o întreb.

— Vorbește cu convoiul. Îi întreabă dacă au sugestii medicale, îmi spune ea și încrucișează brațele peste piept. Deocamdată, nimic.

— Nu mi-a mai rămas leac, zice Stăpâna Coyle, însă există remedii naturale ce pot oferi un grad de ameliorare.

— Să nu te-apropii de el, spun eu.

— Viola, eu sunt o *tămăduitoare*, replică ea, indiferent dacă asta îți place sau nu. Aș dori să te tămăduiesc chiar și *pe tine*, fiindcă îmi dau seama doar privindu-te că ai febră.

Simone se uită la mine îngrijorată.

— Are dreptate, Viola. Nu arăți bine.

— Femeia asta nu va mai pune niciodată mâna pe mine, spun eu. Niciodată!

Stăpâna Coyle suspină apăsat.

— Nici măcar pentru a-mi îngădui să-mi repar greșelile, fata mea? Nici măcar ca prim gest de împăcare între noi?

Mă uit la ea și cad pe gânduri, îmi amintesc cât de bine tămăduia, cât de aprig s-a luptat pentru viața lui Corinne, cum a reușit prin puterea voinței să transforme o ceată de tămăduitoare și dezertori într-o armată care l-ar fi putut răsturna pe Primar, exact așa cum spusese ea, dacă n-ar fi sosit spacșii.

Dar îmi amintesc și bombele.

Îmi amintesc ultima bombă.

— Ai încercat să mă omori.

— Am încercat să-l omor *pe el*, spune ea. Mi se pare o deosebire.

— Mai aveți loc pentru niște oameni pe-aici? rostește un glas înapoia noastră.

Ne întoarcem toate. Este un bărbat acoperit de praf, cu uniformă zdrențuită și privire vicleană. O privire pe care o recunosc.

— Ivan? spun eu.

— M-am trezit la catedrală și se purta un război, zice el.

Văd în urma lui și alți bărbați, care se îndreaptă spre cortul-cantină, cei care au încercat să ne ajute pe mine și pe Todd să-l răsturnăm pe Primar, cei care fuseseră amețiți de atacul cu Vacarm al Primarului și dintre care Ivan căzuse ultimul.

Nu sunt tocmai sigură dacă vederea lui mă încântă.

— Todd a spus mereu că vii acolo unde-i puterea, comentez eu.

Ochii lui fulgeră.

— Asta mă ține-n viață.

— Ești binevenit aici, rostește Stăpâna Coyle, ca și cum ea ar fi la conducere.

Ivan aprobă din cap și se duce să mănânce. Eu mă întorc spre Stăpâna Coyle și o pot vedea zâmbind față de cuvintele mele despre putere.

Fiindcă Ivan a venit la ea, nu?

[Todd]

— Asta ar fi mișcarea cea mai inteligentă, rostește Primarul. Așa aș proceda eu în locul ei. Aș încerca să-i atrag pe noii rezidenți de partea mea.

Viola mă apelase imediat și-mi povestise totul despre apariția Ripostei pe deal. Am încercat întruna să văd dacă nu puteam ascunde comunicatorul de Primar, străduindu-mă să-mi păstrez Vacarmul cât mai slab, străduindu-mă s-o fac fără niciun efort.

Cu toate acestea, el m-a auzit.

— Nu există *părți*, spun eu. Nu mai pot exista. Acum suntem noi toți împotriva spacșilor.

Primarul se mulțumește să mormăie.

— Domnule Președinte?

Domnul O’Hare a adus alt raport. Primarul îl citește c-o privire lacomă.

Fiin’că deocamdată nu s-a-ntâmplat nimic. Cred că el se așteptase la o nouă bătălie la crăpatul zorilor, dar soarele rece s-a ridicat pe cer și nu s-a-ntâmplat nimic, iar acum este aproape mijlocul zilei și tot nimic. Ca și cum luptele de ieri nici n-ar fi existat.

(dar au fost…)

(*încă* se derulează-n mintea mea…)

(*Eu sunt Cercul și Cercul este eu*, gândesc, cât pot de ușor…)

— Nu deosebit de informativ, se adresează Primarul domnului O’Hare.

— Există rapoarte despre posibile mișcări spre sud…

Primarul împinge hârtiile înapoi spre domnul O’Hare, întrerupându-l.

— Todd, tu știi că noi n-am putea face absolut nimic dacă spacșii aleg să ne atace cu toate forțele de care dispun? Până la urmă, armele noastre și-ar termina munițiile, oamenii noștri vor muri și totuși ei ar rămâne în număr încă suficient de mare ca să ne nimicească, gândește Primarul, scrâșnind din dinți. Atunci de ce nu vin? Spune-le soldaților să se apropie mai mult, continuă el și se întoarce spre domnul O’Hare.

Acesta pare surprins.

— Dar…

— Trebuie să știm, zice Primarul.

Domnul O’Hare îl privește fix o secundă, după care spune:

— Da, domnule Președinte.

Apoi iese, dar este clar că nu-i deloc încântat.

— Poate că spacșii nu gândesc la fel ca tine, rostesc eu. Poate că țelul lor nu-i doar războiul.

El izbucnește în râs.

— Iartă-mă, dar tu nu cunoști inamicul nostru.

— Poate că nici tu nu-l cunoști. Nu pe atât de mult pe cât crezi.

Primarul se oprește din râs.

— I-am mai învins. Îi voi învinge din nou, chiar dacă sunt mai buni, chiar dacă sunt mai inteligenți,

zice el și îndepărtează câteva fire de praf de pe pantalonii lui de general. Ei vor ataca, ține minte ce-ți spun, iar când o vor face, îi voi învinge.

— Și apoi vom face pace, spun eu apăsat.

— Da, Todd, încuviințează el. Așa cum zici tu.

— Domnule Președinte?

De data asta-i domnul Tate.

— Ce este? se răsucește Primarul spre el.

Însă domnul Tate nu se uită la noi. Se uită *pe lângă* noi, peste armată, acolo unde **MUGETUL** bărbaților se schimbă atunci când văd și ei.

Primarul și cu mine ne-ntoarcem să ne uităm.

Și pentru o secundă, cu adevărat nu-mi pot crede ochilor.

{Viola}

— Viola, eu cred cu toată seriozitatea că Stăpâna Coyle ar trebui să se uite la asta, spune Stăpâna Lawson, în vreme ce mâinile ei îngrijorate îmi bandajează brațul.

— Te descurci foarte bine și tu, îi zic.

Ne-am întors în odăița de tămăduire improvizată în navă. Odată cu trecerea dimineții, am început cu adevărat să nu mă simt bine și am căutat-o pe Stăpâna Lawson, care aproape a leșinat de neliniște când m-a văzut. Oprindu-se doar pentru a-i cere permisiune lui Simone, m-a târât la bord și a început să citească instrucțiunile pentru toate instrumentele noi cu care asolizaseră.

— Astea sunt cele mai puternice antibiotice pe care le-am găsit. Tot ce putem face deocamdată este să așteptăm, anunță ea terminând noul bandaj.

Îl simt răcoros, când medicamentul începe să-și facă efectul, deși firișoarele roșii se întind acum în ambele direcții, pornind de la bandă.

— Mulțumesc, spun eu, însă ea abia mă aude, deoarece revine la inventarierea proviziilor medicale din navă.

A fost mereu cea mai blândă dintre Stăpâne, micuță, durdulie, ocupându-se de copiii din Haven și dorind întotdeauna mai mult ca orice să oprească suferințele altora.

O las să-și vadă de treabă, cobor rampa și ies prin trapa calei pe coama dealului, unde tabăra Ripostei este aproape amenajată, vegheată de umbra de șoim a navei. Văd șiruri ordonate de corturi și focuri, zone de distribuire a proviziilor și locuri de întâlnire. A trecut doar o singură dimineață și arată aproape ca tabăra lor de la mină, căreia mă alăturasem prima dată. Unii dintre ei au fost încântați să mă salute când am mers prin tabără, dar alții n-au vrut să-mi adreseze nici măcar un cuvânt, nesiguri cu privire la poziția mea.

Nici eu nu sunt prea sigură cu privire la această poziție.

Am lăsat-o pe Stăpâna Lawson să mă trateze, deoarece voi merge iarăși la Todd, deși mă simt atât de obosită, încât nu știu dacă nu voi adormi în șa. Am vorbit deja de două ori cu el în dimineața asta. Glasul lui se aude subțire și îndepărtat prin comunicator, iar Vacarmul îi este înăbușit în difuzoarele micuțe, copleșit de Vacarmul armatei care-l înconjoară.

Însă mă ajută să-i văd chipul.

— Așadar, toți aceștia sunt prietenii tăi? spune Bradley, coborând pe rampă în urma mea.

— Hei! exclam și-l îmbrățișez imediat. Cum te simți?

Gălăgios, spune Vacarmul lui și el surâde șters, totuși este mai calm azi, mai puțin panicat.

— Te *vei* obișnui cu asta, îi spun. Îți promit.

— Deși s-ar putea să n-o doresc deloc.

Îmi îndepărtează din ochi o șuviță de păr. **Cât a crescut,** spune Vacarmul lui. **Și ce palidă pare.** Și arată o imagine a mea de anul trecut, la o lecție de matematică, la cursul pe care-l preda el. Par atât de micuță, atât de *curată*, încât izbucnesc în râs.

— Simone a vorbit cu convoiul, continuă el, și sunt de acord cu abordarea pașnică. Vom încerca să ne întâlnim cu spacșii aceștia și să le oferim oamenilor ajutoare umanitare, dar ultimul lucru pe care îl dorim este implicarea într-un război care nu are nicio legătură cu noi. Ai avut dreptate să vrei să ne ții departe de așa ceva, Viola.

Mă strânge ușor de umăr.

— Aș dori să știu ce să fac în continuare, spun eu, ignorându-i lauda și amintindu-mi cât de aproape am fost să aleg direcția opusă de acțiune. Am încercat s-o conving pe Stăpâna Coyle să-mi vorbească despre acel prim armistițiu, dar…

Mă opresc, pentru că amândoi vedem pe cineva care traversează în fugă vârful dealului, privind într-o parte și-n alta, examinând toate fețele, apoi zărind nava, zărindu-mă *pe mine* și alergând încă și mai repede…

— Cine este? întreabă Bradley, însă eu mă desprind deja de el…

Fiindcă este…

— LEE! strig și pornesc în fugă…

Viola, spune Vacarmul lui, **Viola, Viola, Viola** și ajunge la mine și mă rotește într-o îmbrățișare care-mi golește plămânii de aer și-mi trimite un fior de durere prin braț.

— Slavă Domnului!

— Ești bine? îl întreb după ce-mi dă drumul. Unde ai…?

— Râul! spune el, gâfâind cu greu. Ce se-ntâmplă cu râul?

Se uită la Bradley, apoi iarăși la mine. Vacarmul lui devine mai răsunător, la fel ca glasul.

— *N-ați văzut râul?*

[Todd]

— Dar *cum*? spun eu, privind cascada…

Privind cum devine tot mai mică…

Privind cum dispare complet…

Spacșii opresc râul.

— Foarte inteligent, rostește Primarul. Cu adevărat, foarte inteligent.

— *Ce* este? Ce *fac* ei? aproape că răcnesc la el.

Toată armata o privește acum și **MUGEȘTE** atât de sonor, încât nu-ți vine să crezi, se uită cum cascada se transformă treptat într-un firicel de apă, la fel cum cineva ar învârti un robinet, și râul de dedesubt se micșorează de asemenea, iar metri de mâl și noroi se ridică acolo unde fuseseră malurile.

— Nicio veste de la spionii noștri, căpitane O'Hare? rostește Primarul cu glas deloc încântat.

— Nu, răspunde O'Hare. Dacă este cumva un dig, atunci e destul de departe.

— În cazul acesta, va trebui să aflăm cu exactitate, *nu-i așa*?

— Acum?

Primarul se întoarce către el, cu ochi mânioși. Domnul O'Hare îl salută scurt și pleacă imediat.

— *Ce* se-ntâmplă? rostesc eu.

— Ei vor un asediu, Todd. În locul unei bătălii, ne iau apa și așteaptă până vom fi atât de slăbiți, încât ne vor putea călca pur și simplu în picioare, spune Primarul și glasul îi sună aproape furios. Nu asta ar fi trebuit ei să facă. Iar noi *nu-i* vom lăsa să scape așa ușor. Căpitane Tate!

— Da, domnule Președinte, rostește domnul Tate, care așteptase și privise alături de noi.

— Pregătește oamenii în formații de luptă.

Domnul Tate îl privește surprins.

— Domnule Președinte?

— Ai vreo problemă cu înțelegerea ordinului, căpitane?

— Ar fi un atac în urcare. Ați spus…

— Asta a fost înainte ca inamicul să refuze să joace potrivit regulilor.

Cuvintele lui încep să umple aerul, rotindu-se și intrând în mințile soldaților din jurul taberei noastre…

— Toți își vor face datoria, spune Primarul, toți vor lupta până la câștigarea bătăliei. Spacșii nu se vor aștepta să-i atacăm atât de violent și surpriza ne va aduce victoria. Este clar?

— Da, domnule Președinte, zice domnul Tate și dispare în armată, răcnind ordine, în timp ce soldații din imediata noastră apropiere se echipează deja și se dispun în șiruri.

— Pregătește-te, Todd, spune Primarul uitându-se după el. Asta-i ziua când rezolvăm treaba.

{Viola}

— *Cum?* întreabă Simone. Cum au făcut?

— Puteți trimite sonda în amonte? întreabă Stăpâna Coyle.

— Ar doborî-o din nou, răspunde Bradley și tastează pe telecomanda sondei.

Ne-am adunat în jurul imaginii tridimensionale, pe care Bradley a proiectat-o sub umbra aruncată de aripa navei. Eu, Simone, Bradley și Lee, Stăpâna Coyle și tot mai mulți oameni din Ripostă, înghesuindu-se aici pe măsură ce se răspândește vestea.

— Uite, zice Bradley și imaginea devine încă și mai mare.

În mulțime se aud icnete. Râul este aproape complet secat. Nu se mai poate vorbi despre o cascadă. Sonda se mai ridică puțin, dar nu putem vedea decât râul care seacă deasupra cascadei și armata spacsă, o masă de culoarea argilei aflată pe marginea drumului.

— Există și alte surse de apă? întreabă Simone.

— Câteva, răspunde Stăpâna Coyle, pâraie și iazuri, ici-colo, dar…

— Am dat de necaz, așa-i? zice Simone.

Lee se întoarce spre ea, uluit.

— Crezi că necazurile noastre au început abia *acum*?

— V-am spus să nu-i subestimați, i se adresează Stăpâna Coyle lui Bradley.

— Nu, răspunde el, ne-ai spus să-i bombardăm și să-i facem praf, fără să încercăm măcar să discutăm despre pace.

— Și vrei să spui că am greșit?

Bradley acționează iarăși telecomanda și sonda se ridică mai mult, arătând o parte și mai mare din armata inamică — mii de spacși de-a lungul drumului. Îndărătul nostru se aud și mai multe icnete când Riposta vede pentru prima dată numărul celor care sunt pregătiți să ne atace.

— Nu-i putem omorî pe toți, spune Bradley. N-am face decât să ne asigurăm propria pieire.

— Ce face Primarul? întreb eu cu glas încordat.

Bradley schimbă din nou unghiul imaginii proiectate și vedem cum armata oamenilor se

organizează în rânduri.

— Nu, șoptește Stăpâna Coyle, nu poate face așa ceva.

— Ce nu poate? spun eu. *Ce* nu poate?

— Să atace, zice ea. Ar fi sinucidere.

Comunicatorul îmi piuie și răspund imediat.

— Todd?

— *Viola?* spune chipul lui îngrijorat în palma mea.

— Ce se-ntâmplă? întreb. Ești bine?

— *Râul, Viola, râul este…*

— Îl putem vedea. Îl vedem direct prin…

— *Cascada!* zice el. *Ei sunt în cascadă!*

[Todd]

În umbrele de sub cascada ce dispare se vede un șir de lumini care se-ntind în jos pe cărarea pe care Viola și cu mine am mers odată, când fugeam de Aaron, o potecă de pietre ude și lunecoase, care ducea la o biserică abandonată aflată pe stânca-pervaz. Zidul interior era marcat cu un cerc alb și două cercuri mai mici se învârteau în jurul lui, planeta asta și cele două luni ale ei, și o poți vedea strălucind acolo, deasupra șirului de lumini strânse peste fața stâncoasă a fostei cascade care este acum doar o stâncă udă.

— Îi puteți vedea? o-ntreb pe Viola prin comunicator.

— *Stai așa*, zice ea.

— Mai ai binoclul acela, Todd? întreabă Primarul.

Uitasem că-l luasem înapoi de la el. Alerg spre locul unde Sup'rata stă tot tăcută lângă lucrurile mele.

— Nu-ți fie frică, îi spun scotocind prin geantă. O să te apăr.

Găsesc binoclul și nu mă-ntorc la Primar înainte de a-l duce la ochi. Ating niște butoane și apropii imaginea…

— *Acum îi vedem, Todd*, spune Viola din comunicatorul aflat în cealaltă mână. *Un grup de spacşi pe pragul acela pe care am coborât noi…*

— Știu, zic eu. Îi văd.

— *Ce* vezi tu, Todd? spune Primarul, apropiindu-se de mine.

— *Ce au în mâini?* întreabă Viola.

— Un fel de arcuri, îi răspund, dar nu seamănă cu…

— *Todd!* zice ea și mă uit pe deasupra binoclului…

Un punct de lumină părăsește linia cascadei și cade, de sub simbolul bisericii, într-un arc lent spre albia râului…

— Ce este? întreabă Primarul. E prea mare pentru o săgeată.

Privesc iarăși prin binoclu, încercând să găsesc lumina, care se apropie dintr-o clipă în alta…

Uite-o…

Parc-ar tremura, pâlpâind când mai tare, când mai încet…

Toți ne răsucim, privind-o cum zboară în jos pe râu, cum cotește peste ultimele firicele de apă…

— *Todd?* spune Viola.

— *Ce* este, Todd? mârâie Primarul spre mine.

Și văd prin binoclu…

În timp ce traiectoria i se curbează prin văzduh…

Și se-ndreaptă către armată…

Către noi…

De fapt, nu pâlpâie…

Se *rotește*…

Și lumina nu-i de fapt lumină…

Este *foc*…

— Trebuie să ne-ntoarcem, spun eu, fără să-mi desprind binoclul de la ochi. Trebuie să ne-ntoarcem în oraș.

— *Vine direct spre tine, Todd!* strigă Viola.

Primarul nu mai poate rezista și-ncearcă să-mi smulgă binoclul din mâini…

— Hei! strig eu…

Și-i trag un pumn în obraz…

El se împleticește spre înapoi, mai mult surprins decât rănit…

Iar zbieretele ne fac să ne întoarcem…

Focul rotitor a ajuns la armată…

Mulțimea de soldați încearcă să se despartă, încearcă să se-ndepărteze când zboară spre ei…

Zboară spre *noi*…

Zboară spre *mine*…

Dar sunt prea mulți soldați, prea mulți oameni în drum…

Și focul rotitor trece învăpăiat prin ei…

La înălțimea capetelor lor…

Și primii soldați loviți sunt rupți aproape-n două…

Și nu se *oprește*…

Nu se *oprește dracului*…

Nici măcar nu-și încetinește viteza…

Spintecă prin soldați ca printr-un mănunchi de chibrituri…

Distruge totul din calea sa…

Și-i cuprinde pe oamenii dintr-o parte și cealaltă într-un foc alb, lipicios…

Și *continuă* să zboare…

La fel de rapid ca până acum…

Vine drept spre mine…

Drept spre mine și spre Primar…

Și n-am încotro să fug…

— *Viola!* răcnesc eu.

{Viola}

— Todd! strig eu în comunicator, când privim focul care virează prin aer și se izbește într-un grup de soldați…

Trece *printr-un* grup de soldați…

Strigătele încep să se înalțe în aer înapoia noastră de la oamenii care văd imaginile proiectate…

Focul retează prin armată cu ușurința cu care un om ar trage o linie cu un creion, curbându-și traiectoria, sfârtecând soldații în bucăți pe care le aruncă în toate părțile, împroșcând tot ce se apropie câtuși de puțin de foc…

— *Todd!* țip eu în comunicator. *Pleacă de-acolo!*

Dar nu-i mai pot zări chipul, ci doar focul care taie o potecă, omorând totul în cale, și apoi…

Apoi *se ridică*…

— Ce dracu’? spune Lee de lângă mine…

Focul se ridică deasupra armatei și iese din mulțime, iese dintre oamenii pe care-i ucidea…

— Pare să aibă o traiectorie clară, rostește Bradley.

— *Ce* este? o întreabă Simone pe Stăpâna Coyle.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva, răspunde Stăpâna Coyle, fără să-și desprindă ochii de la imagine. În mod clar, spacșii n-au stat cu brațele încrucișate.

— *Todd?* spun eu în comunicator.

Dar el nu răspunde.

Bradley trasează cu degetul mare un pătrat pe ecranul telecomenzii și în imaginea proiectată apare o casetă, care înconjoară obiectul înflăcărat și-l mărește către una dintre laturile imaginii principale. Tastează și alte comenzi și imaginea încetinește. Focul arde pe un *S* de tăișuri rotitoare, atât de intens și de feroce, încât este greu până și să-l privești…

— Se-ntoarce la cascadă! spune Lee și arată înapoi la imaginea principală, unde obiectul arzător, care se ridicase din rândurile armatei, continuă să-și curbeze traiectoria, continuă să zboare incredibil de rapid.

Privim cum se înalță tot mai sus în văzduh, desenând un cerc complet, cum suie pe dealul cu drum în zigzag, cum se îndreaptă către pragul de sub cascada secată, fără să-și oprească rotațiile și flăcările. Acum îi putem distinge acolo pe spacși, zeci de spacși care au alte tăișuri arzătoare înfipte în arcuri. Ei nici nu tresar când zburătorul vine direct spre ei și vedem un spacs cu un arc gol, cel care a lansat primul proiectil…

Vedem cum el își rotește arcul și-i dezvăluie cârligul din capătul inferior, după care, înhață *S*-ul zburător din aer, îl rotește cu o mișcare îndelung practicată și-l reîncarcă imediat, gata de relansare, înalt cât corpul spacsului însuși.

În lumina reflectată a focului, vedem că mâinile, brațele și corpul spacsului sunt acoperite cu argilă groasă și flexibilă, care-l protejează împotriva arsurilor.

— Todd? rostesc eu în comunicator. Ești acolo? Trebuie să fugi, Todd! Trebuie *să fugi*…

Iar în imaginea mai mare, îi putem vedea pe toți spacșii ridicându-și arcurile…

— *Todd!* zbier eu. *Răspunde-mi!*

Și ca unul…

Ei trag cu toții…

[Todd]

— *VIOLA!* urlu eu…

Dar nu mai am comunicatorul, și nici binoclul…

Mi-au fost zburate din mâini de un talaz de soldați care fug, care se-mping, se-nghiontesc și zbiară…

Și ard…

Focul rotitor a spintecat o curbă printre cei aflați chiar în fața mea, ucigându-i atât de iute, încât abia dac-au știut ce s-a întâmplat și incendiindu-i pe câte două și trei rânduri de ambele părți…

Și tocmai când era pe punctul de a-mi reteza capul…

S-a ridicat…

Mult în aer…

S-a întors…

Și a revenit către pragul de unde sosise…

Mă răsucesc iute, ca să văd încotro pot fugi…

Și atunci, peste strigătele soldaților…

O aud pe Sup'rata zbierând…

Și mă-mping spre înapoi, lovind și îmbrâncind oameni în lături, ca să ajung la iapa mea…

— Sup'rata! o strig. SUP'RATA!

Și n-o pot vedea…

Dar o aud nechezând înspăimântată.

Mă-mping mai departe, încă și mai tare…

Și simt o mână care mă prinde de guler…

— *Nu*, Todd! strigă Primarul, trăgându-mă înapoi…

— Treb'e s-ajung la ea! urlu și mă smulg de lângă el…

— *Trebuie să fugim!* strigă el…

Și așa ceva Primarul n-ar spune niciodată, astfel încât mă răsucesc să mă uit la el…

Dar ochii îi sunt ațintiți asupra cascadei…

Și privesc într-acolo…

Și…

Și…

Doamne Dumnezeule…

O semilună tot mai mare de foc gonește dinspre prag…

Spacșii au tras cu toate arcurile…

Zeci de proiectile…

Zeci de proiectile care vor transforma armata noastră în cenușă și leșuri…

— *Haide!* strigă Primarul, prinzându-mă din nou. *Spre oraș!*

Dar eu văd o breșă printre oameni…

O văd pe Sup'rata cabrându-se de frică…

Cu ochii holbați la mâinile care vor s-o-nhațe…

Și mă reped spre ea…

Îndepărtându-mă de Primar…

Soldații umplu imediat spațiul dintre noi…

— Sunt aici, fato! urlu eu și mă-mping înainte…

Însă ea zbiară și zbiară întruna…

Ajung la ea și dobor un soldat care-ncerca să i se suie în șa…

Și focurile rotitoare se apropie tot mai mult…

Curbându-se de data asta-n ambele părți…

Venind spre noi dintr-o parte și alta…

Și oamenii fug în toate direcțiile, pe drumul spre oraș, în albia în care mai este doar un firicel de râu, ba chiar și-napoi spre dealul cu drum în zigzag…

Și eu spun:

— Treb'e *să fugi*, fato!

Și focurile rotitoare ajung la noi…

{Viola}

— Todd! strig eu din nou și văd focurile apropiindu-se peste râu și altele venind prin partea opusă, curbându-se în lungul versanților văii…

Atacând armata din ambele părți…

— Unde este! țip eu. Îl puteți vedea?

— Nu pot distinge nimic în haosul ăsta, spune Bradley.

— Trebuie să facem ceva! zic eu.

Stăpâna Coyle mă privește. Îmi cercetează chipul, îl scrutează pătrunzător…

— Todd? rostesc eu în comunicator. Răspunde-mi, *te rog*!

— Au ajuns la armată! strigă Lee.

Și revenim toți cu ochii la imagine…

Unde focurile rotitoare spintecă în toate direcțiile prin armata care fuge…

Vor ajunge la Todd…

Îl vor ucide…

Îi vor ucide pe toți oamenii de acolo…

— Trebuie să oprim asta! zic eu.

— Viola, rostește Bradley cu un ton de avertizare în glas.

— Cum s-o oprim? întreabă Simone și pot vedea cum analizează situația.

— Da, Viola, spune Stăpâna Coyle și mă privește drept în ochi, cum s-o oprim?

Mă uit iarăși la imaginea proiectată, la armata care arde și moare…

— Îl vor ucide pe băiatul tău, zice Stăpâna Coyle de parcă mi-ar fi citit gândurile. De data asta nu mai există alternativă.

Și ea îmi poate vedea chipul…

Mă vede gândindu-mă…

Gândindu-mă din nou la asta…

Gândindu-mă la toată moartea aceea.

— Nu, șoptesc eu. Nu putem…

Putem oare?

[Todd]

VUUUM!

Un foc rotitor zboară chiar pe lângă noi, în stânga, și-l văd decapitând un soldat care a-ncercat să se ferească…

Trag de frâiele Sup'ratei, însă ea se cabrează iarăși panicată, cu ochii holbați și albi, cu Vacarmul preschimbat într-un zbieret atât de ascuțit, încât abia-l pot suporta…

Și alt foc *VUUUM* prin fața noastră, revărsând flăcări peste tot, și Sup'rata este așa de îngrozită, că mă ridică în aer, pe când mă țin de frâie, și cădem pe spate într-o gloată de soldați…

— PE-AICI! aud urlându-se înapoia noastră.

Este Primarul, care răcnește, în timp ce un foc rotitor îi transformă într-un perete de foc pe soldații aflați imediat în spatele meu și al Sup'ratei…

Și când răcnește așa, este ca și cum aș simți un *îndemn* în picioare, care aproape că mă-ntoarce cu fața spre el…

Dar mă silesc să revin la Sup’rata…

— *Haide*, fato! strig, încercând s-o pun în mișcare, în orice chip, în *orice*…

— TODD! LAS-O!

Mă-ntorc și-l văd pe Primar, care l-a încălecat cumva pe Morpeth și sare printre oameni, ieșind de sub un foc rotitor care-ncepe să se ridice înapoi în văzduh…

— SPRE ORAȘ! zbiară el către soldați…

Plantând cuvintele în Vacarmurile lor…

Plantându-le în al meu…

Pulsând prin el cu un *zumzet* surd…

Și-l alung din nou, lovindu-l, în mintea mea…

Dar soldații de lângă el aleargă încă și mai repede…

Ridic ochii și văd focurile rotitoare ce brăzdează cerul ca niște păsări în căutarea prăzii…

Dar se-ndreaptă înapoi spre prag…

Peste tot sunt oameni care ard, însă soldații supraviețuitori observă de asemenea că focurile se-ntorc…

Că mai beneficiem de câteva secunde înainte de a reveni…

Iar oamenii fug acum spre oraș, primii sunt deja pe drum și aleargă către locul unde răcnește Primarul…

— TODD! TREBUIE SĂ FUGI!

Însă Sup’rata continuă să necheze, continuă să se tragă îndărăt din fața mea, continuă să zvârle din copite, înspăimântată…

Și inima mi se sfâșie…

— HAIDE, FATO!

— TODD! urlă Primarul.

Eu însă n-o părăsesc pe Sup’rata…

— N-O PĂRĂSESC! strig către el…

La dracu’, *nu-s*…

L-am părăsit pe Manchee…

L-am părăsit în…

Și n-o s-o mai fac…

— *TODD!*

Privesc în urmă…

Și el se îndepărtează de mine, în direcția orașului…

Cu restul oamenilor…

Iar eu și Sup’rata rămânem singuri în tabăra care se golește…

{Viola}

— *Nu* vom lansa rachete, spune Bradley, și Vacarmul lui mugește. Decizia asta a fost deja luată.

— Aveți *rachete*? întreabă Lee. De ce dracu’ nu le folosiți?

— Pentru că vrem să încheiem pace cu specia asta! strigă Bradley. Dacă vom trage, consecințele vor fi dezastruoase!

— Sunt dezastruoase și *acum*, rostește Stăpâna Coyle.

— Dezastruoase pentru o armată împotriva căreia *tu* doreai să luptăm, replică Bradley. Dezastruoase pentru armata care a determinat atacul!

— Bradley…, zice Simone.

Bărbatul se răsucește către ea, cu Vacarmul plin de cuvinte incredibil de vulgare.

— Suntem responsabili pentru aproape cinci mii de oameni. Chiar dorești să se trezească și să descopere că i-am aruncat într-un război care nu poate fi câștigat?

— Sunteți deja *în* război! spune Lee.

— Nu, *nu* suntem! răspunde Bradley, încă și mai sonor. Și *pentru că* nu suntem, poate că am reușit să vă *scoatem* și pe voi din el!

— Tot ce trebuie să faceți este să le arătați că există și alte arme, nu numai tunurile, de care să se teamă, spune Stăpâna Coyle, adresându-se în mod ciudat *mie*, nu lui Bradley și lui Simone. Fata mea, noi am negociat prima pace cu ei pentru că ne găseam pe o poziție de putere. Așa funcționează războaiele, așa funcționează *armistițiile*. Le arătăm că dispunem de o putere superioară celei bănuite de ei și atunci sunt mai dispuși să încheie pace.

— Iar după alți cinci ani, zice Bradley, vor reveni când *ei* vor fi mai puternici și-i vor ucide pe toți oamenii pe care-i găsesc.

— În cinci ani putem consolida punți între noi și-i putem asigura că un nou război nu este necesar, replică Stăpâna Coyle.

— Așa cum ați procedat voi în mod *excelent* data trecută!

— Ce mai așteptați? Lansați rachetele! strigă Ivan din mulțime și alte glasuri din jur i se alătură.

— Todd, șoptesc eu încetișor și mă uit iarăși la imaginea proiectată…

Focurile rotitoare revin în zbor spre cascadă, sunt prinse și reîncărcate…

Și apoi *îl văd* pe el…

— E singur! țip eu. L-au *lăsat în urmă*!

Armata fuge pe drumul către oraș, soldații se îmbrâncesc în gloată pe lângă Todd și pe lângă primii copaci…

— Încearcă să-și salveze calul! spune Lee.

Apăs din nou și din nou comunicatorul.

— La dracu', Todd! *Răspunde-mi!*

— Fata mea! strigă Stăpâna Coyle, pentru a-mi atrage atenția. Ne găsim din nou într-un moment crucial. Tu și prietenii tăi beneficiați de a doua ocazie de a decide.

Vacarmul lui Bradley scoate un sunet furios, iar el se întoarce către Simone, pentru ajutor, însă ochii ei sunt ațintiți asupra mulțimii din jurul nostru, mulțimea care ne cere să tragem.

— Nu mi se pare că avem de ales, rostește ea. Dacă nu facem nimic, oamenii aceia vor muri.

— Iar dacă facem ceva, oamenii aceia vor muri *de asemenea*, zice Bradley, și surprinderea lui fulgeră peste tot. La fel vom muri și noi și toți cei care vor sosi în nave. Ăsta nu-i războiul nostru!

— Va fi într-o bună zi, spune Simone. Noi ne vom arăta puterea. Asta s-ar putea să-i determine să negocieze cu noi *acum*.

— Simone! exclamă Bradley și Vacarmul lui spune ceva *cu adevărat* vulgar. Convoiul vrea ca noi să urmăm o politică pașnică…

— Convoiul nu vede ce vedem noi, răspunde ea.

— Spacșii trag din nou! rostesc eu…

Altă semilună de foc rotitor este lansată de pe pragul de sub cascadă…

Și eu mă întreb, *Ce ar fi dorit Todd?*

În primul și în primul rând, ar fi dorit ca eu să fiu în siguranță…

Todd ar fi dorit o lume care să fie sigură pentru mine…

Asta ar fi dorit, știu că asta ar fi dorit…

Chiar dacă el n-ar fi existat în lumea aceea…

Însă el continuă să fie acolo, în toiul bătăliei…

Continuă să fie acolo, singur, cu focul apropiindu-se…

Și, indiferent de importanța păcii, nu-mi pot scoate din minte un lucru despre care știu de asemenea că-i adevărat…

Adevărat, dar nu drept…

Adevărat, dar foarte periculos…

Și anume că dacă ei îl ucid…

Dacă ei îl *rănesc*…

Atunci în nava asta nu vor fi destule arme pentru toți spacșii care vor trebui să plătească.

Mă uit la Simone, care-mi citește cu ușurință expresia chipului.

— Pregătesc o rachetă, spune ea.

[Todd]

— Haide, fato, *te rog*, spun eu…

Peste tot în jurul nostru sunt trupuri care ard în mormane, și unele dintre ele încă mai zbiară…

— *Haide!* răcnesc eu.

Însă ea mi se împotrivește, scutură din cap într-o parte și alta, îndepărtându-se de focuri și de fum, de leșuri, de puținii soldați care încă aleargă pe lângă noi…

Și apoi cade…

Se prăbușește în spate și într-o parte…

Trăgându-mă în jos, după ea…

Cad în preajma capului ei…

— Sup’rata, îi vorbesc direct în ureche. *TE ROG*, *ridică-te!*

Și grumazul îi tresare…

Urechile îi tresar…

Și ochiul i se rotește către mine…

Se rotește către mine pentru prima dată…

Și…

Băiat mânz?

Tremurător și stins…

Firav, înăbușit și speriat…

Dar este acolo…

— Sunt *aici,* fato!

Băiat mânz?

Și inima-mi tresaltă de speranță…

— Haide, fato! Sus, sus, sus, sus…

Și mă las pe spate în genunchi, trăgând de frâie…

— Te rog, te rog, te rog, te rog, te rog…

Și ea înalță capul…

Și ochii i se întorc spre cascadă…

Băiat mânz! strigă ea…

Și eu privesc înapoi…

Altă semilună de focuri rotitoare vine drept spre noi…

— Haide!

Ea se ridică-n picioare, nesigură, împleticindu-se când se îndepărtează de un corp care arde lângă noi…

Băiat mânz! continuă să strige…

— Haide, fato! spun eu și-ncerc să mă apropii de ea…

Să sui în șa…

Dar focurile sosesc…

Ca niște vulturi arzători ce coboară-n picaj…

Unul trece exact peste ea…

Exact prin locul unde ar fi fost capul meu, dac-aș fi fost călare…

Și brusc ea se repede înainte, îngrozită…

Mă țin de frâie și fug în urma ei…

Poticnindu-mă pe pământ…

Pe jumătate alergând, pe jumătate târât…

Iar focurile rotitoare sosesc din toate direcțiile și zboară-n jurul nostru…

Ca și cum întregul *cer* ar fi luat foc…

Și mâinile mele sunt prinse-n frâie…

Și Sup'rata zbiară, ***Băiat mânz!***

Și eu cad…

Frâiele sunt smulse…

Băiat mânz!

— Sup'rata!

Și apoi aud, ***SUPUNERE!***

Zbierat în alt glas de cal…

Și-n timp ce cad pe pământ, aud alt tropot de copite, alt cal…

Primarul, călare pe Morpeth…

Aruncând o cârpă pe capul Sup'ratei…

Acoperindu-i ochii, orbind-o înaintea ploii de foc care s-a dezlănțuit în jurul nostru…

Și apoi el se apleacă și mă prinde zdravăn de braț…

Mă ridică-n picioare și după aceea în aer…

Și mă smulge din calea unui foc rotitor, care pârjolește locul unde tocmai căzusem…

— HAIDE! urlă el.

Și eu mă-mpleticesc spre Sup'rata, și-i prind frâiele ca s-o conduc…

Și Primarul călărește-n cerc în jurul nostru…

Ferindu-se de focurile din cer…

Privindu-mă…

Privindu-mă să mă vadă ajuns în siguranță…

S-a întors să mă salveze…

S-a întors să *mă* salveze…

— ÎNAPOI SPRE ORAȘ, TODD! strigă el. RAZA LOR E LIMITATĂ! NU POT ATINGE….

Și dispare când un foc rotitor izbește drept în pieptul lat al lui Morpeth…

{Viola}

— Gândește-te ce faci, spune Bradley și Vacarmul lui urlă **Femeie tâmpită și egoistă,** dinapoia fotoliului Simonei din cockpit. Scuze, zice el imediat scrâșnind din dinți, dar nu trebuie să facem asta!

Stăm înghesuiți aici, iar Bradley și Stăpâna Coyle se calcă practic pe picioare îndărătul meu și al lui Lee.

— Am distanța, anunță Simone.

Un panou micuț se deschide, dezvăluind un buton albastru, pătrat. Ca să lansezi o armă, nu ajunge să apeși cu degetul pe un ecran. Trebuie să fie o acțiune fizică. Trebuie să fie un act deliberat.

— Ținta fixată, anunță ea.

— Zona s-a golit! spune Bradley, arătând ecranul de deasupra cockpitului. Se pare că focurile nici nu

pot ajunge *mai departe*!

Simone nu răspunde, totuși degetele îi șovăie deasupra butonului albastru…

— Băiatul tău este tot acolo, fata mea, rostește Stăpâna Coyle, continuând să mi se adreseze, de parcă eu aș fi la conducerea întregii operațiuni…

Dar este adevărat, el *este* tot acolo, încercând s-o ridice pe Sup'rata în picioare, cumva îl putem vedea, în mijlocul focurilor și al rotocoalelor de fum, micuț și singur, fără să răspundă la comunicatorul meu…

— Știu ce gândești, Viola, spune Bradley, străduindu-se să-și păstreze vocea calmă, deși Vacarmul îi mugește. Dar nu este decât o singură viață, față de mii de vieți.

— Ajunge cu vorbăria! zbiară Lee. Trage odată-n ei!

Însă pe ecran eu văd că, *într-adevăr*, câmpul de bătălie se golește, devine pustiu, cu excepția lui Todd și a altor câtorva rătăciți, și gândesc că dacă el poate reuși, dacă *poate* reuși, atunci poate că-i adevărat, poate că Primarul va înțelege cât de depășit este împotriva unor arme atât de puternice, pentru că cine ar vrea să lupte împotriva lor? Cine ar putea să lupte?

Dar Todd trebuie să reușească…

Trebuie…

Și iapa lui aleargă acum, trăgându-l după ea…

Și focurile vuiesc, sosind…

Nu, *nu*…

Degetele lui Simone continuă să ezite deasupra butonului…

— *Todd*, rostesc eu cu glas tare…

— Viola, spune Bradley apăsat, atrăgându-mi atenția…

Mă întorc spre el…

— Știu cât de mult înseamnă el pentru tine, zice Bradley, dar nu putem, sunt în joc prea multe vieți…

— Bradley…, spun eu.

— Nu pentru o persoană, zice el. Nu poți să transformi războiul într-o chestiune personală…

— PRIVIȚI! strigă Stăpâna Coyle…

Și mă întorc spre ecran…

Și văd…

Un foc rotitor care izbește drept în pieptul unui cal care galopează…

— NU! țip eu. *NU!*

Și ecranul erupe într-o explozie de foc…

Și țipând din toți rărunchii, mă reped pe lângă Simone și izbesc cu pumnul în butonul albastru…

[Todd]

Morpeth n-are nici măcar timp să zbiere…

Genunchii i se-ndoaie, când trăsnetul de foc trece prin el…

Sar într-o parte din fața exploziei, trăgând din nou frâiele Sup'ratei, târând-o dinaintea impactului, în timp ce focul mugește imediat peste noi…

Ea mă urmează, mai supusă acum, când cel puțin ochii îi sunt acoperiți, iar Vacarmul ei încearcă să găsească terenul pe care să galopeze…

Iar trăsnetul de foc gonește mai departe, revărsând flăcări peste tot…

Însă alt lujer de foc se desprinde din el…

Răsturnându-se într-o parte și căzând pe pământ…

Primarul, care se rostogolește disperat spre mine…

Smulg pătura de pe Sup'rata și o arunc peste el, înăbușindu-i flăcările de pe uniforma de general…

El se mai rostogolește de câteva ori prin țărână și eu sar de jur împrejur, lovind cu palmele focul de pe trupul lui…

Sunt vag conștient că focurile se-ntorc iarăși la pragul cascadei…

Că dispunem de câteva secunde în care să fugim…

Primarul se scoală clătinându-se, cu hainele încă fumegând, cu chipul negru de funingine, cu părul pârlit pe alocuri, dar în mare parte neatins…

Spre deosebire de Morpeth, al cărui corp abia mai poate fi recunoscut în mormanul care arde…

— Vor plăti pentru asta, spune Primarul cu glas răgușit de fum…

— Haide! strig eu. Putem reuși, dacă fugim.

— Nu așa ar fi trebuit să se-ntâmple lucrurile, vorbește el furios, după ce pornim pe drum. Ei nu pot ajunge totuși la oraș și cred că au și limitări pe

verticală, pentru că probabil de aceea nu le-au lansat din vârful dealului…

— Taci și *aleargă*! spun eu, târând-o pe Sup'rata după mine și gândindu-mă că nu vom reuși s-ajungem la adăpost înainte de sosirea următoarelor focuri…

— Îți spun toate astea, pentru că n-ar trebui să crezi că suntem înfrânți! răcnește Primarul. Asta nu-i o victorie pentru ei. Nu-i decât un recul temporar! Tot ne vom duce după ei, tot…

Și apoi în văzduh deasupra noastră se aude un *țipăt* brusc, țiuind ca un glonț și…

…întreaga coastă a dealului explodează ca un vulcan de țărână și foc, iar unda de șoc ne trântește pe mine, pe Primar și pe Sup'rata la pământ și o grindină de pietricele răpăie peste noi, iar destul de aproape cad bolovani mari, care ne-ar putea strivi…

— *Ce?!* rostește Primarul și privește înapoi…

Cascada secată se prăbușește în fostul ei bazin, gol acum, purtând cu ea toate focurile rotitoare spacse, praful și fumul se înalță spre cer, iar drumul în zigzag este distrus de asemenea, întreaga secțiune din față a dealului se surpă, lăsând o linie neregulată în partea de sus…

— Au fost oamenii tăi? strig eu, cu urechile țiuindu-mi de zgomotul exploziei. A fost artileria?

— Noi n-am avut timp! strigă el pe când cercetează distrugerea. Și n-avem nici pe departe o asemenea putere.

Primii vălătuci de fum încep să se risipească puțin, arătând un crater care se cască uriaș în locul unde a fost marginea dealului, cu bolovani peste tot, o cicatrice spintecată adânc în costișă…

Și *Viola*, gândesc eu…

— Într-adevăr, rostește Primarul, înțelegând și el, iar în glas îi apare brusc o satisfacție hâdă.

Și stând în picioare în fața unui câmp de soldați morți, un câmp acoperit de rămășițele arzătoare ale

oamenilor pe care i-am văzut mergând și vorbind cu nici zece minute în urmă, oameni care au luptat și au murit pentru el într-o bătălie pe care el a declanșat-o…

În fața tuturor…

Primarul spune:

— Prietenii tăi s-au alăturat războiului.

Și zâmbește.

Arme de război

Explozia ne izbește pe toți.

Dealul care se ridică deasupra văii este smuls din pământ. Arcașii Tărâmului sunt uciși instantaneu, ca toți cei din Tărâm care se aflau lângă marginea dealului când acesta a explodat, iar Cerul și cu mine scăpăm doar mulțumită unei distanțe foarte mici.

Și explozia continuă, reverberând prin vocea Tărâmului, întinzându-se până la râu, amplificându-se mereu și mereu, până când pare să se petreacă întruna, iar șocul ei mugește prin noi din nou și din nou, și din nou, și din nou, lăsând Tărâmul buimăcit ca unul, întrebându-se ce înseamnă mărimea exploziei în sine.

Întrebându-se ce va sosi după aceea.

Întrebându-se dacă va fi îndeajuns de mare ca să ne ucidă pe toți.

Cerul a oprit râul la scurt timp după răsăritul soarelui. Prin Poteci, el a trimis un mesaj celor Tărâm care ridicau barajul mult în amonte, spunându-le să clădească ultimele ziduri, să pună ultimele pietre, să întoarcă râul din drum. Râul a început să dispară, mai întâi lent, apoi tot mai iute, până când arcele de culori ridicate de stropii cascadei s-au risipit și lățimea vastă a râului a devenit o câmpie noroioasă. După ce zgomotul apei spumegătoare a dispărut, am putut auzi vocile Poienii înălțându-se în derută și spaimă la baza dealului.

Apoi a venit ceasul arcașilor și ochii noștri au mers cu ei. S-au strecurat sub cascadă la adăpostul întunericului și au așteptat până când soarele se înălțase și apa se oprise.

După care au ridicat armele și au tras.

Toate părțile Tărâmului au urmărit cum s-a întâmplat, au văzut prin ochii arcașilor cum lamele arzătoare au sfârtecat Poiana, iar Poiana a fugit, a urlat și a murit. Noi am privit ca unul cum s-a

desfășurat victoria noastră, am privit cum oamenii erau neputincioși să răspundă…

Apoi s-a auzit sfâșierea neașteptată a aerului, un *vuuum* a ceva care se mișca atât de rapid, încât era mai degrabă perceput decât văzut, și în cele din urmă o fulgerare bubuitoare, care a umplut mintea, sufletul și vocea tuturor membrilor Tărâmului, semnalând că aparenta noastră victorie avea un preț, că Poiana deținea arme mai puternice decât am crezut și că acum avea să le folosească pentru a ne distruge…

Dar alte explozii nu mai vin.

* * *

Nava care a zburat peste noi, îi arăt Cerului când Tărâmul începe să se ridice clătinându-se. El mă ajută să mă scol din locul unde explozia ne-a răsturnat pe spate; niciunul dintre noi nu este grav rănit, doar tăieturi micuțe, însă terenul de jur împrejur este acoperit cu trupurile Tărâmului.

Nava, încuviințează Cerul.

Ne apucăm imediat de treabă, temându-ne de a doua explozie care ar putea sosi în orice clipă. El trimite ordine Tărâmului pentru regrupare imediată și-l ajut să-i mute pe răniți în sălașurile de tămăduire; o tabără nouă se organizează deja de la sine în amonte pe albia secată, chiar în primele clipe de după explozie, deoarece așa ordonase Cerul, un loc în care vocea Tărâmului să se adune din nou laolaltă, să redevină una.

Totuși nu *prea* sus în amonte. Cerul vrea să păstreze Poiana sub ochii fizici, chiar dacă dealul este atât de distrus acum, încât o armată nu mai poate coborî pe el decât în șir indian.

Există și alte căi, îmi arată el, și deja pot auzi mesajele pe care le-a trecut Potecilor, mesaje care ajung acolo unde se odihnește majoritatea Tărâmului, mesaje care-i spun să înceapă să se deplaseze pe drumuri pe care Poiana nu le cunoaște.

Ciudat, arată el, după niște ore, când ne oprim în sfârșit să mâncăm și a doua explozie tot n-a sosit. *Să tragi o dată, dar nu din nou.*

Poate că ei n-au avut decât o singură asemenea armă, arăt eu. *Sau poate că ei știu că asemenea arme sunt inutile împotriva forței unui râu zăgăzuit. Dacă ei ne distrug, îl vom elibera și-i va nimici.*

Distrugere reciprocă, spune Cerul, cuvinte care i se împiedică straniu în voce, ca niște lucruri străine. Vocea i se întoarce în sine pentru un moment îndelungat, căutând în adâncul vocii Tărâmului, căutând răspunsuri.

Apoi se ridică în picioare. *Acum Cerul trebuie să părăsească Întoarcerea.*

Pleci? arăt eu. *Mai este muncă de făcut…*

Există lucruri pe care Cerul trebuie să le facă singur. Îmi privește nedumerirea. *Așteaptă-mă lângă betlmorul meu, în amurg.*

Betlmorul tău? arăt eu, dar el se îndepărtează deja.

După-amiaza se scurge, iar eu fac așa cum a spus Cerul și merg în amonte pe lângă albia secată a râului, pe lângă focuri pentru gătit și sălașuri de tămăduire, pe lângă soldații Tărâmului, care își îngrijesc armele, se pregătesc pentru următorul atac și jelesc Tărâmul care a murit.

Însă Tărâmul trebuie de asemenea să continue să trăiască și, pe măsură ce mă îndepărtez suficient de locul exploziei, trec pe lângă membri ai Tărâmului care regurgitează materialele utilizate pentru construirea de adăposturi noi și câteva colibe sunt de acum aproape gata, în seara încă plină de fum. Trec pe lângă Tărâmul care îngrijește stoluri de păsări-albe și caligrafi, parte din hrana noastră zilnică. Trec pe lângă magaziile de grâne și de pești, completate acum din râul golit. Trec pe lângă Tărâm care sapă gropi noi pentru latrine, și chiar printr-un grup de tineri care cântă cântecele ce-i vor învăța cum să interpreteze istoria Tărâmului ce vine din toate vocile, cum să întoarcă, să răsucească și să împletească masa de sunete într-o singură voce care le va spune cine sunt ei, mereu și pentru întotdeauna.

Un cântec al cărui grai încă mă străduiesc să-l vorbesc, chiar și atunci când Tărâmul îmi vorbește cu viteza cu care ar face-o cu unul dintre copiii aceia.

Merg printre cântece, până ajung la padocul betlmorilor.

Betlmorii.

Pentru mine, ei au fost dintotdeauna creaturi de legendă, văzute doar în vocile Poverii pe când creșteam, în visuri și povești, și istorii ale războiului care ne-a părăsit în mijlocul Poienii. Pe jumătate crezusem că erau născociri, monștri exagerați, care fie că nu existau ori aveau să fie o dezamăgire la întâlnirea în carne și oase.

M-am înșelat. Sunt magnifici. Uriași și albi, mai puțin când sunt acoperiți de armura de luptă din argilă. Chiar și fără ea, pielea le este groasă și formează plăci dure. Lățimea lor este cât înălțimea mea și poți sta așezat cu ușurință pe spinările lor, iar Tărâmul folosește șei cu încălțări tradiționale pentru a sta vertical.

Betlemorul Cerului este cel mai mare dintre toți. Cornul care i se arcuiește din nas este mai lung decât corpul meu. Are de asemenea un corn secundar, care-i crește doar conducătorului turmei.

Întoarcerea, arată el când mă apropii de gardul padocului. Este singurul cuvânt din graiul Poverii pe care-l cunoaște, pe care l-a învățat de la Cer, fără îndoială. *Întoarcerea*, arată el și este blând, primitor. Întind o mână și frec încetișor cu degetele între coarnele lui. Închide ochii de plăcere.

Aceasta este o slăbiciune a betlemorului meu, arată Cerul, venind înapoia mea. *Nu, nu te opri.*

Sunt noutăți? arăt eu, retrăgând mâna. *Ai luat o hotărâre?*

El oftează înaintea nerăbdării mele. *Armele Poienii sunt mai puternice decât ale noastre. Dacă mai există și altele, atunci Tărâmul va muri în valuri.*

În ultimii ani, ei au ucis deja mii. Vor ucide și mai multe mii, chiar dacă noi nu facem nimic.

Vom continua cu planul inițial, arată Cerul. *Ne-am arătat noua putere și i-am împins înapoi. Noi controlăm râul, ceea ce-i lipsește de apă și le spune că-i putem inunda în orice clipă, dacă o eliberăm pe toată odată. Acum vom vedea cum răspund.*

Îmi îndrept mai mult spinarea și glasul îmi crește.

—Vom vedea cum răspund? Ce lucru bun ar putea…?

Mă opresc, fiindcă îmi vine un gând, un gând care oprește toate celelalte gânduri.

Nu-i adevărat, arăt eu și fac un pas înainte. *Nu **poate** fi adevărat că vrei să vezi dacă ei oferă o soluție pașnică…*

El se foiește de pe un picior pe celălalt. *Cerul n-a arătat asta.*

***Ai promi**s că vor fi distruși! Măcelărirea Poverii nu înseamnă chiar* **nimic** *pentru tine?*

Liniștește-te, arată el și pentru prima dată vocea lui îmi poruncește. *Accept sfaturile și experiența ta, însă voi proceda așa cum este mai bine pentru Tărâm.*

În trecut, asta a însemnat abandonarea Poverii! Ca sclavi!

Pe atunci eram alt Tărâm, arată el, *sub alt Cer și cu alte abilități și arme. Acum suntem mai buni. Mai puternici. Am învățat multe.*

*Și totuși **dorești** să faci pace…*

N-am arătat nici asta, tinere prieten. Vocea lui devine mai calmă, mai liniștitoare. *Vin însă și mai multe nave, așa-i?*

Clipesc spre el.

Tu ne-ai spus asta. Ai auzit-o tu însuți în vocea Pumnalului. Sosește un convoi de nave, cu mai multe arme precum cea care a fost folosită azi. De lucrurile astea trebuie ținut seama pentru existența pe termen lung a Tărâmului.

Nu răspund. Îmi țin vocea pentru mine.

Și de aceea, deocamdată, vom muta majoritatea Tărâmului într-o poziție avantajoasă și vom aștepta. Cerul se apropie de armăsarul lui și-l scarpină pe nas. *În scurt timp, oamenii vor constata că nu pot trăi fără apă. Vor acționa atunci și, chiar dacă va implica altă armă, ca azi, noi vom fi pregătiți.* Se întoarce către mine. *Și Întoarcerea nu va fi dezamăgit.*

Când amurgul se transformă în noapte, revenim la focul de tabără al Cerului. Iar când Tărâmul și Cerul se îndreaptă spre somn, și Poiana nu face nicio

mișcare pentru a ataca iarăși, eu îmi ascund vocea, așa cum am învățat în viața trăită cu Poiana, și în interiorul ei observ două lucruri.

Distrugere reciprocă, a arătat Cerul.

Convoi, a arătat Cerul.

Cuvinte în graiul Poverii, cuvinte în graiul Poienii.

Dar o expresie pe care n-o cunosc. Și un cuvânt pe care nu l-am folosit niciodată.

Cuvinte care nu fac parte din memoria îndelungată a Tărâmului.

Ele sunt cuvinte *noi*. Aproape că le pot simți izul de prospețime.

Când noaptea se lasă și începe asediul Poienii, țin ascunse lucrurile acelea în vocea mea.

Cerul m-a părăsit azi, ca să fie singur, așa cum face ocazional. Este o necesitate a Cerului, a oricărui Cer.

Dar el s-a întors cu noi cuvinte.

Atunci unde le-a auzit?

CONTROLEAZĂ-TE

Jos în vale

{Viola}

— Am crezut că ai fost lovit, rostesc eu lăsându-mi capul în palme. Am văzut una dintre armele acelea izbind un cal și călărețul lui și am crezut că erai tu. Am crezut că te-au omorât, Todd, îl privesc obosită și tremurând.

El deschide brațele, mă lipesc de pieptul lui și mă ține strâns în timp ce plâng. Stăm lângă un foc pe care Primarul l-a aprins în piață, unde noua tabără este ridicată de armata care a rămas mai puțin de jumătate după atacul focurilor rotitoare.

Atacul care s-a oprit după ce eu am lansat o rachetă.

Am pornit în galop pe Ghindă imediat după explozie, călărind prin piață și strigând numele lui Todd până l-am găsit. Era acolo, cu Vacarmul încă șocat și chiar mai încețoșat după altă bătălie, dar viu.

Viu.

Cineva pentru care eu am schimbat întreaga lume.

— Și eu aș fi făcut la fel, îmi spune Todd în minte.

— Nu, nu-nțelegi. Îi zic și mă trag puțin îndărăt. Dacă ei te-ar fi rănit, dacă te-ar fi *omorât*…, înghit un nod mare. I-aș fi ucis absolut pe toți.

— Și eu aș fi făcut la fel, Viola, repetă el. Fără măcar să gândesc de două ori.

Îmi șterg nasul cu mâneca.

— Știu, îi spun. Dar oare asta nu ne face periculoși?

Chiar și prin ceață, Vacarmul lui degajă o senzație de derută.

— Ce vrei să spui?

— Bradley repetă întruna că războiul nu poate fi transformat în ceva personal, zic eu. Însă eu i-am târât în războiul ăsta din cauza *ta*.

— Până la urmă trebuiau să facă ceva, dacă sunt măcar pe jumătate atât de drăguți pe cât spui tu…

Glasul meu crește.

— Dar nu le-am lăsat de ales…

— Termină.

Și mă strânge iarăși în brațe.

— Totul este în regulă? întreabă Primarul, apropiindu-se de noi.

— Șterge-o, zice Todd.

— Dă-mi voie cel puțin să-i mulțumesc Violei…

— Am zis…

— Ea ne-a salvat viețile, Todd, rostește el stând nițel prea aproape. Printr-o singură și simplă acțiune, ea a schimbat totul. Nu-ți pot spune cât de mult apreciez asta.

Și eu încremenesc realmente în brațele lui Todd.

— Lasă-ne singuri, îl aud pe Todd rostind. Imediat!

Urmează o pauză, apoi Primarul spune:

— Foarte bine, Todd. Dacă ai nevoie de mine, voi fi acolo.

Îl privesc pe Todd când Primarul se îndepărtează.

— *Dacă ai nevoie de mine?*

Todd ridică din umeri.

— M-ar fi putut abandona să mor acolo. I-ar fi ușurat situația dacă eu n-aș mai fi fost în preajma lui. Dar n-a făcut-o. M-a salvat.

— A făcut-o cu un motiv, zic eu. Și nu cred că era un motiv bun.

Todd nu răspunde, ci se mulțumește să se uite spre Primar, care vorbește cu oamenii lui, dar ne privește și pe noi.

— Vacarmul tău continuă să fie greu de citit, continui. Chiar mai greu ca înainte.

Todd nu mă privește direct în ochi.

— Bătălia e de vină, spune el. Toate țipetele alea…

Și aud ceva, adânc în Vacarmul lui, ceva despre un cerc…

— Dar *tu* ești bine? întreabă el. Nu-mi place cum arăți, Viola.

Acum eu sunt cea care-și ferește ochii și-mi dau seama că, în mod inconștient, îmi trag mâneca în jos.

— Lipsa de somn, îi răspund.

Este totuși un moment straniu, ca și cum ceva nu tocmai sincer, nu tocmai adevărat atârnă în aer pentru

amândoi.

Bag mâna în geantă.

— Ia-l pe-ăsta, îi spun și-i dau comunicatorul meu. În locul celui pe care l-ai avut tu. Eu o să capăt altul nou când mă-ntorc.

Todd pare surprins.

— Te *întorci*?

— Trebuie. Acum este un război la scară generală și vina îmi aparține. *Eu* sunt cea care a lansat racheta aceea. *Eu* trebuie să îndrept lucrurile…

Și mă simt din nou tulburată, deoarece continui să văd momentul acela în minte. Todd în siguranță pe ecran, nu mort, și armata ieșind din raza de acțiune a focurilor rotitoare.

Atacul se terminase.

Iar eu trăsesem oricum.

Și îi târâsem pe Simone și pe Bradley și tot convoiul în război, unul care s-ar putea să fie de zece ori mai rău decât cel dinainte.

— Și eu aș fi făcut la fel, Viola, repetă Todd încă o dată.

Și știu că spune adevărul.

Dar când mă strânge iarăși în brațe înainte să plec, nu pot să nu mă gândesc întruna.

Dacă asta-i ceea ce Todd și cu mine am face unul pentru celălalt, înseamnă că noi avem dreptate?

Sau că suntem periculoși?

[Todd]

Zilele ce urmează sunt cumva înfricoșător de tăcute.

O noapte și o zi și înc-o noapte trec după atacul focurilor rotitoare și nu se-ntâmplă nimic. Nimic de la spacșii de pe deal, nici chiar de la cei cărora le putem încă vedea focurile de tabără strălucind în noapte. Nimic nici de la nava-cercetaș. Viola le spusese tuturor ce fel de om este Primarul. Cred că vor aștepta până când el va veni la ei și până atunci transmit mesajele prin intermediul meu. Primarul nu pare să se grăbească. De ce ar face-o? A obținut ceea ce dorea, fără să fi fost măcar nevoit să ceară.

Între timp, a stabilit o pază serioasă în jurul rezervorului mare de apă al Noului Prentisstown, aflat pe o stradă laterală din preajma pieței. A trimis de asemenea soldați să-nceapă să strângă hrana din oraș și s-o depoziteze într-un hambar vechi din apropierea rezervorului, pentru a face un depozit de alimente. Totul sub controlul lui, bineînțeles, și la periferia noii tabere.

Care este tot în piață.

Aș fi crezut că va lua casele din apropiere, dar a spus că prefera un cort și un foc, a spus că afară, sub cerul liber, îl simțea ca pe un război adevărat, cu Vacarmul armatei **MUGIND** în jur. A luat până și una dintre uniformele domnului Tate și și-a aranjat-o, ca să fie din nou un general ferchеș.

Dar a mai ordonat să fie ridicat un cort și pentru mine, vizavi de el și de căpitani. Ca și cum aș fi fost unul dintre oamenii lui importanți. Ca și cum aș fi meritat viața pe care se-ntorsese s-o salveze. A cerut până și instalarea unui pat pe care să dorm, să dorm *în sfârșit* după ce stătusem treaz în cele două zile consecutive de bătălie. Părea aproape stânjenitor să dorm și-mi era practic imposibil s-o fac în toiul unui război. Eram totuși atât de obosit, încât am adormit oricum.

Și am visat-o.

Am visat-o când a venit să mă caute după explozie și cum am ținut-o când s-a neliniștit, și cum părul nespălat îi mirosea puțin și hainele îi erau transpirate, și cum o simțeam în același timp fierbinte și rece, însă era ea, era *ea* în brațele mele…

— Viola, rostesc și mă trezesc, iar răsuflarea mea formează norișori în frig.

Respir adânc o secundă sau două, apoi mă ridic și ies din cort. Mă duc drept la Sup'rata și-mi lipesc fața de flancul ei cald.

— 'Neața, aud.

Ridic ochii. A sosit soldatul tânăr care-i aduce zilnic nutreț Sup'ratei de când am ridicat tabăra.

— 'Neața, îi răspund.

El evită să se uite direct la mine, se sfiește în fața mea, deși este mai vârstnic. Îi pune Sup'ratei o traistă

cu mâncare, apoi pune o traistă și Bucuriei Julietei, calul domnului Morgan, pe care Primarul l-a luat în locul lui Morpeth, o iapă autoritară, care fornăie la tot ce trece pe lângă ea.

Supunere! se adresează ea soldatului.

— Du-te naibii, îl aud mormăind.

Chicotesc, fiin'că și eu îi spun la fel.

O mângâi pe Sup'rata și-i leg pătura, ca să-i fie destul de cald. ***Băiat mânz***, spune ea. ***Băiat mânz.***

Tot nu-i în apele ei. Abia dacă înalță capul, iar eu nici măcar n-am încercat s-o călăresc de când ne-am întors în oraș. Cel puțin, ea vorbește acum. Și Vacarmul ei a încetat să mai zbiere.

Să zbiere despre război.

Închid ochii.

(*Eu sunt Cercul și Cercul este eu*, gândesc, ușor ca un fulg…)

(fiin'că poți să amuțești și Vacarmul ei…)

(să amuțești zbieretele, să amuțești moartea…)

(să amuțești tot ce-ai văzut și nu mai vrei să revezi…)

(și *zumzetul* acela care continuă în fundal, mai degrabă simțit decât auzit…)

— Crezi că se va-ntâmpla ceva în curând? întreabă soldatul.

Deschid ochii.

— Dacă nu se-ntâmplă nimic, îi răspund, atunci nu moare nimeni.

El încuviințează din cap și-și ferește ochii.

— James, spune soldatul, și în Vacarmul lui pot vedea că-și rostește numele cu un fel de bunăvoință plină de speranțe din partea cuiva căruia i-au murit toți prietenii.

— Todd, zic eu.

Mă privește o clipă, apoi se uită peste umărul meu și se repede spre următoarea lui sarcină.

Fiin'că Primarul iese din cortul său.

— Bună dimineața, Todd, rostește el întinzându-și brațele.

— Ce ți se pare bun?

El se mulțumește să-și afișeze zâmbetul stupid.

— Știu că așteptarea este dificilă. Mai ales sub amenințarea unui râu care ne-ar îneca.

— De ce nu-i lăsăm pur și simplu în pace? întreb eu. Viola mi-a spus că demult existau așezări la ocean. Ne-am putea regrupa acolo și…

— Pentru că acesta este orașul *meu*, spune el și-și umple o cană din cafeaua de pe foc. Iar a-l părăsi ar însemna că ei au învins. Așa se joacă jocul acesta. Ei nu vor elibera râul, fiindcă noi vom trage mai multe rachete. Și în felul acesta toți vor găsi altă cale de a lupta războiul.

— Nu-s rachetele tale.

— Dar sunt ale Violei, îmi rânjește el. Și am văzut ce poate face ea pentru a te proteja.

— Domnule Președinte? Un reprezentant solicită o audiență.

Este domnul Tate, care părăsește straja de noapte și se apropie de focul de tabără cu un bătrân pe care nu l-am mai văzut până acum.

— Un reprezentant? repetă Primarul, prefăcându-se impresionat.

— Da, domnule, spune bătrânul ținându-și pălăria în mâini și neștiind exact încotro să se uite. Din oraș.

Eu și Primarul privim în mod reflex spre clădirile ce înconjoară piața și spre străzile ce pornesc din ea ca niște raze. Orașul a fost abandonat imediat după primul atac al spacșilor, însă acum, pe drumul principal, dincolo de ruinele catedralei, se vede în depărtare un șir de oameni, majoritatea vârstnici, dar și femei mai tinere, iar una dintre ele ține în brațe un copil.

— Nu știm exact ce se întâmplă, spune bătrânul. Am auzit exploziile bătăliei și am fugit…

— Se întâmplă un război, zice Primarul. Se întâmplă un eveniment definitoriu pentru viitorul nostru.

— Da, spune bătrânul, însă apoi a secat râul…

— Și acum vă întrebați dacă orașul poate într-adevăr să fie locul cel mai sigur, încuviințează Primarul. Cum te numești, reprezentantule?

— Shaw, spune bătrânul.

— Ei bine, domnule Shaw, zice Primarul, acestea sunt momente disperate, când orașul și armata voastră au nevoie de voi.

Ochii domnului Shaw se plimbă agitat de la mine la domnul Tate, apoi la Primar.

— Cu siguranță suntem gata să-i susținem în luptă pe bravii noștri soldați, răspunde el răsucindu-și pălăria în mână.

Primarul încuviințează iarăși.

— Dar nu există curent electric, așa-i? Electricitatea s-a întrerupt după ce orașul a fost abandonat. Nu mai există căldură. Nu mai există moduri de preparare a mâncării.

— Nu, domnule Președinte, spune domnul Shaw.

Primarul tace o secundă.

— O să-ți zic ceva, domnule Shaw, rostește el după aceea. O să trimit niște oameni să repornească centrala electrică, să vadă dacă putem avea curent măcar într-o parte din oraș.

Domnul Shaw pare uluit. Știu ce simte.

— *Vă mulțumesc*, domnule Președinte, zice el. Dorisem doar să întreb dacă era în regulă să…

— Nu, nu, îl întrerupe Primarul. De ce luptăm noi războiul acesta, dacă nu pentru voi? Acum, când am stabilit asta, mă întreb dacă aș putea conta pe ajutorul tău și pe al celorlalți locuitori ai orașului, ca să ofere provizii vitale pentru front? Mă refer în principal la alimente, dar și raționalizarea apei ar fi de folos. Suntem toți în aceeași oală, domnule Shaw, iar o armată nu înseamnă nimic fără susținere.

— Ăăă, sigur că da, domnule Președinte. Mulțumesc.

Domnul Shaw este atât de surprins, încât abia își poate articula cuvintele.

— Căpitane Tate? spune Primarul. Trimite, te rog, o echipă de ingineri să-l însoțească pe domnul Shaw și să vadă dacă-i putem scăpa de la îngheț pe oamenii pe care-i protejăm.

Mă uit uluit la Primar, în timp ce domnul Tate se îndepărtează cu domnul Shaw.

— Cum le poți oferi căldură, când noi înșine n-avem decât focuri de tabără? îl întreb. Și cum te poți

dispensa de oamenii ăia pe care i-ai trimis?

— Pentru că aici nu se luptă doar o singură bătălie, răspunde el și privește în lungul drumului, către domnul Shaw care revine cu veștile bune la ceilalți orășeni. Iar eu intenționez să le câștig pe toate.

{Viola}

— Da, spune Stăpâna Lawson, bandajându-mi din nou brațul. Noi știm că banda este concepută pentru a se integra în pielea animalului care o poartă, legându-se permanent de ea, iar dacă vrem s-o scoatem, substanțele ei chimice ne vor împiedica să oprim sângerarea. Dar dacă lași banda în pace, ar trebui ca rana să se vindece, ori asta *nu* se întâmplă cu tine.

Sunt întinsă pe patul din cabina pentru tămăduire a navei, un loc în care, de când am revenit de la întâlnirea cu Todd, am petrecut mai mult timp decât mi-ar plăcea. Remediile Stăpânei Lawson opresc agravarea infecției, dar nu fac nimic altceva. Continui să am febră și banda de pe braț tot mă arde, atât de rău, încât mă silește să revin în patul acesta.

Ca și cum ultimele două zile n-ar fi fost și așa destul de grele.

Felul cum am fost primită la revenirea pe deal m-a surprins. Se făcuse întuneric când am ajuns, însă lumina focurilor de tabără m-a făcut vizibilă pentru cei din Ripostă.

Și ei au ovaționat.

Unii dintre cunoscuți, ca Magnus, Stăpâna Nadari și Ivan s-au apropiat, l-au bătut ușor cu palma pe Ghindă și au spus lucruri de felul: „O să vadă ei!“ și „Bravo!“ Apreciau că lansarea rachetei fusese alegerea cea mai bună pe care o puteam face. Până și Simone mi-a spus să încerc să nu mă mai îngrijorez.

Lee a zis la fel.

— Dacă nu le demonstrăm că putem lupta, ei vor continua să vină, a spus el în seara aceea, stând lângă mine pe un buștean pe când ne mâncam cina.

M-am uitat la el: părul blond și lățos care-i atingea gulerul vestonului, ochii mari și albaștri ce reflectau lumina lunilor, pielea moale de la baza gâtului…

— Însă acum ar putea fi *mai rău*, am replicat cu glas nițel cam tare.

— A trebuit s-o faci. A trebuit s-o faci pentru Todd.

Și în Vacarmul lui am putut vedea că dorea să mă cuprindă cu brațul.

Dar n-a făcut-o.

Pe de altă parte, Bradley n-a vrut nici măcar să vorbească cu mine. De fapt, nu era nevoie. **Fată egoistă și viețile a mii de făpturi** și **am lăsat o copilă să ne-mpingă-n război** și tot felul de lucruri încă și mai vulgare în Vacarmul lui mă șfichiuiau de fiecare dată când mă apropiam de el.

— Sunt pur și simplu furios, mi-a zis. Îmi pare rău că ești nevoită să auzi toate astea.

N-a spus însă că-i pare rău fiindcă le gândea, apoi și-a petrecut toată ziua următoare informând convoiul despre cele întâmplate. Și evitându-mă pe mine.

Oricum, în ziua aceea am stat în pat mai mult decât aș fi vrut, atât de mult, încât n-am mai izbutit să vorbesc deloc cu Stăpâna Coyle. Simone a ieșit din navă și a încercat s-o prindă, dar a sfârșit petrecându-și ziua ajutând-o la organizarea de expediții de căutare a unor surse de apă, la întocmirea inventarului de alimente și stabilirea unui singur loc pe care toți oamenii să-l folosească drept latrină, ceea ce a implicat utilizarea incineratoarelor chimice din navă, care ar fi trebuit folosite de primii coloniști.

Asta este Stăpâna Coyle. Profită de orice avantaj posibil.

Peste noapte febra mi-a crescut din nou, așa că în dimineața asta mă aflu *tot* aici, deși sunt foarte multe de făcut pentru a pune lumea pe făgașul cel bun.

— N-ar trebui să pierzi atâta vreme cu mine, Stăpână Lawson, îi spun. *Eu* sunt cea care a ales să-și pună banda. Știam că reprezintă un risc și…

— Dacă asta ți se întâmplă ție, replică ea, ce va fi cu toate celelalte femei, care încă se ascund și care n-au avut de ales?

Clipesc repede din ochi.

— Crezi că…?

VIOLA, aud de pe coridor. **Viola RACHETĂ Viola SIMONE Vacarm idiot…**

Bradley își strecoară capul în cameră.

— Cred că ar fi bine să veniți afară, rostește el. Amândouă.

Mă scol în capul oaselor, simțindu-mă atât de ametită, încât trebuie să aștept înainte de a mă ridica în picioare. Până izbutesc s-o fac, Bradley o conduce deja pe Stăpâna Lawson afară din încăpere.

— Au început să sosească pe deal acum vreo oră, îi spune el. La început, câte doi, câte trei, dar acum…

— Cine? întreb eu, urmându-i afară, coborând rampa și alăturându-mă lui Lee, Simone și Stăpânei Coyle.

Privesc culmea dealului.

Unde se află acum de trei ori mai multă lume ca ieri. Grupuri de oameni de toate vârstele, cu chipuri obosite, unii purtând încă pijamalele cu care erau îmbrăcați în seara primului atac al spacșilor.

— Are cineva nevoie de asistență medicală? întreabă Stăpâna Lawson, însă nu mai așteaptă răspuns, ci se îndreaptă către grupul cel mai mare de nou-sosiți.

— De ce au venit *aici*? întreb eu.

— Am discutat cu unii dintre ei, spune Lee. Oamenii nu știu dacă-i mai sigur să stea sub protecția navei ori să rămână în oraș unde este armata. Unii au decis când au auzit că Riposta se află aici, continuă și se uită către Stăpâna Coyle.

— Ce au decis? mă încrunt eu.

— Cred că sunt vreo cinci sute, spune Simone. Noi nu avem provizii de alimente sau apă pentru atâția.

— Riposta are, însă numai pe termen scurt, și mai mult că vor sosi și alții, zice Stăpâna Coyle și se întoarce către Bradley și Simone. Voi avea nevoie de ajutorul vostru.

De parcă ar fi trebuit să ni-l ceri, pufnește Vacarmul lui Bradley.

— Convoiul a fost de acord că principala noastră misiune este de natură umanitară, spune el.

Se uită la mine și Simone, iar Vacarmul lui mai adaugă și alte cuvinte.

Stăpâna Coyle aprobă din cap.

— Probabil că ar trebui să discutăm despre modul cel mai bun în care să procedăm. Le voi convoca pe Stăpâne și…

— Și vom adăuga o discuție despre cum să încheiem un nou armistițiu cu spacșii, rostesc eu.

— Este un subiect delicat, fata mea. Nu te poți duce pur și simplu la ei și să ceri pace.

— Dar nu poți nici să stai cu brațele încrucișate și să aștepți continuarea războiului. Trebuie să găsim o cale prin care lumea asta să funcționeze din nou ca un tot.

Din Vacarmul lui Bradley îmi dau seama că mă ascultă.

— Idealuri, fata mea, spune ea. Întotdeauna este mai ușor să crezi în ele decât să le trăiești.

— Dar dacă nici măcar nu *încerci* să le trăiești, zice Bradley, atunci n-are deloc rost să mai trăiești.

Stăpâna Coyle îl privește viclean.

— Ceea ce este, în sine, alt ideal.

O femeie se apropie de navă și ne privește pe toți cu o expresie agitată, după care rămâne cu ochii asupra Stăpânei Coyle.

— Scuzați-mă, spune aceasta. Tu ești tămăduitoarea, nu-i așa?

— Da, răspunde Stăpâna Coyle.

— Ea este *o* tămăduitoare, intervin eu. Una dintre multe.

— Mă poți ajuta? întreabă femeia.

Și-și suflecă mâneca, dezvăluind o bandă atât de infectată, încât este clar până și pentru mine că și-a pierdut deja brațul.

[Todd]

— *Au sosit toată noaptea*, îmi spune Viola prin comunicator. *Acum sunt de trei ori mai mulți ca la început*.

— La fel și aici, îi zic eu.

Este chiar înaintea zorilor, a doua zi după ce Primarul a vorbit cu domnul Shaw, a doua zi după ce orășenii au început să vină și pe dealul Violei, și tot mai mulți apar peste tot. În general, bărbații vin în

oraș, iar femeile se duc pe deal. Nu toți, dar în mare parte.

— *Așadar Primarul obține ceea ce dorește*, suspină Viola și în ciuda ecranului micuț pot să văd că-i tot foarte palidă. *Separarea dintre bărbați și femei*.

— Tu ești bine? o întreb.

Da, răspunde ea puțin cam repede. *Vorbim mai târziu. Mă așteaptă o zi plină*.

Închidem, iar eu ies din cort și-l găsesc pe Primar așteptându-mă cu două căni de cafea. Îmi întinde una. După o clipă, o iau. Amândoi bem, încercând să ne încălzim, pe când cerul devine trandafiriu. Chiar și la ora asta se zăresc niște lumini acolo unde oamenii Primarului au restabilit alimentarea cu electricitate în unele clădiri mai mari, pentru ca orășenii să se poată strânge laolaltă la căldură.

Ca-ntotdeauna, ochii Primarului sunt ațintiți asupra dealului spacșilor, aflat în jumătatea întunecată a cerului, înapoia căruia continuă să se ascundă o armată nevăzută. Și-mi dau seama că în acest moment, în puținele minute când armata Primarului doarme, pe lângă **MUGETUL** ei de somn se poate auzi și altceva, ceva slab și îndepărtat.

Și spacșii au un **MUGET**.

— Vocea lor, spune Primarul. Și cred într-adevăr că există o singură voce mare, care a evoluat potrivindu-se perfect acestei planete, conectându-i pe toți laolaltă. Soarbe din cafea. O poți auzi uneori în nopțile liniștite. Toți indivizii vorbesc ca unul. Ca glasul întregii planete, direct în mintea ta.

Continuă să privească ciudat dealul, așa că-ntreb:

— Iscoadele nu i-au auzit plănuind nimic?

El soarbe din cafea, însă nu-mi răspunde.

— Nu se pot apropia, așa-i? întreb eu. Fiin'că atunci ei ar auzi planurile *noastre*.

— Da, asta-i problema.

— Domnul O'Hare și domnul Tate n-au Vacarm.

— Am pierdut deja doi căpitani, spune el. Nu-mi pot permite să mai pierd alții.

— Nu cred c-ai distrus tot leacul. Îl poți da iscoadelor tale.

El nu spune nimic.

— Nu l-ai distrus, repet eu, apoi înțeleg. *Ba da.*

El tot nu spune nimic.

— *De ce?* întreb și-i privesc pe soldații din apropiere al căror **MUGET** devine deja mai sonor, pe măsură ce se trezesc. Cu siguranță, spacșii ne pot auzi *pe noi*. Ai fi putut avea un avantaj…

— Am alte avantaje, spune Primarul. În plus, în curând, printre noi s-ar putea afla alții mai utili în privința actelor de spionaj.

Mă-ncrunt.

— Eu nu voi lucra niciodată pentru tine, îi spun. Niciodată!

— Dragă băiete, spune el, tu ai lucrat *deja* pentru mine. Ba chiar de câteva luni, dacă îmi amintesc corect.

Simt cum iritarea-mi *crește*, dar mă opresc, fiin'că James a venit cu mâncarea de dimineață pentru Sup'rata.

— O iau eu, îi zic și las cafeaua din mână.

El îmi întinde traista și o trec ușor în jurul capului Sup'ratei.

Băiat mânz? întreabă ea.

— E-n regulă, îi șoptesc în urechi și le mângâi cu degetele. Mănâncă, fato.

Mai trece un minut, dar apoi îi văd fălcile mișcându-se, când ia primele îmbucături.

James este tot aici și mă privește inexpresiv, cu mâinile tot ridicate, așa cum au fost când mi-a întins traista.

— Mulțumesc, James, îi spun.

El continuă să stea nemișcat, privind fără să clipească.

— Am spus *mulțumesc*.

Și apoi aud.

Este greu de prins în **MUGETUL** Vacarmului tuturor, chiar și al lui James, care se gândește cum locuia el mai sus pe râu, cu tatăl și cu fratele lui, și cum s-a alăturat armatei când a trecut pe acolo, fiin'că ori făcea asta, ori murea împotrivindu-se, și iată-l acum în război cu spacșii, însă e fericit, fericit că luptă, fericit că-l slujește pe Președinte…

— Nu ești fericit, soldat? întreabă Primarul, sorbind din cafea.

— Ba da, răspunde James fără să clipească. Sunt foarte fericit.

Pen'că sub toate astea se află micul *zumzet* al Vacarmului Primarului, care se infiltrează în al lui James, răsucindu-se în jurul său ca un șarpe, transformându-l în ceva care nu-i dezagreabil pentru James, dar care nu-i aparține.

— Poți să pleci, spune Primarul.

— Mulțumesc, domnule Președinte.

James clipește și coboară brațele. Îmi aruncă un surâs scurt, apoi revine în îmbulzeala taberei.

— Nu poți, îi spun Primarului. Nu cu toți. Ai zis c-abia ai început să fii în stare să controlezi oameni. Așa *ai spus*.

Nu-mi răspunde, ci își întoarce ochii spre deal.

Îl privesc fix și gândesc în continuare.

— Însă devii mai puternic, zic eu. Iar dacă ei sunt lecuiți…

— S-a dovedit că leacul camufla totul, spune el. Ca să zicem așa, a îngreunat accesul la ei. Pentru a pune un om la treabă, ai nevoie de o pârghie. Iar Vacarmul este o pârghie foarte bună.

Mă uit din nou în jurul nostru.

— Dar *nu-i nevoie* s-o faci, îi zic. Ei deja te urmează.

— Da, este adevărat, dar asta nu înseamnă că nu sunt deschiși față de sugestii. Nu se poate să nu fi observat cât de prompt mi-au urmat ordinele în bătălie.

— Și totuși să-ncerci să controlezi o armată întreagă…, spun eu. O *planetă* întreagă.

— În felul cum o spui pare ceva foarte sinistru, zâmbește el viclean. Aș folosi controlul numai pentru binele nostru, al tuturor.

Înapoia noastră se aude un zgomot, pași grăbiți. Este domnul O'Hare, cu respirația întretăiată, învăpăiat la față.

— Ne-au atacat iscoadele, gâfâie el spre Primar. Numai câte un om s-a mai întors, atât din nord, cât și din sud. Este clar că au fost cruțați ca să ne poată

spune ce s-a-ntâmplat. Spacșii i-au măcelărit pe restul.

Primarul face o grimasă și revine către deal.

— Prin urmare, rostește el, așa joacă ei.

— Ce vrei să zici? îl întreb.

— Atacuri dinspre drumul nordic și dealurile sudice, spune el. Primii pași spre inevitabil.

— Care inevitabil?

Ridică din sprâncene.

— Ne înconjoară, bineînțeles.

{Viola}

Fată mânză, mă întâmpină Ghindă când îi dau un măr pe care l-am șterpelit din cortul cu alimente. Se află într-o zonă de lângă lizieră, unde Wilf a dus toate animalele Ripostei.

— Îți face necazuri? îl întreb.

— Nu, doamnă, zice Wilf și pune traiste cu nutreț în jurul gâturilor a doi boi de lângă Ghindă.

Wilf, spun ei în timp ce mănâncă. ***Wilf, Wilf***.

Wilf, spune Ghindă și-mi caută prin buzunar cu botul după alt măr.

— Unde-i Jane? îl întreb, privind în jur.

— Ajută Stăpânili să-mpartă mâncarea, spune Wilf.

— Da, încuviințez eu, ăsta-i felul ei de-a fi. Ai văzut-o cumva pe Simone? Trebuie să vorbesc cu ea.

— A plecat să vâneze cu Magnus. Am auzit-o pi Stăpâna Coyle spunându-i asta.

După sosirea orășenilor, hrana a devenit problema noastră cea mai presantă. Ca de obicei, Stăpâna Lawson se ocupă de inventar și a stabilit lanțuri alimentare precise pentru a-i hrăni pe cei care vin, totuși, rezervele Ripostei nu vor dura la nesfârșit. Magnus conduce expediții de vânătoare pentru a le suplimenta.

Între timp, Stăpâna Coyle este extrem de ocupată în corturile medicale, îngrijindu-le pe femeile cu brațe infectate. Starea lor de sănătate prezintă variații însemnate. Unele se simt atât de rău, încât abia pot sta în picioare; la altele nu este decât o iritație mai pronunțată. Pare totuși să le afecteze într-adevăr pe toate femeile. Todd spune că Primarul acordă

asistență medicală și femeilor din oraș, îngrijorat acum de benzile pe care *el* le-a pus, spunând că va face orice este necesar pentru a le ajuta, deoarece nu intenționase așa ceva.

Este îndeajuns pentru a mă face să mă simt și mai rău.

— Probabil că eram în cabina de tămăduire când a plecat, rostesc eu. În cazul ăsta, va trebui să vorbesc cu Bradley.

Simt arsura din braț și mă întreb dacă mi-a revenit *iarăși* febra.

Mă îndrept spre navă, dar îl aud pe Wilf spunând „Mult noroc“, când mă îndepărtez.

Caut Vacarmul lui Bradley, care continuă să fie mai zgomotos decât al oricărui bărbat de aici, până îi zăresc picioarele ieșind dintr-o secțiune a părții frontale a navei. Un panou stă pe pământ și unelte sunt împrăștiate peste tot.

Motor, gândește el. **Motor și război și rachetă și penurie de hrană și Simone nu vrea nici măcar să se uite la mine și E cineva acolo?**

— E cineva acolo? întreabă el, trăgându-se afară.

— Doar eu, îi răspund.

Viola, gândește el.

— Te pot ajuta cu ceva? mă întreabă, mult mai laconic decât aș fi dorit.

Îi spun ce mi-a zis Todd despre spacși și iscoadele Primarului, cât și despre posibilitatea ca spacșii să fi început să înainteze.

— O să văd ce pot face pentru ca sondele să fie mai eficiente, oftează el. Acum trebuie să-i protejăm. Este datoria noastră, după ce am mărit miza.

Privește tabăra care înconjoară acum complet nava, până la laturile poienii, cu alte corturi improvizate dincolo de lizieră.

— Îmi pare rău, Bradley, spun eu. N-aș fi putut face altceva.

El ridică ochii și mă fulgeră din privire.

— Ba da, ai fi putut. Se ridică în picioare și repetă, mai ferm: Da, ai fi *putut*. Alegerile pot fi incredibil de dure, dar nu sunt niciodată imposibile.

— Și dacă ar fi fost Simone în locul lui Todd? îl întreb.

Și Simone apare prin tot Vacarmul său, sentimentele lui profunde față de ea, sentimente care nu cred că sunt reciproce.

— Ai dreptate, zice el. Nu știu. Sper că aș fi făcut alegerea corectă, dar *este* într-adevăr o alegere. A spune că n-ai de ales înseamnă să te eliberezi de responsabilitate, iar o persoană integră nu se comportă așa. **O copilă,** spune Vacarmul lui, **O COPILĂ,** și glasul i se înmoaie. Iar eu cred cu adevărat că tu ești o persoană integră.

— Crezi?

— Bineînțeles. Important este să-ți asumi responsabilitatea pentru asta. Să înveți din cele întâmplate. Să folosești învățămintele acelea pentru a îmbunătăți lucrurile.

Și mi-l reamintesc pe Todd spunând, *Nu contează cum cădem, ci cum ne ridicăm*.

— Știu, îi răspund. Încerc să fac lucrurile bine.

— Te cred, zice el. Și eu încerc. Ai lansat racheta, dar noi ți-am oferit posibilitatea respectivă.

Și aud din nou **Simone** în Vacarmul lui, înconjurat de câteva răbufniri.

— Transmite-i lui Todd să-i zică Primarului că noi vom ajuta doar cu lucruri care *salvează* vieți, că acționăm pentru pace și pentru nimic altceva.

— I-am spus deja.

Și arăt probabil așa de sinceră, încât Bradley zâmbește. Este ceea ce-mi dorisem atât de mult, încât simt cum îmi zvâcnește inima. Pentru că și Vacarmul lui zâmbește. Puțintel.

O vedem pe Stăpâna Coyle ieșind dintr-un cort pentru tămăduire, cu halatul stropit de sânge.

— Din păcate, spune Bradley, cred că drumul spre pace depinde și de ea.

— Da, însă este mereu foarte ocupată. Prea ocupată ca să stea de vorbă.

— Atunci poate că ar trebui să devii și tu ocupată. Dacă ai chef, desigur.

— Nu contează dacă am sau n-am chef. Este ceva ce trebuie să fac. Și cred că știu persoana potrivită la

care să apelez.

Îmi întorc privirea spre locul unde Wilf se ocupă de animale.

[Todd]

Dragul meu fiu, citesc. *Dragul meu fiu*.

Cuvintele folosite de mama la începutul tuturor paginilor din jurnalul ei, cuvinte pe care mi le-a scris înainte și după nașterea mea, povestind tot ce i s-a întâmplat ei și tatălui meu. Sunt în cortul meu și-ncerc să le citesc.

Dragul meu fiu.

Dar sunt singurele cuvinte pe care le pot distinge din tot vălmășagul ăla. Îmi cobor degetele pe pagină, apoi pe pagina următoare, și privesc mâzgălelile cuvintelor care se-ntind peste tot.

Mama mea, care vorbește și vorbește.

Și eu n-o pot auzi.

Îi recunosc numele, ici și colo. Și numele lui Cillian. Și al lui Ben. Și inima începe să mă doară puțin. Vreau să-mi aud mama vorbind despre Ben, care m-a crescut și pe care l-am pierdut, *de două ori*. Vreau s-aud din nou vocea lui.

Dar nu pot…

(idiotul dracului)

Și apoi aud ***Mâncare?***

Las jurnalul și scot capul din cort. Sup'rata mă privește. ***Mâncare, Todd?***

Sar imediat, mă duc imediat la ea, sunt imediat de acord.

Fiin'că este prima dată când îmi spune numele de când…

— Sigur că da, fato, îi zic. Acum îți aduc mâncare.

Ea mă-mpunge cu botul în piept, aproape jucăuș, și ochii mi se umezesc de ușurare.

— Mă-ntorc imediat, îi spun.

Mă uit în jur, dar nu-l zăresc pe James nicăieri. Trec pe lângă focul de tabără, unde Primarul se încruntă deasupra altor rapoarte primite de la domnul Tate.

Nu are mulți oameni la dispoziție, însă, după atacurile din dimineața asta împotriva iscoadelor, a

spus că nu există alternativă și trebuie să trimită grupe mici de soldați spre nord și sud, cu ordinul de-a înainta pân-auzeau **MUGETUL** spacs, după care să campeze acolo, suficient de departe pentru ca spacșii să știe că n-o să le îngăduim să intre pur și simplu în oraș, călcându-ne în picioare. Cel puțin, soldații ăia ne vor spune când sosește invazia, chiar dacă nu vor fi în stare s-o oprească.

Pătrund în mijlocul armatei și mă uit spre latura opusă a pieței, unde se vede partea de sus a rezervorului de apă, ridicându-se deasupra depozitului de alimente, clădiri pe care nu mă sinchisisem niciodată să le bag în seamă, până n-au devenit vitale.

Îl văd pe James venind dinspre ele.

— Salut, îl întâmpin. Sup'rata mai are nevoie de niște mâncare.

— Și mai multă? pare el surprins. I-am adus deja azi.

— Da, însă tot mai trebuie să-și revină din șocul bătăliei. În plus, spun și-mi scarpin urechea, e prima dată c-o cere cu adevărat.

El surâde cunoscător.

— Ai grijă-n privința asta, Todd. Caii sunt profitori. Dacă-ncepi să-i dai de mâncare de fiecare dată când vrea, o să-ți ceară întruna.

— Da, dar…

— Treb'e să-i arăți cine-i șeful. Să-i spui c-a primit de mâncare azi și că va mai căpăta mâine-dimineață, așa cum treb'e.

Continuă să surâdă și Vacarmul îi este prietenos, însă eu constat că al meu devine iritat.

— Arată-mi unde-i mâncarea și-o iau eu.

James se încruntă ușor.

— Todd…

— Sup'rata *are nevoie*, spun eu ridicând vocea. E-n convalescență după o rană…

— Și eu sunt, să știi. Iar *eu* am mâncat azi o singură dată.

Ridică poala cămășii. O arsură îi brăzdează abdomenul dintr-o parte în cealaltă.

Și-nțeleg ce spune el și pot să văd cât de prietenos vrea să fie prin cuvintele astea, dar prin Vacarmul meu trece ***Băiat mânz?*** și-mi amintesc cum a zbierat Sup'rata când a fost lovită și tăcerea care a urmat după aceea și puținele cuvinte pe care izbutisem să le aud de la ea de atunci, care nu-nsemnau aproape nimic prin comparație cu felul cum obișnuia să fie, iar dacă ea vrea să mănânce ceva, atunci să fiu al dracului dacă n-o să-i dau mâncare, iar porcul ăsta pișăcios și enervant trebuie *să mi-o aducă* fiin'că eu sunt Cercul și Cercul este eu…

— O să ți-o aduc, zice el…

Și se uită la mine…

Și nu clipește…

Și pot simți ceva răsucindu-se, o coardă invizibilă care se-nvârte prin aer…

Între Vacarmul meu și Vacarmul lui…

Și un *zumzet* slab…

— Ți-o aduc imediat, zice el fără să clipească. O să ți-o aduc imediat.

Se-ntoarce și pornește înapoi spre depozitul de alimente.

Pot simți *zumzetul* continuând să reverbereze prin Vacarmul meu, greu de urmărit, greu de identificat, ca o umbră care tocmai părăsește locul de fiecare dată când m-aș întoarce să mă uit…

Dar asta nu contează…

Eu am dorit ca el s-o facă, eu *am dorit* să se-ntâmple…

Și așa a fost.

L-am controlat. La fel cum a făcut Primarul.

Îl privesc mergând, îndreptându-se către depozitul de alimente, ca și cum ar fi fost propria lui idee.

Mâinile îmi tremură.

Să fiu al dracu'.

{Viola}

— Tu ești cea care știe cele mai multe despre armistițiu, rostesc eu. Pe atunci făceai parte dintre conducătorii Noului Prentisstown și n-ai niciun…

— Am fost o conducătoare din *Haven*, fata mea, spune Stăpâna Coyle fără să ridice ochii din locul

unde distribuie rații de hrană unei cozi lungi de orășeni. Eu nu am absolut nicio legătură cu *Noul Prentisstown*.

— Ia de-aici! strigă Jane de lângă noi, punând porții mici de legume și carne uscată în recipientele pe care le aduc oamenii.

Coada se întinde peste toată culmea dealului, unde nu știu dacă mai poți găsi o palmă de loc liber. A devenit practic un oraș în sine, speriat și flămând.

— Ai spus însă că știai despre armistițiu, zic eu.

— Bineînțeles că știam, aprobă Stăpâna Coyle. Am ajutat la negocierea lui.

— Atunci poți s-o faci *din nou*. Spune-mi măcar cum a început.

— Vorbim nițel *cam mult*? spune Jane și se apleacă spre noi, cu îngrijorare pe chip. Nu dăm destulă mâncare.

— Scuze, zic eu.

— Atât doar că Stăpânili se-nfurie când vorbim prea mult. Io dau mereu di belea, spune Jane și se întoarce către următoarea persoană de la coadă, o mamă, care-și ține de mână fiica.

Stăpâna Coyle suspină și vorbește cu glas mai scăzut.

— Fata mea, am început prin a-i bate pe spacși atât de rău, încât *au fost siliți* să negocieze. Așa merg chestiile astea.

— Dar…

— Viola, se răsucește ea către mine, mai ții minte spaima care a trecut prin oameni când au auzit că atacau spacșii?

— Da, sigur, totuși…

— Motivul era că noi am fost *foarte aproape* de a fi nimiciți ultima oară. Așa ceva nu poți să uiți niciodată.

— Un motiv cu atât mai important pentru a opri să se mai întâmple vreodată, zic eu. Le-am arătat spacșilor câtă putere avem…

— Pe măsura puterii pe care o au ei de a elibera râul și a distruge orașul, spune ea. Astfel încât noi, ceilalți, să devenim victime ușoare în cazul unei invazii. Este o situație de impas pentru ambele părți.

— Dar nu putem sta pur și simplu locului și să așteptăm altă bătălie. Asta înseamnă să le oferim spacșilor *mai multe* avantaje, înseamnă să-i oferim *Primarului* mai multe avantaje…

— Nu se va întâmpla așa, fata mea.

Și glasul ei are un ton ciudat.

— Ce vrei să spui? o întreb.

Aud un geamăt stins lângă mine. Jane s-a oprit din distribuirea mâncării și pe tot chipul i se citește tulburare.

— O să dai di *bucluc*, șoptește sonor spre mine.

— Îmi pare rău, Jane, dar sunt sigură că nu-i nimic rău dacă vorbesc cu Stăpâna Coyle.

— Ia s-inervează *cel mai tari*.

— Da, Viola, zice Stăpâna Coyle, *eu* mă enervez cel mai tare.

Îmi strâng buzele, până devin o linie îngustă.

— Ce vrei să zici? întreb în șoaptă, ca să n-o mai deranjez pe Jane. Ce se întâmplă cu Primarul?

— Așteaptă numai, spune Stăpâna Coyle. Așteaptă numai și-ai să vezi.

— Să aștept și să văd cum mor oameni?

— Oamenii nu mor. Arată spre coadă, spre șirul de fețe înfometate care ne privesc, în majoritate femei, dar și bărbați, și copii toți scofâlciți la chip și mai murdari decât mă aștept să fi fost înainte, totuși Stăpâna Coyle are dreptate, ei nu mor. Dimpotrivă, oamenii trăiesc, supraviețuiesc laolaltă, depinzând unii de alții. Adică exact ce-i trebuie Primarului.

Mijesc ochii.

— Ce vrei să zici?

— Privește în jur, spune ea. În locul acesta se află jumătate din populația omenească a planetei, jumătatea care nu este acolo, jos, cu el.

— Și?

Ea clatină din cap.

— Și el nu ne *va lăsa* aici, nu? Pentru victoria completă, are nevoie de noi. Nu doar de armele din nava voastră, ci și de noi, ceilalți, pe care să-i conducă după aceea și, fără îndoială, de convoi. Așa gândește el. Stă acolo și așteaptă să venim la el, dar

fii atentă ce-ți spun. Va sosi o zi, va sosi *în curând* o zi, în care el va veni la noi, fata mea.

Zâmbește, apoi reîncepe să distribuie mâncarea.

— Iar când va face asta, adaugă Stăpâna Coyle, eu voi fi pregătită.

[Todd]

Pe la miezul nopții, m-am săturat să mă tot zvârcolesc și foiesc în pat, așa că ies la focul de tabără să mă-ncălzesc. Nu pot închide ochii după întâmplarea ciudată cu James.

L-am controlat.

Pentru un minut, l-am controlat.

Habar n-am cum anume.

(dar m-am simțit…)

(m-am simțit puternic…)

(m-am simțit *bine*…)

(taci din gură)

— Nu poți să dormi, Todd?

Pufnesc nemulțumit. Întind palmele spre foc și-l pot zări privindu-mă dinapoia flăcărilor.

— Chiar nu mă poți lăsa măcar o dată-n pace? spun eu.

El râde scurt.

— Și să ratez lucrurile cu care s-a ales fiul meu?

Vacarmul meu revarsă surprindere reală.

— Să nu-mi vorbești mie despre Davy, îi zic. Să *nu-ndrăznești* vreodată!

Primarul ridică mâinile în semn de pace.

— Mă referam doar la felul cum l-ai mântuit.

Continui să clocotesc de furie, totuși cuvântul acela îmi atrage atenția.

— „Mântuit“?

— Tu l-ai schimbat, Todd Hewitt, spune el, așa cum n-a făcut-o nimeni. Era un ratat, iar tu aproape că ai făcut din el un bărbat.

— Nu vom ști niciodată, mârâi eu, fiin’că l-ai ucis.

— Așa se întâmplă în război. Ești silit să iei decizii dificile.

— N-ai fost silit să iei decizia aia.

El mă privește drept în ochi.

— Poate că nu. Dar *dacă* n-am fost silit, tu ești cel care îmi arată asta, spune Primarul și zâmbește. Începi să mă influențezi, Todd.

Mă încrunt apăsat.

— Pe *tine* nu te poate mântui nimic.

Și exact în clipa aceea toate luminile din oraș se sting.

Din locul în care ne aflăm noi, le putem vedea într-un pâlc de cealaltă parte a pieței, unde păstrează sentimentul de siguranță al orășenilor…

Și-ntr-o clipită se sting.

Și apoi auzim focuri de armă din altă direcție…

De fapt, o singură armă, cumva pe cont propriu…

Bang, apoi din nou *bang*…

Și Primarul își înșfacă deja pușca, iar eu îl urmez imediat, fiin'că focurile se aud dinspre centrala electrică, aflată pe un drumeag lăturalnic de lângă albia secată a râului. Unii soldați aleargă deja într-acolo, cu domnul O'Hare, și-i tot mai întuneric pe măsură ce ne-ndepărtăm de tabăra armatei, întuneric și nu se aud niciun fel de alte zgomote…

Apoi ajungem acolo.

La centrala electrică erau doar doi paznici, de fapt niște simpli mecanici, fiin'că cine-ar fi atacat-o când toată armata-i între ea și spacși…

Însă pe pământ, în fața ușii, se află două trupuri de spacși. Zac lângă unul dintre paznici, care a fost sfârtecat de armele cu acid în trei bucăți mari, separate. Interiorul centralei este un dezastru: echipamentele au fost pe jumătate topite de acid, care-i la fel de bun și pentru distrugerea obiectelor, nu numai a oamenilor.

Îl găsim pe al doilea paznic la o sută de metri mai departe, la jumătatea albiei secate a râului, de unde se pare c-a tras după spacșii care fugeau.

Îi lipsește jumătatea de sus a țestei.

Primarul nu-i deloc încântat.

— Nu așa trebuie să luptăm, rostește el cu glas scăzut și mistuitor, furișându-ne ca niște șobolani prin pivnițe. Raiduri în timpul nopții, în locul bătăliilor deschise.

— Voi primi rapoarte de la grupele pe care le-am trimis în cercetare, spune domnul O'Hare, și voi vedea unde a fost breșa prin care au pătruns.

— Așa să faci, căpitane, zice Primarul, dar mă îndoiesc că îți vor spune altceva decât că n-au văzut niciun fel de mișcări.

— Spacșii doreau să ne-ndreptăm atenția în altă parte, rostesc eu. Să privim în depărtare, nu în apropiere. De aceea au ucis iscoadele.

El mă privește atent, fără grabă.

— Perfect adevărat, Todd, încuviințează Primarul.

După aceea se întoarce și privește spre oraș, mai întunecat acum. Locuitorii au ieșit din case în pijamale pentru a vedea ce s-a-ntâmplat.

— Așa să fie atunci, îl aud murmurând pentru sine. Dacă acesta este războiul pe care îl doresc, atunci acesta este războiul pe care îl vom purta.

Îmbrățișarea Tărâmului

Tărâmul a pierdut o parte a sa, arată Cerul deschizând ochii. *Dar treaba a fost făcută.*

Simt pustietatea ce reverberează prin Tărâm față de pierderea celor care au dat atacul mai mic asupra inimii Poienii, care s-au dus acolo știind că probabil nu se vor mai întoarce, dar că în urma acțiunii lor s-ar putea ca vocea Tărâmului să cânte din nou.

Mi-aș fi dat propria mea voce, îi arăt Cerului în timp ce focul de tabără ne încălzește în noaptea rece, *dacă asta ar fi însemnat sfârșitul Poienii.*

Dar ce pierdere ar fi însemnat reducerea la tăcere a Întoarcerii, arată el întinzându-și vocea spre a mea. *Mai ales după ce ai călătorit atât de departe pentru a ni te alătura.*

Am călătorit atât de departe, gândesc eu.

Pentru că într-adevăr am călătorit departe.

* * *

După ce Pumnalul m-a scos dintre trupurile Poverii, după ce i-am arătat jurământul meu de a-l ucide, după ce amândoi am auzit apropierea cailor pe drum și el m-a implorat să fug…

Am fugit.

Orașul ardea în haos, iar deruta și fumul mi-au îngăduit să-i străbat nevăzut partea sudică. După aceea m-am ascuns până la lăsarea nopții, când am pornit pe drumul întortocheat care ieșea din oraș. Rămânând mereu la adăpostul tufișurilor, am înaintat încet, urmându-i zigzagurile, până când n-am mai avut după ce să mă ascund și a trebuit să mă ridic și să alerg, complet expus pe ultima porțiune dreaptă, așteptându-mă în orice clipă să primesc un glonț în ceafă din valea de dedesubt…

Un sfârșit pe care-l doream, dar de care mă temeam în același timp…

Am izbutit să ajung însă până în vârf.

Și am alergat mai departe.

Am alergat spre un zvon, spre o legendă care trăia în vocea Poverii. Noi făceam parte din Tărâm, totuși unii dintre noi nu-l văzuseră niciodată, unii dintre cei tineri, ca mine, se născuseră în timpul războiului care abandonase Povara în urmă, când Tărâmul promisese să nu mai revină niciodată. Așa că Tărâmul, ca și betlmorii, însemna umbre și mituri, povești și șoapte, visuri ale zilei în care se vor întoarce ca să ne elibereze.

Unii dintre noi au renunțat la speranța aceea. Unii dintre noi n-o nutriseră niciodată, nu iertaseră niciodată Tărâmul pentru că ne părăsise acolo.

Unii, ca părtașul meu care, deși era mai vârstnic decât mine cu numai câteva luni, nici el nu văzuse vreodată Tărâmul, îmi arătau cu blândețe că ar trebui să uit orice speranță de salvare, orice altă viață în afara celei pe care ne-am fi putut-o croi printre vocile Poienii, spunându-mi asta în nopțile când mă temeam, spunându-mi că ziua noastră va sosi, însă aceea va fi ziua noastră, și nu ziua unui Tărâm care în mod limpede ne uitase.

Apoi părtașul meu fusese luat.

Ca și restul Poverii.

Lăsându-mă pe mine să profit de ocazie.

Și ce alternativă aveam decât să alerg spre zvon?

Nu am dormit. Am alergat prin păduri și pe câmpii, am suit și am coborât dealuri, am traversat pâraie și râuri. Am alergat prin așezări ale Poienii, arse și abandonate, cicatrice lăsate de Poiană oriunde atinsese această lume. Soarele s-a ridicat și a coborât, dar eu tot n-am dormit, nu m-am oprit, nici chiar când tălpile mi-au fost acoperite de bășici și sânge.

Însă n-am văzut pe nimeni. Pe nimeni din Poiană, pe nimeni din Tărâm.

Pe nimeni.

Am început să cred că eram nu numai ultimul din Povară, ci și ultimul din Tărâm, că Poiana își atinsese țelul și șterse Tărâmul de pe fața lumii.

Că eram singur.

Și în dimineața când am crezut asta, o dimineață în care stăteam pe malul unui râu, când am privit iarăși

în jur și m-am văzut doar pe mine, doar pe 1017, cu semnul permanent arzându-mi în braț…

Am plâns.

M-am prăbușit pe pământ și am plâns.

Și atunci am fost găsit.

* * *

Ei au apărut dintre copacii aflați de cealaltă parte a drumului. La început patru, apoi șase, apoi zece. Le-am auzit mai întâi vocile, dar propria mea voce abia începea să revină, abia începea să-mi spună cine eram din nou, după ce Poiana mi-o luase. Am crezut că eram eu însumi care mă strigam pe mine. Am crezut că eram eu însumi care mă chemam spre moarte.

Aș fi fost gata să mă duc.

După care i-am văzut. Erau mai înalți decât crescuse vreodată Povara și mai voinici, purtau sulițe și am știut că erau războinici, că erau soldați care aveau să mă ajute să mă răzbun pe Poiană, care aveau să îndrepte tot răul ce fusese făcut Poverii.

Apoi însă ei au trimis saluturi pe care mi-a venit greu să le înțeleg, dar care păreau să spună că armele lor erau simple sulițe pentru pescuit, iar ei nu erau decât niște pescari.

Pescari.

Nu războinici. Nu plecați pentru a vâna Poiana. Nu porniți să răzbune moartea Poverii. Erau pescari, care veniseră la râu fiindcă auziseră că Poiana abandonase regiunea aceasta.

Atunci le-am spus cine eram eu. Le-am vorbit în vocea Poverii.

A urmat un șoc uriaș, un recul surprins pe care l-am putut simți, dar nu numai atât…

Ci și o neplăcere față de stridența vocii mele și față de graiul pe care-l vorbeam.

Frică și rușine față de ceea ce reprezentam eu, față de ceea ce însemnam eu.

A urmat o pauză foarte scurtă înainte ca ei să parcurgă ultima porțiune de drum până la mine, înainte să-mi ofere ajutorul lor. Și au făcut-o *într-adevăr*, m-au ajutat să mă ridic și mi-au cerut să-mi spun povestea, pe care am relatat-o în graiul Poverii,

iar ei m-au ascultat îngrijorați, m-au ascultat scandalizați și furioși, au ascultat și în același timp au făcut planuri despre unde să mă ducă și despre ce se va întâmpla în continuare, asigurându-mă în toată această vreme că eram unul dintre ei, că mă întorsesem la ei, că eram în siguranță.

Că nu eram singur.

Dar înainte ca ei să facă toate astea, a existat șoc, a existat neplăcere, a existat spaimă, a existat rușine.

Aici, în cele din urmă, era Tărâmul. Și se temea să mă atingă.

M-au dus la un campament, mult spre sud, prin păduri dese și peste un lanț de dealuri. Sute ca ei trăiau în adăposturi sferice secretate, atât de mulți, atât de gălăgioși și atât de curioși, încât aproape că m-am întors și am fugit.

Eu nu arătam ca ei, fiindcă eram mai scund, mai slăbuț, cu pielea având altă nuanță de alb, cu alt tip de licheni pe care-i creșteam ca haine. Abia am recunoscut vreuna dintre mâncărurile lor sau vreunul dintre cântecele sau modul comun în care dormeau. Amintiri îndepărtate din vocile Poverii au încercat să mă liniștească, dar mă simțeam diferit, *eram* diferit.

Diferit în primul rând prin grai. Al lor era aproape nevorbit, împărtășit între ei atât de repede, încât aproape niciodată nu-l puteam urmări, ca și cum ar fi fost părți diferite ale unei singure minți.

Ceea ce bineînțeles că și erau. Ei formau o unică minte numită Tărâmul.

Povara nu vorbise așa. Siliți să interacționăm cu Poiana, siliți să-i ascultăm, noi le-am adoptat graiul, dar mai mult decât atât, le-am adoptat capacitatea de a-și deghiza vocea, de a o păstra separată, privată. Ceea ce este foarte bine dacă există alții spre care să te întinzi când intimitatea nu mai este dorită.

Însă acum nu mai exista Povară spre care să mă întind.

Și nu știam cum să mă întind spre Tărâm.

În timp ce m-am odihnit, m-am hrănit și am fost lecuit de toate rănile mele, mai puțin de durerea roșie a benzii 1017, un mesaj a fost expediat prin vocea

Tărâmului, până a ajuns la o Potecă, de unde s-a dus drept la Cer, mai iute decât ar fi durat altfel.

În câteva zile, el a sosit în tabără, călare pe betlmorul lui înalt, înconjurat de o sută de soldați și urmat de alții.

Cerul a sosit ca să vadă Întoarcerea, a arătat el, dându-mi numele într-o clipită și stabilindu-mi deosebirea înainte să mă fi văzut în carne și oase.

Apoi și-a ațintit ochii asupra mea, și erau ochii unui războinic, ai unui general și conducător.

Erau ochii Cerului.

Și ei m-au privit ca și cum m-ar fi recunoscut.

Am intrat într-un adăpost secretat special pentru întâlnirea noastră, ai cărui pereți curbați se întâlneau mult deasupra. I-am spus Cerului povestea așa cum o știam, absolut toate detaliile, de la nașterea în Povară până la măcelărirea noastră, a tuturor, mai puțin a unuia.

Și în timp ce am vorbit, vocea lui m-a înconjurat într-un cântec trist de bocet și jale, care a fost preluat de toți din Tărâm, din campamentul de afară și poate din toate părțile Tărâmului de pe lumea asta, iar eu am fost suspendat în el, Tărâmul m-a plasat în centrul vocilor lor, a unicei lor voci, și pentru o clipă, o clipă foarte scurtă…

Nu m-am mai simțit singur.

Te vom răzbuna, a arătat Cerul.

Iar asta a fost încă și mai bine.

Și Cerul se ține de cuvânt, îmi arată el acum.

Se ține, arăt eu. *Mulțumesc.*

Acesta este doar un început, arată el. *Vor sosi mai multe, care vor încânta Întoarcerea.*

Inclusiv ocazia de a întâlni Pumnalul în bătălie?

El se uită la mine pentru un moment. *Toate la timpul lor.*

Și, privindu-l, o parte din mine continuă să se întrebe dacă el lasă deschisă posibilitatea unei soluții pașnice, care să evite măcelărirea directă a Poienii, dar vocea lui refuză să răspundă la îndoielile mele și pentru o clipă sunt rușinat că le-am gândit, mai ales după un atac ce a ucis o parte din Tărâm.

Întoarcerea s-a întrebat de asemenea dacă eu am o a doua sursă de informații, arată Cerul.

Ridic brusc ochii.

Tu observi multe, arată Cerul. *Dar și Cerul observă.*

Unde? arăt eu. *Cum nu știe de ea restul Tărâmului? Și Poiana cum…*

Cerul vrea acum încrederea Întoarcerii, arată el și în glas i se simte tulburare. Dar există de asemenea un avertisment. *Și trebuie să fie legătura ta de nezdruncinat. Trebuie să promiți că vei avea încredere în Cer, indiferent ce s-ar putea să vezi ori să auzi. Trebuie să ai încredere că există un plan mai mare decât cel pe care ți se pare că-l înțelegi. Un țel mai mare, care implică Întoarcerea.*

Însă îi pot auzi și vocea mai adâncă.

Am o experiență de-o viață cu vocile Poienii, voci care ascund, voci care se răsucesc în noduri, în timp ce adevărul este întotdeauna mai evident decât cred ele, și am mai multă practică decât restul Tărâmului în descoperirea tăinuirilor.

Iar în adâncurile vocii lui văd nu numai că Cerul, ca și Întoarcerea, poate tăinui cu vocea lui, dar pot zări de asemenea și o parte din ceea ce tăinuiește…

Trebuie să ai încredere în mine, repetă el și-mi arată planurile pentru zilele următoare…

Dar nu-mi arată sursa lui de informații.

Pentru că știe cât de trădat mă voi simți când o va face în cele din urmă.

Apropierea

[Todd]

Sângele este peste tot.

Pe iarba din grădinița din față, pe aleea ce duce la casă, pe toată podeaua dinăuntru, mai mult sânge decât ai putea crede c-ar ieși din oameni adevărați.

— Todd? spune Primarul. Te simți bine?

— Nu, răspund eu privind sângele. Ce fel de om s-ar simți bine?

Eu sunt Cercul și Cercul este eu, gândesc.

Atacurile spacșilor continuă zilnic după cel dintâi asupra centralei electrice. De opt zile la rând, fără întrerupere. Ei atacă și-i ucid pe soldații care sunt în exterior și încearcă să foreze puțuri pentru a ne face rost de apa atât de necesară. Atacă și ucid santinele noaptea, în puncte aleatorii de la periferia orașului. Au incendiat până și casele de pe o stradă întreagă. N-a murit nimeni, dar după aceea au dat foc altei străzi, în vreme ce oamenii Primarului încercau să stingă incendiile.

Și-n tot acest timp, n-am primit niciun raport din partea grupelor trimise spre nord și sud, care continuă să stea locului și s-aștepte, nefăcând nimic, fără s-audă vreun sunet de la spacșii care trec pe lângă ei pentru a intra în oraș sau pentru a reveni de la alt atac încununat de succes. Nimic nici din partea sondelor Violei, ca și cum oriunde ai privi, spacșii s-a afla altundeva.

Iar acum ei au făcut ceva nou.

Grupuri de orășeni, însoțite de obicei de unul–doi soldați, au cercetat pe rând toate casele de la periferie, colectând pentru depozit orice fel de alimente au putut găsi.

Iar grupul de aici s-a întâlnit cu spacși.

În plină zi.

— Ei ne testează, Todd, se încruntă Primarul, în vreme ce stăm în pragul casei, undeva la est de

ruinele catedralei. Toate astea au un scop. Ține minte ce-ți spun.

Corpurile a treisprezece spacși sunt risipite prin casă și curte. Din tabăra noastră, un soldat este mort în camera din față și prin ușa cămării pot vedea resturile a doi orășeni, ambii bărbați mai vârstnici, la care se adaugă o femeie și un băiat care au murit ascunzându-se în cadă. Un al doilea soldat zace în grădină și un doctor se ocupă de el, dar nu mai are un picior și-i greu de spus dacă va supraviețui.

Primarul se apropie de el și-ngenunchează.

— Ce ai văzut, soldat? întreabă el cu glas scăzut și aproape blând, într-un fel pe care-l cunosc bine. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Soldatul răsuflă din greu și ochii îi sunt larg deschiși, este aproape imposibil să te uiți la Vacarmul lui, care clocotește de spacși ce-l atacă, clocotește de soldați și orășeni care mor și clocotește mai mult ca orice de faptul că el nu mai are un picior și nu mai există cale de-ntoarcere, niciodată, niciodată, niciodată…

— Liniștește-te, spune Primarul.

Și aud *zumzetul* slab. Se strecoară ca un sfredel în Vacarmul soldatului, încercând să-l calmeze, încercând să-l facă să se concentreze.

— Veneau mereu și mereu, spune el și continuă să gâfâie aproape după fiecare cuvânt, dar cel puțin vorbește. Noi trăgeam. Și ei cădeau. Și soseau alții.

— Dar cu siguranță trebuie să fi fost avertizați, soldat, zice Primarul. Cu siguranță, i-ați auzit.

— De peste tot, icnește soldatul și-și lasă capul mult pe spate, înaintea unei dureri noi și invizibile.

— De peste tot? repetă Primarul, cu glas tot calm, dar cu *zumzetul* întețindu-se. Ce vrei să spui?

— *De peste tot*, zice soldatul care acum se zbate să respire, ca și cum ar vorbi împotriva voinței sale, așa cum probabil se și-ntâmplă. Ei veneau. De peste tot. Prea repede. Alergau spre noi. Cu viteză mare de tot. Trăgeau din bețele lor. Piciorul meu. PICIORUL MEU!

— Soldat, repetă Primarul intensificând *zumzetul*…

— Veneau întruna! Veneau într…

Și apoi piere, cu Vacarmul destrămându-se iute, pentru ca apoi să-nceteze complet. El moare, chiar acolo, în fața noastră.

(Eu sunt Cercul…)

Primarul se ridică în picioare, cu chipul înnegurat. Privește pentru ultima oară, pe-ndelete, scena, trupurile, atacurile pe care nu pare capabil să le anticipeze sau să le oprească. Este înconjurat de bărbați, care așteaptă să le dea ordine, bărbați care par tot mai nervoși odată cu zilele ce trec fără ca-naintea lor să apară o bătălie în care să poată lupta.

— Vino, Todd, rostește brusc, în cele din urmă și pornește cu pas apăsat spre locul unde sunt legați caii noștri, iar eu fug după el, înainte de a mă opri măcar să-mi spun că n-are niciun drept să-mi comande.

{Viola}

— *Ești sigură că n-aveți nimic?* întreabă Todd prin comunicator.

Călărește pe Sup'rata în urma Primarului, îndepărtându-se de un atac asupra unei case de la periferia orașului, al optulea consecutiv, și, în ciuda ecranului micuț, îi pot vedea îngrijorarea și oboseala de pe față.

— Spacșii sunt greu de urmărit, îi răspund, zăcând *din nou* pe patul din cabina de tămăduire, *din nou* cu febră, atât de persistentă, încât n-am putut nici măcar să-l vizitez pe Todd. Uneori îi zărim pentru scurt timp, dar nimic util, nimic ce să putem urmări. În plus, Simone și Bradley mențin acum sondele mai aproape de culmea dealului. Au cerut-o orășenii, spun cu glas scăzut.

Așa este. Este atât de ticsit aici sus, încât aproape nici n-ai loc să te miști. Corturi cu aspect sărăcăcios, încropite din orice, de la pături la saci pentru gunoi, se întind în jos, până la drumul principal de lângă albia secată. În plus, toate s-au împuținat. În apropiere există pâraie și Wilf aduce butoaie cu apă de două ori pe zi, așa că problema apei este mai mică pentru noi decât pentru oraș, după cum spune Todd. Însă avem doar alimentele pe care Riposta le ținea pentru armata sa, adică pentru 200 de persoane, ori acum suntem 1

500. Lee și Magnus continuă să conducă expediții de vânătoare, dar nu se compară nici pe departe cu alimentele depozitate în Noul Prentisstown, care sunt păzite de soldați.

Ei au destulă mâncare, însă n-au destulă apă.

Noi avem destulă apă, dar n-avem destulă mâncare.

Totuși, nici Primarul, nici Stăpâna Coyle nu vor să-și părăsească locurile în care sunt puternici.

Mai rău încă, zvonurile se răspândesc aproape instantaneu într-o mulțime atât de strânsă laolaltă, iar după începerea atacurilor asupra orașului, oamenii s-au gândit că spacșii ne vor ataca după aceea pe noi, că au înconjurat deja dealul, că sunt pregătiți să ne ucidă pe toți. Nu este așa, nu s-a văzut nici picior de spacs în jurul nostru; totuși, orășenii întreabă întruna ce facem noi pentru a le păstra siguranța, spunând că responsabilitatea noastră este de a-i proteja mai întâi pe cei de pe deal și abia apoi pe cei din orașul de jos.

Unii au început chiar să formeze un fel de semicerc în apropierea trapei navei, fără să scoată un cuvânt, privind doar ce facem noi și anunțând apoi mai departe pe deal.

Ivan obișnuiește să stea chiar în primul rând. El a început să-l numească pe Bradley „Umanitarul“.

Și conotația poreclei nu este deloc favorabilă.

— *Știu ce vrei să zici*, spune Todd. *Nici aici sentimentele nu-s mai grozave*.

— O să te anunț dacă se întâmplă ceva.

— *La fel și eu*.

— Ceva noutăți? întreabă Stăpâna Coyle, care intră în cabina de tămăduire când Todd închide.

— N-ar trebui să asculți conversațiile private ale altora.

— Fata mea, pe planeta mea nu există nimic privat. Asta-i marea problemă. Cum este brațul?

Mă cercetează din priviri.

Brațul mă doare. Antibioticele nu mai au efect și firișoarele roșii au reînceput să se întindă. Stăpâna Lawson m-a lăsat aici cu o nouă combinație de bandaje, dar până și eu am putut vedea că era îngrijorată.

— Nu contează, îi răspund. Stăpâna Lawson face o treabă excelentă.

Stăpâna Coyle își pleacă privirea.

— Am avut unele succese în privința infecțiilor, utilizând un set de…

— Sunt convinsă că Stăpâna Lawson va aplica metoda respectivă când va crede de cuviință, o întrerup. Doreai ceva?

Ea suspină prelung, ca și cum aș fi dezamăgit-o.

În același fel au trecut și ultimele opt zile. Stăpâna Coyle a refuzat să facă altceva decât dorea ea. Este atât de ocupată cu conducerea taberei — clasifică alimente, tratează femei, petrece un timp enorm cu Simone — , încât aproape niciodată nu apare ocazia de a discuta despre pace. Când izbutesc s-o încolțesc, în rarele ocazii când nu sunt blocată în blestematul ăsta de pat, ea zice că așteaptă, că pacea poate sosi doar la momentul cuvenit, că spacșii vor acționa, apoi Primarul va acționa, și abia atunci vom putea interveni noi ca să obținem pacea.

Totuși, de fiecare dată sună ca și cum ar fi pace pentru unii dintre noi și nu neapărat pentru toți.

— Doream să vorbesc cu tine, fata mea, zice ea și se uită drept în ochii mei, poate dorind să vadă dacă-mi feresc privirea.

Nu mi-o feresc.

— Și eu vreau să vorbesc cu tine.

— Atunci dă-mi voie să încep eu.

Apoi spune ceva la care nu m-aș fi așteptat nici într-un milion de ani.

[Todd]

— Focuri, domnule Președinte, spune domnul O’Hare, la nici un minut după ce am terminat de vorbit cu Viola.

— Căpitane, rostește Primarul, nu sunt orb, dar îți mulțumesc din nou fiindcă îmi atragi atenția asupra a ceea ce este evident.

Ne-am oprit pe drumul spre oraș, de la casa însângerată, deoarece la orizont se zăresc focuri. Ard unele dintre fermele abandonate pe versantul nordic al văii.

Sper cel puțin c-au fost abandonate.

Domnul O'Hare ne-a ajuns din urmă cu un grup de douăzeci de soldați, care par la fel de obosiți pe cât mă simt eu. Îi privesc și le citesc Vacarmul. Sunt de toate vârstele, bătrâni și tineri, dar ochii tuturor sunt bătrâni acum. Aproape nimeni din acest grup n-a vrut să fie soldat, dar au fost siliți de Primar, au fost luați de la familii, de la ferme, prăvălii și din școli.

Iar apoi au început să vadă moartea la tot pasul.

Eu sunt Cercul și Cercul este eu, gândesc din nou.

Fac asta tot timpul de-acum, caut tăcerea, alungând amintirile și gândurile, și-n majoritatea cazurilor tehnica funcționează și spre exterior. Oamenii nu-mi pot auzi Vacarmul, dar eu îi pot *auzi* cum nu m-aud pe mine, la fel ca domnul Tate și domnul O'Hare, și-am ajuns să cred că ăsta-i parțial motivul pentru care Primarul mi-a arătat tehnica, crezând că mă va face unul dintre oamenii lui.

Ca și cum așa ceva s-ar putea-ntâmpla vreodată.

Nu i-am spus totuși Violei despre tehnică. Nu știu de ce n-am făcut-o.

Poate pen'că n-am *văzut-o*, iar asta-i ceva ce am *urât* în ultimele opt zile. Ea a rămas pe deal ca s-o supravegheze pe Stăpâna Coyle, dar de fiecare dată când o apelez, este-n patul ăla și-arată mai palidă și mai slăbită și *știu* că-i bolnavă și că starea i se-nrăutățește, iar ea nu-mi spune nimic despre asta, probabil pentru ca să nu-mi fac griji, ceea ce mă-ngrijorează și *mai mult*, fiin'că dacă se-ntâmplă ceva rău cu ea, dacă se-ntâmplă *orice* cu ea…

Eu sunt Cercul și Cercul este eu.

Și totul se mai calmează puțin.

Nu i-am spus. Nu vreau să se-ngrijoreze. Am situația sub control.

Băiat mânz? întreabă agitată Sup'rata.

— E-n regulă, fato, îi spun. În scurt timp ajungem acasă.

N-aș fi adus-o aici dac-aș fi știut cât de groaznică avea să fie scena din casă. M-a lăsat s-o călăresc abia acum două zile și încă tresare la cel mai mic trosnet al unei crenguțe.

— Pot să trimit oameni să stingă focurile, rostește domnul O'Hare.

— Ar fi inutil, răspunde Primarul. Lasă-le să ardă.

Supunere! strigă de sub el Bucuria Julietei, fără să se adreseze cuiva anume.

— *Trebuie* să fac rost de alt cal, murmură Primarul.

După care înalță capul într-un fel pe care-l observ.

— Ce este? întreb eu.

El privește de jur împrejur, mai întâi înapoi pe aleea spre casa-nsângerată, apoi pe drumul care duce-n oraș. Nu s-a schimbat nimic.

Decât expresia de pe fața Primarului.

— *Ce* este? repet eu.

— N-auzi…?

Se oprește iarăși.

Și atunci aud într-adevăr…

Vacarm…

Vacarm care nu-i omenesc…

Care vine din toate direcțiile…

De peste tot, cum a zis soldatul…

— Nu se poate, spune Primarul și chipul i se-ncrețește de furie. Ei n-ar *cuteza* asta.

Dar îl pot auzi clar acum…

Suntem înconjurați foarte rapid.

Spacșii vin direct spre noi.

{Viola}

Stăpâna Coyle îmi spune:

— Nu mi-am cerut niciodată scuze pentru bomba de la catedrală.

Nu-i răspund nimic.

Sunt prea uluită.

— N-a fost o încercare de a te omorî pe tine, continuă ea. Și nici n-am considerat că viața ta ar fi fost mai puțin meritorie decât a altcuiva.

Înghit un nod mare.

— Ieși afară, îi spun și sunt surprinsă de mine însămi, probabil că sunt sub influența febrei. *Imediat!*

— Sperasem că Președintele se va uita în geanta ta, zice ea. Ar fi scos bomba și acela ar fi însemnat sfârșitul problemelor noastre. Dar am crezut de asemenea că bomba ar putea juca un rol doar dacă tu

ai fi fost capturată. Iar dacă ai fi fost capturată, ai fi fost deja ca și moartă.

— Nu tu trebuia să iei decizia aceea.

— Ba da, fata mea.

— Dacă m-ai fi întrebat, ți-aș fi putut chiar spune…

— Că n-o să faci nimic care l-ar putea răni pe băiatul tău.

Așteaptă s-o contrazic. N-o fac.

— Uneori conducătorii, urmează ea, trebuie să ia decizii monstruoase, iar decizia mea monstruoasă a fost că, dacă viața ta va fi probabil pierdută într-o misiune pe care *tu* ai insistat să ți-o asumi, atunci eu voi profita cel puțin de șansa, oricât de redusă, ca moartea ta să aibă o valoare.

Simt cât de tare mă înroșesc la față și încep să tremur, atât de febră, cât și de furie pură, arzătoare.

— Acela era doar *un singur* fel în care s-ar fi putut desfășura lucrurile. Existau și multe alte posibilități, iar toate s-ar fi sfârșit cu mine și cu Lee făcuți fărâme.

— Atunci ați fi fost martiri în numele cauzei, spune Stăpâna Coyle, și noi am fi luptat în numele vostru. Ai fi surprinsă ce putere poate avea un martir.

Mă privește apăsat.

— Astea sunt cuvinte pe care le-ar folosi teroriștii…

— *Cu toate acestea*, am vrut să-ți spun că ai avut dreptate.

— M-am săturat…

— Dă-mi voie să termin, zice ea. Bomba a însemnat o greșeală. Deși poate că, în disperarea mea, aș fi avut motive întemeiate să-l omor, tot n-ar fi fost îndeajuns ca să-mi asum un risc atât de însemnat cu viața altuia.

— Exact…

— Și pentru asta, îmi cer scuze.

Urmează o tăcere acum, când ea a zis cuvintele importante, o tăcere apăsătoare care durează, apoi durează și mai mult, după care Stăpâna Coyle se pregătește să iasă.

— Tu ce vrei? o întreb. Vrei cu adevărat pace sau vrei doar să-l învingi pe Primar?

Arcuiește o sprânceană spre mine.

— În mod cert, una este necesară pentru cealaltă.

— Și dacă, încercând să le atingi pe ambele, nu te alegi cu niciuna?

— Trebuie să fie o pace care să merite, Viola, zice ea. Ce rost ar avea să revenim la situația anterioară? De ce au mai murit atunci oameni?

— Un convoi cu aproape cinci mii de oameni vine încoace. Nu va fi *deloc* ca mai înainte.

— Știu asta, fata mea…

— Și gândește-te ce poziție puternică ai putea avea, dacă ne-ai ajuta să încheiem un nou armistițiu. Dacă ai ajuta să faci lumea mai pașnică pentru ei.

Ea pare gânditoare pentru o clipă, după care își plimbă mâna în sus pe cadrul ușii, ca modalitate de a nu mă privi.

— Ți-am spus cândva cât de impresionată am fost de tine. Mai ții minte?

Înghit un nod, pentru că amintirea aceea o implică pe Maddy, care a fost împușcată în timp ce mă ajuta pe mine să fiu *impresionantă*.

— Da.

Tot nu mă privește.

— Continui să fiu impresionată. Știi, când am asolizat pe planeta asta, eram deja adultă și am încercat să ajut la întemeierea satului pescăresc împreună cu alții. Dar n-am reușit. Nu oamenii au mâncat pești, ci peștii au mâncat *oameni*.

— Ai putea încerca din nou, îi spun. Cu noii coloniști. Ai spus că oceanul nu-i chiar așa departe, la vreo două zile de mers…

— De fapt o zi, spune ea. Două ore cu un cal iute. Ți-am zis două zile, pentru că nu doream să mă urmărești acolo.

Mă încrunt.

— *Altă* minciună…

— Însă m-am înșelat și în privința aceea, fata mea. Tu ai fi venit, chiar dacă ar fi trebuit să mergi o lună. Atât de mult m-ai impresionat. Felul cum ai supraviețuit, cum ai rămas într-o poziție din care să exerciți un impact real, cum încerci de una singură să obții pacea voastră.

— Atunci *ajută-mă*, spun eu.

Stăpâna Coyle lovește o dată sau de două ori cu podul palmei în canat, parcă gândindu-se.

— Mă întreb, fata mea, spune după aceea. Mă întreb dacă ești pregătită.

— Pregătită… pentru ce?

Ea se răsucește însă pe călcâie și pleacă fără alte cuvinte.

— Pregătită pentru *ce*? strig după ea, apoi mă rotesc în pat, îmi las picioarele pe podea și mă ridic…

Și cad imediat pe celălalt pat, de amețeală.

Răsuflu adânc de câteva ori, ca să opresc lumea să se mai învârtă în jurul meu…

Mă ridic din nou și pornesc după ea.

[Todd]

Soldații înalță puștile și-ncep să privească în jur, dar **MUGETUL** spacșilor pare să vină de pretutindeni, apropiindu-se iute din toate direcțiile…

Primarul și-a ridicat de asemenea arma. Mi-am scos și eu pușca din tocul de la șa și stau cu o mână pe Sup'rata, ca s-o liniștesc, dar nu se poate vedea nimic, deocamdată…

Apoi un soldat aflat mai departe pe drum cade la pământ, urlând și ținându-se cu mâinile de piept…

— Acolo! strigă Primarul…

Și brusc, un pluton întreg, *zeci* de spacși, apare în goană din pădurea de lângă drum, trăgând cu bețele albe în soldați, care-ncep să cadă, deși trag ei înșiși cu puștile…

Și Primarul fulgeră pe lângă mine, trăgând cu arma și ferindu-se de o săgeată care vine spre el…

Băiat mânz! Sup'rata zbiară și eu vreau s-o duc de aici, s-o scot din…

Iar spacși cad peste tot sub gloanțele puștilor…

Dar de-ndată ce cade unul, apare imediat altul înapoia lui…

RETRAGEREA! aud în Vacarmul meu…

Este Primarul, care ordonă…

RETRAGEREA LA MINE!

Nici măcar nu răcnește, nici măcar nu zumzăie, ci este pur și simplu acolo, chiar în minte…

Și eu văd…

Fără s-o cred pentru o secundă…

Toți soldații care-au mai rămas în viață, vreo doisprezece acum, se strâng laolaltă…

RETRAGEREA LA MINE!

Ca o turmă de oi, care se mișcă la auzul lătratului unui câine…

TOȚI OAMENII!

Ei se mișcă și continuă să tragă, dar se retrag, apropiindu-se cu spatele de Primar, ba chiar picioarele lor merg în aceeași cadență, iar toți bărbații aceia diferiți par dintr-odată un *singur* om, trecând peste trupurile altor soldați de parcă nici n-ar exista…

LA MINE!

LA MINE!

Și simt până și *eu* cum mâinile îmi trag de frâiele Sup'ratei pentru a o-ndrepta spre Primar…

Mișcându-mă odată cu ei…

Băiat mânz!?

Mă blestem și o-ndepărtez de lupta principală…

Dar soldații continuă să vină, chiar dacă unul sau altul cade, ei au sosit acum, au format două șiruri scurte și trag la unison…

Și spacșii mor sub gloanțe, căzând la pământ…

Și oamenii se retrag…

Și domnul O'Hare vine lângă mine pe propriul lui cal, trăgând, de asemenea, în sincronizare perfectă cu restul, iar eu văd un spacs care iese din pădurea din apropierea noastră și ridică un băț alb spre domnul O'Hare și…

JOS! gândesc eu…

Gândesc, dar nu spun…

Și dinspre mine pornește un *zumzet* către el, mai rapid ca orice…

Și el se pleacă, iar spacsul trage peste capul lui…

Domnul O'Hare se ridică din nou și-l împușcă pe spacs, după care se-ntoarce către mine…

Dar în loc să-mi mulțumească, ochii îi sunt plini de furie albă…

Și brusc se face liniște…

Spacșii au dispărut. Nici măcar nu-i putem vedea fugind în depărtare, ci pur și simplu *au dispărut*, iar

atacul s-a terminat și pământul este presărat de soldați morți și de spacși morți, iar totul a durat mai puțin de un minut…

Iar aici sunt două șiruri de soldați supraviețuitori care stau perfect aliniați, ținând puștile ridicate exact sub același unghi, și toți privesc către locul de unde a apărut primul spacs, toți așteaptă să tragă din nou…

Toți așteaptă următorul ordin de la Primar.

Eu îi văd fața, arzând de concentrare și de o ferocitate care-i greu până și de privit.

Și știu ce-nseamnă.

Înseamnă că i se îmbunătățește controlul.

Devine mai rapid, mai puternic și mai precis.

(*Dar la fel este și al meu*, gândesc, *la fel este și al meu.*)

— Într-adevăr, spune Primarul. Într-adevăr, așa este.

Și am nevoie de o secundă să-nțeleg că, deși Vacarmul meu era tăcut, el tot m-a auzit…

— Să ne întoarcem în oraș, Todd, zice Primarul și zâmbește pentru prima dată după foarte mult timp. Cred că poate fi momentul să încerc ceva nou.

{Viola}

— Asta-i grozav, Wilf, îl aud pe Bradley spunând când ies din navă, căutând-o din ochi pe Stăpâna Coyle.

Wilf mută o căruță cu butoaie uriașe de apă proaspătă într-un loc din apropierea navei, gata pentru distribuție.

— Nu-i mari chestii, îi spune el lui Bradley. Fac ci treb’e făcut.

— Mă bucur că sunt și oameni din ăștia, aud în spatele meu.

Este Lee care se întoarce mai devreme de la expediția de vânătoare.

— Ai văzut-o cumva pe Stăpâna Coyle? îl întreb.

— Și ție o zi bună, râde el și ridică găinușele de munte pe care le poartă. O păstrez pe cea mai dolofană pentru noi. Simone și Umanitarul pot s-o ia pe cea mică.

— Nu-i mai spune așa, mă încrunt eu.

Lee se uită spre Bradley, care revine în navă. Oamenii care stau în semicerc în fața trapei calei — sunt mai mulți azi — se mulțumesc să șușotească între ei, iar în Vacarmul celor câțiva bărbați de acolo, printre care se numără și Ivan, aud din nou **Umanitarul.**

— El încearcă să ne salveze, mă adresez lor. Încearcă să procedeze astfel încât toți cei care vor veni să poată trăi aici în pace. *Împreună* cu spacșii.

— Da! strigă Ivan. Dar în timp ce face asta, nu pare s-observe că armele lui vor aduce pacea mult mai repede decât eforturile *umanitare*.

— Eforturile lui umanitare ți-ar putea garanta o viață îndelungată, Ivan, spun eu. Și ar trebui să-ți vezi de treburile tale.

— Sunt de părere că supraviețuirea *este* treaba noastră a tuturor, rostește Ivan cu glas tare.

De lângă el, o femeie încuviințează din cap cu un zâmbet superior pe chipul murdar și, cu toate că pare pământie din cauza aceleiași febre pe care o am și eu și poartă aceeași bandă pe care o port eu, îmi vine să-i trag una și să-i trag una și să-i trag una, ca să nu se mai uite niciodată la mine în felul acela.

Însă Lee mă prinde deja de braț și mă îndepărtează de acolo, ocolind nava spre partea îndepărtată de lângă motoare, care tot nu merg, care sunt tot reci, însă este singurul loc de pe deal unde nimeni nu-și va ridica vreun cort.

— Oameni imbecili și cu minți înguste…, fulger eu.

— Îmi pare rău, Viola, spune Lee, dar cumva sunt de acord cu ei.

— *Lee*…

— Președintele Prentiss mi-a omorât mama și sora, zice el. Pentru mine este perfect orice am putea face ca să-i oprim pe spacși *și* pe el…

— Ești la fel de crud ca Stăpâna Coyle, zic eu. Și *ea* a încercat să te omoare *pe tine*.

— Voiam doar să spun că, dacă am avea arme, am putea dovedi mai multă forță…

— Și garanta măcel pentru mulți ani de-acum înainte!

El surâde afectat, iritant.

— Parcă ai fi Bradley. El este singurul de pe-aici care vorbește așa.

— Da, pentru că un deal plin de oameni speriați și flămânzi nu va oferi nimic *rațional*…

Apoi mă opresc, deoarece Lee se uită pur și simplu la mine. Se uită la *nasul* meu. Pot spune asta, fiindcă mă văd în Vacarmul lui, mă văd strigând și enervându-mă, îmi văd nasul încrețindu-se, așa cum fac probabil când sunt iritată, văd căldura sentimentelor lui în jurul acelei încrețiri…

Și într-un fulger, în Vacarmul lui apare o imagine cu el și cu mine, îmbrățișându-ne strâns, fără niciun fel de haine, și-i văd firele de păr blond de pe piept, pe care nu le-am văzut niciodată în realitate, părul moale, pufos și surprinzător de des, care coboară până la ombilic și mai jos și…

— Rahat, face el și se retrage un pas.

— Lee? zic eu, dar el s-a întors deja și se îndepărtează repede, cu Vacarmul plin de stânjeneală galben-strălucitoare.

— Mă întorc la vânătoare, rostește cu glas tare și iuțește pasul…

Iar eu plec din nou în căutarea Stăpânei Coyle și-mi dau seama că-mi simt pielea incredibil de înfierbântată, ca și cum m-aș fi învăpăiat pe tot corpul…

[Todd]

Băiat mânz? spune Sup'rata tot drumul spre oraș după atacul spacșilor, mergând chiar mai repede decât i-o cer. ***Băiat mânz?***

— Aproape c-am ajuns, fato, îi zic.

Intru în tabără imediat în urma Primarului, care pur și simplu *radiază* de felul cum i-a controlat pe soldați. El coboară de pe Bucuria Julietei și-i întinde frâiele lui James, care ne-așteaptă. Mă-ndrept și eu spre el, apoi sar din șaua Sup'ratei.

— Am nevoie de mâncare pentru ea, îi spun repede. Și niște apă.

— Mâncarea este pregătită, zice el în timp ce o conduc spre cortul meu. Dar am raționalizat apa, așa

că…

— Nu, rostesc eu desfăcându-i șaua cât pot de iute. N-ai înțeles. Ea are nevoie de apă acum. Tocmai am…

— Iar te ține sub papuc iapa asta? zice James.

Mă răsucesc spre el cu ochii larg deschiși. Îmi surâde, fără să-nțeleagă prin ce am trecut noi cu puțin timp în urmă, crezând că sunt manipulat de iapa mea, nu că eu mă îngrijesc de ea și că ea *are nevoie* de mine…

— Este o frumusețe, zice el prinzând între degete o șuviță din coama Sup'ratei. Dar tu trebuie să rămâi șefu'…

Și-l pot vedea amintindu-și de ferma lui, amintindu-și de caii pe care-i avea el și tatăl lui, trei cai, toți murgi cu nas alb, amintindu-și cum au fost rechiziționați de armată, cum el nu i-a mai văzut de atunci, ceea ce-nseamnă probabil c-au murit în bătălie…

Iar gândul acela o face pe Sup'rata să repete îngrijorată, ***Băiat mânz***…

Și asta mă irită și mai mult…

— Nu, îi spun lui James. Du-te imediat și mai adu-i niște apă.

Și, abia conștient că fac asta, îl privesc sfredelitor, apăsând cu Vacarmul meu, întinzându-mă și apucându-i…

Prinzându-i bine…

Prinzându-l bine pe *el*…

Și eu sunt Cercul și Cercul este eu…

— Ce faci, Todd? întreabă el, fluturându-și palma prin fața ochilor, ca și cum ar alunga o muscă.

— Apă, spun eu. *Acum*.

Și pot simți *zumzetul* sosind, îl simt vibrând în aer…

Transpir acum, deși este frig…

Și-l pot vedea transpirând și pe el…

Transpirând și părând derutat…

Își încrețește fruntea.

— Todd?

Și o spune într-un fel atât de trist, care sună cumva *trădat*, ca și cum aș fi scotocit înăuntrul lui și l-aș fi

răvășit, încât aproape că mă opresc chiar acolo. Aproape că-mi opresc concentrarea, aproape că-mi opresc întinderea spre el…

Dar numai aproape.

— O să-i aduc destulă apă, spune el cu ochii amețiți. O să-i aduc imediat.

Și pleacă într-adevăr spre rezervorul de apă.

Am nevoie de o secundă ca să-mi recapăt respirația.

Am făcut-o.

Am făcut-o din nou.

Și m-am simțit *bine*.

M-am simțit *puternic*.

— Ajutor, șoptesc în barbă și tremur atât de tare, încât trebuie să m-așez.

{Viola}

O găsesc pe Stăpâna Coyle într-un grup mic de femei lângă corturile de tămăduire, cu spatele spre mine.

— Hei! strig eu și mă apropii cu pași apăsați.

Glasul meu este *foarte* puternic după cele întâmplate cu Lee, dar în același timp mă simt mai slăbită și mai amețită decât pare posibil și mă întreb dacă nu cumva voi cădea cu fața în jos.

Stăpâna Coyle se întoarce și văd alături de ea trei femei. Stăpâna Nadari și Stăpâna Braithwaite, care nu s-au deranjat, niciuna dintre ele, să-mi adreseze măcar un cuvânt de când Riposta a sosit pe deal, însă eu nu mă uit la ele.

Mă uit la Simone.

— Ar trebui să stai în pat, fata mea, rostește Stăpâna Coyle.

O fulger cu privirea.

— Nu se face să mă întrebi dacă sunt pregătită pentru ceva, iar apoi *să pleci*.

Stăpâna Coyle se uită la celelalte femei, inclusiv la Simone, care încuviințează.

— Perfect, fata mea. Dacă dorești într-atât să știi…

Continui să respir greu și din tonul ei îmi dau seama că probabil nu-mi va plăcea deloc ce voi auzi, apoi Stăpâna Coyle întinde mâna într-un fel care mă

întreabă dacă mă poate prinde de braț. Nu-i îngădui s-o facă, însă merg alături de ea și ne îndepărtăm de corturile de tămăduire, de celelalte două Stăpâne și de Simone, care merg după noi ca niște paznici.

— Noi am formulat o teorie, începe Stăpâna Coyle.

— Noi? repet eu și mă uit iarăși la Simone, care rămâne tăcută.

— O teorie care, mă tem, devine tot mai logică odată cu scurgerea zilelor.

— Poți să treci la subiect, te rog? spun eu. A fost o zi lungă și nu mă simt tocmai bine.

Ea aprobă scurt din cap.

— Bine atunci, fata mea. Se oprește și se întoarce către mine. Noi am început să credem că s-ar putea să nu existe un tratament pentru benzi.

În mod reflex, duc mâna la bandă.

— Poftim?

— Le-am avut de *decenii*, spune ea. Le-am avut în Lumea Veche, pentru Dumnezeu, și bineînțeles că au existat cazuri de cruzime sau glume proaste, când au fost aplicate oamenilor. Cu toate acestea, n-am putut găsi nici măcar un caz de asemenea infecție, deși Simone a căutat în baza voastră de date, care este mult mai mare.

— Și atunci cum…?

Apoi mă opresc. Pentru că-mi dau seama ce sugerează Stăpâna Coyle.

— Crezi că Primarul le-a adăugat ceva special?

— Ar fi fost o modalitate prin care el să facă rău unui număr uriaș de femei, fără ca nimeni să știe adevărul.

— Dar noi am fi auzit, zic eu. În Vacarmul bărbaților ar fi existat zvonuri…

— Gândește-te, fata mea, spune Stăpâna Coyle. Gândește-te la trecutul lui. Gândește-te la exterminarea femeilor în vechiul Prentisstown.

— El a spus că au fost sinucideri, rostesc eu, știind cât de neconvingător sună.

— Viola, intervine Simone, noi am găsit substanțe chimice pe care nici eu nu le pot identifica. Aici există un pericol real. Implicații reale.

Simt un fior neplăcut prin stomac când aud tonul cu care a rostit *implicații*.

— De când ai început să le asculți cu atâta atenție pe Stăpâne?

— De când am descoperit că tu și toate femeile cu benzi ați putea fi în pericol real din partea bărbatului acela, răspunde ea.

— Ai grijă, fiindcă ea se pricepe să-i convingă pe oameni să-i urmeze dorințele, îi spun și o privesc pe Stăpâna Coyle. Se pricepe să-i convingă să stea în semicercuri care să ne judece pe noi ceilalți.

— *Fata mea*, spune Stăpâna Coyle, *eu n-am*…

— Ce vrei de la *mine*? o întreb. Ce vrei să fac eu în privința asta?

Stăpâna Coyle suspină furios.

— Noi vrem să știm dacă Todd al tău cunoaște ceva, dacă există cumva lucruri pe care nu ni le spune.

Deja scutur din cap.

— Mi-ar fi spus din clipa în care a văzut banda pe brațul meu.

— Dar poate să afle, fata mea? întreabă cu glas încordat. Ne-ar ajuta să aflăm?

Îmi trebuie câteva momente să înțeleg. Iar când înțeleg…

— *Acum* am priceput.

— Ce ai priceput? întreabă Stăpâna Coyle.

— Vreți un spion. Ridic vocea pe măsură ce devin mai furioasă. Același truc vechi, nu? Aceeași Stăpână Coyle dintotdeauna, care caută toate atuurile pentru a obține mai multă putere.

— Nu, fata mea, zice Stăpâna Coyle. Noi am găsit substanțe chimice…

— Tu ai un plan o întrerup. Refuzi întruna să-mi spui cum ai încheiat primul armistițiu, aștepți ca Primarul *să acționeze el primul*, iar acum încerci să-l folosești pe Todd așa cum m-ai folosit…

— Este fatală, fata mea, rostește ea. Infecția este *fatală*.

[Todd]

— Rușinea dispare, Todd, zice Primarul apărând înapoia mea în felul lui aparte, în timp ce-l privesc pe James care merge prin tabăra armatei ca să-i aducă Sup'ratei suplimentul de apă.

— Tu mi-ai făcut asta, îi spun eu încă tremurând. Tu mi-ai vârât-o în cap și *ai făcut* din mine…

— Nu am făcut nimic de felul acesta, rostește el. Eu ți-am arătat doar calea. Tu singur ai pornit pe calea aceea.

Nu spun nimic. Fiin'că știu că-i adevărat.

(dar *zumzetul* pe care-l aud…)

(*zumzetul* despre care pretind că nu există…)

— Eu nu te controlez, Todd, continuă Primarul. Așa a fost înțelegerea noastră și o respect. Tot ce s-a întâmplat a fost că tu ai găsit puterea despre care ți-am spus în mod repetat că se află în tine. Este dorință, înțelegi? Tu *ai dorit* să se întâmple. Ăsta-i tot secretul.

— Nu, nu este, replic eu. Toți au dorințe, dar nu sfârșesc prin a fi capabili să-i controleze pe alții.

El privește înapoi peste piața plină de corturi, soldați și orășeni, toți strânși laolaltă.

— Asta pentru că dorința majorității *poporului* este să i se spună ce să facă. Oamenii spun că doresc libertate, dar în realitate doresc libertate față de griji. Dacă eu mă ocup de problemele lor, pe ei nu-i deranjează că li se spune ce să facă.

— Asta-i valabil pentru *unii* oameni. Nu pentru toți.

— Nu pentru toți, încuviințează Primarul. Nu este valabil pentru tine. Și, în mod paradoxal, asta te face mai priceput în controlarea altora. Todd, în lumea asta există două feluri de oameni. Ei… și arată spre armată. Și noi.

— Să nu mă incluzi pe mine în *noi*.

Se mulțumește să surâdă larg.

— Ești sigur în privința asta? Eu cred că spacșii sunt conectați laolaltă prin intermediul Vacarmului lor, astfel că sunt legați toți într-o singură voce. Ce te face să crezi că oamenii nu sunt la fel? Eu și cu tine, Todd, suntem legați laolaltă prin faptul că știm cum să folosim vocea aceea.

— N-o să fiu ca tine, zic eu. *Niciodată* n-o să fiu ca tine.

— Nu, spune el și ochii îi scapără. Cred că mă vei *întrece*.

Iar apoi o lumină fulgeră pe neașteptate…

Mai strălucitoare decât orice lumină electrică am avut noi vreodată…

Fulgerul traversează piața…

Atât de aproape de armată, încât poți ajunge fără să fii chiar în mijlocul ei…

— Rezervorul de apă, spune Primarul și începe s-alerge. Au atacat rezervorul de apă!

{Viola}

— Fatală? repet eu.

— Până acum au murit patru femei, zice Stăpâna Coyle. Alte șapte nu vor apuca sfârșitul săptămânii. Noi păstrăm secretul, fiindcă nu dorim să stârnim panică.

— Asta nu înseamnă decât vreo zece dintr-o mie, spun eu. Și oricum, cele care erau deja slăbite și bolnave…

— Ești dispusă să-ți riști viața din cauza acestei convingeri? Viețile tuturor femeilor cu benzi de aici? Viola, nici chiar amputarea *brațelor* n-a avut succes. Asta ți se pare o infecție normală?

— Ce-ai zice dacă ți-aș spune că te cred în stare să mă minți, pentru ca să mă determini să fac ceea ce vrei?

Stăpâna Coyle inspiră lent și adânc, ca și cum ar încerca să-și păstreze cumpătul.

— Fata mea, spune după aceea cu glas clocotitor, eu sunt cea mai bună tămăduitoare de aici, totuși nu am putut face nimic pentru ca femeile acelea să nu moară. Este posibil să nu pot ajuta pe nimeni dintre cele care au benzi.

Ochii îi coboară pe bandajele de pe mâna mea.

Îmi ating din nou, ușor, brațul cu vârful degetelor și-l simt pulsând.

— Viola, rostește Simone încet, femeile sunt realmente bolnave.

Nu, gândesc eu. *Nu*…

— Nu înțelegi, îi răspund clătinând din cap. Așa acționează ea. Transformă un adevăr mic într-o minciună mai mare, ca să te împingă să faci ceea ce dorește ea…

— *Viola*, zice Stăpâna Coyle…

— Nu, repet eu cu glas mai tare, deoarece gândesc mai departe. Nu pot să risc ca tu să ai dreptate, așa-i? Dacă este o minciună, atunci este inteligentă, pentru că, dacă mă înșel, vom muri toate, așa că, da, voi vedea ce pot să aflu de la Todd.

— *Mulțumesc*, spune Stăpâna Coyle.

— Dar, continui eu, *nu* îi voi cere să spioneze pentru tine, iar în schimb tu *vei face* ceva pentru mine.

Ochii ei îmi cercetează cu atenție fața și vede cât de serios vorbesc.

— Ce să fac? întreabă în cele din urmă.

— N-o să mă mai eviți, ci o să-mi spui, pas cu pas, tot ce ai făcut pentru a încheia pacea cu spacșii. Iar apoi mă vei ajuta să reîncepem procesul acela. S-a terminat cu amânările, s-a terminat cu așteptările. Vom începe de mâine.

Văd cum se gândesc, cum examinează cele mai mici avantaje pe care le-ar putea obține din așa ceva.

— Uite ce-i…

— Nu negociem nimic, o întrerup. Ori faci tot ce-ți cer, ori nu capeți nimic.

De data aceasta, pauza este aproape infimă.

— De acord.

Apoi se aude un strigăt dinspre navă. Bradley apare în fugă pe rampă și Vacarmul lui mugește.

— Se-ntâmplă ceva-n oraș!

[Todd]

Fugim către rezervorul de apă și soldații din fața noastră se desfac într-o parte și alta pentru a ne face loc să trecem, deși sunt cu spatele la noi…

Și-l pot auzi pe Primar lucrând în mințile lor, spunându-le să se miște, spunându-le să se dea la o parte din calea lui…

Iar când ajungem acolo, putem vedea…

Rezervorul de apă se balansează…

Un suport i-a fost aproape complet distrus, poate chiar de unul dintre obiectele acelea de foc rotitor, lansat din imediata apropiere, pen'că flăcări albe și lipicioase se lățesc peste lemnul rezervorului aproape ca un lichid…

Și sunt spacși peste tot…

Puștile trag în toate direcțiile, iar spacșii trag cu bețele lor albe, și oameni cad și spacși cad, dar asta nu-i problema cea mai gravă…

— FOCUL! urlă Primarul, izbind cuvântul acela în mințile tuturor din jurul său. STINGEȚI FOCUL!

Și oamenii încep să se miște…

Dar apoi se-ntâmplă ceva neașteptat, ceva *cu totul* neașteptat…

Soldații din prima linie încep să lase puștile, ca să ia găleți cu apă…

Soldații care erau implicați în schimbul de focuri, soldații care erau în imediata apropiere a spacșilor…

Ei se-ntorc pur și simplu și pleacă, de parc-ar fi fost brusc orbiți față de bătălia pe care tocmai o luptau…

Însă *spacșii* nu sunt orbiți și oamenii încep să moară în număr tot mai mare, fără să se uite măcar cine-i ucide…

STAȚI! îl aud pe Primar gândind. CONTINUAȚI LUPTA!

Însă ordinele sunt contradictorii și unii soldați care aruncaseră puștile le iau acum, dar alții stau locului, ca încremeniți, neștiind ce să facă…

Și apoi cad la pământ, loviți de armele spacșilor…

Și zăresc chipul Primarului, îl văd aproape deformat de concentrare, străduindu-se să-i pună pe unii să facă ceva, iar pe alții să facă altceva, însă rezultatul este că nimeni nu face nimic, și mor și mai mulți oameni, iar rezervorul de apă se va *răsturna*…

— Domnule Președinte? răcnește O'Hare, care sosește în goană cu pușca sa și este paralizat aproape imediat de controlul contradictoriu al Primarului…

Iar spacșii văd că armata este buimăcită, că noi nu facem ce ar treb'i, că numai unii soldați trag, iar alții stau pur și simplu locului și lăsăm focul să se-ntindă spre depozitul de alimente…

Și pot *să percep* în Vacarmul spacșilor, chiar dacă nu cunosc cuvintele, că ei simt o victorie mai mare decât crezuseră c-ar fi fost posibil, poate victoria *finală*…

Și-n tot acel timp, eu nu sunt încremenit…

Nu știu de ce, dar sunt singurul care nu pare înțepenit sub controlul Primarului…

Poate că, la urma urmelor, el nu mi-a intrat în minte…

Însă n-am vreme să stau și să mă-ntreb ce-nseamnă asta…

Prind pușca de țeavă și-o rotesc cu putere, izbindu-l pe Primar înapoia urechii…

El strigă și se-mpleticește în lateral…

Soldații din apropiere strigă și ei, de parcă ar fi fost loviți de cineva…

Primarul se lasă într-un genunchi și duce palma la cap, sângele îi șiroiește printre degete și un *tânguit* sosește prin aer dinspre Vacarmul lui…

Dar eu m-am întors deja către domnul O'Hare și răcnesc:

— Organizează un șir de pușcași, acum, acum, ACUM!

Și simt puțin *zumzetul*, dar nu știu dacă-i efectul cuvintelor mele sau dacă domnul O'Hare își dă seama ce treb'e făcut, însă el sare imediat și răcnește la soldații din imediata lui vecinătate să se înșiruie, să-și ridice dracului puștile și să TRAGĂ…

Iar când focurile de armă răsună din nou prin aer și spacșii încep să cadă din nou și să bată-n retragere, călcându-se în picioare în brusca schimbare de situație, îl văd pe domnul Tate venind în fugă spre noi și nu-i îngădui nici măcar să deschidă gura…

— Stinge FOCUL! urlu la el.

El se uită spre Primar, care-i tot în genunchi și sângerează, apoi încuviințează din cap spre mine și-ncepe să zbiere la alt grup de soldați s-aducă găleți, ca să ne salveze apa și alimentele…

Iar lumea se pune în mișcare în jurul nostru, țipând și strigând și fragmentându-se, iar un șir de soldați înaintează acum, alungându-i pe spacși de lângă rezervorul de apă…

Iar eu stau în picioare deasupra Primarului, care-i îngenuncheat și se ține de cap, cu sângele șiroindu-i gros și nu-ngenunchez deloc lângă el, nu mă uit să văd dacă a pățit ceva, nu fac nimic să-l ajut.

Dar constat că nici nu-l părăsesc.

— M-ai lovit, Todd, îl aud spunând cu glas la fel de gros ca și sângele.

— Treb'ia să fii lovit, idiotule! Erai pe punctul de a-i omorî pe toți!

El ridică fruntea la auzul cuvintelor acelea, fără să-și ia mâna de la cap.

— Așa este, încuviințează. Ai procedat corect oprindu-mă.

— *Hai nu spune!*

— Dar ai făcut-o, Todd, zice Primarul respirând greoi. Pentru un minut, când situația a cerut-o. Ai fost un conducător al oamenilor.

Și apoi rezervorul cu apă se prăbușește.

{Viola}

— A fost un atac masiv, ne spune Bradley când alergăm spre el.

— Cât de masiv? întreb eu și-mi caut imediat comunicatorul.

— O sondă a înregistrat o lumină orbitoare, apoi…

Se oprește, fiindcă auzim alt zgomot.

Țipete la marginea pădurii.

— Ce mai este *acum*? întreabă Simone.

Glasuri vin dintr-acolo și vedem cum oamenii se ridică în picioare de lângă focurile lor, apoi mai multe strigăte…

Și Lee…

Lee…

Se împleticește din mulțime…

Acoperit de sânge…

Ținându-și palmele pe față…

— LEE!

Alerg cât pot de repede, deși febra mă încetinește și nu-mi pot trage răsuflarea, iar Bradley și Stăpâna Coyle aleargă pe lângă mine și-l prind pe Lee și-l întind pe pământ, iar Stăpâna Coyle este silită să-i desprindă cu forța palmele de pe fața însângerată…

Și altă voce țipă din mulțime…

Și noi vedem…

Că ochii lui Lee…

Au dispărut…

Au dispărut *pur și simplu*…

Arși într-o spintecătură însângerată…

Arși ca de acid…

— Lee! spun eu și îngenunchez lângă el. Lee, mă auzi?

— Viola? zice el și întinde mâinile mânjite de sânge. Nu te pot vedea! Nu pot vedea!

— Sunt aici! îl prind de mâini și i le strâng. Sunt *aici*!

— Ce s-a întâmplat, Lee? întreabă Bradley cu glas încet și calm. Unde-i restul expediției de vânătoare?

— Sunt morți, zice Lee. Dumnezeule, sunt morți. Magnus *a murit*.

Și știm ce va spune în continuare, deoarece o vedem în Vacarmul lui…

— Spacșii, spune Lee. Vin spacșii.

[Todd]

Suporții rezervorului cedează și uriașul container din metal plin cu apă se răstoarnă, aproape prea lent ca să fie real…

Se izbește de sol, strivind cel puțin un soldat dedesubt…

Și toată apa noastră năvălește afară într-un zid compact…

Îndreptându-se direct spre noi…

Primarul încă se clatină pe picioare, încă-i amețit…

— FUGI! strig eu, expediind ordinul în Vacarmul meu, și în același timp înșfac puternic prețioasa uniformă a Primarului și-l trag într-o parte…

Zidul de apă izbește strada și pătrunde în piață după noi, lovind soldați și spacși, măturând corturi și paturi ce plutesc în ea ca într-o ciorbă uriașă…

Și stinge incendiul de la depozitul de alimente, dar o face cu ultimele noastre picături de apă…

Și eu îl târăsc pe Primar, îndepărtându-l din fața talazului, printre soldați la care urlu „MIȘCĂ!“, atunci când ne apropiem…

Și ei se mișcă…

Și noi suim pe treptele din față ale unei case…

Și apa mugește după noi, revărsându-se și ajungându-ne până la genunchi, dar încetinind și reducându-și înălțimea cu fiecare clipă, afundându-se în sol…

Luând cu ea viitorul nostru.

Și apoi, aproape la fel de iute pe cât a venit, dispare, lăsând o piață udă, acoperită de noroi, resturi și trupuri…

Iar eu îmi trag respirația pentru o secundă și privesc haosul, iar Primarul își revine lângă mine…

Și atunci văd…

Oh, nu…

Acolo, pe pământ, împins într-o parte de apă…

Nu…

James.

James zace cu fața-n sus, spre cerul de deasupra…

Cu o gaură în beregată.

Îmi dau seama în mod vag c-arunc pușca din mână, că fug spre el, plescăind prin apă, și cad în genunchi lângă el.

James pe care l-am controlat. James pe care l-am trimis încoace fără niciun alt motiv decât *dorința* mea…

James pe care l-am trimis direct la moarte.

Oh, nu.

Oh, te rog, nu.

— Ăsta-i chiar mare păcat, spune Primarul dinapoia mea și cuvintele lui sună adevărat, sună aproape *blânde*. Îmi pare foarte rău pentru prietenul tău. Totuși, m-ai salvat *pe mine* de două ori, Todd. O dată de propria mea prostie și altă dată de un zid de apă.

Nu spun nimic. Nu-mi desprind ochii de la fața lui James, încă inocentă, încă frumoasă, deschisă și prietenoasă, chiar dacă dinspre el nu se aude niciun sunet.

Bătălia se-ndepărtează de noi. Puștile domnului O'Hare răsună pe străzi îndepărtate. Dar la ce bun?

Ei au distrus rezervorul de apă.

Ei ne-au ucis.

Abia îl aud pe Primar suspinând.

— Cred că este timpul să ne întâlnim cu prietenii tăi coloniști, Todd, zice el. Și cred că a sosit în sfârșit timpul să port o discuție lungă și frumoasă cu Stăpâna Coyle.

Mă folosesc de vârfurile degetelor ca să-nchid ochii lui James, amintindu-mi când am făcut-o pentru Davy Prentiss, și simt aceeași pustietate în propriul meu Vacarm și nici măcar nu gândesc *îmi pare rău,* fiin'că nu se simte tocmai așa, nu se simte deloc tocmai așa, indiferent dac-aș spune-o pentru tot restul vieții mele.

— Spacșii au devenit teroriști, Todd, zice Primarul, deși nu-l prea ascult. Și poate că este nevoie de un terorist pentru a lupta împotriva unui terorist.

Și apoi auzim amândoi. Peste haosul din piață se aude alt *MUGET*, un muget complet diferit într-o lume ce pare *făcută* din mugete.

Privim spre est, peste ruinele catedralei, pe lângă clopotnița șubredă din cărămidă, care continuă să stea-n picioare, care continuă să pară că este gata să cadă.

În depărtare, nava-cercetaș s-a ridicat în văzduh.

Așteptarea

Sunt cufundat în vocea Tărâmului.

Atac Poiana și simt cum armele trag în mâinile mele, văd cu propriii mei ochi cum mor soldații, aud în urechi urletele și zbieretele bătăliei. Sunt sus pe deal, pe pragul neregulat de pe care se vede valea de dedesubt, dar sunt în același timp și în toiul bătăliei, pe care o trăiesc prin vocile celor care luptă, celor care-și dau viețile pentru Tărâm.

Și văd cum rezervorul de apă se prăbușește, deși Tărâmul aflat îndeajuns de aproape ca să-l vadă răsturnându-se moare repede sub mâna Poienii, fiecare moarte reprezintă o sfâșiere teribilă în vocea Tărâmului, o absență fulgerătoare care sfâșie și doare…

Dar este necesară…

Necesară doar în cantități mici, îmi arată Cerul, care privește și el. *Necesară pentru a salva întregul Tărâm.*

Și necesară pentru a termina războiul acesta înainte de sosirea ***convoiului****,* îi arăt la rândul meu, accentuând cuvântul straniu pe care nu l-a învățat de la mine.

Este încă timp, arată Cerul și concentrarea lui este tot asupra orașului, tot asupra vocilor ce ajung până la noi de acolo, mai puține acum, mai degrabă fugind.

Este? arăt eu, surprins, întrebându-mă cum poate ști cu certitudine…

Îmi las însă grijile deoparte, întrucât vocea Cerului se deschide pentru a-mi reaminti ce va urma la noapte, acum după ce am atins primul obiectiv al răsturnării rezervorului de apă.

Într-un fel sau altul, noaptea aceasta va fi momentul când războiul se va schimba.

Rezervorul a fost primul pas.

Invazia totală este pasul al doilea.

Tărâmul nu a stat cu brațele încrucișate în ultimele zile. Grupurile sale au atacat Poiana imprevizibil, din direcții diferite, la momente diferite, lovindu-i puternic în locuri surprinzătoare și izolate. Cei din Tărâm sunt mult mai apropiați de pământ și de copaci decât Poiana și se pot camufla mai ușor, iar luminile plutitoare ale Poienii nu cutează să se apropie prea mult, fiindcă Tărâmul le va doborî din cer.

Desigur, Poiana ar fi putut trage cu armele lor mai mari în lungul râului, lovindu-l până și pe Cer, deși nu pot ști că el îi privește atât de aproape.

Dar dacă ar trage, râul ar năvăli și i-ar îneca.

Și poate să mai existe și alt motiv. Pentru că altfel, de ce ar avea Poiana o armă atât de puternică și n-ar folosi-o? De ce ar îngădui să fie atacați din nou și din nou, tot mai energic, și n-ar replica?

Decât dacă, așa cum abia am cutezat să sperăm inițial, nu mai au arme cu care să tragă.

Aș fi dorit să fiu acolo, arăt eu în timp ce continuăm să privim prin vocea Tărâmului. *Aș fi dorit să trag cu arma. Să trag în Pumnal.*

Nu, arată Cerul cu voce scăzută și gânditoare. *Ei vor fi disperați acum. Noi am ajuns atât de departe, pentru că ei n-au avut o reacție coordonată.*

Și tu vrei să aibă.

Cerul vrea ca Poiana să se arate.

Putem să atacăm acum, arăt eu și surescitarea îmi crește. *Ei sunt în haos. Dacă am acționa acum…*

Vom aștepta până vom auzi vocile de la dealul din depărtare.

Dealul din depărtare. Vocile noastre îndepărtate, părțile din Tărâm care umblă să culeagă informații, ne-au arătat că Poiana s-a împărțit în două tabere. Una în orașul de jos, alta pe un deal din depărtare. Până acum am lăsat în pace dealul acela, întrucât acolo par să fie cei din Poiană care au fugit dinaintea bătăliei, cei care nu doresc să lupte. Dar știm de asemenea că nava a coborât acolo și că tot de acolo s-a tras probabil cu arma cea mare.

Nu am izbutit să ne apropiem îndeajuns de mult pentru a vedea dacă ei au mai multe arme.

Dar în noaptea asta vom afla cu siguranță.

Tărâmul este pregătit, arăt eu abia izbutind să-mi controlez entuziasmul. *Tărâmul este pregătit să atace.*

Da, arată Cerul. *Tărâmul este pregătit.*

Și în vocea lui, îi văd.

Trupele masate ale Tărâmului din nordul și din sudul orașului, care s-au adunat acolo încetișor în ultimele zile, sosind pe cărări despre care Poiana nu știe, păstrând doar atâta depărtare de Poiană cât să nu poată fi auzite.

Și în vocea Cerului văd alte trupe masate, ascunse, dar pregătite și așteptând lângă dealul din depărtare.

Acum, chiar în clipa aceasta, Tărâmul este pregătit să atace Poiana cu toate puterile.

Și să-i ucidă pe toți.

Vom aştepta veşti de la dealul din depărtare, arată din nou Cerul, mai ferm de data asta. *Răbdare. Războinicul care atacă prea devreme este un războinic pierdut.*

Şi dacă vocile arată ceea ce vrem noi să arate?

El mă privește cu o sclipire în ochi, o sclipire care i se extinde în voce, care crește cât toată lumea din jurul meu, arătând ce va veni, arătând ce se va întâmpla, arătând tot ce doresc să fie adevărat.

Dacă vocile de pe deal află că Poiana şi-a terminat într-adevăr toate armele mari…

Atunci războiul se va încheia la noapte, arăt eu. *Prin victorie.*

El mă apasă cu o mână pe umăr, cuprinzându-mă în vocea lui, încălzindu-mă cu ea, trăgându-mă în vocea întregului Tărâm.

Dacă şi numai dacă, arată el.

Dacă şi numai dacă, arăt eu înapoi.

Și cu o voce joasă, poate chiar aceea pe care numai eu o pot auzi, Cerul arată, *Acum Întoarcerea are încredere în Cer?*

Da, arăt fără ezitare. *Îmi pare rău că m-am îndoit de tine.*

Și simt ceva în măruntaie, o senzație furnicătoare de profeție și viitor, senzația că trebuie să se întâmple în noaptea asta, că *se va întâmpla,* că tot ce am dorit

pentru soarta Poienii se află aici și acum, în fața mea, în fața noastră a tuturor, că Povara va fi răzbunată, că părtașul meu va fi răzbunat, că eu voi fi răzbunat…

Și apoi un vuiet neașteptat despică noaptea în două.

* * *

Ce este? arăt eu, dar pot simți vocea Cerului căutând, de asemenea, întinzându-se în noapte, privind și cu ochii, căutând sunetul, simțind teroarea tot mai mare că este altă armă, că noi am greșit, că…

Acolo, arată el.

În depărtare, hăt departe și micuț, pe dealul de departe…

Nava lor se ridică în văzduh.

O privim cum se înalță greoi în noapte, ca o lebădă pe râu, la primele bătăi grele ale aripilor…

Nu putem vedea mai de aproape? arată Cerul, trimițându-și vocea în depărtare. *Nu este nicio voce mai aproape?*

Nava, puțin mai mare decât o luminiță, începe să descrie lent un cerc peste culmea dealului, înclinându-se când cotește, și zărim fulgerări micuțe pe pântecul ei, care cad în pădurea de dedesubt, fulgerări ce cresc brusc în intensitate printre copaci, urmate după câteva clipe de bubuituri ce se rostogolesc peste vale spre noi.

Și apoi se aud voci dinspre culmea dealului…

Cerul strigă, și brusc noi suntem sub fulgerele care cad din navă, sub uriașele explozii bubuitoare ce sfârtecă printre copaci, fulgere peste tot și din toate părțile, dinaintea cărora este imposibil de fugit, care explodează întreaga lume, iar ochii Tărâmului văd fulgerele și simt durerea, apoi pier ca un foc stins cu apă…

Și eu aud Cerul trimițând imediat ordinul de retragere.

Nu! strig eu.

Cerul mă privește tăios. *Ai fi vrut să fie măcelăriți?*

*Erau **dispuși** să moară. Și acum este șansa noastră…*

Cerul mă lovește peste față cu dosul palmei.

Mă împleticesc spre îndărăt, uluit, simțind cum durerea îmi răsună în tot capul.

Ai spus că ai încredere în Cer, așa este? arată el și furia din vocea lui mă strânge cu atâta putere, încât mă doare.

M-ai lovit.

AȘA ESTE? Vocea lui îmi alungă toate gândurile din minte.

Îl privesc drept în ochi și propria mea furie crește. Totuși, Da, arăt eu.

Atunci vei avea încredere în mine acum. Se întoarce către Poteci, care așteaptă în semicerc înapoia lui. *Aduceți Tărâmul înapoi de la dealul din depărtare. Tărâmul din nord și din sud va aștepta instrucțiunile mele.*

Potecile pornesc imediat să trimită ordinele Cerului direct Tărâmului care le așteaptă.

Ordine formulate în graiul Poverii, astfel încât eu să le înțeleg.

Ordine de retragere.

Nu de atac.

Cerul nu mă privește, ci stă cu spatele la mine, dar, o dată în plus, îl citesc mai bine decât pe oricare din Tărâm, poate chiar mai bine decât ar trebui Tărâmul să-și citească Cerul.

Te așteptai la asta, arăt eu. *Te așteptai la mai multe arme.*

El tot nu mă privește, dar o schimbare din vocea lui îmi dovedește că am dreptate. *Cerul n-a mințit Întoarcerea. Dacă n-ar fi fost mai multe arme, noi i-am fi atacat chiar în clipa asta.*

Dar tu ai știut ***că vor fi*** *arme. M-ai lăsat să cred…*

Tu ai crezut ceea ce ai sperat să fie adevărat, arată Cerul. *Nimic din ce aș fi putut spune eu nu ți-ar fi alungat speranța.*

Vocea mea continuă să răsune de durerea palmei lui.

Îmi pare rău că te-am lovit, spune el.

Și în scuzele lui, o zăresc. Pentru o fracțiune infimă de secundă, o zăresc.

Precum soarele printre nori, o sclipire de lumină inconfundabilă.

Îi zăresc natura în esență pașnică.

Tu vrei să facem pace cu ei. Tu vrei să încheiem un armistițiu.

Vocea i se înăsprește. *Nu am arătat că adevărul este exact invers?*

Păstrezi posibilitatea deschisă.

Niciun conducător înțelept n-ar proceda altfel. Și tu ***vei învăța*** *asta.* ***Trebuie*** *să înveți.*

Clipesc repede, derutat. *De ce?*

El însă se mulțumește să privească din nou peste valea de jos, din nou peste dealul de departe, acolo unde nava continuă să zboare.

Am trezit fiara, arată el. *Vom vedea cât de furioasă va fi.*

ALIANȚĂ

Vorbind cu inamicul

{Viola}

Comunicatorul îmi piuie și știu că mă apelează Todd, dar sunt în cabina de tămăduire din navă și țin în poală capul lui Lee, iar în clipa de față asta îmi domină toate gândurile.

— Ține-l nemișcat, Viola, rostește Stăpâna Coyle, încordându-se ea însăși când nava se înclină din nou.

— *Încă un survol și asolizăm*, anunță Simone prin intercom.

Putem auzi bubuiturile surde prin podea când Simone lansează huperele, pachete mici de bombe conectate magnetic, care se desfac în timpul căderii, împroșcând cu foc și explozii pădurea de dedesubt.

O dată în plus îi bombardăm pe spacși.

După ce Lee ne-a anunțat de venirea lor, am ajutat la transportarea lui în navă, unde Stăpâna Coyle și Stăpâna Lawson au început imediat să se ocupe de el. În ciuda trapelor închise, puteam auzi de afară țipetele oamenilor de pe deal. Le auzeam groaza, dar și furia. Îmi puteam imagina perfect semicercul de privitori conduși de Ivan, care cereau să știe ce vor face Bradley și Simone acum, când fuseserăm atacați direct.

— Ei pot fi *ORIUNDE*! îl aud pe Ivan strigând.

Așa că, în timp ce Stăpâna Coyle îl seda pe Lee, iar Stăpâna Lawson spăla sângele care parcă nu se mai oprea din găvanele lui distruse, i-am auzit pe Bradley și Simone intrând în navă și certându-se între ei. Simone s-a dus în cockpit, iar Bradley a intrat în cabina de tămăduire și a anunțat:

— Decolăm.

— Eu operez, a rostit Stăpâna Coyle, fără să ridice ochii.

Bradley a deschis o ușiță și a scos un dispozitiv mic.

— Scalpel giroscopic, a spus el. Va rămâne nemișcat în mâna ta, chiar dacă nava s-ar da peste cap.

— Deci *asta* era, a comentat Stăpâna Lawson.

— Sunt probleme afară? am întrebat eu.

Bradley s-a mulțumit să se încrunte, cu Vacarmul plin de imagini cu oameni care i se băgau în față și-i spuneau Umanitarul.

Unii dintre ei îl scuipau.

— *Bradley*, am spus eu.

— Țineți-vă bine, a zis el și a preferat să rămână lângă noi decât să i se alăture lui Simone în cockpit.

Stăpânele Coyle și Lawson au continuat să lucreze frenetic. Uitasem ce spectacol incredibil era s-o urmărești pe Stăpâna Coyle tămăduind. Concentrată și energică, având toată atenția asupra salvării lui Lee, chiar în timp ce simțeam cum motoarele înviau și cum nava se ridica lent în aer, înclinându-se pe-o parte ca să descrie cercuri în jurul coamei dealului, simțeam cum primele bombe explodau mult sub noi.

Și Stăpâna Coyle a continuat să opereze.

Acum Simone își încheie ultimul survol și simt iritarea din Vacarmul lui Bradley despre ce vom găsi pe deal când vom deschide trapele.

— Este atât de rău? întreabă Stăpâna Coyle, legând cu grijă ultima copcă.

— Ei n-au fost nici măcar interesați să recupereze corpurile celor uciși, spune Bradley. Au vrut doar aplicarea forței, *imediat*.

Stăpâna Coyle se duce la o chiuvetă din perete și începe să-și spele mâinile.

— Vor fi satisfăcuți. V-ați făcut datoria.

— Asta-i acum datoria noastră? zice Bradley. Să bombardăm un inamic pe care nici măcar nu l-am întâlnit vreodată.

— Ați intrat în războiul acesta, zice Stăpâna Coyle, și acum nu vă puteți retrage pur și simplu. În niciun caz, dacă sunt în joc vieți.

— Ceea ce, desigur, este exact ce ai vrut tu.

— Bradley, intervin eu și comunicatorul îmi piuie iarăși, dar încă nu sunt pregătită să-l las pe Lee. Ei *ne-au* atacat.

— După ce i-am atacat noi, replică Bradley. După ce ei ne-au atacat, după ce noi i-am atacat, și tot așa, și tot așa, până vom muri toți.

Cobor privirea spre fața lui Lee, spre ceea ce pot distinge sub bandaje, vârful nasului care abia se vede, gura deschisă, care răsuflă greoi, părul blond în palmele mele, lipicios din cauza sângelui. Îi pot simți, sub vârfurile degetelor, căldura rănită a pielii, greutatea corpului fără cunoștință.

El nu va mai fi niciodată același, absolut niciodată, iar asta îmi sugrumă gâtlejul și-mi sfâșie pieptul.

Asta-i ceea ce face războiul. Chiar aici, în mâinile mele. Ăsta-i războiul.

În buzunar, comunicatorul piuie din nou.

[Todd]

— Teren neutru? spune Primarul, arcuind sprâncenele. Mă întreb unde poate fi așa ceva?

— În vechea casă de tămăduire a Stăpânei Coyle, răspund eu. Așa a spus Viola. Stăpâna Coyle și cei din nava-cercetaș te vor aștepta acolo-n zori.

— Nu tocmai *neutru*, nu? spune Primarul. Inteligent, totuși.

Pare gânditor pentru o secundă și revine cu ochii la rapoartele primite de la domnul Tate și domnul O'Hare, despre gravitatea situației.

Este destul de critică.

Piața este o ruină. Jumătate dintre corturi au fost purtate de apa revărsată din rezervor. Din fericire, cortul meu era suficient de departe și nici Sup'rata n-a pățit nimic, însă restul este un dezastru îmbibat cu apă. Un perete al depozitului de alimente s-a năruit și Primarul a trimis acolo oameni, care să recupereze tot ce se poate, pentru a vedea cât de aproape este sfârșitul.

— Ne-au dat o lovitură realmente grea, Todd, spune Primarul încruntându-se către hârtii. Printr-o singură acțiune ne-au redus rezervele de apă cu nouăzeci și cinci la sută. Micșorând la maximum rațiile, asta înseamnă că mai avem apă doar pentru patru zile, iar până la sosirea navelor mai sunt șase săptămâni.

— Și alimentele?

— Acolo am avut ceva mai mult noroc, zice el și-mi întinde un raport. Poți să vezi și singur.

Mă uit fix la hârtiile din mâna lui. Văd scrisul înflorat al domnului Tate și al domnului O'Hare, care se-ntinde în grupuri peste pagină ca șoriceii negri, pe care-i prindeam în hambarul de la fermă, ce se răsuceau și se-nvârteau atât de iute când ridicai o scândură, încât era greu să-l distingi pe vreunul dintre ei. Mă uit la pagini și mă-ntreb cum naiba poate cineva să citească ceva, când literele seamănă cu chestii atât de diferite în locuri diferite și sunt totuși cumva *același* lucru…

— Iartă-mă, Todd, spune Primarul și coboară hârtiile. Am uitat.

Mă răsucesc spre Sup'rata, dar nu cred că Primarul uită vreodată *ceva*.

— Știi, urmează el și simt în glasul lui blândețe, te-aș putea învăța să citești.

Și acelea sunt cuvintele care mă fac să ard încă și mai fierbinte, de stânjeneală, de rușine și de o mânie care mă face să-mi doresc să smulg capul cuiva de pe umeri…

— Poate fi mai ușor decât crezi, zice el. Eu am lucrat la moduri de a folosi Vacarmul pentru învățare și…

— De ce, drept mulțumire că ți-am salvat viața? rostesc eu cu glas tare. Nu-ți place să-mi fii dator, așa-i?

— În privința asta cred că s-ar putea să fim chit, Todd. În plus, nu este nicio rușine să…

— Ține-ți gura, da?

El mă privește prelung.

— Bine, rostește în cele din urmă blajin. N-am vrut să te enervez. Spune-i Violei că mă voi întâlni cu ei așa cum doresc. Și în plus că voi veni însoțit doar de tine, adaugă el și se ridică în picioare.

{Viola}

— Mi se pare suspicios, rostesc eu în comunicator.

— *Știu*, spune Todd. *Crezusem că va-ncerca să găsească argumente contra, dar a fost de acord cu*

totul.

— Stăpâna Coyle a spus de la bun început că va veni la ea. Se pare că a avut dreptate.

— *De ce nu mă bucur de asta?*

Râd ușor, ceea ce mă face să tușesc.

— *Ești bine?* întreabă Todd.

— Da, da, răspund eu repede. Lee este cel care mă îngrijorează.

— *El cum este?*

— Stabil, dar încă se simte rău. Stăpâna Lawson îl scoate din sedare doar pentru a-l hrăni.

— *Iisuse*, zice Todd. *Transmite-i salutări din partea mea*. Îl văd că întoarce capul spre dreapta. *Da, stai naibii un minut!* Revine la mine. *Trebuie să mă duc. Primarul vrea să discutăm despre ziua de mâine*.

— Sunt sigură că și Stăpâna Coyle va dori același lucru, spun eu. Ne vedem dimineață.

El zâmbește sfios.

— *Mă bucur c-o să te văd. În carne și oase, vreau să spun. A trecut mult. Prea mult*.

Îi spun la revedere și închidem amândoi.

Lee se află în patul de lângă mine și doarme adânc. Stăpâna Lawson stă în colț și-i controlează starea la fiecare cinci minute pe monitoarele navei. Mă controlează și pe mine, încercând tratamentele stabilite de Stăpâna Coyle pentru infecția de la braț, care acum pare să-mi avanseze în plămâni.

Fatală, a spus Stăpâna Coyle despre infecție.

Fatală.

Dacă ea a spus adevărul, *dacă* n-a exagerat pentru a mă determina s-o ajut.

De aceea cred că nu i-am spus lui Todd cât sunt de bolnavă. Pentru că, dacă el s-ar neliniști din cauza asta, așa cum s-ar întâmpla, ar trebui să încep să mă gândesc că este posibil ca totul să fie adevărat…

Stăpâna Coyle intră în cabină.

— Cum te simți, fata mea?

— Mai bine, mint eu.

Ea încuviințează și trece la Lee.

— Ai mai primit vreo veste de la ei?

— Primarul a fost de acord cu toate condițiile, spun eu și tușesc. Și va veni fără escortă. Doar el și Todd.

Stăpâna Coyle râde fără amuzament.

— Câtă aroganță! Este atât de sigur că nu-i vom face niciun rău, încât se comportă ostentativ.

— Am spus că și noi vom proceda la fel. Vom fi doar tu, eu, Simone și Bradley. Vom închide nava și vom merge călări până acolo.

— Un plan excelent, fata mea, zice ea examinând monitoarele. Plus niște femei înarmate din Ripostă, desigur camuflate cu grijă.

Mă încrunt.

— Deci nici măcar nu vom începe cu bune intenții?

— Când vei învăța vreodată? zice ea. Intențiile bune nu înseamnă nimic, dacă nu sunt dublate de forță.

— Asta-i calea spre un război nesfârșit.

— Poate, dar este de asemenea singura cale spre pace.

— Nu cred, spun eu.

— Continuă să nu crezi, atunci. Cine știe, s-ar putea să ai succes. Pe mâine, atunci, fata mea.

Se întoarce să plece și din glasul ei îmi pot da seama cât de mult așteaptă ziua de mâine.

Ziua când Primarul vine la ea.

[Todd]

Primarul și cu mine pornim călare pe drum spre casa de tămăduire, în întunericul rece dinaintea zorilor, trecând pe lângă copacii și clădirile pe care obișnuiam să le văd zilnic atunci când mergeam cu Davy la mânăstire.

Este prima dată când merg pe aici fără Davy.

Băiat mânz, gândește Sup'rata și-l văd pe Ghindă în Vacarmul ei, Ghindă pe care Davy îl călărea mereu și căruia a insistat să-i spună Capcană. Ghindă pe care Viola îl călărește acum și care va fi probabil prezent azi.

Însă Davy nu va fi prezent. Davy nu va mai fi prezent nicăieri.

— Te gândești la fiul meu, zice Primarul.

— Să nu te-aud vorbind despre el, îi replic aproape automat. Cum poți să mă mai citești? Nimeni altul nu poate.

— Eu nu sunt chiar oricare altul, Todd.

Aici nu te contrazic, gândesc, ca să văd dacă aude.

— Ai însă dreptate, zice el trăgând-o de frâie pe Bucuria lui Juliet. Te-ai descurcat excepțional de bine. Ai învățat mult mai repede decât oricare dintre căpitanii mei. Cine știe de ce vei fi capabil în cele din urmă?

Și-mi aruncă un surâs care-i aproape *mândru*.

Soarele încă n-a răsărit la capătul drumului, în direcția spre care ne îndreptăm noi, ci se vede doar o ceață trandafirie pe cer. Primarul a insistat s-ajungem primii acolo, a insistat ca noi să fim cei care să-i așteptăm când vor sosi.

Eu, el și compania de bărbați care ne urmează.

Ajungem la cele două hambare ce marchează drumeagul care cotește spre casa de tămăduire și mergem către ea, în direcția râului secat. Cerul continuă să fie în majoritate întunecat, când ieșim după o curbă și o vedem.

Nu-i ceea ce ne așteptaserăm. În locul unei case în care să putem intra și discuta nu-i decât un schelet de lemn carbonizat, fără acoperiș și cu resturi arse risipite peste peluza din față. La început cred că spacșii au ars-o, dar apoi îmi amintesc că Riposta a aruncat totul în aer când a pornit spre oraș, până și propriile sale clădiri. La asta trebuie să fi contribuit și faptul că Primarul o transformase într-o închisoare și nu era un loc unde ți-ai mai fi dorit să fii tămăduit.

Și nici nu-mi închipuiam că ei vor fi deja acolo, așteptându-ne pe aleea care duce la fosta casă. Viola este călare pe Ghindă, lângă o căruță trasă de boi în care stau un bărbat cu pielea întunecată și o femeie robustă care nu poate fi decât Stăpâna Coyle. Primarul n-a fost singurul care a dorit s-ajungă primul aici.

Îl simt că se-ncordează lângă mine, dar își ascunde iute dispoziția când ne oprim în fața lor.

— Bună dimineața, rostește el. Pe Viola o cunosc, ca și, desigur, pe faimoasa Stăpână Coyle, dar nu cred că am avut plăcerea să-i fiu prezentat domnului…

— Avem femei înarmate în copaci, rostește Viola, fără să răspundă mai întâi la salut.

— Viola! zice Stăpâna Coyle.

— Noi avem cincizeci de oameni în urmă, pe drum, rostesc eu. El spune c-ar trebui să zicem că sunt pentru protecție împotriva spacșilor.

Viola arată din bărbie spre Stăpâna Coyle.

— Și ea a zis că trebuie să mințim.

— Ceea ce ar fi dificil, spune Primarul, deoarece le pot vedea limpede în Vacarmul domnului, care, repet, nu mi-a fost prezentat.

— Bradley Tench, zice bărbatul.

— Președinte David Prentiss, spune Primarul. La serviciile dumitale.

— Iar tu nu poți fi decât Todd, zice Stăpâna Coyle.

— Iar tu nu poți fi decât cea care a-ncercat să ne omoare pe mine și pe Viola, replic eu privind-o drept în ochi.

Ea se mulțumește să zâmbească.

— Nu cred că sunt singura persoană dintre cele prezente vinovată pentru așa ceva.

Este mai micuță decât mă așteptasem. Sau poate că eu sunt mai voinic. Din câte povestise Viola despre ea, cum condusese armate, aruncase în aer jumătate de oraș și se autopropusese ca următor conducător al Noului Prentisstown, mă așteptasem la o femeie uriașă. Este îndesată, așa cum sunt mulți oameni de pe planetă, fiindcă n-ai cum să arăți altfel dacă trebuie să muncești pentru a-ți asigura existența. Ochii ei însă te privesc într-un fel care nu admite contraziceri și par a nu avea niciodată îndoieli, chiar dac-ar trebui s-o facă. Poate că, la urma urmelor, sunt ochii unei uriașe.

O îndemn pe Sup'rata spre Ghindă, ca s-o pot saluta așa cum se cuvine pe Viola, și simt deja valul acela de căldură care mă străbate de fiecare dată când o zăresc, dar văd în același timp cât de bolnavă arată, cât de palidă și…

Ea se uită la mine cu o privire nedumerită, cu capul plecat într-o parte.

Și-mi dau seama că-ncearcă să mă citească.

Și nu poate.

{Viola}

Îl privesc fix pe Todd. Mă tot uit la el.

Și nu-l aud.

Deloc.

Crezusem că nu erau decât ororile războiului care-l traumatizaseră, care-l șocaseră și-i începătoșaseră Vacarmul, dar asta este altceva. Asta este aproape tăcere.

Seamănă cu Primarul.

— Viola? șoptește el.

— Am înțeles că delegația voastră are patru membri? întreabă Primarul.

— Simone a decis să rămână în navă, răspunde Bradley, și, cu toate că nu-mi desprind ochii de la Todd, îi pot auzi Vacarmul care este plin de Ivan și de ceilalți, care au amenințat cu violențe fățișe dacă-i lăsăm singuri și incapabili să se protejeze.

În cele din urmă, Simone a fost nevoită să accepte să rămână. Desigur, Bradley ar fi trebuit s-o facă, deoarece Vacarmul lui răsună în fiecare secundă, însă cei de pe deal, conduși de Ivan, nu au acceptat să fie protejați de Umanitar.

— Regretabil, comentează Primarul. În mod evident, orășenii tânjesc după conducători fermi.

— Asta poate fi o interpretare, spune Bradley.

— Iată-ne, așadar, la o întâlnire care va stabili cursul acestei planete, zice Primarul.

— Iată-ne, într-adevăr, încuviințează Stăpâna Coyle. Așa că să-i dăm drumul, nu?

Apoi începe să vorbească și cuvintele ei sunt îndeajuns pentru a mă opri să-l mai privesc pe Todd.

— Ești un criminal și un ucigaș, se adresează ea Primarului cu glas ferm ca o stâncă. Ai comis un genocid al spacșilor, care a abătut războiul acesta asupra noastră. Ai întemnițat, înrobit și însemnat permanent toate femeile pe care ai putut pune mâinile. Te-ai dovedit incapabil să oprești atacurile spacșilor, care te-au costat jumătate din armată, și poate fi o simplă chestiune de timp până ce soldații să se ridice împotriva conducerii tale și să decidă să se alăture puterii de foc superioare a navei, măcar pentru a supraviețui săptămânilor rămase până la sosirea convoiului de coloniști.

Ea surâde în tot timpul discursului, în ciuda felului cum o privim Bradley și cu mine, a felului cum o privește *Todd*…

Însă văd că și Primarul surâde.

— Și atunci, continuă Stăpâna Coyle, de ce n-am sta noi pur și simplu deoparte, lăsându-te să te autodistrugi?

[Todd]

După un minut interminabil de tăcere, Primarul îi răspunde Stăpânei Coyle:

— Ești o criminală și o teroristă. În loc să colaborezi cu mine pentru a face din Noul Prentisstown un paradis primitor pentru coloniștii ce vor sosi, tu ai încercat să-l arunci în aer și ai decis că ai prefera să-l vezi distrus decât să fie ceva ce nu ai ales tu însăți. Ai ucis soldați și cetățeni nevinovați, ba chiar ai atentat la viața tinerei Viola, aici de față, căutând doar să mă răstorni, pentru a te putea instaura drept conducător incontestabil al unui nou Coyleville. Încuviințează din cap spre Bradley. În mod limpede, echipajul navei te susține fără tragere de inimă, după ce ai manipulat-o pe Viola să lanseze racheta aceea. Și câte arme au ei la urma urmelor? Destule ca să înfrângă o sută de mii, *un milion* de spacși care vor veni val după val, până ne vor omorî pe toți? Tu ai de dat la fel de multe răspunsuri ca și mine.

Iar el și Stăpâna Coyle își zâmbesc reciproc.

Bradley suspină sonor.

— Eh, să fiu al naibii, asta *chiar* a fost amuzant. Putem acum, vă rog, să trecem la motivele pentru care ne aflăm aici?

— Și care ar putea fi motivele acelea? îl întreabă Primarul, părând că ar vorbi cu un copil.

— Ce ați zice despre evitarea anihilării complete? zice Bradley. Ce ați zice despre crearea unei planete unde există loc destul pentru toți, inclusiv pentru voi doi? Convoiul se află la patruzeci de zile depărtare de noi, așa că, ce ați zice despre o lume pașnică unde să asolizeze viitorii coloniști? Fiecare dintre noi deține un grad de putere. Stăpâna Coyle are înapoia ei un grup dedicat, deși mai mic și mai puțin echipat decât

armata ta. Poziția noastră este mai ușor de apărat decât a voastră, însă îi lipsește spațiul necesar pentru susținerea unei populații care devine tot mai agitată pe zi ce trece. Între timp, voi sunteți supuși la atacuri pe care nu le puteți combate…

— Da, îl întrerupe Primarul, combinarea forțelor noastre este o acțiune evidentă de înțelepciune militară…

— Nu la asta mă refeream, zice Bradley.

Glasul îi devine mai încins decât Vacarmul, mai aspru și mai stângaci decât la oricare alt bărbat pe care-l cunosc, totuși zumzăie de simțul dreptății propriilor lui cuvinte, de *siguranța* că face ceea ce-i corect și de puterea pe care se bazează pentru asta.

Descopăr că-mi place cumva de el.

— Nu mă refer deloc la *combinații militare*, urmează el. Spun că *eu am* rachetele, *eu am* bombele și *eu* îți spun că te voi lăsa fără remușcări să-ți vezi de conflictul tău, dacă nu ești de acord *cu mine* că vom discuta acum despre o modalitate de a combina puterea noastră în vederea *încheierii* acestui război, nu a *câștigării* sale.

Și pentru o secundă fugară, Primarul nu zâmbește.

— Ar trebui să fie ușor, zice Viola tușind. Noi avem apă, voi aveți hrană. Suntem gata să schimbăm ceea ce avem pentru ceea ne trebuie. Le arătăm spacșilor că suntem uniți, că nu plecăm nicăieri și că dorim pace.

Însă, în timp ce vorbește, eu văd doar cât de tare tremură.

— De acord, zice Stăpâna Coyle, părând încântată de cum au mers lucrurile până acum. Apoi, ca prim subiect de negociere, poate că Președintele va fi atât de amabil să ne spună cum să inversăm efectele benzilor, care, așa cum sunt sigură că i-a fost intenția, le ucid pe toate femeile care le poartă.

{Viola}

— Ce? răcnește Todd.

— Nu știu despre ce vorbește, spune repede Primarul, însă chipul lui Todd este deja o furtună clocotitoare.

— Este doar o ipoteză, rostesc eu. Încă n-au dovedit nimic.

— Și tu te simți grozav, nu-i așa? spune Stăpâna Coyle.

— Nu, dar *nu mor*.

— Asta pentru că ești tânără și puternică, zice ea. Nu toate femeile sunt la fel de norocoase.

— Benzile provin dintr-un stoc obișnuit pentru vite, pe care l-ai avut tu în Haven, spune Primarul. Dacă afirmi că eu aș fi modificat benzile pentru a ucide femeile cărora le-au fost puse, atunci te înșeli amarnic, iar eu mă simt *extrem de* ofensat…

— Să nu-mi dai *mie* lecții de superioritate morală, spune Stăpâna Coyle. Tu le-ai ucis pe toate femeile din vechiul Prentisstown.

— Femeile din vechiul Prentisstown s-au sinucis, zice Primarul, fiindcă pierdeau un război pe care îl începuseră chiar *ele*.

— *Ce?* spune Todd din nou, răsucindu-se în șa ca să-l privească, și-mi dau seama că aceasta este prima dată când aude versiunea Primarului asupra evenimentelor.

— Îmi pare rău, Todd, rostește acesta, dar ți-am spus deja că ceea ce știi tu n-a fost adevărat…

— Ben ne-a spus ce s-a-ntâmplat! răcnește Todd. Să nu-ncerci acum să dai bir cu fugiții! N-am uitat deloc ce fel de om ești, și dacă i-ai făcut rău Violei…

— *Nu i-am făcut rău Violei¸* zice Primarul apăsat. Nu am făcut rău cu intenție *niciunei* femei. Dacă îți aduci aminte, am început să pun benzile *după* începerea atacurilor teroriste ale Stăpânei Coyle, *după* uciderea de către ea a unor orășeni nevinovați, *după* ce noi am fost siliți să ținem evidența atacatorilor. Dacă poate fi învinuit cineva pentru necesitatea brățărilor de identitate…

— *Brățări de identitate?* strigă Stăpâna Coyle.

— …atunci ea este aceea. Dacă aș fi vrut să le omor pe femei, ceea ce *nu am vrut*, aș fi putut să o fac imediat ce armata a intrat în oraș, dar nu asta am vrut atunci și nu asta vreau *acum*!

— Cu toate acestea, spune Stăpâna Coyle, eu sunt cea mai bună tămăduitoare de pe planetă și nu pot să

vindec infecția. Așa ceva ți se pare probabil?

— Perfect, spune Primarul privind-o apăsat. Iată atunci care va fi primul nostru acord. Vei căpăta acces complet și deschis la toate informațiile mele despre benzi și despre tratamentele pe care le aplicăm femeilor afectate din oraș, deși, trebuie să precizez, ele nu sunt nici pe departe într-o stare atât de periculoasă pe cât sugerezi.

Mă uit la Todd, dar este clar că el nu știe cât de adevărate sunt afirmațiile acelea. Îi pot auzi acum puțin Vacarmul, în majoritate îngrijorare și sentimente pentru mine, totuși nimic clar, așa cum fusese înainte.

Este aproape ca și cum Todd pe care-l cunosc nu este deloc aici.

[Todd]

— Ești sigură că te simți bine? o-ntreb pe Viola, apropiindu-mă călare de ea și ignorându-i pe ceilalți care continuă să vorbească. Ești *sigură*?

— N-ai de ce să te îngrijorezi, spune ea și-mi dau seama că minte pentru ca eu să mă simt mai bine, ceea ce, desigur, mă face doar să mă simt mai rău.

— Viola, dacă ceva e-n neregulă cu tine, dacă *s-a-ntâmplat* ceva…

— Stăpâna Coyle încearcă să mă sperie pentru a vă ajuta, asta-i tot…

Eu o privesc însă în ochi și pot spune că ăsta nu-i tot adevărul și simt un bolovan în stomac, fiin'că, dacă i se întâmplă vreodată ceva, dacă *o pierd*, dacă ea…

Eu sunt Cercul și Cercul este eu, gândesc.

Și dispare, se-ndepărtează, se liniștește și-mi dau seama c-am închis ochii, iar când îi deschid, o văd pe Viola care mă privește îngrozită.

— Ce ai făcut? întreabă ea. Puținul pe care-l mai puteam auzi din Vacarmul tău tocmai a dispărut.

— Este ceva ce pot face acum, rostesc și-mi feresc ochii. Ca să fiu tăcut.

Fruntea i se încrețește de surprindere.

— Tu *vrei* să fie așa?

— E ceva bun, Viola, zic eu și chipul îmi arde. Pot în sfârșit să am un secret.

Însă ea clatină din cap.

— Eu credeam că ai văzut ceva atât de teribil, încât ți-a amuțit Vacarmul. N-am crezut că o faci cu intenție.

Înghit un nod.

— Am văzut *într-adevăr* lucruri teribile. Iar asta *le oprește*.

— Dar de unde ai învățat? *El* știe cum s-o facă, așa-i?

— Nu-ți face griji, îi spun. E sub control.

— Todd…

— Nu-i decât un instrument. Repeți cuvintele astea și astfel te concentrezi asupra dorinței și…

Viola coboară glasul.

— Parcă-l aud *pe el* vorbind. Te consideră un individ special, Todd. Așa te-a considerat dintotdeauna. Te-ar putea ispiti spre ceva ce nu dorești, spre ceva periculos.

— Nu crezi că *știu* că nu pot avea încredere în el? spun eu, puțin cam tăios. Viola, el nu mă poate controla, sunt îndeajuns de puternic ca să-l alung din mine…

— *Tu* poți controla oameni? întreabă ea la fel de tăios. Dacă poți să-ți reduci Vacarmul la tăcere, nu cumva controlul altora este pasul următor?

Și-n mintea mea reapare imaginea aceea, imaginea lui James mort în piață, și pentru o secundă n-o pot alunga și rușinea năvălește prin mine de parcă-mi vine să vomit și eu sunt Cercul și Cercul este eu…

— Nu, îi răspund, încă nu pot să fac asta. Oricum, este ceva rău. N-aș dori s-o fac.

Ea înaintează cu Ghindă, astfel că fețele noastre sunt apropiate.

— Nu-l poți mântui, Todd, îmi spune pe un ton mai blând, însă eu tresar ușor la auzul cuvântului *mântui.* Nu *poți*. Fiindcă el nu vrea asta.

— Știu, zic eu tot fără s-o privesc. Știu asta.

Pentru o secundă, amândoi ne mulțumim să-i privim pe Stăpâna Coyle și Primarul Prentiss care se ceartă.

— Aveți mai mult! spune Stăpâna Coyle. Sondele pot să vadă dimensiunile depozitului de alimente…

— Sondele voastre pot vedea și *înăuntrul* depozitului? Pentru că o asemenea tehnologie m-ar ului până și pe mine…

Viola tușește în pumn.

— Ești cu adevărat bine, Todd?

La rândul meu, replic:

— Tu n-ai într-adevăr probleme cu banda?

Și niciunul dintre noi nu răspunde.

Și dimineața se simte chiar mai friguroasă.

{Viola}

Discuțiile continuă toată dimineața, până ce soarele se ridică pe cer. Todd nu vorbește mult și tusea mă împiedică de fiecare dată când încerc să particip. Doar Bradley, Primarul și Stăpâna Coyle dezbat și argumentează întruna.

Cu toate astea, au decis multe lucruri. Pe lângă schimbul de informații medicale, vor începe transporturi de două ori pe zi — apa va merge într-o parte și alimentele în partea opusă — , iar Primarul va asigura vehicule suplimentare pe lângă căruțele Ripostei, plus soldați pentru protecție în timpul schimbului. Ar fi fost *mult* mai logic ca toți să ne adunăm într-un singur loc, însă Primarul refuză să părăsească orașul, iar Stăpâna Coyle nu va pleca de pe deal, astfel că suntem siliți să târâm apa zece kilometri într-o direcție și alimentele zece kilometri în direcția opusă.

Este totuși un început.

Bradley și Simone vor efectua zilnic patrulări aeriene peste oraș și peste dealul nostru, cu speranța de a-i ține pe spacși la depărtare prin simpla amenințare a prezenței navei. Iar în acordul final al unei zile foarte lungi, Stăpâna Coyle a pus la dispoziția Primarului unele dintre cele mai bine pregătite femei din Ripostă pentru a lupta împotriva atacurilor-surpriză ale spacșilor asupra orașului.

— Dar numai pentru apărare, insist eu. Amândoi trebuie să inițiați discuții de pace cu spacșii. În caz contrar, nimic din toate acestea nu va fi de niciun folos.

— Fata mea, rostește Stăpâna Coyle, nu poți să te oprești pur și simplu din luptă și să anunți pace. Războiul continuă și în timp ce negociezi cu inamicul.

Și îl privește pe Primar când spune asta.

— Așa este, rostește el susținându-i privirea. Așa s-a făcut înainte.

— Și cum vei proceda de data asta? spune Bradley. Ne dai cuvântul tău?

— Nu-i deloc rău în schimbul păcii, zice Primarul și-și afișează surâsul lui specific. Iar când se va obține pacea, cine știe care va fi situația noastră?

— Mai ales dacă vei reuși să fii aducătorul păcii chiar înainte de asolizarea convoiului, spune Stăpâna Coyle. Gândește-te cât de impresionați vor fi ei.

— Și cât de impresionați vor fi de tine, pentru că m-ai adus cu atâta iscusință la masa negocierilor.

— Dacă îi va impresiona cineva, intervine Todd, atunci aceea va fi Viola.

— Sau Todd, spune Bradley înainte s-o fi putut rosti chiar eu. Mulțumită lor se întâmplă toate astea. Sincer vorbind însă, dacă vreunul dintre voi dorește să joace un rol în viitor, ar fi bine să începeți să vă comportați ca atare din clipa asta, întrucât deocamdată, așa cum poate vedea orice observator obiectiv, Președintele este un ucigaș în masă, iar Stăpâna Coyle este o teroristă.

— Eu sunt un general, spune Primarul.

— Iar eu lupt pentru libertate, zice Stăpâna Coyle.

Bradley zâmbește trist.

— Cred că am terminat aici, rostește el. Am căzut de acord asupra a ceea ce va începe azi și ce se va întâmpla mâine. Dacă putem menține starea asta încă patruzeci de zile, s-ar putea ca planeta să aibă totuși un viitor.

[Todd]

Stăpâna Coyle prinde hățurile și le plesnește de spinarea boilor, care răspund prin***Wilf?***

— Vii? strigă ea spre Viola.

— Ia-o înainte, răspunde Viola. Vreau să discut cu Todd.

Stăpâna Coyle pare că s-ar fi așteptat la asta.

— Mă bucur că te-am întâlnit în cele din urmă, Todd, spune ea și mă privește prelung când căruța pornește.

Primarul îi salută din cap în semn de rămas-bun, apoi zice:

— Nu te grăbi, Todd.

Pleacă apoi fără grabă călare pe Bucuria Julietei, lăsându-mă singur cu Viola.

— Crezi c-o să meargă toate astea? întreabă ea, tușind apăsat în pumn.

— Șase săptămâni sau mai puțin până la sosirea navelor. Haide să zicem cinci săptămâni și jumătate.

— Cinci săptămâni și jumătate și totul se va schimba din nou.

— Cinci săptămâni și jumătate, și putem fi împreună.

Dar ea nu răspunde deloc la cuvintele astea.

— Ești sigur că știi ce faci cu el? mă-ntreabă.

— În prezența mea se poartă altfel, Viola. Nu ca un ticălos nebun și ucigaș, așa cum obișnuia să fie. Cred că-l pot ține sub control suficient ca să nu ne omoare pe toți.

— Nu-l lăsa să-ți intre în minte, zice ea mai serioasă ca niciodată. Acolo produce răul cel mai mare.

— Nu-i în mintea mea și pot să am grijă de mine. Așa că ai și tu grijă de tine îi răspund și încerc să zâmbesc, dar nu izbutesc. Să rămâi în viață, Viola Eade. Să te-nsănătoșești. Dacă Stăpâna Coyle te poate vindeca, să faci orice poți ca s-o *sileşti* să te ajute.

— Nu mor, răspunde ea. Ți-aș fi spus dacă se întâmpla așa.

Tăcem amândoi câteva secunde, apoi ea zice;

— Todd, tu ești tot ce contează pentru mine. De pe toată planeta asta, tu ești singurul care contează.

Înghit un nod dureros.

— Și tu, pentru mine.

Și amândoi știm că spunem adevărul, dar când ne despărțim și ea pleacă într-o direcție, iar eu în direcția opusă, pun prinsoare că amândoi ne-ntrebăm dacă nu cumva celălalt a mințit despre lucruri importante.

— Bun, rostește Primarul când îl ajung din urmă pe drumul spre oraș, ia zi ce crezi tu despre toate astea?

— Dacă infecția de la bandă îi provoacă rău Violei, îi spun, o să mă implori să te-omor după cele ce-o să-ți fac.

— Te cred, zice el în timp ce călărim mai departe și **MUGETUL** orașului crește în întâmpinarea noastră, și de aceea *tu* trebuie să crezi că n-aș fi făcut niciodată așa ceva.

Și jur c-o spune ca și cum ar putea fi adevărat.

— Treb'e să te ții de cuvânt și-n privința acordurilor astea, spun eu. Scopul nostru este acum pacea. Pacea adevărată.

— Todd, zice el, tu crezi că eu doresc război de dragul războiului, dar nu este așa. Eu vreau *victoria*. Și uneori victoria înseamnă pace, nu? Este posibil ca oamenilor din convoi să nu le placă tot ce am făcut, dar simt că ei vor asculta un bărbat care a obținut pacea în ciuda unor șanse extrem de reduse.

Extrem de reduse din cauza ta, gândesc eu.

Dar nu spun nimic.

Fiin'că, din nou, el sună ca și cum ar zice adevărul.

Poate că *eu* sunt cel influențat de el.

— Și acum, spune Primarul, să mergem și să vedem dacă putem face o planetă a păcii.

Capătul Potecilor

Netezesc lichenii proaspăt crescuți peste banda de pe braț, atingând-o ușor la sfârșitul altei zile, când stau singur pe pragul meu stâncos. Durerea dinspre bandă persistă, continuă să-mi reamintească zilnic cine sunt eu și de unde am venit.

Chiar dacă nu se va tămădui, eu nu mai iau leacurile Tărâmului.

Este ilogic, dar în ultima vreme am ajuns să cred că durerea se va opri doar când Poiana va pleca de aici.

Sau poate că atunci va îngădui Întoarcerea să fie lecuit, arată Cerul suind lângă mine. *Vino. A sosit timpul.*

Timpul pentru ce?

El suspină înaintea tonului meu ostil. *Timpul să-ți arăt de ce vom câștiga bătălia aceasta.*

Au trecut șapte nopți de când nava Poienii a bombardat Tărâmul și Cerul a retras invazia noastră. Șapte nopți în care n-am făcut nimic, ci doar am privit cum vocile noastre îndepărtate raportau că cele două grupuri din Poiană erau din nou în contact, că începuseră să facă schimb de provizii pentru a se ajuta reciproc, iar nava de pe dealul îndepărtat se ridicase din nou pentru a zbura peste toată valea, mult deasupra armatelor tuturor, în fiecare zi scursă de atunci.

Șapte nopți în care Cerul a lăsat Poiana să devină mai puternică.

Șapte nopți în care a așteptat pacea.

Ceea ce nu știe Întoarcerea, arată el pe când ne croim drum printre Tărâm, *este că Cerul conduce singur.*

Privesc chipurile Tărâmului în timp ce mergem, care-și conectează vocile între ei pentru a forma unica voce, legătura ușoară care este încă atât de dificilă pentru mine. *Da,* arăt eu, *știam asta.*

El se oprește. *Nu, n-ai știut. Nu* ***știi****.*

Își deschide vocea, arătându-mi ce înseamnă, arătându-mi că a fi numit „Cerul“ este același exil cu a fi numit „Întoarcerea“ și, mai mult, nu un exil ales de el, pentru că era un simplu membru al Tărâmului înainte să fi fost ales drept Cer.

Și pentru asta a fost separat de voce.

Văd cât de fericit fusese înainte, fericit în conexiunea lui cu cei mai apropiați de el, familia lui, tovarășii de vânătoare, părtașa lui cu care plănuia să sporească vocea Tărâmului, dar apoi îl văd îndepărtat de lângă ea, de ei toți, separat, înălțat, și văd cât de tânăr era, cu puțin mai vârstnic…

Decât este Întoarcerea acum, *arată el.* Se ridică uriaș deasupra mea, cu armura întărită și uscată de soare, cu acoperământul de cap apăsându-i greu gâtul lat și umerii, dar ținut sus de aceiași mușchi. *Tărâmul privește adânc înlăuntrul său pentru a găsi noul Cer și alesul nu poate să refuze. Viața anterioară s-a încheiat și trebuie lăsată în urmă, pentru că Tărâmul are nevoie de Cerul lui care să aibă grijă de el, iar Cerul nu poate avea altceva decât Tărâmul.*

Și iată-l pe el, în vocea lui, îmbrăcând veșmintele rolului când a luat numele „Cerul“ și s-a îndepărtat de cei pe care-i conducea.

Tu conduci singur, arăt eu simțind greutatea.

Însă n-am fost mereu singur. Și nici Întoarcerea.

Vocea lui ajunge brusc la mine și înainte de a fi măcar conștient de ceea ce se întâmplă…

Sunt înapoi cu…

> *...părtașul meu în șopronul în care trăim, încuiați peste noapte de stăpâna noastră din Poiană, stăpâna a cărei grădină o îngrijim, unde îmbobocesc flori, unde cresc legume. N-am știut niciodată cine mi-au fost părinții, deoarece am fost dat stăpânei noastre înainte să fi avut orice amintiri și am cunoscut cu adevărat doar pe părtașul meu, nu cu mult mai vârstnic decât mine, dar care-mi arată cum să ne facem treaba suficient de bine pentru ca bătăile să fie doar ocazionale, care îmi arată cum să aprind focul pentru gătit, izbind laolaltă bucățile de cremene*

pentru a crea singura noastră sursă de căldură…

…părtașul meu îmi îngăduie să stau tăcut, în timp ce ducem legumele stăpânei la piață și întâlnim alți membri ai Poverii ale căror voci se întind spre noi în saluturi prietenoase care mă stânjenesc, iar atenția le este atrasă de părtașul meu, ceea ce îmi îngăduie să fiu timid atât de mult cât am nevoie…

…părtașul meu ghemuit lângă abdomenul meu, tușind din cauza unei infecții, arzând de febra care este semnul cel mai rău al bolii în Povară, care face să fim târâți la veterinarii Poienii, pentru a nu mai fi văzuți niciodată. Mă lipesc strâns de părtașul meu, implorând pământul, pietrele, șopronul, implorându-le pe toate, vă rog, coborâți-i temperatura, vă rog, coborâți-i…

…părtașul meu și cu mine într-o noapte de vară, după ce am petrecut împreună toată tinerețea, spălându-ne în căldările cu apă pe care stăpâna ni le asigură o dată pe săptămână, spălându-ne fiecare, spălându-ne unul pe celălalt și făcând descoperirea surprinzătoare că este posibil și alt fel de apropiere…

…părtașul meu, tăcut alături de mine după ce vocile ne sunt furate de Poiană, după ce suntem retezați de ceilalți și plasați pe țărmuri diferite, ca și cum am striga peste o prăpastie prea largă pentru a ne auzi, părtașul meu încercând să mă facă să înțeleg încet, blând, prin clicuri și gesturi…

…părtașul meu ridicându-se când ușa șopronului se deschide și Poiana este acolo cu puștile și cu tăișurile lor, părtașul meu stând din nou în fața mea, protejându-mă pentru ultima oară…

Cerul îmi dă drumul când strig, cu oroarea din nou vie în voce, vie ca și cum totul s-ar întâmpla chiar acum, totul, din nou…

Îi duci dorul. L-ai iubit.

Ei mi-au ucis părtașul, arăt eu, arzând și murind, apoi arzând din nou. *L-au luat de la mine.*

De aceea te-am recunoscut în prima zi în care te-am văzut, arată Cerul. *Noi suntem la fel, Cerul și Întoarcerea. Cerul vorbește pentru Tărâm și Întoarcerea vorbește pentru Povară. Iar pentru ca să facem asta, amândoi trebuie să fim singuri.*

Eu încă răsuflu greu. *De ce m-ai făcut să-mi amintesc asta acum?*

Pentru că este important să înțelegi cine este Cerul. Pentru că este important să-ți ***amintești****.*

Ridic capul. *De ce?*

Dar el îmi arată doar, *Urmează-mă.*

* * *

Mergem prin tabără până ajungem la o cărare micuță, perfect banală, care șerpuiește printre copaci. După scurt timp, apar doi gardieni Poteci, care înclină capetele în semn de respect pentru Cer și ne lasă să trecem. Cărarea suie și apoi cotește, în desișuri ce ne ascund aproape imediat. Continuăm să urcăm spre punctul care trebuie să fie probabil cel mai înalt din valea aceasta, pe un drumeag atât de îngust, încât nu putem merge decât unul pe rând.

Uneori Tărâmul trebuie să-și păstreze secretele față de sine însuși, arată Cerul în timp ce mergem. *Este o dificultate necesară, dar singurul fel prin care este posibilă speranța.*

De aceea există Cerul? arăt eu, urmându-l în sus pe o scară cu trepte săpate în piatră. *Ca să poarte greutatea celor ce trebuie făcute?*

Da. Acesta este motivul. Și este alt chip în care semănăm noi doi. Se întoarce către mine. *Secretele pe care am învățat să le păstrăm.*

Ajungem la o draperie de iederă care atârnă de pe ramurile de deasupra. Cu brațul lui lung, Cerul o trage într-o parte și dezvăluie deschiderea din spatele ei.

Într-un luminiș se află un cerc de Poteci. Potecile sunt membri ai Tărâmului cu voci foarte deschise, aleși din tinerețe pentru a fi solii cei mai iuți ai Cerului prin Tărâmul vast, transmițând vocea mai

departe. Însă toți aceștia sunt cu fețele întoarse spre interior, concentrându-și vocile unii către alții, fiecare creând o legătură în cercul închis.

Capătul Potecilor, îmi arată Cerul. *Ei își trăiesc toată viața aici, cu vocile educate încă de la naștere pentru acest scop unic. După ce ajunge înăuntru, un secret poate fi luat de la o voce și ținut în siguranță aici până este necesar din nou. Este locul unde Cerul lasă gânduri care sunt prea periculoase pentru a fi cunoscute de Tărâm.*

Se întoarce spre mine. *Și alte lucruri.*

Ridică vocea spre Capătul Potecilor și cercul se mișcă puțin, creând o deschidere.

Și văd ce se află înăuntru.

În centrul cercului se găsește un pat din piatră.

Și pe patul din piatră este întins un om.

Un om din Poiană, lipsit de cunoștință.

Care visează.

Sursa ta, arăt eu încetișor când pășim în cerc și acesta se închide iarăși în jurul nostru.

Un soldat, arată Cerul. *L-am găsit lângă drum și am crezut că murise de pe urma rănilor sale. Apoi însă i-am auzit vocea, nepăzită și deschisă, aflată chiar în pragul tăcerii. Am oprit-o să dispară de tot.*

Ați oprit-o? arăt eu, privind bărbatul a cărui voce este acoperită de vocile Potecilor, care o îndepărtează de vocea mai mare, astfel ca secretele ei să nu părăsească niciodată cercul acesta.

Orice voce care poate fi auzită poate fi lecuită, arată Cerul, *chiar dacă este departe de corp. Iar el era cu adevărat foarte departe. I-am tratat rănile și am început să-i strigăm vocea, aducând-o înapoi la el.*

Aducându-l pe el înapoi la viață, arăt eu.

Da. Și în tot acest timp vocea lui ne-a spus lucruri care ne-au oferit un avantaj important asupra Poienii, lucruri care au devenit încă și mai prețioase după ce Întoarcerea a revenit la Tărâm.

Ridic ochii. *Te gândiseși deja la un atac împotriva Poienii înainte de revenirea mea?*

Îndatorirea Cerului este de a fi pregătit pentru orice amenințare potențială la adresa Tărâmului.

Mă uit din nou la Sursă. *Și de aceea ai spus că vom învinge.*

Vocea Sursei ne spune că stăpânul Poienii este un om care nu încheie alianțe reale. Că el va conduce doar singur, indiferent ce măsuri temporare va lua cu dealul îndepărtat. Că, dacă va fi presat, va trăda partea cealaltă fără să șovăie. Aceasta este slăbiciunea lor și ea poate fi exploatată de Tărâm. Atacurile noastre vor reîncepe în zori. Vom vedea cum rezistă alianța lor sub presiune.

Îi arunc o privire aspră. *Însă tu ai prefera să închei pace cu ei. Văd în tine.*

Dacă asta ar salva Tărâmul, da, Cerul ar prefera-o. *La fel ar face și Întoarcerea.*

El nu mă întreabă. El îmi spune că o voi face.

De aceea te-am adus aici, arată el direcționându-mi vocea înapoi spre om. *Dacă va fi pace, dacă așa se va rezolva situația, atunci îți voi da ție Sursa să faci cu el așa cum dorești.*

Ridic ochii și-l privesc nedumerit. *Să mi-o dai* ***mie****?*

Este aproape tămăduit, arată Cerul. Îl ținem adormit ca să-i auzim vocea nepăzită, dar îl putem trezi în orice clipă.

Revin spre om. *În ce fel mi-ar oferi asta răzbunare? Cum?*

Cerul face un gest spre Capătul Potecilor și vocile lor lasă loc vocii omului…

Și eu o aud.

Vocea lui…

Merg direct la lespedea de piatră și mă aplec spre fața tăbăcită a omului, acoperită de părul care desfigurează chipurile a jumătate din Poiană. Văd pe pieptul lui alifiile lecuitoare ale Tărâmului, veșmintele zdrențuite pe care le poartă.

Și îl aud tot timpul.

Primarul Prentiss, spune el.

Și *arme*.

Și *oi*.

Și *Prentisstown*.

Și *devreme într-o dimineață.*

Și apoi el spune…

El spune…

Todd.

Mă răsucesc spre Cer. *Dar ăsta-i…*

Da, arată Cerul.

L-am văzut în vocea Pumnalului…

Da, arată Cerul din nou.

Omul acesta se numește ***Ben****,* arăt eu și vocea mi se deschide larg de uimire. *Pentru Pumnal, el valorează aproape la fel de mult ca părtașa lui.*

Iar dacă rezultatul nostru va fi pacea, arată Cerul, *atunci drept plată pentru toate suferințele pe care ți le-a cauzat Poiana, el este al tău.*

Mă întorc spre om.

Spre Ben.

Este al meu, îmi spun. Dacă va fi pace, este al meu.

Al meu, ca să-l omor.

Procesul de pace

[Todd]

Îi auzim venind printre copaci sunt departe, însă suie rapid.

— Așteaptă, șoptește Primarul.

— Vor veni drept spre noi, spun eu.

Primele raze cețoase ale zorilor îi strălucesc pe față când se răsucește către mine.

— Ăsta-i riscul de a fi momeala, Todd.

Băiat mânz? spune nervoasă Sup'rata.

— E-n regulă, fato, spun eu, deși nu-s deloc sigur că-i așa.

Supunere! gândește Bucuria Julietei de lângă noi.

— Gura, rostim Primarul și cu mine în același timp.

Primarul îmi surâde larg.

Pentru o clipă îi surâd înapoi.

Săptămâna trecută a fost aproape bună prin comparație cu ce fusese înainte. Schimburile de alimente și de apă s-au desfășurat așa cum se stabilise, fără șmecherii din partea Primarului sau a Stăpânei Coyle și un fel de regulă a vieții zice că ești mai fericit când nu trebuie să-ți faci griji că n-ai apă de băut. Lucrurile se liniștiseră în tabere, orașul semăna din nou cu o așezare, iar Viola spune că și dealul devenise mai calm, aproape normal. Ea zice chiar că se simte mai bine, deși nu-mi dau seama prin comunicator dacă ăsta-i adevărul, fiin'că ea a găsit motive zilnice ca să nu ne vedem și mi-e imposibil să nu-mi fac griji, mi-e imposibil să nu mă gândesc…

(*Eu sunt Cercul şi Cercul este eu*)

Dar am fost de asemenea ocupat cu Primarul. Care a devenit foarte *prietenos*. A-nceput să viziteze soldații din tabără, să se intereseze de familiile lor și de vechile lor case și de lucrurile pe care speră ei să le facă după război și de noii coloniști și așa mai departe. Procedează la fel și cu orășenii.

În plus, îmi oferă diverse chestii bune, de pildă l-a pus pe nemulțumitul domn O'Hare să-mi facă mai confortabil cortul, cu un pat mai moale și mai multe pături împotriva frigului. Se asigură ca Sup'rata să capete mai mult decât rația normală de nutreț și apă. Și-mi spune zilnic ce fac doctorii lui pentru a-ncerca să trateze benzile, pentru a se asigura că Viola nu-i în vreun pericol.

Este ciudat.

Dar bine.

Deși chestiile astea bune au fost posibile doar pen'că toată săptămâna n-a mai existat alt atac al spacșilor. Bineînțeles, asta nu ne-a împiedicat să ne pregătim pentru ele. Folosind sondele, Bradley și Simone au găsit două căi diferite pe care spacșii s-ar fi putut furișa în oraș și Primarul s-a-ngrijit de ambele. Cu ajutorul noilor noastre aliate, care n-au Vacarm și nu pot fi auzite strecurându-se noaptea prin pădure, s-au făcut tot felul de pregătiri.

Iar acum se pare că acestea au fost o idee bună.

Suntem în capătul unei poteci înguste care trece prin pădurea din sudul orașului și-i putem auzi pe spacși venind, exact de-acolo de unde ne-așteptam.

Și sunt tot mai zgomotoși.

— Nu ai de ce să-ți faci griji, îmi spune Primarul, privind printre copaci la sonda care plutește pe cer înapoia noastră. Totul merge conform planului.

Vacarmul spacșilor mai crește puțin, este mai tare și constant, prea rapid pentru a putea deslușI ceva în el.

Todd, spune Sup'rata devenind mai nervoasă. ***Todd!***

— Potolește-ți calul, Todd, zice Primarul.

— E-n regulă, fato, spun eu și o mângâi pe crupă.

În același timp însă o trag de frâie într-o parte, așa încât să fim mai bine camuflați de echipamentele de forare de puțuri pe care eu și Primarul ne prefacem că le păzim.

Deschid comunicatorul.

— Sonda poate să vadă ceva?

— *Nimic clar*, răspunde Viola. *Ceva mișcări, dar totul este atât de încețoșat, încât s-ar putea să fie*

vântul.

— Nu-i vântul.

— *Știu*, zice ea și tușește în pumn. *Ține-te bine*.

Vacarmul spacșilor devine și mai sonor…

Și mai sonor…

— Gata, Todd, zice Primarul. Uite-i că vin.

— *Suntem pregătiți*, spune comunicatorul, dar nu-i Viola.

Este Stăpâna Coyle.

Apoi spacșii se revarsă din umbre ca un torent…

Pe potecă, alergând drept spre noi…

Cu armele ridicate și pregătite…

— Așteaptă, îmi spune Primarul, ochind…

Ei năvălesc întruna pe potecă…

Douăzeci, treizeci, patruzeci…

Iar eu și Primarul suntem singuri…

— *Așteaptă*, repetă el…

Vacarmul lor umple aerul…

Și ei sosesc, sosesc mereu…

Apropiindu-se până vor intra în bătaia armelor…

Apoi se aude un *sfrrr* când trage un băț alb…

— Viola! strig eu…

— *Acum!* o aud pe Stăpâna Coyle prin comunicator…

BUUUM!

Copacii din ambele părți ale potecii explodează într-un milion de așchii arzătoare, care-i ciuruiesc pe spacși și-n același timp ne-mping înapoi pe mine și pe Primar, iar eu mă străduiesc din greu s-o opresc pe Sup'rata să nu fugă în galop ori să m-arunce pe jos…

Când mă-ntorc și privesc, fumul se-mprăștie deja și pot vedea copaci răsturnați și trunchiuri arzând…

Și nicio urmă de spacși…

Doar trupuri pe potecă…

O mulțime de trupuri.

— Ce dracu-a fost asta?! zbier eu în comunicator. A fost *mult* mai puternic decât ați spus!

— *O eroare de dozare, fără îndoială*, spune Stăpâna Coyle. *O să stau de vorbă cu Stăpâna Braithwaite*.

Însă o pot vedea surâzând pe ecran.

— Poate că a fost nițel cam prea entuziast, rostește Primarul apropiindu-se de mine și surâzând de asemenea larg, totuși procesul de pace a început!

Apoi auzim alte zgomote înapoia noastră. E grupul de soldați care a stat ascuns în ambuscadă, pentru eventualitatea în care ceva n-ar fi mers bine și am fi avut nevoie de ajutor. Ei vin acum spre noi, iute și fericiți…

Și *ovaționează*.

Primarul merge călare printre ei, triumfător, ca și cum s-ar fi așteptat la asta de la bun început.

{Viola}

— Ăsta a fost un măcel, rostește Bradley furios. Pot să știu și eu în ce fel reprezintă un preambul al păcii?

— Am dozat greșit explozibilele, ridică din umeri Stăpâna Coyle. A fost prima noastră încercare. O lecție învățată pentru data viitoare.

— Data viitoare…, începe Bradley, dar Stăpâna Coyle iese deja din cockpitul unde am privit totul pe ecranul principal.

Simone este afară cu proiectorul telecomandat, pentru a prezenta totul tridimensional mulțimii de pe deal.

Toți au ovaționat sonor în momentul exploziei. O altă ovație, încă și mai puternică, s-a auzit la ieșirea Stăpânei Coyle din navă.

— A făcut-o cu intenție, spune Bradley.

— Bineînțeles, încuviințez eu. Ăsta-i stilul ei. Oferă-i un deget și va lua toată mâna.

Mă ridic de pe scaun…

Și mă așez imediat, fiindcă simt cum mi se rotește ametitor capul.

— Te simți bine? întreabă Bradley, și Vacarmul îi este plin de îngrijorare.

— Ca de obicei, răspund eu.

De fapt nu-i așa. Tratamentele stabilite de Stăpâna Coyle au avut succes, dar febra mi-a revenit încă mai intens azi-dimineață și nu s-a redus nici până acum. Între timp au murit șase femei, toate mai vârstnice și

deja slăbite, dar multe dintre noi nu se simt bine deloc. Uneori poți spune cine are banda și cine nu, privindu-i pur și simplu chipul.

— Ea n-a găsit nimic în informațiile primite de la Primar? întreabă Bradley.

Clatin din cap și încep să tușesc.

— Dacă el le-a transmis pe toate.

— Mai sunt treizeci și trei de zile până când convoiul va sosi cu un spital complet, spune Bradley. Poți rezista până atunci?

Încuviințez din cap, dar numai pentru că tușesc atât de rău, încât nu pot vorbi.

Săptămâna trecută s-a scurs alarmant de calm. Wilf pleacă pe drum cu butoaiele pentru apă, apoi se întoarce cu căruța plină cu alimente, fără niciun fel de probleme. Primarul a trimis până și soldați care să-l protejeze și mecanici care să îmbunătățească transferul apei. El a acceptat de asemenea ca Stăpânele Lawson și Nadari să ajute la inventarierea alimentelor și supravegherea distribuirii.

Între timp, Stăpâna Coyle pare mai fericită decât am văzut-o vreodată. A început chiar să vorbească despre încheierea armistițiului. Aparent, asta ar implica o mulțime de detonări. Stăpâna Braithwaite, care mi-a condus instruirea de soldat parcă în altă viață, amplasează bombe în copaci, sperând să le arate spacșilor că ne putem dovedi mai vicleni ca ei și sperând să capturăm unul care să nu fi fost ucis de explozie. După aceea îl vom trimite înapoi, spunând că vom continua cu exploziile dacă ei nu vor să discutăm despre pace.

Stăpâna Coyle jură că așa a procedat ultima dată.

Comunicatorul îmi piuie. Este Todd cu ultimele relatări după atac.

— N-a supraviețuit nimeni, așa-i? întreb eu, continuând să tușesc.

— *Nu*, răspunde el părând îngrijorat. *Viola, ești…?*

— Sunt foarte bine, atât doar că mai tușesc.

Încerc să-mi înăbuș tusea.

După săptămâna scursă de la marea noastră întâlnire de la vechea casă de tămăduire, l-am văzut doar pe comunicator. N-am mai coborât de pe deal și

nici el n-a suit aici. Îmi repet întruna că sunt prea multe de făcut.

Îmi repet de asemenea că motivul nu este că, în absența Vacarmului, Todd mă face să mă simt realmente…

Face ca lucrurile să pară…

— Vom încerca din nou mâine, zic eu. Mereu, până va merge.

— *Da*, spune Todd. *Cu cât inițiem mai repede discuțiile despre armistițiu, cu-atât se va termina mai repede totul. Și cu-atât vom putea începe mai repede să te facem sănătoasă*.

— Cu atât mai repede poți să fii departe de *el*, zic eu, dându-mi seama prea târziu că am rostit-o cu glas tare.

Febra asta mă prostește.

Todd se încruntă.

— *Viola, îmi dau cuvântul că sunt foarte bine. El e mai drăguț ca niciodată*.

— „Drăguț“, repet eu. Când a fost vreodată *drăguț*?

— *Viola…*

— Treizeci și trei de zile, spun eu. Atât mai avem de rezistat. Doar încă treizeci și trei de zile.

Dar trebuie să mărturisesc că mi se pare o eternitate.

[Todd]

Atacurile spacșilor continuă. Iar noi continuăm să le oprim.

Supunere! o auzim pe Bucuria Julietei strigând pe drum. ***SUPUNERE!***

Și-l auzim pe Primar râzând.

Copite grele tropotesc, apropiindu-se în întuneric, și dinții Primarului sclipesc în lumina lunilor. Se poate vedea și scânteierea fireturilor de aur de pe mâneca uniformei lui.

— Acum, ACUM! strigă el.

Cu un plescăit dezgustat, Stăpâna Braithwaite apasă un buton pe o telecomandă și drumul dinapoia Primarului erupe în perdele de foc, arzându-i instantaneu pe spacșii care-l urmăreau, spacșii care

crezuseră că găsiseră un soldat oarecare, departe de ceea ce părea a fi capcana evidentă, pe care noi o amplasaserăm pe altă potecă.

Însă capcana aceea nu era o capcană. Soldatul oarecare era capcana.

Este al cincilea atac pe care l-am oprit în cinci zile și sunt tot mai inteligente, iar noi devenim mai inteligenți la rândul nostru, cu capcane false și *false* capcane false, și căi diferite de atac.

Și ne simțim de altfel mai bine, pen'că în sfârșit *facem* ceva, pen'că în sfârșit…

(am putea câștiga)

(am putea câștiga războiul)

(este un fior incitant…)

(taci din gură)

(dar este…)

Bucuria Julietei se oprește suflând greu lângă Sup'rata și toți privim cum flăcările se adună într-un nor ce suie printre copaci și se împrăștie în cerul rece al nopții.

— Înainte! strigă Primarul și *zumzetul* gonește ca o rachetă prin Vacarmul soldaților adunați înapoia noastră și ei dau năvală în formație, alergând pe drum după orice spacs care ar mai putea fi în viață.

Însă, judecând după mărimea flăcărilor, se pare că nici de data asta nu va mai fi rămas vreun supraviețuitor. Zâmbetul Primarului dispare când vede câtă distrugere se-ntinde pe drum.

— O dată în plus, rostește el către Stăpâna Braithwaite, explozia ta este în mod misterios prea violentă ca să mai rămână cineva în viață.

— Ai fi preferat să te fi ucis spacșii? întreabă ea într-un mod care anunță că așa ceva n-ar fi deranjat-o defel.

— Nu vrei ca noi s-ajungem primii la spacși, spun eu. Vrei să faci rost de unul pentru Stăpâna Coyle.

Privirea pe care mi-o aruncă este atât de tăioasă, încât ai putea s-o folosești drept cuțit.

— Băiete, ți-aș fi recunoscătoare să nu mai vorbești așa cu cei mai vârstnici decât tine.

Ceea ce-l face pe Primar să râdă sonor.

— O să vorbesc cu tine așa cum vreau, *Stăpână*, replic eu. Îți știu bine conducătoarea și nu se poate pretinde că ea nu urzește ceva.

Stăpâna Braithwaite întoarce ochii spre Primar, fără să-și schimbe expresia.

— Încântător, rostește ea.

— Și în același timp exact ca întotdeauna, zice Primarul.

Simt cum Vacarmul îmi devine ușor trandafiriu înaintea laudei neașteptate.

— Te rog să-i raportezi Stăpânei tale succesul obișnuit, spune Primarul către Stăpâna Braithwaite, și eșecul obișnuit.

Stăpâna Braithwaite revine spre oraș, însoțită de Stăpâna Nadari, și ne aruncă o grimasă când pleacă.

— Și eu aș fi făcut la fel în locul ei, zice Primarul pe când soldații revin de la explozie fără să fi găsit nici acum vreun spacs în viață. L-aș fi împiedicat pe oponentul meu să obțină vreun avantaj.

— Ar treb'i s-acționăm *împreună*, rostesc eu. Ar treb'i s-acționăm spre pace.

El însă nu pare foarte îngrijorat în privința asta. Se mulțumește să se uite la soldații care trec pe lângă noi, râzând și glumind între ei față de ceea ce consideră altă victorie după atâtea înfrângeri. Iar când vom ajunge înapoi în piață, vor fi și mai mulți care-l vor felicita.

Viola îmi spune că, pe deal, Stăpâna Coyle are parte de același tratament acordat eroilor.

Ei poartă un război despre cine poate fi mai pașnic.

— Cred că poate ai dreptate, Todd, spune Primarul.

— În ce fel?

— Că ar trebui să acționăm împreună. Se răsucește spre mine, etalând surâsul lui binecunoscut. Cred că poate ar fi momentul să încercăm altă abordare.

{Viola}

— Ce se întâmplă acum? întreabă Lee, scărpinându-se pe sub bandaj.

— Termină, spun eu și-l lovesc jucăuș peste mână, deși mișcarea îmi cauzează o durere teribilă în braț.

Ne aflăm în cabina de tămăduire din navă, iar ecranele de pe pereți arată imagini de la sondele risipite prin vale. După atacul prea înflăcărat de ieri al Stăpânei Braithwaite, Primarul ne-a surprins pe toți, sugerând ca Simone să conducă misiunea următoare. Stăpâna Coyle a fost de acord și Simone s-a apucat de treabă, plănuind totul cu concentrare maximă, pentru capturarea unui spacs și trimiterea lui înapoi cu un mesaj de pace.

Ceea ce pare straniu după ce am ucis atâția dintre ei, dar este evident de la bun început că războaiele sunt lipsite de sens. Îi ucizi pe alții ca să-i anunți că vrei să te oprești din a-i mai ucide.

Monștrii din oameni, gândesc eu. *Atât din bărbați, cât și din femei*.

Așa că azi Simone a pregătit o tactică de diversiune încă și mai mare, poziționând sondele în plină zi, ca să simuleze că ne așteptăm ca spacșii să coboare pe o cărare anume dinspre sud, unde Stăpâna Braithwaite amplasase bombe false, setate să explodeze mai devreme ca și cum noi am fi făcut o greșeală. În același timp însă a lăsat alt drum deschis dinspre nord, pe care așteaptă ascunse femei înarmate din Ripostă, conduse de Simone, pregătite să captureze un spacs și sperând că absența Vacarmului lor îi va lua pe spacși prin surprindere.

— Nu-mi spui nimic, zice Lee scărpinându-și iarăși bandajul.

— N-ar fi mai ușor ca Bradley să stea aici cu tine? îl întreb. Prin intermediul lui, ai putea vedea ce se întâmplă.

— Te prefer pe tine, răspunde el.

Și mă văd în Vacarmul lui, nimic prea intim sau altceva, ci doar o versiune mai arătoasă a mea, curată, spălată și sănătoasă, nu febrilă, slabă și murdară într-un fel care parcă nu se mai poate curăța niciodată.

Lee n-a vorbit despre orbirea lui decât ca să glumească pe seama ei, iar când în preajmă este alt bărbat cu Vacarm, poate totuși să vadă prin intermediul lui și spune că-i aproape la fel de bine ca și cum ar avea ochi. Eu stau însă cu el mult timp când e singur, fiindcă în ultimele zile amândoi părem să

locuim practic în cabina asta idioată de tămăduire, și observ că majoritatea vieții i-a dispărut brusc, că tot ce mai vede sunt amintiri și versiunile altora despre lume.

Și că nici măcar nu poate să plângă pentru asta, întrucât arsurile sunt foarte grave.

— Când taci lângă mine, rostește el, știu că mă citești.

— Iartă-mă, spun eu, apoi îmi feresc ochii și tușesc. Atât doar că sunt îngrijorată. Acțiunea asta *trebuie* să reușească.

— Iar tu trebuie să-ncetezi să te mai consideri responsabilă. L-ai protejat pe Todd, asta-i tot. Eu n-aș fi șovăit dacă, pentru a-mi salva mama și sora, ar fi fost nevoie să declanșez un război.

— Totuși, nu poți să transformi războiul într-o chestiune personală, zic eu, deoarece nu vei lua niciodată deciziile corecte.

— Dar dacă n-ai lua decizii personale, n-ai fi o *persoană*. Războiul este cumva o chestiune personală, nu? Pentru toți. Atât doar că de obicei este vorba despre ură.

— Lee…

— Spun doar că Todd este foarte norocos că are pe cineva care-l iubește atât de mult, încât să-nfrunte toată planeta pentru el. Asta-i tot ce spun.

Vacarmul îi este inconfortabil, întrebându-se cum arăt eu, cum răspund față de cuvintele lui.

— El ar face-o pentru mine, răspund încetișor.

Și eu aș face-o pentru tine, spune Vacarmul lui Lee.

Și știu că-i adevărat.

Dar cei care mor pentru că noi am face-o nu au de asemenea oameni gata să omoare pentru ei?

Și atunci cine are dreptate?

Îmi cobor capul în mâini. Îl simt realmente greu. În fiecare zi, Stăpâna Coyle încearcă să atace infecția în feluri noi și în fiecare zi mă simt mai bine pentru o vreme, după care revine ceva mai rău.

Fatală, gândesc eu.

Și mai sunt *săptămâni* până când convoiul va ajunge aici, cu condiția ca ei să mă poată ajuta într-

adevăr…

În sistemul de comunicații se aude un pârâit neașteptat, care ne face să tresărim.

— *Au reușit*, anunță glasul lui Bradley, părând surprins.

Eu ridic ochii.

— Ce au reușit?

— *Au prins unul*, spune Bradley. *În nord*.

— Dar este prea devreme, zic eu privind de la un ecran la altul. N-a fost…

— *N-a fost Simone*. Glasul lui Bradley este la fel de derutat ca al meu. *Prentiss a făcut-o. A capturat un spacs chiar înainte ca noi să aplicăm planul*.

[Todd]

— Stăpâna Coyle o să *clocotească*, spun eu în timp ce Primarul continuă să strângă mâinile soldaților care vin să-l felicite.

— Constat că sunt straniu de calm în privința posibilității respective, replică el savurându-și victoria.

Pen'că se dovedește că-n nord se mai afla încă grupa aceea de soldați. Care nu făceau nimic, ba chiar erau de râsul spacșilor, care se furișau pe lângă ei cu regularitate pentru a ataca orașul.

Stăpâna Coyle a uitat de ei. La fel și Bradley, și Simone. La fel și *eu*.

Primarul n-a uitat.

El a ascultat marele plan expus de Simone prin comunicator și-a fost de acord cu ora și locul unde Stăpâna Braithwaite își putea amplasa bombele false. Și apoi, când spacșii au dedus că o parte a văii pe drumul nordic era vulnerabilă înaintea unui atac, fiin'că noi eram ocupați prefăcându-ne că nu urmăream sudul, adică așa cum voiam să creadă ei, au trimis un grup mic care să se strecoare pe lângă soldații noștri ca de obicei, așa cum făcuseră de zeci de ori…

Atât doar că de data asta nu ne-au mai găsit la fel de neatenți.

Primarul și-a deplasat oamenii exact în locul potrivit și ei au executat o manevră de învăluire prin

flanc, blocând ruta spacșilor și ucigându-i pe majoritatea cu focuri de armă înainte de a-și da seama ce se-ntâmpla.

Doar doi spacși au supraviețuit și ei au fost duși prin oraș după nici douăzeci de minute, traversând **MUGETUL** armatei care privea. Domnul Tate și domnul O'Hare i-au dus în grajdurile dinapoia catedralei, ca s-aștepte până când Primarul termină de primit felicitările tuturor celor din Noul Prentisstown. Merg alături de el fără grabă prin mulțime și de peste tot sosesc strângeri de mână, ovații și bătăi pe spate.

— Mi-ai fi putut *spune*, zic eu, ridicându-mi glasul deasupra hărmălaiei.

— Ai dreptate, Todd, rostește el și se oprește pentru a mă privi preț de un minut, pe când oamenii continuă să roiască în jurul nostru. Îmi cer scuze, ar fi trebuit s-o fac. Data viitoare, așa voi proceda.

Și, spre surprinderea mea, pare ca și cum ar crede ceea ce spune.

Continuăm să înaintăm prin mulțime și-n cele din urmă ajungem la grajduri.

Unde așteaptă două Stăpâne cu adevărat furioase.

— Solicit să fim lăsate să intrăm! spune Stăpâna Nadari, iar Stăpâna Lawson îngână aprobator de lângă ea.

— Doamnelor, siguranța mai presus de orice, le zâmbește Primarul. Nu știm cât de periculos poate fi un spacs capturat.

— *Acum*, spune Stăpâna Nadari.

Dar Primarul continuă să surâdă.

Și este urmat de un oraș întreg de soldați surâzători.

— Să mă conving mai întâi că situația este sigură, da? zice el și trece pe lângă Stăpâne, care sunt după aceea împiedicate să mai înainteze de un șir de soldați.

Primarul intră-n grajd. Îl urmez.

Și stomacul mi se contractă într-un pumn încleștat.

Pen'că înăuntru sunt doi spacși legați de scaune, cu brațele fixate înapoia lor, într-un fel pe care-l cunosc prea bine.

(dar niciunul dintre ei nu-i 1017 și nu știu dacă sunt ușurat sau nemulțumit…)

Unul este acoperit de sânge roșu pe toată pielea lui albă, iar lichenii pe care-i purta au fost rupți și aruncați pe jos. Ține totuși capul sus, cu ochii larg deschiși, și să fiu al naibii dacă Vacarmul lui n-arată tot felul de imagini cu noi plătind pentru ce-am făcut…

Însă spacsul de alături…

Spacsul de alături nu mai seamănă prea mult cu un spacs.

Sunt gata să-ncep să urlu, însă…

— *Ce dracu-i asta?* răcnește Primarul înaintea mea, luându-mă prin surprindere.

Luându-i prin surprindere și pe soldați.

— Interogare, spune domnul O'Hare care are mâinile și pumnii însângerați. Am aflat destule într-un timp foarte scurt. Înainte ca ăsta să cedeze din nefericire în urma rănilor primite în timpul…

Indică spre spacsul zdrobit.

Răsună un *vuum* pe care nu l-am mai auzit de mult, o palmă, un pumn, un glonț de Vacarm dinspre Primar și capul domnului O'Hare zvâcnește spre spate și el cade pe jos, unde tremură ca într-o criză de epilepsie.

— Noi trebuia să căutăm *pace* aici! răcnește Primarul la ceilalți soldați, care-l privesc uluiți și supuși. Eu *nu* am autorizat torturi.

Domnul Tate își drege glasul.

— Acesta s-a dovedit mai rezistent la interogatorii, rostește el arătându-l pe cel încă viu. Este un specimen foarte robust.

— Norocul tău, căpitane, răspunde Primarul cu glas încă înfierbântat.

— Să le las pe Stăpâne să intre, zic eu. L-ar putea trata.

— Nu, n-o să faci asta, clatină din cap Primarul, pentru că-i vom da drumul să plece.

— Ce?

— *Ce?* spune domnul Tate.

Primarul trece înapoia spacsului.

— Noi trebuia să capturăm un spacs și să-l lăsăm să se întoarcă la ai lui cu vestea că dorim pace. Își

scoate cuțitul. Și asta vom face.

— Domnule Președinte…

— Deschide ușa din spate, te rog, zice Primarul.

Domnul Tate se îndreaptă de spate.

— Ușa din *spate*?

— Pentru mesagerul nostru, căpitane.

Domnul Tate se duce și deschide ușa din spate a grajdului, cea spre ieșirea din piață…

Opusă Stăpânelor.

— Hei! spun eu. Nu poți face asta. Ai făcut un acord.

— Pe care-l respect, Todd. Se apleacă până când gura îi ajunge în dreptul urechii spacsului. Presupun că vocea poate vorbi limba noastră?

Și eu mă întreb, *Vocea?*

Însă de la Primar se îndreaptă deja spre spacs un susur de Vacarm, ceva adânc, negru și dur, care curge atât de rapid, încât nimeni de aici nu-l poate urmări.

— Ce vorbești acolo? rostesc eu și fac un pas înainte. Ce-i spui?

Primarul întoarce ochii spre mine.

— Îi spun cât de mult dorim pacea, Todd. Înclină capul pe un umăr. Nu ai încredere în mine?

Înghit un nod.

Înghit din nou.

Știu că Primarul dorește pacea pentru ca să-i fie recunoscut meritul respectiv.

Știu că el s-a comportat mai bine după ce l-am salvat de la răsturnarea rezervorului de apă.

Știu de asemenea că nu-i mântuit.

Știu că nu poate fi mântuit.

(oare?)

Dar se *comportă* ca atare.

— Ești binevenit să-i spui și tu, continuă Primarul.

Rămânând cu ochii la mine, face un gest scurt cu cuțitul. Spacsul se prăbușește în față, surprins, cu brațele pe neașteptate libere. Privește în jur un minut, întrebându-se ce va urma, până ce ochii lui mă zăresc…

Și într-o clipă încerc să-mi îngreunez Vacarmul, încerc să-l fac sonor și *mă doare* ca un mușchi pe care nu l-am folosit de foarte mult timp, însă încerc să-l

lovesc puternic cu tot ce-i real despre ce vrem noi *cu adevărat*, indiferent ce-i posibil să fi spus Primarul, că eu și Viola, noi dorim *cu adevărat* pace, că dorim ca toate astea să se termine și…

Spacsul mă oprește c-un șuierat….

Mă văd pe mine în propriul lui Vacarm…

Și aud…

Recunoaștere?

Și cuvinte…

Cuvinte în limba mea…

Aud…

Pumnalul.

— „Pumnalul“? repet eu.

Însă spacsul doar șuieră încă o dată și se repede spre ușă, fugind și fugind și fugind și fugind…

Ducând cine știe ce mesaj la poporul lui.

{Viola}

— Cât *tupeu*, mormăie Stăpâna Coyle printre dinții încleștați. Și cum *clocotea* armata în jurul lui. Exact ca în zilele cele mai rele când a condus orașul.

— Îmi pare rău că n-am avut cel puțin ocazia să vorbesc cu spacsul, spune Simone, care a revenit după o călătorie furioasă cu căruța prin oraș alături de celelalte Stăpâne. Să le transmit că nu toți oamenii sunt la fel.

— Todd a spus că el a izbutit să transmită ceea ce dorim noi cu adevărat, zic eu tușind rău. Așa că trebuie să sperăm că acela este mesajul care va ajunge.

— Dacă va ajunge, zice Stăpâna Coyle, Prentiss va revendica tot meritul.

— Aici nu-i vorba despre cine marchează cele mai multe puncte, spune Bradley.

— Nu? zice Stăpâna Coyle. Chiar îl vreți pe bărbatul acela într-o poziție de putere când va sosi convoiul? Acesta este aranjamentul pe care-l căutați?

— Spui asta ca și cum noi am deține autoritatea de a elibera pe cineva dintr-un post, zice Bradley, ca și cum am putea să intrăm pur și simplu aici și să ne impunem voința.

— Păi și de ce nu puteți? întreabă Lee. El este un ucigaș. Le-a omorât pe mama și pe sora mea.

Bradley dă să răspundă, dar Simone i-o ia înainte:

— Sunt de acord, spune ea înăbușind tunetul șocat al Vacarmului lui Bradley. Dacă acțiunile lui periclitează viețile tuturor…

— Noi ne aflăm *aici*, o întrerupe Bradley, ca să punem bazele unei colonii pentru aproape cinci mii de oameni, care nu merită să se trezească în toiul unui *război*.

Stăpâna Coyle se mulțumește să ofteze adânc, de parcă n-ar fi ascultat.

— Mai bine să ies și să le explic oamenilor de ce n-am fost *noi*, spune ea pornind spre ușa cabinei de tămăduire, iar dacă Ivan comentează ceva, îi trag una în fața lui de țărănoi.

Bradley se uită la Simone, cu Vacarmul plin de întrebări și neînțelegeri, plin de lucruri pe care trebuie să le afle de la ea, imagini ale ei apărând peste tot, imagini despre cât de mult dorește s-o poată atinge…

— Vrei să-ncetezi, te rog? spune Simone, ferindu-și ochii.

— Scuze, zice el și se retrage un pas, apoi încă unul, după care părăsește cabina fără să mai spună nimic.

— Simone…, încep eu.

— Pur și simplu nu mă pot obișnui cu asta, spune Simone. Știu că ar trebui să mă obișnuiesc, știu că voi *fi nevoită*, dar deocamdată…

— Poate fi ceva bun, zic eu gândindu-mă la Todd. Mă refer la genul acesta de apropiere.

(dar pe el nu-l mai pot auzi…)

(și el nu se simte deloc apropiat…)

Tușesc din nou, scoțând materii verzi și oribile din plămâni.

— Pari epuizată, zice Simone. Ai vreo obiecție față de un sedativ ușor, care să te ajute să te odihnești?

Clatin din cap. Ea se duce la un sertar și scoate un plasture mic pe care mi-l lipește cu blândețe sub maxilar.

— Dă-i o șansă, spun eu, în timp ce medicamentul începe să-și facă efectul. Este un bărbat bun.

— Știu, încuviințează ea pe când pleoapele încep să-mi coboare. Știu.

Alunec în beznă, bezna sedării, fără să simt absolut nimic mult timp, bucurându-mă de pustietatea aceea, doar beznă ca vidul cel mare și negru…

Dar se termină…

Și eu tot dorm…

Și visez…

Îl visez pe Todd…

Acolo, unde nu-l pot atinge…

Și nu-l pot auzi…

Nu-i pot auzi Vacarmul…

Nu pot auzi ce gândește.

El mă privește ca un vas gol…

Ca o statuie fără suflet…

Ca și cum ar fi mort…

Ca și cum, oh, Doamne, nu…

Este mort…

Este *mort*…

— Viola, aud.

Deschid ochii. Lee se întinde să mă trezească, cu Vacarmul plin de îngrijorare, dar și de altceva…

— Ce s-a-ntâmplat? întreb eu și simt că transpirația febrei se revarsă din mine, că hainele și așternutul îmi sunt ude…

(Todd se îndepărtează de mine…)

Îl văd pe Bradley stând în picioare lângă patul meu.

— Ea a făcut ceva, rostește el. Stăpâna Coyle s-a dus și a făcut ceva.

[Todd]

Sunetul e slab și n-ar trebui să-l pot auzi prin Vacarmul de somn al majorității taberei.

Dar e un sunet pe care-l recunosc.

Un *vaiet*.

În văzduh.

Băiat mânz? spune Sup'rata nervoasă, când îmi părăsesc cortul și înaintez în crepusculul care devine tot mai rece cu fiecare zi care trece.

— E un trasor, spun către ea, către oricine, și tremur ușor, privesc în jur după sunet, văd bărbații din armată care sunt încă treji cum încep să-l caute de

asemenea din priviri, până ce în Vacarmul lor apare un vârf, când îl văd ridicându-se în văzduh, cumva tremurător, de pe albia râului secat de lângă baza cascadei.

Se-ndreaptă către nord, unde probabil că o parte din armata spacsă se ascunde pe dealuri…

— Ce dracu' fac?

Primarul apare brusc lângă mine, cu ochii fixați asupra trasorului. Se întoarce către domnul O'Hare, care iese cu ochii cârpiți de somn din propriul lui cort.

— Caut-o pe Stăpâna Braithwaite. Imediat!

Domnul O'Hare dispare alergând, pe jumătate îmbrăcat.

— Un trasor este prea lent ca să facă pagube serioase, spune Primarul. Asta trebuie să fie o diversiune. Ochii îi revin către dealul cu drum în zigzag, acum pe jumătate distrus. Todd, vrei, te rog, s-o apelezi pe Viola?

Mă duc la cortul meu să iau comunicatorul, iar când ies auzim *BUUUM*-ul îndepărtat al trasorului care a lovit niște copaci, undeva în nord. Totuși, Primarul are dreptate, până și *boii* ar putea întrece viteza unui trasor, așa că ăsta a avut un singur scop.

Să abată atenția spacșilor.

Dar de la ce anume s-o abată?

Primarul continuă să privească marginile neregulate ale dealului de pe care sosiseră spacșii, un deal pe care nicio armată nu mai poate coborî acum…

Sau sui…

Dar o persoană ar putea…

O persoană ar putea sui peste bolovăniș…

O persoană fără Vacarm…

Ochii Primarului se lărgesc și știu că și el gândește asta.

Și atunci se-ntâmplă…

BUUUM!

Chiar din vârful dealului cu drum în zigzag.

{Viola}

— Cum a făcut asta? spune Bradley, în timp ce privim pe ecranele din cabina de tămăduire cum

trasorul se arcuiește prin cer, iar Lee vede totul în Vacarmul lui Bradley. Cum a aranjat asta fără ca noi să știm?

Comunicatorul îmi piuie. Răspund imediat.

— Todd?

Dar nu este Todd.

— *În locul vostru aș orienta imediat o sondă spre coama dealului*, îmi surâde Stăpâna Coyle de pe ecran.

— Unde-i Todd? tușesc eu. Cum ai făcut rost de un comunicator?

Un sunet din Vacarmul lui Bradley mă face să privesc. Îl văd amintindu-și-o pe Simone în fața dulapului cu aparatură, luând alte două comunicatoare, dar spunându-i lui că face inventarul.

— Ea n-ar fi făcut asta, rostește el. N-ar fi făcut-o fără să-mi spună.

— Ar trebui să ne uităm la coama dealului, zic eu.

Bradley tastează pe un ecran pentru a accesa comenzile, apoi duce o sondă deasupra dealului și o comută pe vedere pe timp de noapte, astfel încât totul se transformă în tonuri de negru și verde.

— Ce ar trebui să vedem?

Am o idee.

— Caută emisii termice degajate de corpuri.

El tastează din nou și…

— Acolo, spun eu.

Vedem o siluetă, o persoană, care coboară pe furiș dealul, ascuzându-se prin tufișuri, totuși mișcându-se îndeajuns de iute pentru a fi clar că nu contează prea mult dacă este zărită.

— Nu poate fi decât o Stăpână, spun eu. Dacă ar fi fost un bărbat, spacșii i-ar fi auzit Vacarmul.

Bradley înalță puțin sonda, ca să putem vedea și buza dealului. Spacși stau înșiruiți pe marginea ei neregulată și privesc spre nord, spre pădurea unde a lovit trasorul.

Nu în jos, spre Stăpâna care fuge dedesubtul lor.

Și apoi ecranul este umplut de o singură strălucire, senzorii termici se supraîncarcă, iar după o secundă auzim *buuumul* care sosește vuind prin microfoanele sondei.

Și tot atunci auzim și ovațiile sonore din exteriorul navei.

— Ei *privesc*, zice Lee.

O văd din nou pe Simone în Vacarmul lui Bradley, alături de mai multe cuvinte obscene. Îmi ridic comunicatorul.

— Ce-ai făcut?

Dar Stăpâna Coyle nu mai este acolo.

Bradley tastează pe ecran, deschizând un mijloc de comunicare spre exteriorul navei. Vacarmul lui este cu adevărat furios, sporind ca intensitate și hotărâre cu fiecare secundă.

— Ce vrei să…? încep eu să zic.

— Evacuați zona imediat, vorbește el în microfon și-i pot auzi glasul reverberând afară, pe deal. Nava decolează.

[Todd]

— Cățeaua naibii, îl aud pe Primar spunând, citind soldații din jurul lui.

Piața e-n haos. Nimeni nu știe ce s-a-ntâmplat. Continui să-ncerc s-o apelez pe Viola, dar semnalul nu răzbate.

— Când un bărbat îi spune „cățea“ unei femei, de obicei înseamnă că a făcut ceva bine, se aude un glas dinspre o căruță care se oprește lângă noi la marginea taberei.

Stăpâna Coyle ne surâde, semănând cu un câine care a găsit măcelăria.

— Noi am trimis deja un mesaj de *pace*, răcnește Primarul spre ea. Cum *ai îndrăznit*…?

— Să nu-mi vorbești tu mie despre *îndrăzneală*! răcnește Stăpâna Coyle la rândul ei. N-am făcut altceva decât să le arăt spacșilor că aceia dintre noi fără Vacarm pot să atace oricând, chiar în propria lor curte.

Primarul răsuflă apăsat pentru o secundă, după care glasul lui devine înfricoșător de mătăsos.

— Ai intrat în oraș complet singură, Stăpână?

— Nu sunt singură, răspunde ea și arată sonda care plutește deasupra taberei. Am prieteni în locuri suspuse.

Apoi auzim un *buuum* familiar, pe dealul îndepărtat din est. Nava-cercetaș se ridică lent în aer și Stăpâna Coyle întârzie o clipită din a-și ascunde surprinderea de pe chip.

— Oare *toți* prietenii tăi au știut de planul acesta? întreabă Primarul, părând iarăși încântat.

Comunicatorul meu piuie și de data asta apare fața Violei.

— Viola…

— *Stai așa*, zice ea. *Am pornit într-acolo*.

Ea închide transmisia și aud o nouă și neașteptată ovație din armata care ne-nconjoară. Domnul O'Hare intră în piață de pe drumul principal, împingând-o în fața sa pe Stăpâna Braithwaite într-un fel care ei nu-i place deloc. În același timp, domnul Tate apare dinapoia depozitului de alimente cu Stăpânele Nadari și Lawson și ține o rană pe brațul lui întins.

— Spune-le oamenilor tăi să-și ia mâinile de pe femeile acestea, poruncește Stăpâna Coyle. Imediat!

— Te asigur, replică Primarul, că ei au fost pur și simplu purtați de atmosfera generală. La urma urmelor, noi suntem aliați.

— Am prins-o la baza dealului! strigă domnul O'Hare când se apropie. În flagrant delict.

— Iar acestea două ascundeau explozibili în camerele lor, rostește domnul Tate și-i întinde Primarului rana când ajunge la noi.

— Explozibili pe care i-am folosit ca să vă ajutăm pe *voi*, idiotule! scuipă Stăpâna Coyle spre el.

— Se apropie de asolizare, spun eu și duc o palmă pavăză la ochi pentru a-i proteja de curent când nava începe să coboare.

Unicul loc unde poate asoliza este piața plină de soldați, care-o iau deja la fugă pentru a se feri. Nava-cercetaș nu pare să degajeze multă căldură sau altceva, totuși i-al naibii de mare. Mă-ntorc într-o parte, înaintea valului de aer ce răbufnește de sub ea în clipa când face contact cu solul…

Și atunci privesc dealul cu drum în zigzag.

Pe care se strâng lumini…

Trapa navei-cercetaș se deschide chiar înainte să fi asolizat complet și Viola apare acolo, ținându-se de

cadrul ei pentru a-și menține echilibrul, și pare bolnavă, mai bolnavă ca oricând, chiar mai bolnavă decât mă *temusem*, slabă și fără vlagă, abia stând în picioare și nu-și folosește deloc brațul cu banda și n-ar fi trebuit s-o fi lăsat, n-ar fi trebuit s-o fi lăsat singură acolo pe deal, a trecut prea mult, și fug pe lângă Primar, care-ntinde brațul ca să m-oprească, dar mă feresc…

Și ajung la Viola…

Și ochii ei mă privesc…

Și ea spune…

Spune când ajung la ea…

— Ei vin, Todd. Ei coboară dealul.

Cele fără voce

Asta nu este ceea ce pare a fi, arată Cerul pe când privim proiectilul straniu de fragil care se înalță lent pe cer, îndreptându-se către marginea nordică a văii, unde Tărâmul se ferește deja cu ușurință din locul unde ar putea să cadă.

Atenție, arată Cerul către Tărâm. *Toți ochii să fie atenți.*

Poiana începe să dovedească putere. Chiar în dimineața când noi reîncepem să-i atacăm, ei știu pe neașteptate de unde venim. Am urmărit toți acel prim atac prin ochii Tărâmului care l-au efectuat, am urmărit regruparea Poienii, pentru a-i vedea punctele tari.

Iar vocile acelea fuseseră retezate într-un fulger de foc și aschii.

Poate exista o singură explicație, a arătat Cerul în orele ce au urmat.

Poiana fără voce.

Iar Cerul și cu mine am revenit la Capătul Potecilor.

Capătul Potecilor unește vocile celor care intră acolo.

Cunoașterea identității Sursei, a faptului că era practic tatăl Pumnalului, deși nu-l procrease, că el era acela căruia Pumnalul îi ducea dorul în vocea lui, când credea că nu ascultă nimeni, că omul acesta fusese tot timpul la dispoziția mea, o cale prin care să lovesc în inima Pumnalului…

Sentimentele acelea ardeau în mine, atât de luminos și de deschis, încât ar fi fost imposibil să le ascund de Tărâm. Însă Cerul a poruncit Capătului Potecilor să vorbească precum unul, învăluind vocile noastre, asigurându-se că tot ce gândeam noi despre subiect va rămâne doar pe Poteca aceasta. Gândurile aveau să ne iasă prin voci ca oricare altele, însă n-ar fi

intrat niciodată în vocea Tărâmului. Ar fi rămas aici, la Capătul Potecilor.

Noi am înțeles că acelea fără voce au fost oprimate în ultima vreme, a arătat Cerul când am stat de o parte și cealaltă a Sursei, în noaptea primului contraatac al Poienii, *dar acum s-au alăturat bătăliei.*

Ele sunt periculoase, am arătat eu, gândindu-mă la vechea mea stăpână, care aștepta înapoia noastră în tăcere și ne bătea fără avertisment. *Cei din Poiana cu voce n-aveau încredere în ele, chiar dacă trăiau împreună.*

Cerul a întins palma deasupra pieptului Sursei. *Așa că acum trebuie să știm.*

Vocea lui s-a întins, înconjurând vocea Sursei.

Și Sursa, în somnul său fără de sfârșit, a început să vorbească.

Am fost tăcuți în noaptea aceea când am plecat de la Capătul Potecilor, am rămas tăcuți pe drumul de întoarcere și atunci când am intrat în tabăra de pe dealul de deasupra Poienii.

Nu a fost ceea ce mă așteptam, a arătat în cele din urmă Cerul.

Nu? El a spus că erau luptătoare periculoase, care au ajutat la îngenuncherea Tărâmului în ultimul mare război.

A mai spus de asemenea că erau aducătoarele păcii, a arătat Cerul mângâindu-și bărbia. *Că au fost trădate de Poiana cu voce, care le-au adus moartea.* M-a privit. *Nu știu ce să înțeleg din toate astea.*

Trebuie să înțelegi că Poiana reprezintă un pericol mai mare ca niciodată pentru noi, am arătat eu. *Să înțelegi că* ***acum*** *este momentul să terminăm cu ei odată pentru totdeauna, că ar trebui să slobozim râul și să-i ștergem de pe fața locului acesta ca și cum n-ar fi existat niciodată.*

Și Poiana care se află pe drum încoace? a întrebat Cerul. *Și cei care vor sosi cu certitudine după aceea? Pentru că unde au fost doi, vor fi mai mulți.*

Atunci le putem arăta ce li se va întâmpla, dacă nu țin seama de Tărâm.

Iar ei își vor folosi armele superioare pentru a ne ucide din văzduh, unde nu putem ajunge la ei. Cerul a privit peste Poiană. *Problema rămâne nerezolvată.*

Așa că am trimis mai multe raiduri zilnic să testăm mai mult noua putere.

Am fost păcăliți și învinși de fiecare dată.

Iar apoi, azi, Tărâmul a fost capturat de Poiană.

Și a fost trimis înapoi. Cu două mesaje diferite.

Pustietate.

Asta ne-a arătat Tărâmul care a revenit la noi, cel care fusese torturat de ei, silit a privi cum altul era ucis alături și apoi trimis înapoi de conducătorul Poienii cu un mesaj despre ce anume dorea el.

Un mesaj de pustietate, de tăcere, de reducere la tăcere a tuturor vocilor.

El ți-a arătat asta? a întrebat Cerul, privindu-l cu atenție.

Acela ne-a mai arătat o dată mesajul.

Ne-a arătat vidul absolut, completa sa *tăcere*.

*Dar asta **dorește** el?* a arătat Cerul. *Sau ni s-a arătat **pe sine**? S-a întors spre mine. Ai spus că ei își privesc vocile ca pe un blestem, ca pe ceva care trebuie „lecuit". Poate că de fapt asta-i tot ce vrea.*

El vrea distrugerea noastră, am arătat eu. *Asta înseamnă. Trebuie să-i atacăm. Trebuie să-i **învingem** înainte de a deveni prea puternici…*

Uiți în mod deliberat celălalt mesaj.

M-am strâmbat. Celălalt mesaj, cel transmis de Pumnal, care începuse în mod vădit să ia „leacul" vocii și să se ascundă ca un laș. Cerul i-a cerut Tărâmului care revenise să ne arate din nou mesajul Pumnalului și iată-l…

Oroarea lui față de felul cum fusese tratat Tărâmul, o oroare veche, o oroare inutilă pe care o știam prea bine, și faptul că el, și alții, inclusiv cei din navă și părtașa Pumnalului nu doreau deloc război, că doreau mai presus de orice o lume în care toți să fie primiți cu brațele deschise, în care toți să poată trăi.

O lume a păcii.

Pumnalul nu vorbește în numele lor, am arătat eu. *Nu poate…*

Însă am putut vedea ideea care mocnea în vocea Cerului.

El a plecat atunci, spunându-mi să rămân pe loc când am vrut să-l urmez.

Am clocotit timp de ore, știind că nu putea să fi mers altundeva decât la Capătul Potecilor, pentru a gândi cum ne-ar putea trăda ca să acceptăm pacea. Când a revenit în cele din urmă în bezna rece, vocea încă îi fremăta.

Ei bine? am arătat eu mânios. *Ce facem acum?*

Și atunci s-a auzit *vaietul* din văzduh, dinspre racheta care zbura ciudat de încet.

Toți ochii să fie atenți, arată din nou Cerul și privim cum racheta descrie un arc, apoi revine spre pământ. Privim și văzduhul de deasupra văii, atenți după o rachetă mai mare sau după întoarcerea navei, privim drumul care iese din vale, privim armate plecate în marș, așteptăm, privim și ne întrebăm dacă acesta este un accident, un semnal sau un atac fals care să ne distragă atenția.

Privim peste tot, mai puțin spre dealul de sub picioarele noastre.

Explozia este un șoc pentru toate simțurile, zguduind ochii și urechile, și gurile, și nasurile, și pieile tuturor din Tărâm, deoarece o parte din noi moare în ea, sfârtecată în bucăți când buza dealului erupe din nou, membri ai Tărâmului mor cu vocile larg deschise, trimițând spre noi toți actualitatea morții lor, astfel că murim odată cu ei, suntem toți răniți odată cu ei, suntem toți acoperiți de același fum, de aceleași avalanșe de pământ și pietriș, jerbe care ne doboară atât pe mine, cât și…

Cerul, aud…

Cerul? începe să-mi pulseze prin corp, *Cerul?* un puls care străbate tot Tărâmul, fiindcă pentru o clipă, pentru o clipă infimă…

Vocea Cerului nu se aude.

Cerul? Cerul?

Și inima îmi tresare și propria mea voce se înalță pentru a se alătura celorlalte și mă ridic, clătinându-

mă, și mă lupt prin fum, mă lupt prin panică, strigând *Cerul! Cerul!*

Până când…

Cerul este aici, arată el.

Mă întind către pietrele care-l acoperă, și alte mâini sosesc, de asemenea, dezgropându-l de sub sfărâmături, pe fața și pe mâinile lui se vede sânge, însă armura l-a salvat și el se ridică în picioare, iar fumul și praful i se învolburează în jur…

Aduceți-mi un mesager, arată el.

Cerul trimite un mesager la Poiană.

Nu pe mine, deși l-am implorat.

Îl trimite pe cel care a fost capturat și eliberat. Noi toți privim prin el, când Potecile îl urmează în jos pe fața stâncoasă a dealului, oprindu-se unul câte unul la intervale pe drum, astfel ca vocea Tărâmului să poată ajunge în Poiană ca un grai, vorbind prin intermediul celui ales.

Noi privim prin ochii lui când intră în Poiană, privim fețele Poienii, care se retrag, care-i deschid un drum, care nu-l înșfacă, nu ovaționează așa cum au făcut ultima dată, iar în vocile lor se poate auzi ordinul dat de conducătorul lor de a-i îngădui să vină neatins la el.

Ar trebui să slobozim râul ***acum****,* arăt eu.

Însă vocea Cerului o împinge pe a mea în spate.

Așa că Tărâmul merge pe străzile lor, lăsând ultima Potecă în urmă, făcând singur pașii finali prin piața lor centrală, spre conducătorul lor, un om numit Prentiss în graiul Poverii, care așteaptă să ne primească de parcă el ar fi Cerul Poienii.

Dar sunt și alții. Trei din Poiană fără voci, printre care părtașa Pumnalului, la al cărei chip Pumnalul se gândea cu atâta regularitate, încât îl știu aproape la fel de bine ca pe al meu. Pumnalul este lângă ea, tăcut ca înainte, dar și acum este evidentă îngrijorarea lui inutilă.

— Salut, spune o voce…

O voce care nu-i a conducătorului.

Este una dintre cele fără voci. A pășit în fața conducătorului Poienii, cu mâna întinsă către

mesagerul nostru, scoțând clicurile pe care ele le fac din guri. Însă brațul îi este prins de conducătorul Poienii și pentru o clipă cei doi se luptă.

După care Pumnalul înaintează, trece pe lângă ei.

Se apropie de mesager.

Conducătorul și cea fără voce îl privesc, împiedicându-se reciproc.

Iar Pumnalul vorbește prin gură:

— Pace. Noi dorim pace. Indiferent ce-ți spun ei doi, noi dorim pace.

Și simt Cerul lângă mine, îi simt vocea absorbind ce a spus Pumnalul, cum a zis, și apoi îl simt întinzându-se și mai mult prin mesager, până chiar în Poiană, pătrunzând adânc în vocea Pumnalului.

Pumnalul icnește.

Și Cerul ascultă.

Tărâmul nu aude ce aude Cerul.

Ce faci? arăt eu.

Însă Cerul trimite deja un răspuns prin Poteci…

Trimite vocea Tărâmului vorbind ca unul în jos pe deal și de-a lungul drumului și peste piață și în vocea mesagerului…

Atât de rapid, încât nu se poate decât să fi plănuit totul din timp…

Un singur cuvânt…

Un cuvânt care face vocea mea să se ridice într-o furie nereținută…

Pace, arată Cerul spre Poiană. *Pace.*

Cerul le oferă pace.

Mă desprind imediat de lângă Cer, de toți cei din Tărâm, mergând, apoi alergând, în sus pe deal, spre pragul meu de piatră…

Dar este imposibil să te îndepărtezi cu totul de Tărâm, nu? Tărâmul este lumea, și singurul fel în care îl poți părăsi este să părăsești lumea cu totul.

Mă uit la banda de pe brațul meu, la obiectul din cauza căruia sunt de-a pururi separat, și fac un jurământ.

Uciderea lui Ben nu va fi suficientă, deși o voi face și voi proceda astfel încât Pumnalul să știe c-a fost mâna mea…

Dar voi face mai mult de-atât.

Voi zădărnici pacea asta, o voi zădărnici chiar dacă voi muri din cauza asta.

Povara va fi răzbunată.

Eu voi fi răzbunat.

Și nu va fi nicio pace.

MESAGERUL

Delegația

[Todd]

— Este evident, spune Primarul. *Eu* voi fi cel care va merge.

— Peste cadavrul meu! se răstește Stăpâna Coyle.

Primarul rânjește.

— Este o condiție pe care o pot accepta.

Suntem toți înghesuiți într-o cămăruță din nava-cercetaș. Eu, Primarul, Stăpâna Coyle, Simone și Bradley, cu Lee, a cărui față este acoperită de bandaje ce arată înfiorător, pe un pat, și Viola, care arată groaznic, pe alt pat. Acesta-i locul în care ținem cea mai importantă discuție din istoria Lumii Noi. Într-o cămăruță care miroase a boală și sudoare.

Pace, ne-a spus spacsul, *Pace*, care s-a auzit clar și tare, ca un far, ca o cerere, ca un răspuns la ceva ce am fi cerut noi.

Pace.

Dar acolo a mai existat și altceva, care a sfredelit în mintea mea pentru un minut, ca atunci când o face Primarul, dar mai rapid, mai iscusit, și care n-a părut să fi sosit de la spacsul din fața noastră, ci ca și cum înapoia minții lui s-ar fi aflat altă minte, care *o folosea* pe a lui și mă citea, îmi citea adevărul, chiar dacă tăceam…

Ca și cum în întreaga lume ar fi existat doar o singură voce și ea mi se adresa numai mie…

Și a auzit că intențiile mele erau serioase.

Apoi spacsul a zis: *Mâine-dimineață. Pe culmea dealului. Trimiteți doi.* A privit în jur, la noi toți, pe rând, oprindu-se pentru o secundă în dreptul Primarului, care i-a răspuns cu o uitătură pătrunzătoare, apoi s-a-ntors și a plecat fără măcar să vadă dacă eram de acord.

Atunci au început certurile.

— Știi foarte bine, *David*, zice Stăpâna Coyle, că trebuie să meargă neapărat un membru al echipajului

navei. Ceea ce înseamnă că este loc doar pentru unul dintre noi…

— Iar acela nu vei fi tu, spune Primarul.

— Poate că-i o capcană, zice Lee, și Vacarmul lui huruie. Caz în care eu votez pentru Președinte.

— Poate că ar trebui să meargă Todd, spune Bradley. Cu el au vorbit.

— Nu, zice Primarul. Todd rămâne.

Mă răsucesc.

— *Tu* n-ai niciun cuvânt de spus în ce fac eu.

— Dacă tu nu vei fi aici, Todd, spune Primarul, cine le va opri pe bunele noastre Stăpâne să-mi plaseze o bombă în cort?

— Ce idee splendidă, zâmbește Stăpâna Coyle.

— Ajunge cu cearta, zice Simone. Stăpâna Coyle și cu mine am fi perfecte…

— O să merg eu, spune Viola cu un glas scăzut care ne oprește pe toți.

Ne uităm la ea. „Nici vorbă“, dau să zic, însă ea clatină deja din cap.

— Ei vor să fim doar doi, rostește din pat și apoi tușește îndelung. Și știm cu toții că nici Primarul, nici Stăpâna Coyle nu pot merge.

Primarul suspină.

— De ce *insistați* voi doi să-mi spuneți…?

— Și nu poți să fii nici tu, Todd, urmează ea. Cineva trebuie să-i oprească pe ei doi din a ne ucide pe toți.

— Dar tu ești bolnavă…, zic eu.

— Eu sunt cea care a tras racheta în coasta dealului, spune ea încet. Trebuie să repar ce am făcut.

Înghit un nod, dar pot să văd pe fața ei cât de serios vorbește.

— Cu asta pot fi de acord, rostește Stăpâna Coyle. Viola va fi un simbol bun al viitorului pentru care luptăm. Iar Simone poate merge cu ea, ca să conducă discuțiile.

Simone se îndreaptă de spate, însă Viola spune:

— Nu. Tușește iarăși. Bradley.

Vacarmul lui Bradley scânteiază de surprindere. Și al Simonei ar fi scânteiat, dac-ar fi avut Vacarm.

— Alegerea nu-ți aparține ție, Viola, zice ea. Eu sunt comandantul acestei expediții și eu sunt cea care…

— Pe el îl vor citi, spune Viola.

— *Exact*.

— Cum va arăta dacă vom trimite doi oameni fără Vacarm? întreabă Viola. Ei îl vor citi pe Bradley și vor vedea pace, cu *adevărat*. Todd poate rămâne aici cu Primarul. Simone și Stăpâna Coyle pot menține nava în aer deasupra discuțiilor pe toată durata lor, pentru ca noi să fim în siguranță, iar eu și Bradley vom sui dealul acela.

Tușește din nou.

— Iar acum trebuie să plecați toți, pentru ca eu să mă pot odihni pentru mâine-dimineață.

Urmează o tăcere și ne gândim la propunerea ei.

O urăsc.

Dar până și eu îi pot vedea rațiunea.

— Bun, rostește Bradley. Bănuiesc că atunci s-a stabilit.

— Perfect, încuviințează Primarul. Haide acum să găsim un loc unde să discutăm despre termeni.

— Da, zice Stăpâna Coyle, ar trebui s-o facem.

Încep să plece pe rând, iar Primarul mai privește o dată în jur.

— O navă frumoasă și puternică, zice el și iese pe ușă.

Lee îl urmează, folosindu-se de Vacarmul lui Bradley. Viola începe să spună că el poate să rămână, dar cred că Lee ne lasă în mod intenționat singuri pe noi doi.

— Ești sigură-n privința asta? o întreb după ce toți au plecat. Nu știi ce te poate aștepta acolo sus.

— Nici mie nu-mi place prea mult, răspunde ea, dar așa trebuie să fie.

Și o spune mai apăsat, apoi mă privește fix și nu mai zice nimic.

— Ce-i? spun eu. Ce s-a-ntâmplat?

Ea începe să clatine din cap.

— *Ce-i?* zic eu.

— Vacarmul tău, Todd, spune ea. Îl detest. Iartă-mă, dar îl *detest*.

{Viola}

El mă privește nedumerit.

Dar nu *sună* nedumerit. De fapt, nu sună a *nimic*.

— Este *bine* că sunt tăcut, zice el. Asta ne va ajuta, *mă* va ajuta, fiin'că pot…

Amuțește, deoarece îmi vede expresia de pe chip.

— Tot eu sunt, rostește el încet. Sunt Todd.

Dar nu-i adevărat. El nu mai este același Todd ale cărui gânduri se revărsau peste tot într-un vălmășag mare și colorat, cel care n-ar fi putut spune o minciună nici dacă i-ar fi fost viața în joc, care *n-a spus* o minciună nici când viața *i-a fost* în joc, Todd care m-a salvat de atâtea ori, *acel* Todd căruia îi puteam auzi toate gândurile inconfortabile, pe care mă puteam bizui, pe care-l cunoșteam…

Pe care…

— Nu m-am schimbat, spune el. Atât doar că acum semăn mai mult cu tine, cu toți bărbații pe care i-ai cunoscut în timp ce ai crescut, cu Bradley așa cum *a fost* el înainte.

Tot nu-l privesc, sperând că nu poate să vadă cât de istovită mă simt, cum îmi pulsează brațul la fiecare respirație, cât de rău mă afectează febra.

— Sunt foarte obosită, îi zic. Nu mai este mult până mâine-dimineață. Trebuie să mă odihnesc.

— Viola…

— Și oricum, tu trebuie să fii afară cu ei. Să te asiguri că Primarul și Stăpâna Coyle nu se autoinstalează drept conducători interimari.

El mă privește fix.

— Nu știu ce-nseamnă *interimari*.

Și seamănă cu Todd pe care-l cunosc, așa că surâd puțin.

— O să fiu bine. Atât doar că trebuie neapărat să dorm.

Continuă să mă privească fix.

— Ești pe moarte, Viola?

— Poftim? zic eu. Nu. Nu, nu sunt…

— Ești cumva pe moarte și nu-mi spui?

Ochii lui mă străpung acum, plini de îngrijorare.

Însă eu tot nu-l pot auzi.

— Nu mă însănătoșesc, îi spun, dar asta nu înseamnă că voi muri în scurt timp. Stăpâna Coyle va descoperi un tratament, iar dacă ea nu va putea, convoiul are tot felul de chestii medicale mai avansate decât nava-cercetaș. Pot să rezist până atunci.

El tot mă privește.

— Pen'că n-aș putea suporta… glasul i se înăbușă. N-aș putea suporta așa ceva, Viola. Pur și simplu, n-aș *putea*.

Și atunci îl aud…

Vacarmul lui, încă mult prea tăcut, dar tot acolo, arzând în adânc, arzând de sentimentele lui și de adevărul lor și de îngrijorarea lui pentru mine și-l pot auzi, foarte slab, dar îl pot auzi…

Și apoi aud, **Eu sunt Cercul…**

Și el redevine tăcut ca o piatră.

— Nu mor, îi spun și-mi iau ochii de la el.

Todd tace o clipă.

— O să fiu afară, lângă ușă, zice în cele din urmă. Strigă, dacă ai nevoie de ceva. Strigă-*mă* și vin imediat.

— Așa o să fac.

El încuviințează, strângând din buze. Încuviințează din nou.

Apoi iese.

Rămân tăcută o vreme și ascult **MUGETUL** armatei în piața de afară și glasurile ridicate ale Primarului, Stăpânei Coyle, al lui Simone, al lui Bradley și Lee, care încă se ceartă.

Dar nu-l aud pe Todd.

[Todd]

Bradley oftează sonor, după orele care-au fost petrecute argumentând în jurul focului de tabără, tremurând în partea cea mai friguroasă a nopții.

— Am căzut de acord atunci? spune el. Noi propunem încetarea imediată a focului de ambele părți, cu prescrierea tuturor acțiunilor din trecut. Apoi rezolvarea problemei râului, după care începem să clădim temelia pentru a putea trăi toți împreună.

— De acord, zice Primarul, care nici măcar nu pare obosit.

— Da, perfect, rostește Stăpâna Coyle și icnește amorțită când se ridică. Se apropie zorii. Trebuie să ne întoarcem.

— Să vă-*ntoarceți*? repet eu.

— Cei de pe deal trebuie să știe ce se întâmplă, Todd, spune ea. În plus, trebuie să-l trimit pe Wilf să vină aici cu calul Violei, pentru că ea nu va putea sui *pe jos* dealul. În niciun caz cu febra pe care o are.

Mă uit spre nava-cercetaș, sperând că măcar Viola doarme, sperând că se va simți cu-adevărat mai bine când se va trezi.

Întrebându-mă dac-a mințit despre moarte.

— Care-i de fapt starea ei? o-ntreb pe Stăpâna Coyle, pornind după ea. Cât de bolnavă este?

Stăpâna Coyle mă privește foarte lung înainte să răspundă.

— Nu este bine, Todd, îmi zice extrem de serioasă. Sper doar ca fiecare să facă tot ce poate ca s-o ajute.

Și pleacă, lăsându-mă acolo. Privesc înapoi spre Primar, care se uită cum Stăpâna Coyle se-ndepărtează de mine. El se apropie.

— Ești îngrijorat pentru Viola, spune el. Sunt de acord că înainte arăta mai bine.

— Dacă i se-ntâmplă ceva din cauza benzii ăleia, zic eu cu glas scăzut și apăsat, mă jur pe Dumnezeu c-o să…

Ridică o mână, să m-oprească. Și, din nou, glasul lui sună la fel de adevărat.

— Știu, Todd, chiar mai mult decât crezi. Le voi cere doctorilor să-și dubleze eforturile. Nu te îngrijora. Nu voi lăsa să i se întâmple nimic.

— Nici eu, rostește Bradley care ne-a auzit. Este o luptătoare și dacă ea crede că-i îndeajuns de puternică pentru a sui dealul acela mâine, trebuie s-o credem. Iar eu voi fi acolo, ca să mă asigur că nu se va întâmpla nimic, ai încredere în mine.

Și aud în Vacarmul lui că toate cuvintele acestea sunt sincere. Bradley suspină.

— Deși bănuiesc că asta înseamnă că voi avea și eu nevoie de un cal.

Deși n-am habar să călăresc, adaugă Vacarmul lui, ușor îngrijorat.

— O s-o rog pe Sup'rata să te ducă, spun eu și mă uit spre locul unde iapa mestecă nutreț. Ea poate să aibă grijă de voi amândoi.

Bradley zâmbește.

— Știi, Viola ne-a zis odată că, dacă vom avea vreodată îndoieli despre ce se întâmplă aici, putem conta pe tine în toate privințele.

Simt cum mă-nvăpăiez la față.

— Da, mă rog.

El mă bate pe umăr, apăsat și prietenos.

— Mâine în zori vom reveni cu nava aici. Și, cine știe? Poate că vom avea pace până la sfârșitul zilei, spune el și-mi face cu ochiul. Și atunci poate că-mi vei putea arăta cum să rămân tăcut.

El, Lee, Simone și Stăpâna Coyle revin în nava-cercetaș. Stăpâna Coyle și-a lăsat căruța cu boi, pe care-o va readuce Wilf. Bradley anunță prin difuzoare ca toți să se retragă. Soldații îl ascultă, motoarele încep să vuiască și nava se ridică pe o pernă de aer.

Aud glasul Primarului chiar înainte ca nava să fi parcurs jumătate din distanța până la deal.

— Domnilor! strigă el.

Glasul i se răsucește și pătrunde puternic în cei din apropiere, pentru ca de acolo să reverbereze spre toți din piață.

— Vă anunț, *VICTORIE*! strigă el.

Iar când ovațiile încep, continuă mult, mult timp.

{Viola}

Mă trezesc când nava asolizează din nou pe deal și trapa calei se deschide.

O aud pe Stăpâna Coyle strigând spre mulțimea care așteaptă:

— Suntem VICTORIOȘI!

Și aud ovațiile sonore chiar și prin grosimea pereților metalici ai navei.

— Asta nu poate fi bine, zice Lee din patul de alături, și Vacarmul lui și-o imaginează pe Stăpâna Coyle cu brațele ridicate în aer și oamenii purtând-o pe umeri într-un tur de onoare.

— Probabil că nu ești prea departe, râd eu puțin.

Și râsul îmi declanșează un acces de tuse.

Ușa se deschide și intră Bradley și Simone.

— Scapi festivitățile, rostește Bradley sarcastic.

— Are și ea dreptul la clipa ei de glorie, răspunde Simone. Este o femeie impresionantă din multe puncte de vedere.

Dau să răspund, însă tusea îmi revine atât de violent, încât Bradley ia un plasture medicinal și mi-l aplică pe gât. Răcoarea lui mă ajută imediat și respir lent și prelung de câteva ori, ca să aspir vaporii în plămâni.

— Care-i planul, așadar? întreb după aceea. Cât timp avem?

— Două ore, spune Bradley. Vom zbura înapoi spre oraș și Simone va pregăti proiecțiile acolo și aici, pentru ca toți să poată vedea ce se întâmplă. După aceea va menține nava în aer pe toată durata întâlnirii noastre.

— O să am grijă de voi, zice Simone. De amândoi.

— Mă bucur să aud asta, spune Bradley încet, dar cu căldură, după care mi se adresează: Wilf ți-l coboară pe Ghindă, ca să poți sui cu el, iar Todd îmi dă calul lui.

Zâmbesc.

— Serios?

Bradley îmi răspunde la zâmbet.

— Să înțeleg că-i o dovadă de încredere?

— Înseamnă că se așteaptă să te întorci.

Auzim două rânduri de pași care suie pe rampa navei și ovații care continuă, deși nu la fel de multe ca înainte. Iar glasurile ce se apropie discută în contradictoriu.

— Nu mi se pare acceptabil, rostește Ivan când Stăpâna Coyle intră pe ușă înaintea lui.

— Și ce te face să crezi că ideea ta de *acceptabilitate* este relevantă în vreun fel? se răstește ea cu tonul acela feroce, care i-ar face să tremure pe majoritatea oamenilor.

Nu și pe Ivan însă, nu tocmai.

— Vorbesc în numele oamenilor, spune el.

— *Eu* vorbesc în numele oamenilor, Ivan, zice ea. Nu tu.

Ivan aruncă o privire spre mine și Bradley.

— Trimiți o fetiță și pe Umanitar, ca să se întâlnească cu un inamic destul de puternic pentru a ne anihila, spune el. Stăpână, nu pot zice că asta ar fi fost alegerea majorității oamenilor.

— Uneori oamenii nu știu ce-i mai bun pentru ei, *Ivan*. Uneori oamenii trebuie să fie convinși de lucrurile care sunt necesare. Asta înseamnă conducere. Nu să te dai peste cap pentru a le susține toate mofturile.

— Sper să ai dreptate, zice el. Pentru propriul tău bine.

Ne mai privește o dată și iese.

— Totul este în regulă afară? întreabă Simone.

— Da, da, răspunde Stăpâna Coyle cu gândurile în mod evident altundeva.

— Au reînceput să ovaționeze, observă Lee.

Și auzim toți.

Dar n-o ovaționează pe Stăpâna Coyle.

[Todd]

Băiat mânz, spune Sup'rata și m-amușină cu botul. Apoi spune ***Băiat mânz, da.***

— De fapt e pentru ea, zic eu. Dacă se-ntâmplă ceva, vreau ca el s-o poată aduce aici, chiar dacă va fi nevoie s-o transporte-n brațe, clar?

Băiat mânz, spune ea lipindu-se iarăși de mine.

— Dar ești sigură, fato? Ești *sigură* că ești bine? Fiin'că dacă nu, n-o să te trimit nicăieri…

Todd, spune ea. ***Pentru Todd.***

Și simt un nod în gât și trebuie să înghit de două ori înainte de a putea rosti:

— Mulțumesc, fato.

Și încerc să nu mă gândesc ce s-a-ntâmplat ultima dată când i-am cerut unui animal să fie curajos pentru mine.

— Ești un tânăr remarcabil, știi asta? aud înapoia mea.

Oftez. Este el din nou.

— Vorbeam doar cu iapa mea, îi replic.

— Nu, Todd, zice Primarul venind dinspre cortul său. Există unele lucruri pe care doream să ți le spun și aș vrea să-mi îngădui să le spun înainte ca lumea să se schimbe.

— Lumea se schimbă tot timpul, spun eu, ridicând frâiele Sup'ratei. Cel puțin pentru mine.

— Ascultă-mă, Todd, zice el foarte serios. Vreau să-ți spun cât de mult am ajuns să te respect. Să te respect pentru felul cum ai luptat alături de mine, da, pentru felul cum ai *trecut* prin toate pericolele și greutățile, dar și pentru cum mi te-ai opus atunci când nimeni n-a îndrăznit s-o facă, cum ai câștigat *tu* pacea aceasta, pe când lumea din jurul tău își pierduse capul.

Lasă o palmă pe Sup'rata și o mângâie ușor. Ea se foiește nițel, totuși îi îngăduie s-o facă.

Așa că-i îngădui și eu.

— Todd, urmează el, cred că tu ești cel cu care vor dori coloniștii să discute. Uită de mine, uită de Stăpâna Coyle, fiindcă *tu* ești cel pe care-l vor vedea ca lider aici.

— Bine, răspund eu, haide mai întâi s-obținem pacea, iar apoi să vedem ale cui au fost meritele, de-acord?

El expiră un norișor de aer rece pe nas.

— Vreau să-ți dau ceva.

— Nu vreau nimic de la tine, îi răspund.

Dar el îmi întinde deja o bucată de hârtie.

— Ia-o, îmi zice.

Aștept o secundă, însă după aceea o iau. Pe ea este scris un rând de litere, dese, negre și necunoscute pentru mine.

— Citește, spune el.

Brusc mă-nfurii *cu adevărat*.

— Vrei s-o-ncasezi?

— Te rog, zice el și sună atât de blând și atât de onest, încât, deși furios, cobor ochii spre hârtie.

Sunt doar cuvinte, scrise probabil de mâna Primarului, un tufiș întunecat într-o linie, ca un orizont de care nu te poți apropia niciodată.

— Privește cuvintele, rostește el. Zi-mi ce spun ele.

Hârtia pâlpâie în lumina focului. Niciunul dintre cuvinte nu-i prea lung și recunosc cel puțin două dintre ele ca fiind numele meu…

Până și-un prostovan ca mine știe măcar atât…

Și primul cuvânt este…

Numele meu este Todd Hewitt şi sunt un om din Noul Prentisstown.

Clipesc repede.

Așa spune, așa scrie pe pagină și toate cuvintele ard clar ca soarele.

Numele meu este Todd Hewitt şi sunt un om din Noul Prentisstown.

Ridic ochii. Chipul Primarului este foarte concentrat, privește adânc în mine, fără niciun *zumzet* de control, ci doar un *bâzâit* slab.

(același *bâzâit* pe care-l aud când gândesc *Eu sunt Cercul*…)

— Ce spune? întreabă el.

Cobor ochii…

Și citesc…

Citesc cu glas tare.

— Numele meu este Todd Hewitt și sunt un om din Noul Prentisstown.

El expiră prelung și *bâzâitul* piere.

— Și acum?

Privesc iarăși cuvintele. Ele sunt tot pe pagină, dar lunecă de la mine, lunecă din înțelesul lor…

Însă nu complet.

Numele meu este Todd Hewitt şi sunt un om din Noul Prentisstown.

Așa spun ele.

Așa *continuă* să spună ele.

— Numele meu este Todd Hewitt, citesc eu și vorbesc mai lent fiin'că încerc *să văd*, și sunt un om din Noul Prentisstown.

— Asta este clar, zice Primarul.

Ridic ochii la el.

— Ăsta nu-i citit adevărat, pufnesc eu. Ăsta ești tu care-mi pui cuvinte în minte.

— Nu, spune el. M-am tot întrebat cum învață spacșii, cum transmit ei informațiile. Ei nu au o limbă scrisă, dar dacă sunt conectați permanent între ei, nu

au nevoie de ea. Fac pur și simplu schimb direct de cunoaștere. Ei își poartă identitatea și cunoștințele în Vacarm și le împărtășesc într-o singură voce a lor. Poate chiar într-o singură voce a planetei acestea.

Tresar ușor și devin mai atent. O singură voce. Spacsul care-a venit în piață. *Singura* voce care părea să fie întreaga planetă vorbind. Vorbind cu *mine*.

— Eu nu ți-am dat cuvinte, Todd, zice Primarul. Eu ți-am dat *cunoașterea* cititului pe care o am eu și tu ai putut *s-o iei* de la mine în același fel în care mi-am împărtășit cunoașterea felului în care să rămâi tăcut. Cred că aceea a fost deschiderea unei conexiuni mai mari decât mi-aș fi imaginat, o conexiune așa cum au spacșii. În clipa de față este un proces rudimentar și lipsit de eleganță, însă poate fi rafinat. Gândește-te doar ce am putea face dacă l-am stăpâni, câtă cunoaștere am putea împărtăși și cu câtă ușurință.

Mă uit din nou la hârtie.

— Numele meu este Todd Hewitt, citesc încetișor, continuând să văd majoritatea cuvintelor.

— Dacă m-ai lăsa, spune el, iar glasul îi este deschis și sună cinstit, cred că ți-aș putea oferi destulă cunoaștere ca să poți citi jurnalul mamei tale înainte de sosirea coloniștilor.

Mă gândesc la asta. Jurnalul mamei. Încă spintecat de pumnalul lui Aaron, încă ascuns, citit doar o singură dată de glasul Violei…

N-am încredere în el, nu, niciodată, el *nu poate fi* mântuit…

Dar îl văd puțin diferit, îl văd ca pe un om, nu ca pe un monstru.

Pen'că dacă noi *suntem* conectați cumva, conectați într-un singur glas…

(*bâzâitul* acela…)

Poate că-i ceva care funcționează-n ambele direcții.

Poate că el îmi arată cum să fac anumite chestii…

Și poate că eu îl pot face mai bun la rândul meu.

Auzim un *bubuit* îndepărtat, cel familiar al navei-cercetaș care decolează. Pe cerul estic, nava și soarele își încep urcușul.

— Va trebui să revenim la discuția aceasta, Todd, zice Primarul. Acum însă este timpul să mergem și să

încheiem pacea.

{Viola}

— Este o zi mare, fata mea, îmi spune Stăpâna Coyle când suntem toți strânși în cabina de tămăduire, în timp ce Simone pilotează nava spre oraș. Pentru tine și pentru noi toți.

— Știu cât de mare este, zic eu încetișor.

Bradley privește ecranele ca să ne monitorizeze progresul. Lee a rămas pe deal ca să asculte cum merg lucrurile cu Ivan de-a lungul zilei.

O aud pe Stăpâna Coyle râzând încetișor.

— Ce este? o întreb.

— Ironia sorții, răspunde ea, să-mi pun toate speranțele în fata care mă urăște cel mai mult dintre toți.

— Nu te *urăsc*, îi spun înțelegând că, în ciuda tuturor celor întâmplate, este adevărul adevărat.

— Poate că nu, fata mea, dar în tot cazul nu ai încredere în mine.

Nu-i răspund la cuvintele acelea.

— Încheie pacea, Viola. Încheie o pace *bună*. Fă-o atât de bună, încât toți să știe că *tu* ai făcut-o, nu bărbatul acela. Știu că nu dorești o lume în care eu să fiu la conducere, dar nu-l putem lăsa nici pe el s-o conducă, continuă ea redevenind serioasă și mă examinează cu atenție. Acesta trebuie să fie țelul, cu orice preț.

Îmi simt stomacul încordat de nervi.

— O să fac ce pot, încuviințez.

Ea clatină încet din cap.

— Să știi că ești norocoasă. Atât de tânără… Te așteaptă multe oportunități. Ai putea să ajungi o versiune mai bună a mea. O versiune a mea care n-a fost niciodată silită să fie atât de nemiloasă.

Nu știu ce să replic la așa ceva.

— Stăpână Coyle…

— Nu te teme, fata mea, rostește ea și se ridică în picioare când nava se apropie de asolizare. Nu trebuie să fii prietena mea. Tu trebuie doar să fii inamicul lui.

Ochii ei capătă o văpaie interioară.

Simțim zguduitura ușoară a asolizării.

Este momentul.

Mă scol din pat și pornesc spre trapa calei. Primul pe care-l văd când se deschide spre piață este Todd, aflat în fața unei mulțimi de soldați, care așteaptă cu Sup'rata de o parte și Ghindă și Wilf de cealaltă parte.

În mijlocul **MUGETULUI** soldaților care se uită la noi, ne privește și Primarul, cu uniforma scrobită și călcată, și cu privirea aceea pe care-ți vine s-o ștergi cu o palmă. Sondele din aer transmit în direct pe deal, pentru ca imaginea să fie urmărită de cei de acolo, și toți sunt adunați înapoia mea pe rampă, pregătiți să începem lucrul acesta uriaș, cu adevărat uriaș…

În mijlocul tuturor acestora, Todd mă vede și spune:

— Viola.

Și abia atunci simt cu adevărat greutatea celor ce suntem pe punctul să facem.

Ies pe trapă, cu ochii tuturor oamenilor ațintiți asupra noastră și ai lumii spacse, din câte știu, trec pe lângă mâna întinsă a Primarului și-l las să-și ofere saluturile celorlalți.

Mă duc direct la Todd, care așteaptă între cai.

— Hei, zice el cu zâmbetul lui pieziș. Ești gata?

— Mai gata ca mine nu cred că-i nimeni, spun eu.

Caii pălăvrăgesc între ei peste noi, ***Băiat mânz, fată mânză, condu, urmează,*** cu toată căldura pe care un animal de turmă o simte pentru alt membru al turmei sale, doi pereți fericiți care ne încadrează pentru o clipă, izolându-ne de mulțime.

— Viola Eade, spune Todd. Aducătoare de pace.

Râd nervos.

— Sunt atât de speriată, încât abia pot respira.

El este puțin sfios față de mine, cred, după ultima noastră discuție, totuși mă prinde de mână. Doar atât.

— O să știi ce să faci, zice el.

— Cum poți să fii atât de sigur? îl întreb.

— Pen'că întotdeauna ai știut. Când a fost important, tu ai făcut de fiecare dată lucrul cuvenit.

Nu și când am lansat racheta, gândesc și probabil că el îmi citește asta pe față, deoarece mă strânge iarăși de mână și, brusc, asta nu-i îndeajuns, chiar dacă tot urăsc că nu-i aud gândurile, chiar dacă parcă

vorbesc cu o fotografie a lui Todd pe care-l știam, mă lipesc de el și el mă cuprinde în brațe. Își coboară fața în părul meu, care miroase Dumnezeu știe cât de groaznic a febră și transpirație, totuși este bine măcar să fiu aproape de el, să-i simt brațele în jurul meu și să fiu înconjurată de tot ce știu despre el, chiar dacă nu-l pot auzi…

Trebuie pur și simplu să am încredere că înăuntru este tot Todd.

Iar apoi, undeva în mulțimea din apropiere, Primarul își începe nenorocitul de discurs.

[Todd]

Primarul s-a suit pe o căruță de lângă nava-cercetaș, așa că-i deasupra mulțimii.

— Azi este atât un apogeu, cât și un nou început! spune el.

Glasul îi bubuie prin Vacarmul soldaților adunați în piață, al bărbaților din oraș care nu fac parte din armată și s-au adunat de asemenea acolo, un Vacarm care-i amplifică vocea, astfel că nu există nimeni care să nu-l poată auzi, toți îl privesc, obosiți, dar plini de speranțe, până și femeile, unele dintre ele la periferia pieței, ba chiar ținând copii, pe care de obicei se străduiesc să-i ascundă, însă toate chipurile, tineri și bătrâni, doresc ca spusele Primarului să fie adevărate.

— Am luptat cu istețime și bravură împotriva inamicului, spune el, și l-am *îngenuncheat*!

Mulțimea ovaționează, deși nu-i tocmai clar ce s-a-ntâmplat.

Stăpâna Coyle îl privește, cu brațele-ncrucișate peste piept, apoi o vedem pornind spre căruța Primarului.

— Ce face? întreabă Bradley, apropiindu-se de mine și Viola.

Ne uităm cum ea suie pe căruță, lângă Primar, care-i aruncă o privire ucigașă, totuși nu-și oprește discursul.

— Ziua aceasta va fi reamintită de copiii voștri și de copiii copiilor voștri!

— OAMENI BUNI! strigă Stăpâna Coyle peste cuvintele lui, însă ea nu privește spre mulțime, ci spre

sonda care transmite pe deal. NE VOM REAMINTI ZIUA DE AZI PENTRU RESTUL VIEȚILOR NOASTRE!

Primarul ridică vocea, pe măsură.

— PRIN CURAJUL ȘI SACRIFICIUL VOSTRU…

— VREMURILE GRELE PE CARE LE-AȚI ÎNTÂMPINAT CU TĂRIE…, strigă Stăpâna Coyle.

— AM REALIZAT IMPOSIBILUL…, urlă Primarul.

— COLONIȘTII CARE VOR SOSI ÎN CURÂND VOR VEDEA LUMEA PE CARE AM CREAT-O PENTRU EI…

— NOI AM CROIT LUMEA ACEASTA NOUĂ CU PROPRIUL NOSTRU SÂNGE ȘI DETERMINARE…

— Ar trebui să plecăm, zice Viola.

Eu și Bradley o privim surprinși, apoi văd o sclipire de neastâmpăr în Vacarmul lui. Le cer Sup'ratei și lui Ghindă să-ngenuncheze amândoi și-o ajut pe Viola să suie pe spatele lui Ghindă. Wilf îl ajută pe Bradley s-o încalece pe Sup'rata. El nu pare totuși prea sigur în șa.

— Nu-ți face griji, îi zic, ea va avea grijă de voi.

Băiat mânz, spune iapa.

— Sup'rata, răspund eu.

— Todd, zice Viola, parcă îngânând-o.

Iar eu o privesc și rostesc:

— Viola.

Atât, doar numele ei.

Și ne dăm seama că asta-i.

Ăsta-i începutul.

— UN EXEMPLU STRĂLUCIT DE PACE ÎN VREMURILE NOASTRE…

— V-AM CONDUS SPRE O VICTORIE MĂREAȚĂ…

Caii pornesc prin piață, pe lângă căruța discursurilor, printre soldații care se trag la o parte din calea lor, îndreptându-se către drumul care duce la dealul spacșilor.

Glasul Primarului șovăie puțin când vede ce se-ntâmplă. Stăpâna Coyle continuă să țipe, fiin'că ea

privește-n sus, spre sondă și încă nu i-a văzut, decât atunci când Primarul rostește repede:

— ȘI NE TRIMITEM AMBASADORII PĂCII PE DRUMUL LOR CU VOCI IMPUNĂTOARE!

Mulțimea ovaționează, întrerupând-o pe Stăpâna Coyle în mijlocul frazei, ceea ce n-o încântă deloc.

— Viola va fi bini, spune Wilf, în vreme ce o urmărim cum se îndepărtează pe drum. Ia reușește-ntotdeauna.

Mulțimea continuă să ovaționeze, însă Primarul sare din căruță și vine spre mine și Wilf.

— Au plecat deci, zice el cu glasul ușor iritat. Mai devreme decât mă așteptasem.

— Ai fi vorbit toată dimineața, replic eu, iar pe ei îi așteaptă pericole pe dealu-ăla.

— *Domnule* Președinte, rânjește Stăpâna Coyle când trece pe lângă noi, ca să suie înapoi pe rampa navei-cercetaș.

Privesc după Viola și Bradley până dispar din piață, apoi îmi întorc ochii spre imaginea proiectată pe care Simone a pregătit-o în timp ce toți ascultau discursul, și care acum plutește uriașă deasupra ruinelor catedralei, aceeași imagine fiind transmisă și pe deal, imaginea Violei și a lui Bradley călărind pe drum, pătrunzând în zona moartă a câmpului de bătălie.

— Eu nu mi-aș face griji, Todd, spune Primarul.

— Știu, îi răspund. Orice semn al vreunui șiretlic și nava-i va arunca-n aer pe spacși.

— Așa este, zice Primarul, dar într-un fel care mă face să mă-ntorc, deoarece pare că el ar ști mai multe decât spune.

— Ce-i? întreb eu. Ce-ai făcut?

— De ce suspectezi mereu că aș fi făcut ceva? replică el.

Dar continuă să surâdă în felul lui aparte.

{Viola}

Ieșim în cele din urmă din oraș și trecem printr-un câmp de trupuri arse, rămase încă aici după atacurile cu săgeți arzătoare, împrăștiate peste tot ca niște copaci doborâți.

— Într-un loc cu asemenea frumusețe și potențial, rostește Bradley privind în jur, noi continuăm să repetăm aceleași greșeli. Chiar urâm atât de mult paradisul, încât trebuie să ne asigurăm că devine un maldăr de gunoi?

— Asta-i ideea ta de discurs inspirațional? îl întreb.

El izbucnește în râs.

— Consideră-l ca pe un jurământ pentru a îmbunătăți lucrurile.

— Uite, îi arăt eu. Ne-au degajat deja o potecă.

Ne apropiem de baza dealului care suie către tabăra spacșilor. Pietroaie și bolovani au fost înlăturate din cale, alături de trupuri de spacși și rămășițele animalelor lor, un dezastru cauzat de tunurile Primarului, o rachetă lansată de mine și o bombă a Stăpânei Coyle, așa că fiecare dintre noi a contribuit cu câte ceva.

— Nu poate fi decât un semn bun, comentează Bradley. Un semn mic de bun-venit prin degajarea potecii.

— Ca să intrăm mai ușor într-o cursă? replic eu și strâng nervos frâiele lui Ghindă.

Bradley dă să pornească primul pe cărare, dar Ghindă trece în fața Sup'ratei, simțindu-i șovăiala, încercând s-o destindă prin încrederea în sine. ***Urmează***, spune Vacarmul lui aproape cu blândețe. ***Urmează.***

Și ea îl urmează. Și suim.

Pe măsură ce suim, auzim zumzetul motoarelor în valea din urma noastră, deoarece Simone pilotează nava în văzduh, de unde ne va urmări aidoma unui șoim plutind pe un curent termic, gata să se năpustească în picaj, trăgând cu armele, dacă ceva se dovedește în neregulă.

Comunicatorul îmi piuie. Îl scot din buzunar și-l văd pe Todd care mă privește.

— *Ești bine?* întreabă el.

— Abia am plecat, îi răspund. Iar Simone a pornit deja.

— *Da*, zice el. *Te putem vedea, mult peste mărimea naturală. De parc-ai fi starul propriului tău videoclip*.

Încerc să râd, dar se aude numai o tuse.

— *La cel mai mic semn de pericol*, spune el mult mai serios, *la* orice *semn de pericol, pleci imediat de-acolo*.

— Nu-ți face griji, Todd?

Mă privește prin comunicator, ghicind ce voi spune.

— *O să fii bine*, rostește el.

— Dacă mi se va întâmpla ceva…

— *Nu ți se va-ntâmpla*.

— Dar dacă mi se va întâmpla…

— Nu *ți se va-ntâmpla*. Este aproape furios. *Nu-ți spun la revedere, așa că nici măcar să nu-ncerci s-o faci tu însăți. O s-ajungi sus, o să-nchei pacea și-o să te-ntorci aici ca să te facem sănătoasă*. Se apropie mai mult de comunicator. *O să te văd în curând, da?*

Înghit un nod.

— Da, îi spun.

El închide.

— Totul este bine? întreabă Bradley.

Încuviințez din cap.

— Haide să terminăm odată.

Suim pe poteca improvizată, apropiindu-ne de culmea dealului. Nava se află îndeajuns de sus pentru a vedea ce ne așteaptă.

— *Pare a fi o delegație de primire*, anunță Simone prin comunicatorul lui Bradley. *Terenul este deschis și un spacs, probabil conducătorul lor, stă călare pe un betlmor din aceia*.

— Ți se pare ceva suspect? întreabă Bradley.

— *Nimic care să fie evident. Ei sunt însă teribil de mulți*.

Ne urmăm drumul pe dealul distrus de explozii și văd că am ajuns cam în punctul unde Todd și cu mine am fugit ca să scăpăm de Aaron, sărind spre pervazul de stâncă de sub cascadă, același pervaz pe care spacșii s-au aliniat și au tras cu săgețile lor de foc, același pervaz care acum nu mai există, pentru că eu l-am aruncat în aer…

Trecem mai departe, pe lângă locul unde am fost împușcată, iar Todd l-a bătut pe Davy Prentiss Jr…

Și ne apropiem de ultima creastă, atât doar că din forma originală n-au mai rămas decât bucățele, totuși

pot să recunosc locul unde Todd și cu mine ne-am simțit în siguranță, privind peste ceea ce credeam că era Haven.

Dar care ne-a dus de fapt la asta.

— Viola? întreabă Bradley cu glas scăzut. Ești bine?

— Cred că iar am febră, îi răspund. Vreme de câteva clipe, am visat cu ochii deschiși.

— Aproape că am ajuns, vorbește el cu blândețe. Eu îi voi saluta și sunt sigur că ei ne vor răspunde la salut.

Și apoi vom vedea ce se va-ntâmpla, spune Vacarmul lui.

Suim ultima porțiune a drumului în zigzag, transformat acum într-o ruină, și trecem peste coama dealului.

Și intrăm în tabăra spacșilor.

[Todd]

— Aproape c-au ajuns.

Eu, Wilf și Primarul și toți ceilalți din piață privim imaginea proiectată deasupra ruinelor catedralei, privim cum Viola și Bradley și doi cai ce, pe neașteptate, par realmente micuți pătrund într-un semicerc de spacși care-i așteptau.

— Acela trebuie să fie conducătorul lor, spune Primarul și arată spacsul călare pe betlmorul cel mai mare din șirul care se întinde acolo.

Îl privim când îi zărește pe Viola și Bradley apărând de după coama dealului, iar semicercul de spacși nu le îngăduie nicio posibilitate de fugă, decât înapoi pe drumul pe care au sosit.

— Mai întâi vor schimba saluturi, continuă Primarul, fără să-și desprindă ochii de la imagine. Așa încep lucrurile astea. După aceea ambele tabere vor anunța cât de puternice sunt, pentru ca apoi, finalmente, să ofere o indicație asupra intențiilor lor. Totul este foarte oficial.

În imaginea proiectată îl vedem pe Bradley care pare să facă exact ce prevăzuse Primarul.

— Spacsul descalecă, rostesc eu.

Conducătorul spacșilor își trece, lent, dar grațios, un picior peste spinarea animalului. Coboară de pe betlmor și-și scoate coiful pe care-l purta, întinzându-l unui spacs de lângă el.

Apoi începe să traverseze pe jos terenul deschis.

— Viola descalecă și ia, zice Wilf.

Așa-i. Ghindă îngenunchează, pentru a-i fi mai ușor, și ea pășește cu grijă pe pământ. Se întoarce cu spatele la Ghindă, pregătindu-se să-l întâlnească pe conducătorul spacșilor, care se apropie încet, cu mâna întinsă…

— Merge bine, Todd, zice Primarul. Ba chiar foarte bine.

— Nu mai zice așa, spun eu.

— Hei! strigă brusc Wilf și se apleacă înainte…

Și eu văd…

Prin mulțimea de soldați trece un murmur când văd și ei…

Un spacs se desprinde din semicerc…

Și aleargă spre conducătorul spacșilor…

Direct spre el…

Iar conducătorul spacșilor se-ntoarce…

Ca și cum ar fi surprins…

Iar în lumina soarelui rece al dimineții, putem vedea…

Spacsul care aleargă are o sabie…

— O să-l omoare pe șef…, spun eu și mă ridic în picioare…

Și **MUGETUL** mulțimii crește…

Și spacsul care-aleargă ajunge la conducător, cu sabia ridicată…

Ajunge la el…

Și trece mai departe…

Pe lângă conducătorul ale cărui brațe-ncearcă să-l oprească…

Însă el le evită…

Și continuă s-alerge…

S-alerge spre Viola…

Și-atunci îl recunosc…

— Nu, strig eu. *Nu!*

Este 1017…

Care aleargă direct spre Viola…

C-o sabie…
O s-o ucidă…
O s-o ucidă, ca să mă pedepsească *pe mine*…
— Viola! strig eu…
— VIOLA!

Părtașa

Răsar zorii, arată Cerul. *În curând, ei vor fi aici.*

Este în picioare deasupra mea, în armură completă, cu argilă complicat sculptată, acoperindu-i pieptul și brațele, mult prea împodobită și frumoasă ca să fie vreodată purtată în bătălie. Coiful ceremonial i se leagănă pe cap ca o colibă cu vârf ascuțit, asortat la sabia din piatră grea, la fel de ceremonială, purtată la șold într-o parte.

Ai un aspect ridicol, arăt eu.

Așa trebuie să fie conducătorii, arată el, deloc furios.

Nu știm nici măcar dacă ei vor veni.

Vor veni, arată el. *Vor veni.*

Mi-a auzit jurământul de a dejuca pacea. Știu că l-a auzit. Eram prea mânios ca să încerc să-l ascund, deși probabil că l-ar fi auzit oricum. Cu toate acestea, mă ține lângă el, atât de netemător de lipsa mea de însemnătate, încât nu poate nici măcar să pretindă că mă vede ca pe o amenințare.

Să nu crezi că voi accepta pacea pe nimic, arată el. *Să nu crezi că ei vor avea frâu liber să facă orice doresc cu lumea asta. Cel puțin cât voi fi eu Cer, Povara nu se va mai repeta.*

Și în vocea lui, în adânc, zăresc ceva, niște scânteieri.

Ai un plan, rânjesc eu.

Să zicem că nu încep discuțiile acestea fără a fi pregătit pentru toate eventualitățile.

Spui asta doar ca să tac eu, îi arăt. *Ei vor lua tot ce vor putea, iar apoi vor lua încă și mai multe, cu forța. Nu se vor opri până nu vor fi luat totul de la noi.*

El oftează. *Cerul roagă din nou Întoarcerea să aibă încredere în el. Iar pentru a-i dovedi asta, Cerul ar dori foarte mult ca Întoarcerea să fie alături de el când Poiana vine la noi.*

Îl privesc surprins. Vocea îi este plină de adevăr…

(…și propria mea voce tânjește să atingă vocea lui, tânjește să știe că el face bine ceea ce face din punctul meu de vedere, al Poverii, al Tărâmului, doresc atât de mult să am încredere în el, încât simt o durere în piept…)

Promisiunea pe care ți-am făcut-o rămâne valabilă, arată el. *Sursa va fi a ta, să faci cu ea așa cum dorești.*

Continui să-l privesc, să-i citesc vocea, să citesc totul din ea: responsabilitatea teribilă și terifiantă pe care o simte pentru Tărâm, care-l apasă permanent, treaz sau adormit; îngrijorarea pe care o simte pentru mine, pentru felul cum ura și răzbunarea mă consumă pe dinăuntru; îngrijorarea lui pentru zilele următoare, pentru săptămânile și lunile următoare, fiindcă, indiferent ce se va întâmpla azi, Tărâmul va fi schimbat pentru totdeauna, este deja schimbat pentru totdeauna; și văd că, dacă va fi nevoit, el va acționa fără mine, mă va lăsa în urmă, dacă va trebui s-o facă pentru binele Tărâmului.

Dar văd în același timp că asta l-ar îndurera.

Și mai văd, de asemenea, ascuns fără îndoială prin Capătul Potecilor, că are un plan.

Voi veni, îi arăt.

* * *

Soarele trandafiriu începe să se arate pe orizontul îndepărtat. Cerul stă în șaua betlmorului. Soldații lui de elită, de asemenea în straie ceremoniale și cu arme ceremoniale din piatră, sunt dispuși într-un semicerc larg care închide buza zdrențuită a dealului. Poienii i se va îngădui să vină aici, dar nu și mai departe.

Vocea Tărâmului este deschisă și toți privesc marginea dealului prin Cerul lor. *Noi vorbim ca unul,* arată Cerul trimițând-o prin ei. *Noi suntem Tărâmul şi noi vorbim ca unul.*

Tărâmul repetă incantația, care-i prinde laolaltă într-o singură legătură, de nesfărâmat când își înfruntă inamicul.

Noi suntem Tărâmul şi noi vorbim ca unul.

Mai puțin Întoarcerea, gândesc eu, deoarece banda de pe braț mă doare iarăși. Dau lichenii la o parte ca

s-o privesc, pielea din jurul ei este umflată rău, acolo unde se atașează de bandă, carnea este inflamată și dureroasă din chiar primul moment când mi-a fost pusă.

Însă durerea fizică nu înseamnă nimic prin comparație cu ceea ce există în vocea mea.

Pentru că Poiana mi-a făcut asta. *Pumnalul* a făcut-o. Banda este lucrul care mă înseamnă ca Întoarcerea, lucrul care mă ține de-a pururi separat de Tărâmul care acum psalmodiază în jurul meu, ridicându-și unica voce într-un grai pe care Poiana îl va înțelege.

Noi suntem Tărâmul și noi vorbim ca unul.

Cu excepția Întoarcerii, care vorbește singur.

*Tu **nu** vorbești singur,* arată Cerul privindu-mă de la înălțimea armăsarului său. *Întoarcerea este Tărâmul și Tărâmul este Întoarcerea.*

Tărâmul este Întoarcerea, se aude incantația din jurul nostru.

Spune-o, îmi arată Cerul. *Spune-o, pentru ca oamenii din Poiana să știe cu cine au de-a face. Spune-o, pentru ca noi să putem vorbi împreună.*

Întinde o mână, ca și cum ar vrea să mă atingă, dar este prea sus, prea departe pe betlmorul lui. *Spune-o astfel ca tu **să fii** Tărâmul.*

Și vocea lui se întinde spre mine, înconjurându-mă, cerându-mi să mă alătur lui, să mă alătur Tărâmului, să-mi îngădui să devin parte din ceva mai mare, mai măreț, ceva care ar putea…

Brusc nava Poienii se ridică în văzduh înaintea noastră, rămâne acolo plutind și așteaptă.

Cerul îl privește și incantația continuă îndărătul nostru. *Este timpul. Ei sosesc.*

O recunosc imediat. Surprinderea mea este atât de violentă, încât Cerul mă privește pentru un moment scurt.

Au trimis-o pe ea, îi arăt.

Au trimis-o pe părtașa Pumnalului.

Vocea mi se ridică. Este posibil ca și el să fi venit cu ea? Oare el…?

Dar nu. Este altul din Poiană, cu vocea la fel de răsunătoare și haotică precum a tuturor. Și este plină

de *pace*. Dorința pentru pace este scrisă în toată ființa lui, speranță pentru pace, teamă pentru pace, curaj în jurul păcii.

Ei doresc pace, arată Cerul și vocea Tărâmului este încântată.

Eu ridic însă ochii spre Cer. Și văd pace și acolo.

Poiana înaintează cu animalele lor în semicerc, dar se opresc la oarecare distanță și ne privesc nervos; vocea lui este sonoră și plină de speranțe, vocea ei este tăcerea celor fără voce.

— Mă numesc Bradley Tench, spune el prin gura și prin vocea lui, iar ea este Viola Eade.

Așteaptă să vedem dacă îi înțelegem graiul și după o încuviințare scurtă din partea Cerului, continuă:

— Am venit să încheiem pace între noi, să punem capăt războiului acesta fără alte vărsări de sânge, să vedem dacă putem îndrepta trecutul și croi un viitor nou, în care popoarele noastre să poată conviețui.

Cerul nu arată nimic pentru un moment îndelungat, iar un ecou slab al psalmodierii huruie întruna înapoia sa.

Eu sunt Cerul, arată Cerul în graiul Poverii.

Bărbatul din Poiană pare surprins, dar din glasul lui putem spune că a înțeles. Mă uit la părtașa Pumnalului. Ea ne privește, palidă și tremurând în frigul începutului de dimineață. Primul sunet pe care-l face este o cascadă de tuse în pumn. Apoi vorbește:

— Noi avem susținerea întregului nostru popor, clicăindu-și cuvintele doar din gură, iar Cerul își deschide puțin propria voce pentru a se asigura că o înțelege.

Ea arată nava care continuă să plutească lângă deal, pregătită fără îndoială să folosească alte arme la primul semn de necazuri din partea noastră.

— Susținerea pentru a readuce pacea, zice ea.

Pace, gândesc amar. *Pace care necesită ca noi să fim sclavi.*

Tăcere, îmi arată Cerul de la înălțimea sa. Un ordin, arătat cu blândețe, dar real.

Apoi el coboară de pe betlmor. Își trece piciorul prin spate și pășește pe pământ cu un bufnet surd. Își scoate coiful, îl întinde celui mai apropiat soldat și

pornește spre Poiană. Spre bărbatul care, acum când îi pot citi vocea mai îndeaproape, abia a sosit, este un înaintaș al celor care urmează să vină. Urmează să vină pentru a împinge Tărâmul afară din propria-i lume. Urmează să vină pentru a ne transforma pe *toți* în Povară. Și, fără îndoială, după ei vor veni și mai mulți. Apoi și mai mulți.

Și cred că ar fi mai bine să mor decât să îngădui să se întâmple asta.

Unul dintre soldații de lângă mine se întoarce, cu șoc în voce, și-mi spune în graiul Tărâmului să mă potolesc.

Ochii îmi cad pe sabia ceremonială pe care o poartă.

Cerul înaintează încet, apăsat, *ca un conducător* spre Poiană.

Spre părtașa Pumnalului.

Pumnalul care, deși s-a agitat fără îndoială și s-a neliniștit în privința păcii, care *a intenționat* să întreprindă acțiunea corectă, și-a trimis totuși părtașa, temându-se să ne înfrunte el însuși…

Și mă gândesc cum m-a tras afară din corpurile Poverii…

Mă gândesc la jurământul pe care l-am făcut că-l voi ucide…

Și mă pomenesc gândind, *Nu.*

Simt vocea Tărâmului asupra mea, o simt întinzându-se pentru a mă domoli în acest moment de importanță supremă.

Și gândesc din nou, *Nu.*

Nu, așa ceva nu se poate.

Părtașa coboară de pe armăsarul ei pentru a saluta Cerul.

Iar eu mă mișc înainte de a fi știut măcar că intenționam s-o fac.

* * *

Înșfac sabia ceremonială a soldatului de lângă mine, atât de iute, încât el nu-mi opune nicio împotrivire, ci strigă doar surprins, și o ridic, apoi pornesc în fugă. Vocea îmi este neașteptat de clară și văd doar ce este în calea mea, bolovanii de pe cărare,

albia secată a râului, brațul Cerului întinzându-se să mă oprească, atunci când trec pe lângă el, dar prea lent în armura lui complicată pentru a reuși…

Traversez terenul spre ea…

Vocea mi se întețește, se transformă într-un zbieret, fără cuvinte în graiurile Poverii și Tărâmului…

Știu că suntem priviți, priviți din navă, priviți de luminile ce plutesc alături de el…

Sper că Pumnalul poate să vadă…

Să vadă cum alerg să-i ucid părtașa…

Cu sabia grea ridicată deasupra capului…

Ea mă zărește venind și se împleticește înapoi spre armăsarul ei…

Bărbatul din Poiană strigă ceva și propriul lui armăsar încearcă să se interpună între mine și părtașa Pumnalului…

Dar eu sunt prea iute și spațiul prea mic…

Și Cerul strigă de asemenea îndărătul meu…

Vocea lui, vocea întregului *Tărâm* bubuie îndărătul meu, întinzându-se să mă oprească…

Însă o voce nu poate opri un corp…

Și ea cade în spate…

Cade lângă piciorul propriului ei armăsar, care încearcă de asemenea s-o protejeze, dar se împiedică în ea…

Și nu mai este timp…

Sunt doar eu…

Doar răzbunarea mea…

Sabia este ridicată…

Sabia este dusă îndărăt…

Pregătită și grea, și doritoare să cadă…

Fac ultimii pași…

Și-mi pun toată greutatea înapoia sabiei, ca să încep sfârșitul…

Iar părtașa Pumnalului ridică brațul să se apere…

Negocieri

{Viola}

Atacul sosește de nicăieri. Conducătorul spacșilor, *Cerul*, așa cum se autointitulează, se apropie de noi ca să ne salute…

Dar pe neașteptate un altul pornește în fugă spre el, cu o sabie de piatră în mână, brutală, lustruită și grea…

Și-l va ucide pe Cer…

Își va ucide propriul conducător…

Și asta se va întâmpla la discuțiile pentru pace…

Cerul se întoarce, îl vede pe cel cu sabia și întinde brațul să-l oprească…

Dar atacatorul îl evită cu ușurință…

Îl evită și vine spre mine și Bradley…

Vine spre *mine*…

— *Viola!* îl aud pe Bradley strigând…

Și o întoarce pe Sup'rata, pentru a interveni între noi, dar ei sunt cu cel puțin doi pași în urmă…

Și terenul este gol între mine și atacatorul care aleargă…

Și mă retrag și mă împiedic de picioarele lui Ghindă…

Fată mânză! spune Ghindă…

Și eu cad pe pământ…

Și numai este timp…

Spacsul a ajuns lângă mine…

Sabia este sus în aer…

Și eu ridic brațul într-o încercare lipsită de speranțe de a mă proteja…

Și…

Sabia nu coboară.

Sabia nu coboară.

Înalț ochii.

Spacsul îmi privește brațul.

Mâneca mi s-a suflecat și bandajul s-a desprins când am căzut, iar el privește banda de pe brațul

meu…

Banda roșie, infectată, cu aspect de boală pe care este gravat numărul 1391…

Și atunci văd și eu…

La jumătatea propriului lui antebraț, la fel de oribilă și de zgâriată ca a mea…

O bandă pe care scrie 1017…

Acesta este spacsul lui *Todd*, cel pe care l-a eliberat din genocidul Primarului de la mânăstire, care are el însuși o bandă, de asemenea infectată…

El și-a oprit gestul, cu sabia pregătită în aer, dar care nu coboară, și se holbează la brațul meu…

Apoi o pereche de copite îl lovesc puternic în piept și-l aruncă spre spate peste terenul gol…

[Todd]

— VIOLA!

Răcnesc din toți rărunchii, căutând un cal pe care să-l călăresc, o mașină cu fisiune, *orice* care să mă ducă pe dealul ăla…

— E-n regulă, Todd! strigă Primarul, uitându-se la imaginea proiectată. E-n regulă! Calul tău l-a lovit cu copitele.

Mă-ntorc cu ochii la imagine, la timp pentru a-l vedea pe 1017 aterizând pe pământ la câțiva metri de locul unde fusese, rostogolindu-se grămadă, iar picioarele din spate ale Sup'ratei revenind pe sol…

— Bravo, *fato*! țip eu. Bun cal! Apoi iau comunicatorul și strig: Viola! Viola, ești acolo?

Și acum îl văd pe Bradley îngenunchind lângă Viola și pe conducătorul spacs apucându-l pe 1017 și practic *azvârlindu-l* înapoi spre ceilalți spacși, care-l târăsc, îndepărtându-l, și-o văd pe Viola scotocind în buzunar după comunicator…

— *Todd?* spune ea.

— Ești bine? întreb eu.

— *Acela a fost spacsul tău, Todd!* zice ea. *Cel pe care l-ai eliberat!*

— Știu, îi răspund, și dac-o să-l mai întâlnesc vreodată, o să-l…

— *S-a oprit când a văzut banda de pe mâna mea*.

— *Viola*? intervine Simone din nava-cercetaș.

— *Să nu tragi!* spune Viola repede. *Să nu tragi!*

— *O să vă scoatem de acolo*, spune Simone.

— *NU!* se răstește Viola. *Nu vezi că ei nu s-au așteptat la asta?*

— Las-o să te scoată de-acolo, Viola! urlu eu. Nu-i sigur. *Știam* că n-ar fi trebuit să te las niciodată…

— *Ascultați-mă amândoi*, zice ea. *S-a oprit, nu vedeți…?*

Tace și în imaginea proiectată îl văd pe conducătorul spacșilor care se apropie din nou de ei, cu mâinile întinse în semn pașnic.

— *Spune că regretă*, zice Viola. *Spune că nu este ceea ce doreau ei…* Se oprește o secundă. *Vacarmul lui are mai multe imagini decât cuvinte, dar cred că spune că acela este nebun sau așa ceva*.

Simt o ușoară împunsătură, auzind asta. 1017 nebun. 1017 adus la nebunie.

Bineînțeles că așa era. Cine n-ar fi înnebunit după ce i s-a întâmplat?

Dar asta nu-nseamnă c-ar fi trebuit s-o atace pe Viola…

— *El spune că dorește continuarea convorbirilor de pace*, zice Viola, *și ah…*

În imaginea proiectată, conducătorul spacșilor o apucă de mână și-o ajută să se ridice. El le face semn spacșilor din semicerc, care se trag în lături, iar alți spacși apar cu niște fâșii înguste de lemn, care sunt împletite în scaune, câte unul pentru fiecare.

— Ce se-ntâmplă? întreb eu prin comunicator.

— *Cred că el…* Viola se oprește și semicercul se deschide din nou și apare alt spacs, cu brațele pline de fructe și pești, iar un spacs îl urmează cu o masă împletită din lemn. *Ne oferă mâncare*, spune Viola și-n același timp îl aud pe Bradley zicând pe fundal:

— *Mulțumim*.

— *Cred că s-au reluat convorbirile de pace*, spune Viola.

— Viola…

— *Nu, vorbesc serios, Todd. Câte șanse o să mai căpătăm*?

Clocotesc pentru o clipă, dar în vocea ei se simte un ton încăpățânat.

— Bine, dar să lași comunicatorul deschis, ai înțeles?

— *De acord*, spune Simone pe celălalt canal. *Și ai grijă să îi spui conducătorului lor cât de aproape au fost de a fi transformați instantaneu în vapori și pulbere*.

Urmează o pauză, după care, în imaginea proiectată, conducătorul spacșilor se îndreaptă în scaunul său.

— *Spune că știe asta*, zice Viola, *și că*…

Apoi auzim și noi, cuvintele răzbat până la noi, și este limba noastră, într-o voce care sună cam ca a noastră, însă care este alcătuită dintr-un milion de voci care spun exact același lucru.

Tărâmul regretă acțiunile Întoarcerii, spune ea.

Mă uit la Primar.

— Ce-nseamnă *asta*?

{Viola}

— Adevărul, spune Bradley, este că noi nu putem pleca. A fost o călătorie numai dus, lungă de decenii. Înaintașii noștri au considerat planeta asta ca fiind principala candidată pentru colonizare, iar sondele spațiale… își drege glasul, stingherit, deși în Vacarmul lui se poate vedea deja ce va spune… sondele spațiale nu au arătat semne de viață inteligentă aici, așa că…

Așa că Poiana nu poate pleca, spune Cerul și privește dincolo de noi la nava care plutește acolo. *Poiana nu poate pleca.*

— Scuze? spune Bradley. Cine nu poate pleca?

Însă Poiana are de răspuns la multe, zice Cerul și Vacarmul ne arată o imagine a celui care a alergat spre noi cu o sabie, cel cu banda pe braț, cel pe care-l știa Todd…

Iar înapoia ei există un sentiment, comunicat *direct* ca sentiment, în exteriorul limbajului, de fapt mai multe sentimente de tristețe teribilă, nu pentru noi, nu pentru întreruperea discuțiilor de pace, ci pentru cel care ne-a atacat, tristețe care sosește acum cu imagini ale genocidului spacșilor, imagini ale lui 1017 supraviețuind și găsind restul spacșilor, sentimente

despre cât de deformat este el, despre cât l-am deformat *noi*…

— Nu caut scuze pentru asta, îl întrerup eu, dar n-am făcut-o noi.

Cerul își oprește Vacarmul și mă privește. Și am impresia că toți spacșii de pe fața acestei planete mă privesc de asemenea.

Îmi aleg cuvintele cu grijă.

— Bradley și cu mine am venit recent aici, continui eu. Și dorim *foarte* mult să nu repetăm greșelile primilor coloniști.

Greșeli? spune Cerul, și Vacarmul lui se deschide iarăși, cu imagini din ceva ce nu poate fi decât primul Război cu spacșii…

Imagini înfățișând moartea la o scară pe care nici măcar nu mi-o închipuisem…

Imagini de spacși murind cu miile…

Imagini de atrocități comise de oameni…

Imagini de copii, prunci…

— Noi nu putem face nimic în privința celor ce s-au petrecut deja, rostesc eu încercând să-mi feresc privirea, însă Vacarmul lui este peste tot. *Putem* totuși să facem ceva pentru a împiedica să se mai repete.

— Începând cu un acord imediat de încetare a focului, adaugă Bradley părând șocat de duritatea imaginilor. Acesta este primul lucru în privința căruia am putea cădea de acord. Noi nu vă vom mai ataca și voi nu ne veți mai ataca.

Cerul se mulțumește să-și deschidă Vacarmul din nou, arătând un zid de apă, de zece ori mai înalt decât un om, năvălind prin albia în care stăm acum, nimicind totul în cale, când izbește în valea de dedesubt și șterge Noul Prentisstown de pe hartă.

Bradley oftează și deschide apoi propriul lui Vacarm, arătând rachete din navă care distrug dealul acesta și apoi mai multe rachete care cad de pe orbită, împotriva cărora spacșii nu pot spera să riposteze, care le distrug întreaga rasă într-un nor de foc.

Vacarmul Cerului capătă un sentiment de satisfacție, de parcă n-am fi făcut altceva decât să confirmăm ceea ce știa deja.

— Deci astea ne sunt pozițiile, rostesc eu tușind. Ce vom face acum în privința asta?

După o pauză mai lungă, Vacarmul Cerului se deschide din nou.

Și începem să discutăm.

[Todd]

— Vorbesc de ore întregi, spun eu uitându-mă la imaginea proiectată de la focul de tabără. De ce durează așa mult?

— Liniște, te rog, zice Primarul, încercând s-audă ce se discută prin intermediul comunicatorului meu. Este important să știm tot ce s-a discutat.

— Ce-i de discutat? întreb eu. Încetăm toți să mai luptăm și trăim în pace.

Primarul îmi aruncă o privire nemulțumită.

— În regulă, continui, însă Viola nu se simte bine. Nu poate să stea toată ziua-n frig.

Suntem acum în jurul focului, eu și Primarul, dar și domnul Tate și domnul O'Hare. Toți din oraș urmăresc de asemenea imaginea proiectată, deși atenția scade odată cu trecerea timpului, deoarece nu-i prea interesant să te uiți la niște persoane care vorbesc întruna de atâtea ore, indiferent cât de important ar fi. În cele din urmă, Wilf a spus că trebuia să se-ntoarcă la Jane și-a plecat înapoi pe deal cu căruța cu boi a Stăpânei Coyle.

— *Viola?* auzim noi prin comunicator.

Este Simone.

— *Da?* răspunde Viola.

— *Doar o actualizare privind combustibilul, scumpo*, zice Simone. *Acumulatoarele ne pot menține în aer în prima parte a serii, dar după aceea va trebui să începeți să vă gândiți să reveniți mâine*.

Apăs un buton de pe comunicatorul meu.

— Să n-o lași acolo, rostesc eu. Să n-o scapi din ochi.

În imaginea proiectată, văd că Bradley și conducătorul spacșilor par amândoi surprinși.

Cea care-mi răspunde este însă Stăpâna Coyle.

— *Nu-ți face griji, Todd*, spune ea. *Dacă va fi nevoie să consumăm complet combustibilul navei, ei*

vor înțelege cât de puternici și dedicați suntem.

Pentru un minut mă uit surprins spre Primar.

— Transmitem pentru cei de pe deal, așa-i, Stăpână? zice el, ridicând glasul pentru a fi auzit prin comunicator.

— *Vreți, vă rog, să tăceți toți?* spune Viola. *Dacă nu, o să opresc aparatul ăsta*.

Cuvintele îi declanșează alt acces de tuse și văd cât de palidă, slabă și *micuță* arată în imaginea proiectată. Cel mai mult mă doare cât de mică o văd, deși a fost dintotdeauna mai măruntă ca mine.

Eu însă mă gândesc la ea și-o simt ca și cum ar fi mare cât toată planeta.

— Să m-apelezi dac-ai nevoie de ceva, îi spun. Absolut de orice.

— *Bine*, zice ea.

Apoi se aude un piuit, urmat de tăcere.

Primarul se uită surprins la imaginea proiectată. Bradley și Viola vorbesc din nou cu conducătorul spacșilor, dar acum nu mai putem auzi absolut nimic. Viola a întrerupt complet transmisia audio.

— *Mulțumim foarte mult, Todd*, spune Stăpâna Coyle prin comunicator extrem de iritată.

— Nu pe *mine* m-a închis, îi răspund, ci pe voi, care-ncercați să interveniți.

— Pușt oaică idioată, îl aud pe domnul O'Hare murmurând din cealaltă parte a focului de tabără.

— Ce-ai spus? răcnesc eu și sar în picioare, trimițând fulgere din ochi.

Domnul O'Hare se ridică și el, răsuflând greoi, gata de-ncăierare.

— Acum nu mai putem auzi ce se-ntâmplă, nu-i așa? Ăsta-i rezultatul trimiterii unei fetișcane…

— Taci din gură! zic eu.

Nările i se dilată și pumnii i se încleștează.

— Și dacă nu vreau să tac, ce-ai de gând să faci, băiete?

Și-l zăresc pe Primar mișcându-se pentru a interveni…

Dar…

— Fă un pas înainte, spun eu…

Și glasul îmi este calm, Vacarmul îmi este ușor…

Eu sunt Cercul…

Și domnul O'Hare face un pas înainte fără șovăială…

Drept în focul de tabără.

Rămâne locului pentru o clipă, fără să observe nimic. După aceea scoate un țipăt de durere și sare-n sus, cu manșetele pantalonilor deja în flăcări, și-o ia la fugă pentru a găsi apă să le stingă și-i aud pe Primar și pe domnul Tate râzând și iar râzând.

— Ei bine, Todd, spune Primarul, asta a fost foarte impresionant.

Clipesc. Tremur din tot trupul.

L-aș fi putut răni foarte rău.

Aș fi putut s-o fac, doar gândind.

(și cumva mă simt *bine*…)

(taci din gură)

— Acum când este evident că avem timp la dispoziție cât continuă negocierile, spune Primarul continuând să râdă, ce-ai zice să încercăm să citim ceva ușor?

Și eu abia-mi recapăt răsuflarea, așa că-mi treb'e un minut întreg să-nțeleg la ce se referă.

{Viola}

— Nu, spune Bradley și clatină iarăși din cap, iar respirația lui este ca un vălătuc de aburi odată cu apusul soarelui. Nu putem începe prin pedepse. Felul cum vom începe va stabili tonul pentru tot ce va urma.

Închid ochii și mi-l reamintesc spunându-mi exact aceleași lucruri cu multă vreme în urmă. Și a avut dreptate. Am început cu un dezastru și de atunci au urmat numai dezastre.

Îmi cobor capul în mâini. Sunt foarte obosită. Știu că febra mi-a revenit, indiferent câte medicamente am fi adus cu noi, și tremur și tușesc, în ciuda faptului că spacșii au aprins un foc lângă noi când s-a făcut frig.

Ziua a mers totuși destul de bine, mai bine chiar decât ne-am așteptat. Am convenit în tot felul de privințe: încetare completă a focului de ambele părți pe durata discuțiilor, înființarea unui consiliu comun care să rezolve disputele, poate chiar începuturile

unui acord privind terenurile unde se pot stabili coloniștii.

Dar pe tot decursul zilei a existat un obstacol de nedepășit.

Crime, spune Cerul în limba noastră. *Crime este cuvântul în graiul Poienii. Crime împotriva Tărâmului.*

Am dedus că Tărâmul sunt ei și că Poiana suntem noi, iar *numele* nostru reprezintă o crimă pentru ei. Sunt însă mult mai specifici. Vor să le predăm pe Primar și pe principalii lui subalterni, care să fie pedepsiți pentru crimele comise împotriva unei părți din Tărâm pe care ei o numesc Povara.

— Dar și voi ați ucis oameni, spun eu. Ați ucis sute de oameni.

Poiana a început războiul acesta, zice el.

— Însă nici spacșii nu sunt nevinovați, spun eu. Au existat fărădelegi de ambele părți.

Și imediat imagini ale genocidului făcut de Primar apar în Vacarmul Cerului…

Inclusiv una cu Todd mergând printre mormane de leșuri spre 1017…

— NU! strig eu și Cerul se trage înapoi, surprins. El n-a avut *nimic* de-a face cu asta. Nu *știți*…

— Bine, bine, intervine iute Bradley și ridică mâinile. Se face târziu. Cred că am putea cădea de acord că a fost o primă zi foarte productivă. Uitați ce departe am ajuns. Stăm la aceeași masă, mâncăm aceleași mâncăruri și acționăm spre același țel.

Vacarmul Cerului se mai domolește puțin, dar simt din nou senzația aceea că ne privesc toți spacșii.

— Ne vom reîntâlni mâine, continuă Bradley. Noi vom discuta cu oamenii noștri, iar tu vei discuta cu poporul tău. Toți vom avea o perspectivă nouă.

Cerul rămâne gânditor un moment. *Poiana și Cerul vor rămâne aici în noaptea asta,* spune el. *Veți fi oaspeții noștri.*

— Poftim? rostesc eu alarmată. Nu, nu putem…

Însă mai mulți spacși au început deja să aducă trei corturi, așa că este limpede că amănuntul acesta a fost plănuit din capul locului.

Bradley își pune mâna pe brațul meu.

— Poate că ar trebui s-o facem, spune el cu glas scăzut. Poate că este o dovadă de încredere.

— Dar nava…

— Nava își poate lansa armele și de pe sol, spune el, ceva mai tare, pentru ca să poată fi auzit de Cer și din Vacarmul lui ne dăm seama că a fost auzit.

Mă uit în ochii lui Bradley, mă uit în Vacarmul lui și văd bunătatea și speranța care au existat dintotdeauna acolo, care nu i-au fost anulate de planeta aceasta sau de Vacarm, sau de război, sau de orice s-a întâmplat până acum. Mai mult pentru a-i păstra bunătatea aceea decât pentru că aș fi realmente de acord, încuviințez:

— Bine.

Corturile, realizate dintr-un material ce pare mușchi țesut foarte des, sunt ridicate în câteva clipe și Cerul ne adresează un lung și oficial salut de noapte bună, după care dispare în cortul său. Bradley și cu mine ne ridicăm și ne ducem la cai, care ne întâmpină cu nechezături calde.

— Pot zice că a mers destul de bine, comentez eu.

— S-ar putea ca atacul împotriva ta să fi acționat în favoarea noastră, zice Bradley. I-a făcut mai dispuși să dovedească înțelegere. Coboară glasul. Ai simțit și tu ca și cum am fi fost urmăriți de toți spacșii de pe planetă?

— Da, îi șoptesc. M-am gândit la asta toată ziua.

— Cred că Vacarmul lor este mai mult decât comunicare, rostește Bradley, iar șoaptele-i sunt pline de uimire. Cred că-i însăși esența lor. Cred că ei *sunt* vocea lor. Iar dacă am putea învăța s-o vorbim în felul cum o fac ei, dacă am putea cu adevărat învăța să *ne alăturăm* vocii lor…

Se oprește, iar Vacarmul lui vibrează și strălucește.

— Ce este? întreb eu.

— Ei bine, spune el, mă întreb dacă atunci n-am fi pe jumătate porniți pe calea de a deveni un popor unic.

[Todd]

În imaginea proiectată o privesc pe Viola cum doarme. I-am spus să nu rămână peste noapte acolo,

la fel i-au spus Simone și Stăpâna Coyle. Ea a rămas însă, iar nava-cercetaș s-a-ntors la căderea nopții. Ea a lăsat partea din față a cortului deschisă către foc și o pot zări înăuntru, tușind și foindu-se, iar inima mea se-ntinde din nou spre ea, se-ntinde și dorește să fie acolo.

Mă-ntreb la ce se gândește ea. Mă-ntreb dacă se gândește la mine. Mă-ntreb cât va dura toată chestia asta, astfel ca noi să putem începe să trăim vieți pașnice și s-o-nsănătoșim și eu să pot avea grijă de ea și s-o aud vorbindu-mi în carne și oase, nu doar prin intermediul unui comunicator, și ea să-mi poată citi iarăși jurnalul mamei.

Sau ca eu să i-l pot citi ei.

— Todd? spune Primarul. Sunt gata, dacă și tu ești.

Încuviințez din cap și intru-n cortul meu. Scot jurnalul mamei din raniță și-mi trec palmele peste coperta lui așa cum fac întotdeauna, peste locul unde pumnalul lui Aaron l-a spintecat în noaptea când mi-a salvat viața. Deschid paginile și privesc scrisul mamei mele, cuvintele pe care le-a scris cu mâna ei în zilele de după nașterea mea și înainte să fie ucisă în Războiul Spacșilor sau de Primar însuși, sau de minciuna sinuciderii despre care el încearcă să spună că-i adevărată și clocotesc nițel de furie împotriva lui, din nou, clocotesc de furie înaintea furnicarului de litere ce se revarsă peste pagini, dense și iuți, deja răzgândindu-mă să-l las să facă asta și…

Dragul meu fiu, citesc și cuvintele apar brusc pe pagină, la fel de clare ca orice altceva. *N-ai împlinit încă o lună şi viaţa îşi pregăteşte deja provocările pentru tine!*

Înghit un nod, inima îmi bate iute, gâtul mi se-ncordează, dar nu-mi desprind ochii de la pagină, fiin'că acolo este ea, acolo *este* ea…

Recolta de porumb s-a uscat, fiule. Este al doilea an la rând, iar asta-i o lovitură grea, pentru că porumbul hrăneşte oile lui Ben şi Cillian, iar oile lui Ben şi Cillian ne hrănesc pe noi *toţi…*

Pot simți *bâzâitul* slab, îl pot simți pe Primar înapoia mea în ușa cortului, punându-și învățătura în mintea mea, *împărțind-o* cu mine…

…și ca și cum asta n-ar fi îndeajuns de rău, fiule, predicatorul Aaron a început să-i învinuiască pe spacși, creaturile acelea micuțe și sfioase, care par mereu înfometate. Noi am auzit rapoarte din Haven despre problemele pe care le au și ei cu spacșii acolo, dar militarul nostru, David Prentiss, zice că ar trebui să-i respectăm, că n-ar trebui să căutăm țapi ispășitori pentru o simplă recoltă pierdută…

— Tu ai spus asta? întreb fără să-mi ridic ochii de pe pagină.

— Dacă așa a scris mama ta, răspunde el cu vocea încordată. Nu pot menține asta tot timpul, Todd. Îmi pare rău, dar efortul necesar…

— Numai o secundă, spun eu.

Te aud însă că te-ai trezit iarăși în camera de alături. Este ciudat că adesea chemarea ta de acolo mă oprește să vorbesc cu tine aici. Dar asta înseamnă că pot să vorbesc mereu cu tine, fiule, ce m-ar putea face mai fericită? Ca întotdeauna, micuțul meu bărbat puternic, ai…

Apoi cuvintele alunecă de pe pagină, ies din mintea mea, și eu icnesc în urma șocului și, cu toate că pot vedea ce urmează (*toată dragostea mea*, spune ea, spune să am toată dragostea ei), devine mai greu, mai dens și mai noduros, pădurea de cuvinte se închide în fața mea.

Mă-ntorc spre Primar. Are fruntea complet asudată și-mi dau seama că și eu sunt la fel.

(și o dată-n plus, în aer continuă să plutească *bâzâitul* acela slab…)

(dar nu mă deranjează, nu, nu…)

— Îmi pare rău, Todd, dar n-o pot face mult timp, zice el și zâmbește. Dar îmi îmbunătățesc permanent performanțele.

Nu spun nimic. Respirația îmi este grea, la fel ca pieptul, iar cuvintele mamei mi se prăbușesc prin minte ca o cascadă și ea *era* acolo, ea îmi vorbea, îmi vorbea *mie*, îmi spunea speranțele ei pentru mine, îmi spunea dragostea ei…

Înghit un nod.

Îl mai înghit o dată.

— Mulțumesc, spun în cele din urmă.

— Pentru puțin, zice Primarul păstrându-și glasul scăzut. Pentru puțin.

Și-mi dau seama, când stăm aici, în cortul meu, cât de înalt am devenit…

Pot să-l privesc în ochi aproape de la aceeași înălțime…

Și văd din nou bărbatul din fața mea…

(un *bâzâit* foarte slab, aproape plăcut…)

Nu monstrul.

El tușește.

— Știi, Todd, aș putea…

— Domnule Președinte? auzim noi.

Primarul iese din cortul meu și-l urmez iute, în cazul în care s-a-ntâmplat ceva.

— Este timpul, zice domnul Tate stând acolo în poziție de drepți.

Mă uit la imaginea proiectată, dar nu s-a schimbat nimic. Viola continuă să doarmă în cortul ei, totul este ca mai devreme.

— Timpul pentru ce? întreb eu.

— Timpul, răspunde Primarul îndreptându-și spinarea, să câștigăm disputa.

— Poftim? fac eu. Ce vrei să spui, *să câștigăm disputa*? Dacă Viola e-n pericol…

— Da, Todd, este în pericol, zice el zâmbind. Însă eu o voi salva.

{Viola}

— Viola, aud și deschid ochii și mă întreb pentru o clipă unde mă aflu.

Lumina unui foc vine de dincolo de tălpile mele, încălzindu-mă minunat, iar eu sunt întinsă pe un pat ce pare făcut din talaș țesut laolaltă, dar pe care îmi este imposibil să-l descriu cât de moale este…

— Viola, șoptește Bradley din nou. Se-ntâmplă ceva.

Mă ridic prea repede în capul oaselor și simt că amețesc. Trebuie să mă aplec în față, cu ochii închiși, ca să-mi trag răsuflarea.

— Cerul a plecat acum vreo zece minute, șoptește el, și încă nu s-a întors.

— Poate că s-a dus la toaletă, spun eu, simțind că începe să-mi pulseze capul. Presupun că și ei obișnuiesc *asta*.

Din cauza flăcărilor, nu distingem prea bine semicercul de spacși dinapoia focului și știm doar că majoritatea s-au culcat deja. Îmi strâng mai tare păturile în jurul corpului. Par făcute din licheni, similari cu cei pe care-i cresc pe ei înșiși în loc de haine, dar din apropiere sunt altfel decât mă așteptasem, mai asemănători cu o țesătură, mai grei și foarte călduroși.

— Nu-i doar atât, spune Bradley. Am văzut ceva în Vacarmul lor. Doar o imagine. Fugitivă și rapidă, totuși clară.

— Ce anume?

— Un grup de spacși, zice el, înarmați până-n dinți, care se furișează în oraș.

— Bradley, spun eu, Vacarmul nu funcționează de fapt așa. El este alcătuit din visuri, amintiri, dorințe și lucruri reale, alături de altele false. Ai nevoie de mult antrenament ca să-ți dai seama ce s-ar *putea* să fie adevărat și nu ceva ce respectivul *dorește* să fie adevărat. În principal este doar haos.

El nu spune nimic, dar imaginea pe care a văzut-o se repetă în propriul lui Vacarm. Este așa cum a spus. Imaginea iese în lume, peste semicerc, spre spacși.

— Sunt sigură că nu-i nimic, spun eu. A fost unul care ne-a atacat, da? Poate că n-a fost singurul care n-a votat pentru pace…

Piuitul puternic al comunicatorului meu ne face pe amândoi să tresărim. Bâjbâi după el, pe sub pătură.

— *Viola!* strigă Todd când răspund. *Ești în pericol! Treb'e să pleci de-acolo!*

[Todd]

Primarul îmi azvârle comunicatorul din mână.

— Procedând în felul ăsta, o pui într-un pericol și mai mare, rostește el în timp ce mă aplec să-l caut.

Nu pare să se fi spart, dar s-a-nchis și-apăs deja butoanele ca să restabilesc legătura cu ea.

— Nu glumesc, continuă el cu glas îndeajuns de puternic ca să mă facă să m-opresc și să mă uit la el.

Dacă ei capătă vreun indiciu despre ce se întâmplă, atunci nu pot garanta siguranța Violei.

— Spune-mi atunci ce se-ntâmplă, rostesc eu. Dacă ea este-n pericol…

— Da, este, zice Primarul. Toți suntem în pericol. Dar dacă ai încredere în mine, îi pot salva pe toți. Se întoarce către domnul Tate, care continuă să se-nvârtă în preajmă. Totul este pregătit, căpitane?

— Da, domnule Președinte, spune domnul Tate.

— Pregătit pentru ce? întreb, privind de la unul la celălalt.

— Ei bine, *asta*, zice Primarul întorcându-se către mine, este partea interesantă.

Comunicatorul piuie, reînviindu-mi în mână.

— *Todd?* aud eu. *Todd, ești acolo?*

— Ai încredere în mine, Todd? spune Primarul.

— Spune-mi ce se-ntâmplă, zic eu.

Dar el se mulțumește să repete:

— Ai încredere în mine?

— *Todd?* spune Viola.

{Viola}

— *Viola?* aud, în sfârșit, din nou.

— Todd, ce se întâmplă? spun eu, uitându-mă îngrijorată la Bradley. Ce vrei să spui că suntem în pericol?

— *Doar*…, apoi tăcere. *Așteaptă un minut*.

După care închide.

— Mă duc să iau caii, spune Bradley.

— Stai așa, zic eu. A zis să așteptăm.

— Dar a zis și că suntem în pericol, spune Bradley. Iar dacă ce am văzut eu este adevărat…

— Cât de departe crezi că am ajunge, dacă ei ar dori să ne facă rău?

Acum vedem câteva chipuri care ne privesc din semicercul spacșilor, pâlpâind în lumina flăcărilor. Nu *se simte* nimic amenințător, însă eu strâng puternic comunicatorul, sperând că Todd știe ce face.

— Și dacă ăsta a fost planul lor de la bun început? spune Bradley menținându-și glasul scăzut. Să ne aducă la negocieri, după care să ne ofere o demonstrație de ce sunt capabili să facă?

— N-am simțit dinspre Cer că am fi în vreun pericol, răspund eu. Nicio clipă. Și de ce ar fi vrut să procedeze așa? De ce ar fi riscat?

— Ca să aibă mai multă forță în negocieri.

Mă opresc când îmi dau seama la ce se referă el.

— Pedepsele.

Bradley încuviințează din cap.

— Poate că s-au dus după Președinte.

Mă ridic în picioare, amintindu-mi imaginile genocidului arătate de Cer.

— Ceea ce înseamnă că vor ajunge la Todd.

[Todd]

— Fă pregătirile finale, căpitane.

— Da, domnule Președinte, salută domnul Tate.

— Și trezește-l pe căpitanul O'Hare, te rog.

Domnul Tate zâmbește.

— Da, domnule Președinte, repetă el și se îndepărtează.

— Spune-mi ce se-ntâmplă, zic eu, fiin'că dacă nu-mi spui, o să mă duc eu însumi acolo, s-o cobor de pe deal. Deocamdată am încredere-n tine, dar asta nu va dura…

— Am totul sub control, Todd, spune Primarul. Vei fi încântat când vei afla în ce măsură.

— Cum „sub control"? întreb eu. Cum poți să știi ceva despre ce se-ntâmplă?

— Haide s-o formulez altfel, zice el și ochii îi scânteiază. Spacsul pe care l-am capturat ne-a spus mai multe decât a crezut.

— Ce? întreb eu. Ce ne-a spus?

Primarul surâde, ca și cum nu i-ar veni cu adevărat să creadă.

— Ei vin să ne captureze, Todd, rostește el și glasul îi sună amuzat. Ei vin să ne captureze pe mine și pe tine.

{Viola}

— *După ce anume ar trebui să ne uităm?* întreabă Simone din nava care staționează pe deal.

— După orice lucruri neobișnuite ar arăta sondele. Bradley crede că a văzut în Vacarmul lor un grup de

atac.

— *Este o demonstrație de forță*, spune Stăpâna Coyle. *Încearcă să arate că tot ei au superioritatea*.

— Noi credem că ar putea să încerce să-l captureze pe Primar, rostesc eu. Ne-au cerut în mod repetat să-l predăm lor, ca să-l pedepsească pentru crimele lui.

— *Și ce ar fi rău în asta?* întreabă Stăpâna Coyle.

— Dacă ei se duc după Președinte, zice Bradley și mă privește în ochi, Todd va fi imediat lângă el.

— *Ah*, spune Stăpâna Coyle. *Asta ridică probleme pentru toți, nu?*

— Nu știm nimic în mod cert, zic eu. S-ar putea să fie doar o neînțelegere. Vacarmul lor nu-i ca al nostru, ci…

— *Stai așa*, spune Simone. *Văd ceva*.

Privesc de pe deal și văd o sondă zburând către sudul orașului. Din Vacarmul spacșilor dinapoia mea pot auzi că o văd și ei.

— Simone?

— *Lumini*, anunță ea. *Ceva în marș.*

[Todd]

— Domnule Președinte! rostește domnul O'Hare, umflat la față, fiin'că abia s-a trezit. În sudul orașului au fost observate lumini! Spacșii au pornit spre noi!

— Serios? rostește Primarul, prefăcându-se surprins. Atunci ar fi bine să trimiți niște soldați împotriva inamicului, nu, căpitane?

— Am ordonat deja câtorva plutoane să se pregătească de marș, spune domnul O'Hare, părând încântat și rânjind spre mine.

— Excelent, încuviințează Primarul. Aștept cu nerăbdare raportul tău.

— Da, domnule Președinte!

Domnul O'Hare salută și se îndepărtează grăbit pentru a-și întâlni plutoanele, gata să le conducă în bătălie.

Mă-ncrunt. Ceva nu-i în regulă.

Glasul Violei se aude din comunicator.

— *Todd! Simone spune că vede lumini pe drumul sudic! Vin spacșii!*

— Da, rostesc eu continuând să-l privesc pe Primar. Primarul a trimis soldați împotriva lor. Tu ești bine?

— *Pe noi nu ne-a deranjat niciun spacs, dar de o vreme nu le-am mai văzut conducătorul*. Ea își coboară glasul. *Simone pregăteşte nava pentru decolare, dar și armele*. Aud cum dezamăgirea i se strecoară în voce. *Se pare că nu vom avea totuși parte de pace*.

Sunt pe punctul de a-i replica, însă îl aud pe Primar vorbindu-i domnului Tate, care așteptase răbdător:

— *Acum*, căpitane.

Domnul Tate ridică o torță arzătoare din focul de tabără.

— Acum… ce? întreb eu.

Domnul Tate ridică torța mult deasupra capului.

— Acum… *ce*?

Și lumea se despică în două.

{Viola}

BUUUM!

O explozie răsună peste vale, reverberând din nou și din nou, huruind ca tunetul. Bradley mă ajută să mă ridic în picioare și ne uităm în depărtare. Sateliții planetei sunt aşchii subțiri pe cerul nopții și este greu de văzut altceva decât focurile de tabără din oraș.

— Ce s-a-ntâmplat? întreabă Bradley. Ce *a fost* asta?

Aud un val de Vacarm și mă uit înapoia noastră. Semicercul de spacși este complet treaz acum și se scoală în picioare, apropiindu-se de noi, înaintând spre marginea dealului, pentru a privi în vale…

Unde vedem cum se înalță fum.

— Dar…, începe Bradley să spună…

Cerul năvălește prin linia de spacși dindărătul nostru. Îl auzim înainte de a-l vedea, pentru că Vacarmul lui este o avalanșă de sunete și imagini și…

Și surprindere…

El este *surprins*…

Se repede pe lângă noi spre marginea dealului și privește în orașul de jos…

— *Viola?* o aud pe Simone din comunicator.

— Tu ai făcut asta? o întreb.

— *Nu, noi nu eram încă pregătiți…*

— *Cine a tras atunci?* intervine Stăpâna Coyle.

— Și unde? zice Bradley.

Pentru că fumul nu vine dinspre sud, unde chiar și acum putem vedea lumini printre copaci și altă serie de lumini ce ies din oraș pentru a le întâmpina.

Fumul și explozia au venit din nordul râului, de pe coasta dealului de deasupra livezilor abandonate.

Și apoi urmează altă explozie.

[Todd]

BUUUM!

A doua este la fel de răsunătoare ca prima și luminează noaptea la nord și la vest de oraș, iar soldații ies din corturi la auzul ei și se holbează la fumul care a început să se ridice.

— Cred că încă una ar trebui să rezolve situația, căpitane, zice Primarul.

Domnul Tate încuviințează și ridică iarăși torța. Acum văd că în clopotnița șubredă a catedralei se află un soldat care și-a aprins torța când domnul Tate a ridicat-o pe a lui, transmițând mesajul la cei de pe malul râului…

Cei aflați la comanda artileriei pe care Primarul continuă s-o conducă…

Artilerie care n-a mai fost folosită de când am beneficiat de o navă-cercetaș care să ne protejeze, cu arme mai mari și mai bune…

Dar care continuă să funcționeze perfect, cum să nu…

BUUUM!

Ridic din nou comunicatorul, din care se aud o mulțime de glasuri subțiri și îndepărtate, inclusiv al Violei, care-ncearcă să înțeleagă ce s-a-ntâmplat…

— Este Primarul, rostesc eu în aparat.

— *Unde trage?* întreabă ea. *Acela nu este locul de unde vin luminile…*

Și apoi comunicatorul îmi este smuls din mână de Primar, pe chipul căruia se lățește triumful, care se întrevede strălucitor în lumina focurilor…

— Da, însă acolo sunt spacșii *de fapt*, dragă fată, zice el răsucindu-se pentru a nu-mi îngădui să recuperez aparatul. De ce nu-l întrebi pe prietenul tău, Cerul? El îți va spune.

Și-i iau comunicatorul în cele din urmă, dar zâmbetul de pe fața lui este atât de descurajator, încât abia îl pot privi.

Zâmbește de parc-ar fi câștigat ceva. De parc-ar fi câștigat trofeul suprem.

{Viola}

— *Ce vrea să spună?* întreabă Stăpâna Coyle, panicată, prin comunicator. *Viola, ce vrea să spună?*

Cerul se întoarce acum spre noi și Vacarmul i se învolburează atât de rapid cu imagini și sentimente, încât este imposibil să descifrez ceva.

Însă nu pare deloc încântat.

— *Am adus sondele în locul unde a tras Preşedintele*, anunță glasul Simonei. *Oh, Dumnezeule!*

— Dă-mi puțin, spune Bradley și-mi ia comunicatorul din mână.

Apasă în câteva locuri și, brusc, aparatul proiectează o imagine tridimensională similară celor transmise ieri în oraș și pe dealul îndepărtat, dar mult mai mică și plutind în aer deasupra comunicatorului meu…

Corpuri.

Corpuri de spacși. Care poartă asupra lor toate armele pe care Bradley le-a întrevăzut fugar în Vacarm. Zeci de corpuri, care ar fi fost îndeajuns să abată tot felul de nenorociri asupra orașului…

Îndeajuns ca să-i captureze pe Todd și pe Primar, să-i *ucidă* pe amândoi dacă nu i-ar fi putut captura…

Și nicăieri nu se zărește nicio lumină.

— Dacă trupurile astea sunt în dealurile nordice, întreb eu, ce sunt atunci luminile din sud?

[Todd]

— Nimic! strigă domnul O'Hare, apărând în goana mare în tabără. Acolo nu există nimic! Câteva torțe înfipte în pământ și lăsate să ardă, dar nimic altceva!

— Da, căpitane, încuviințează Primarul, știu.

Domnul O'Hare se oprește brusc.

— *Știai?*

— Bineînțeles. Primarul se răsucește către mine. Todd, pot să folosesc din nou comunicatorul, te rog?

Întinde mâna. Nu i-l dau.

— Am promis s-o salvez pe Viola, da? continuă el. Ce crezi că i s-ar fi întâmplat ei, dacă spacșilor li s-ar fi îngăduit să-și obțină mica victorie din noaptea asta? Ce crezi că ni s-ar fi întâmplat *nouă*?

— De unde știai că vor ataca? întreb eu. De unde ai știut că era un șiretlic?

— Întrebi cum am făcut ca să-i salvez pe toți? Te mai întreb o dată, Todd. Ai încredere în mine?

Primarul este tot cu mâna întinsă.

Îi privesc chipul, chipul lui în care nu poți avea deloc încredere, chipul lui care nu poate fi mântuit.

(și aud *bâzâitul*, doar încetișor…)

(și, da, *știu*…)

(știu că el este-n mintea mea…)

(nu sunt prost…)

(totuși, el ne-a salvat…)

(și el mi-a dat cuvintele mamei…)

Îi întind comunicatorul.

{Viola}

Vacarmul Cerului se învolburează ca o furtună. Toți am văzut în imaginea proiectată ce s-a întâmplat. Toți putem auzi ovațiile soldaților din oraș. Toți putem simți huruitul îndepărtat al navei care decolează și traversează din nou valea.

Mă întreb ce se va întâmpla cu mine și cu Bradley. Mă întreb dacă va dura mult.

Bradley continuă totuși să pledeze.

— Ne-ai atacat, zice el. Noi am venit aici cu bună credință, iar tu…

Comunicatorul piuie, mult mai sonor ca de obicei.

— *Bradley, cred că este timpul să-mi fie auzit glasul*.

Este din nou Primarul, iar fața lui, mare și surâzând încântată, apare în imaginea proiectată de aparat. Ba chiar s-a întors, astfel încât pare că stă cu fața spre Cer.

Ca și cum l-ar privi în ochi.

— *Credeai că ai aflat ceva, așa-i?* întreabă el. *Credeai că soldatul tău capturat a privit în mine și a văzut că pot citi Vacarmul la fel de adânc ca tine? De aceea ți-ai spus, iată ceva ce aș putea folosi*.

— *Cum face asta?* o auzim pe Stăpâna Coyle pe un canal exclusiv audio. *Emisia asta ajunge și pe deal…*

— *De aceea l-ai trimis înapoi ca mesager de pace*, continuă Primarul de parcă n-ar fi auzit-o, *și l-ai pus să-mi arate doar atât cât să mă faci să cred că am descoperit planul tău de a ne ataca din sud. Dar înapoia planului acela exista un altul, așa-i? Ascuns mult prea adânc pentru ca oricine din…* face o pauză dramatică… Poiană *să-l poată citi*.

Vacarmul Cerului izbucnește în vâlvătăi.

— *Luați-i comunicatorul!* strigă glasul Stăpânei Coyle. *Opriți-l!*

— *Nu ai ținut seama însă de capacitățile mele*, zice Primarul. *N-ai ținut seama de faptul că eu pot citi mai adânc decât oricare spacs, suficient de adânc pentru a vedea* adevăratul *plan*.

Fața Cerului este inexpresivă, dar Vacarmul lui este sonor, deschis și clocotind de furie.

Clocotind de știința că vorbele Primarului sunt adevărate.

— *Am privit în ochii mesagerului tău*, spune Primarul, *în ochii* tăi*, și am citit totul. Am auzit vocea* vorbind *și v-am văzut venind*. Apropie comunicatorul, astfel încât chipul îi este uriaș în imaginea proiectată. *Așa că ține minte asta și ține-o minte bine. Dacă se va ajunge la bătălie între noi, victoria va fi a* mea.

După care dispare. Fața și imaginea pier atât de rapid, încât Cerul ne privește acum pe noi. Auzim motoarele navei, dar ea se găsește la jumătate de vale depărtare. Spacșii de aici sunt înarmați, însă asta nu prea contează, întrucât Cerul însuși ne-ar putea ucide pe mine și pe Bradley, dacă ar vrea.

Însă Cerul rămâne neclintit și Vacarmul lui se rotește și se învolburează întunecat, din nou ca și cum toți ochii spacșilor ar fi în el, privindu-ne și analizând ce s-a întâmplat…

Și hotărându-și următoarea mișcare.

Apoi face un pas înainte.

Fără să vreau, mă retrag și mă izbesc de Bradley, care-și pune o mână pe umărul meu.

Așa să fie, spune Cerul.

Apoi rostește, *Pace.*

[Todd]

Pace, auzim chiar din Vacarmul conducătorului spacșilor, bubuind peste piață, la fel cum bubuise glasul Primarului, cu chipul acoperind întreaga imagine proiectată…

Iar ovațiile din jurul nostru răsună la fel de puternic ca-ntreaga planetă.

— Cum ai făcut asta? întreb eu, privind comunicatorul.

— Uneori mai dormi și tu, Todd, răspunde el. Mă poți învinovăți, dacă mă interesează noile tehnologii?

— Felicitări, zice domnul Tate strângându-i mâna. Asta i-a-nvățat minte.

— Mulțumesc, căpitane, spune Primarul.

Se întoarce către domnul O'Hare, care pare mult mai furios fiin'că a fost trimis s-alerge în zadar.

— Ai făcut o treabă foarte bună, zice Primarul. Trebuia să părem convingători. De aceea nu ți-am putut spune adevărul.

— Bineînțeles, spune domnul O'Hare, însă tonul lui nu-i nici pe departe mulțumit.

Apoi soldații se-nghesuie, fiin'că toți doresc să strângă mâna Primarului și toți îi spun c-a fost mai isteț decât spacșii, toți spun că Primarul a câștigat pacea, c-a făcut-o fără ajutorul navei-cercetaș, că i-a-nvățat el minte.

Și Primarul îi ascultă pe toți și pe fiecare-n parte, acceptându-le toate cuvintele.

Toate cuvintele de laudă pentru victoria lui.

Și pentru o secundă, doar pentru o secundă…

Mă simt ușor mândru.

Îmi ridic pumnalul

Îmi ridic pumnalul, pe care l-am furat din colibele pentru gătit, venind pe drum încoace, de fapt un cuțit de măcelărie folosit pentru porționarea vânatului, lung și greu, ascuțit și brutal.

Îl ridic deasupra Sursei.

Aș fi putut face pacea imposibilă, aș fi putut face ca războiul acesta să nu se mai termine niciodată, aș fi putut smulge viața și inima din Pumnal…

Dar n-am făcut-o.

Am văzut banda ei.

Am văzut durerea evidentă chiar și în una dintre cele fără voce din Poiană.

Și ea fusese însemnată, la fel cum ei însemnaseră Povara, cu ceea ce părea să aibă același efect.

Și mi-am amintit durerea benzii, durerea nu numai din braț, ci și din felul în care banda mă încercuia *pe mine,* din felul în care îmi răpea făptura și o micșora, astfel că tot ce vedea Poiana era banda de pe brațul meu, nu făptura mea, nu chipul meu, nu vocea mea care fusese de asemenea luată…

Luată pentru a ne face la fel precum cele fără voce din Poiană.

Și n-am putut s-o ucid.

Ea era ca mine. Era însemnată cu bandă ca mine.

Apoi animalul și-a ridicat picioarele dinapoi și m-a lovit, aruncându-mă la pământ, probabil rupându-mi câteva oase din piept, oase care dor și acum, ceea ce nu l-a oprit pe Cer să mă înșface și să mă zvârle în brațele Tărâmului, arătând, *Dacă nu vorbești cu Tărâmul, este pentru că* ***tu*** *ai ales asta.*

Și am înțeles. Eram exilat în mod oficial. Întoarcerea nu avea să se mai întoarcă.

Cei din tărâm m-au luat din locul păcii și m-au dus în adâncul taberei, apoi m-au îmbrâncit să-mi văd de drum.

Eu însă nu aveam să plec fără promisiunea finală a Cerului.

Am furat un cuțit și am venit aici…

Unde mă pregătesc să ucid Sursa.

Ridic ochii când vestea încercării Cerului de a ataca în secret Poiana fulgeră prin Capătul Potecilor. Așadar *acela* era planul lui, cel care avea să arate Poienii ce inamic puternic eram noi, cum puteam să pătrundem în fortăreața lor în timpul convorbirilor de pace și să capturăm acei inamici pe care-i doream pentru a le aplica justiția meritată. Pacea care avea să rezulte după aceea, dacă avea să mai rezulte ceva, urma să fie cea dictată de *noi*.

De aceea îmi ceruse să am încredere în el.

Dar dăduse greș. Recunoscuse înfrângerea. Ceruse pace. Și Tărâmul va tremura sub Poiană, iar pacea nu va fi o pace de putere pentru Tărâm, ci va fi o pace de slăbiciune…

Și mă ridic deasupra Sursei cu pumnalul. Mă ridic, pregătit pentru răzbunarea care mi-a fost refuzată atâta timp.

Mă ridic pregătit să-l ucid.

Știam că aici vei veni, arată Cerul pătrunzând după mine în Capătul Potecilor.

Nu trebuie să închei o pace? arăt eu, fără să mă clintesc din locul unde mă aflu. *Nu trebuie să trădezi un Tărâm?*

Tu nu trebuie să ucizi un om? arată el.

Mi-ai promis asta, arăt eu. *Ai promis că va fi al meu și că voi putea face cu el orice doresc. Așa că voi face asta și apoi voi pleca.*

Și atunci Întoarcerea va fi pierdut pentru noi, arată Cerul. *Va fi pierdut pentru sine.*

Mă uit la el și-mi arăt banda cu vârful pumnalului. *Am fost pierdut pentru mine când mi-au pus asta. Am fost pierdut pentru mine când i-au ucis pe toți din Povară. Am fost pierdut când* ***Cerul*** *a refuzat să-mi răzbune viața.*

Atunci, ia-o acum, arată Cerul. *Eu nu te voi opri.*

Privesc în el, în vocea lui, în *eșecul* lui.

Și văd, aici în Capătul Potecilor unde trăiesc secretele, văd că există un eșec chiar mai mare decât acela.

Voiai să-mi fi dat ***Pumnalul****,* mă minunez eu. *Asta era surpriza ta. Mi-ai fi dat* ***Pumnalul****.*

Vocea începe să-mi ardă, când înțeleg. Aș fi putut avea Pumnalul, l-aș fi putut avea pe Pumnal însuși…

Dar ai dat greș și în privința aceea, arăt eu furios.

Așa că te vei răzbuna pe Sursă. Și îți repet, nu te voi opri.

Nu, aproape că scuip spre el. *Nu,* ***nu*** *mă vei opri.*

Și revin spre Sursă…

Și ridic pumnalul…

El zace acolo, cu glasul bolborosindu-i în felul viselor. Și-a destăinuit toate secretele aici, în Capătul Potecilor, zăcând săptămâni și luni, deschis și util, revenind din pragul tăcerii, afundat în vocea Tărâmului.

Sursa. Tatăl Pumnalului.

Cum va plânge Pumnalul când va auzi. Cum se va tângui și va boci și se va învinui și mă va urî, fiindcă i-am răpit pe cineva drag…

(Și simt vocea Cerului înapoia mea arătându-mi-l pe părtașul meu, dar de ce acum…?)

Mă voi răzbuna…

Îl voi face pe Pumnal să sufere așa cum sufăr eu…

O voi…

O voi face *acum…*

Și…

Și…

Și încep să urlu…

Ridicând prin vocea mea și în toată lumea un urlet al întregului meu sine, întreaga mea voce, toate sentimentele și cicatricele mele, toate rănile și durerile mele, un urlet al amintirilor și pierderilor mele, un urlet pentru părtașul meu…

Un urlet pentru mine…

Un urlet pentru slăbiciunea mea…

Pentru că…

N-o pot face…

N-o pot face…

Sunt la fel de rău ca Pumnalul însuși.

N-o pot face.

Mă prăbușesc la pământ, cu urletul reverberând prin Capătul Potecilor, reverberând în vocea Cerului, reverberând din câte știu prin Tărâmul din exterior și înapoi prin pustietatea care s-a deschis în mine, o pustietate îndeajuns de mare ca să mă înghită cu totul…

Apoi simt vocea Cerului asupra mea, blândă…

Îl simt prinzându-mă de sub brațe, ridicându-mă în picioare…

Simt căldură în jurul meu. Simt înțelegere.

Simt iubire.

Mă scutur de el și mă îndepărtez un pas. *Tu știai,* îi arăt.

Cerul n-a ştiut, arată el. *Dar Cerul a sperat.*

Ai făcut asta pentru ca să mă torturezi cu propriul meu eșec.

Nu este eşec, arată el. *Este succes.*

Ridic ochii. *Succes?*

Pentru că acum întoarcerea ta este completă, arată el. *Acum numele tău este adevărat exact în clipa când devine o minciună. Te-ai întors în Tărâm şi nu mai eşti Întoarcerea.*

Mă uit la el, neîncrezător. *Ce vrei să spui?*

Doar Poiana ucide din ură şi poartă războaie din motive personale. Dacă tu ai fi făcut asta, ai fi devenit unul dintre ei. Şi nu te-ai mai fi întors niciodată printre cei din Tărâm.

Tu i-ai ucis pe oamenii din Poiană, arăt eu. *Tu i-ai ucis cu sutele.*

Numai când erau în joc viețile Tărâmului.

Dar ai fost de acord cu pacea lor.

Eu vreau ce este cel mai bun pentru Tărâm, arată el. Asta este ce trebuie să dorească Cerul ***întotdeauna****. Când Poiana ne-a ucis, am luptat împotriva lor, pentru că asta era cel mai bine pentru Tărâm. Când Poiana a dorit pace, le-am oferit pace, pentru că asta era cel mai bine pentru Tărâm.*

I-ai atacat în noaptea asta, arăt eu.

Ca să-ți aduc Pumnalul și să-l aduc pe conducătorul lor înaintea justiției pentru crimele lui împotriva Poverii. Toate astea sunt de asemenea în interesul Tărâmului.

Mă uit la el și gândesc. *S-ar putea totuşi ca Poiana să renunțe la conducător. Le-am văzut neînțelegerile. S-ar putea chiar să ți-l predea pentru crimele lui.*

Cerul se întreabă ce vreau. *Posibil.*

Dar nu și pe Pumnal, arăt eu. *Pentru el ar fi luptat. Dacă l-ai fi adus aici…*

Tu nu l-ai fi ucis. Tocmai ai dovedit asta.

*Dar aş fi **putut** s-o fac. Și atunci războiul nu s-ar mai fi terminat. De ce ai riscat așa mult pentru mine? De ce ai riscat **totul** pentru mine?*

Deoarece cruțarea Pumnalului ar fi dovedit Poienii mila noastră. Ar fi dovedit că noi am putea alege să nu ucidem, chiar dacă am fi avut motive s-o facem. Ar fi fost un gest puternic.

Îl privesc cu atenție. *Însă tu nu **știi** ce aş fi făcut eu.*

Cerul se uită la Sursă, care continuă să doarmă, care continuă să trăiască. *Am crezut că n-o vei face.*

De ce? arăt eu, insistent. *De ce este atât de important ce fac eu?*

Pentru că, arată el, *este o cunoaştere de care vei avea nevoie când vei fi Cer.*

Ce ai spus? arăt eu după un moment prelung și apăsător.

Dar el se mișcă acum, se apropie de Sursă, își pune palmele peste urechile sale și coboară ochii spre fața sa.

Când voi fi Cer? arăt eu răsunător. *Ce vrei să spui?*

Cred că Sursa și-a încheiat rolul. Mă privește și în glas simt un licăr jucăuș. *Cred că a sosit momentul să-l trezim.*

*Dar **tu** ești Cerul, mă bâlbâi. Unde pleci? Eşti bolnav?*

Nu, arată el privind iarăși Sursa. *Dar voi pleca într-o bună zi.*

Gura îmi rămâne căscată. *Și când vei pleca….*

Trezește-te, arată Cerul și-și trimite vocea adânc în Sursă, ca o piatră scăpată în apă…

Aşteaptă! arăt eu…

Dar ochii Sursei încep deja să clipească, deschizându-se, și el răsuflă zgomotos. Glasul i se iuțește și se iuțește din nou, luminându-se de trezire, și clipește iarăși, uitându-se la mine și la Cer cu surprindere…

Dar nu cu teamă.

Dă să se scoale în capul oaselor și la început cade din cauza slăbiciunii, însă Cerul îl ajută să se ridice în coate, și el ne privește din nou. Duce o mână la rana din piept și glasul lui cântă o amintire buimăcită și ne privește iarăși.

Am avut un vis tare ciudat, arată el.

Și cu toate că ne-o arată în graiul Poienii.

O arată în vocea perfectă, inconfundabilă a Tărâmului.

VIAȚA ÎN TIMP DE PACE

Zile de glorie

{Viola}

— Ascultă-i, spune Bradley, deoarece chiar din depărtare **MUGETUL** orașului este îndeajuns de puternic pentru a-l sili să ridice glasul. În sfârșit, ovaționează ceva *bun*.

— Crezi că va ninge? întreb eu, ridicând ochii de la șaua lui Ghindă spre norii ce au acoperit cerul, o imagine rară în iarna friguroasă și senină de până acum. N-am văzut niciodată zăpadă.

Bradley surâde.

— Nici eu.

Iar Vacarmul lui surâde, de asemenea, față de întrebarea mea lipsită de orice legătură cu discuția noastră.

— Îmi cer scuze, îi zic. Febra.

— Aproape că am ajuns, spune el. O să stai la căldură și confort.

Coborâm de pe dealul cu fostul drum în zigzag și ne îndreptăm spre drumul care duce în piața orașului.

Revenim în dimineața de după atacul artileriei de azi-noapte.

În dimineața de după asigurarea păcii. De data aceasta, o pace reală.

Am reușit. Chiar dacă pacea a fost decisă de acțiunea Primarului — ceva ce Stăpânei Coyle nu-i va plăcea deloc —, noi am încheiat-o cu adevărat. După două zile se va ține prima întrunire a unui consiliu format din oameni și spacși, care va pune la punct detaliile. Deocamdată, consiliul este alcătuit din mine, Bradley, Simone, Todd, Primarul și Stăpâna Coyle, iar noi șase va trebui să conlucrăm, cumva, pentru a crea o lume nouă alături de spacși.

Un obiectiv care este posibil să ne facă să *conlucrăm*.

Aș vrea totuși să mă simt ceva mai bine. Pacea este aici, pacea adevărată, tot ce am dorit, însă capul îmi

pulsează atât de tare și tușesc atât de rău…

— Viola? întreabă Bradley, cu îngrijorare în glas.

Și apoi îl văd pe Todd venind în fugă pe drum pentru a ne ieși în cale, iar temperatura îmi este atât de mare, încât am impresia că el călărește pe un val de ovații și lumea strălucește orbitor pentru o secundă și trebuie să închid ochii, iar Todd este lângă mine și ridică brațele…

— Nu te pot auzi, spun eu.

Și cad de pe șaua lui Ghindă, în brațele lui…

[Todd]

— *Ziua aceasta nouă și glorioasă*, bubuie glasul Primarului. *Ziua aceasta în care ne-am înfrânt inamicul și am început o eră nouă!*

Iar mulțimea de sub noi ovaționează.

— M-am săturat de asta, murmur către Bradley, în timp ce o țin pe Viola pe banca unde stăm așezați.

Suntem pe o căruță, în fața unei piețe ticsite de oameni, iar chipul Primarului nu se vede doar în imaginea proiectată ce plutește în spatele nostru, ci și pe pereții a două clădiri. Alt lucru pe care s-a priceput să-l facă el singur. Bradley se încruntă, în timp ce Primarul își continuă discursul. Stăpâna Coyle și Simone sunt de cealaltă parte a noastră și se încruntă și mai tare.

O simt pe Viola întorcând capul.

— Ești trează, îi zic.

— Dormeam? întreabă ea. De ce nu m-ați pus în pat?

— *Exact*, spun eu. Primarul a spus că treb'e să vii mai întâi aici, dar îl mai las doar două secunde, după care….

— *Aducătoarea păcii noastre și-a revenit!* zice Primarul, privind spre noi. Are în față un microfon, însă sunt aproape sigur că n-are nevoie de el. *Să-i mulțumim așa cum se cuvine pentru că ne-a salvat viețile și a pus capăt acestui război!*

Și brusc simt că ne înecăm în **MUGETUL** crescător al mulțimii.

— Ce se întâmplă? întreabă Viola. De ce vorbește așa despre mine?

— Pentru că are nevoie de un erou care să nu fiu eu, șuieră Stăpâna Coyle.

— *Și să n-o uităm desigur pe formidabila Stăpână Coyle*, rostește Primarul, *care a fost atât de utilă în campania mea împotriva spacșilor insurgenți*.

Chipul Stăpânei Coyle devine atât de roșu, încât ai putea prăji ouă pe el.

— „*Utilă*“? aproape că scuipă ea.

Dar este greu s-o auzi peste glasul Primarului.

— *Înainte de a o lăsa pe Stăpână să vă spună câteva cuvinte*, zice Primarul, *vreau să fac un anunț. Un anunț pe care am dorit în mod special să-l audă Viola*.

— Ce anunț? mă întreabă Viola.

— Habar n-am, îi răspund.

Și-ntr-adevăr nu știu ce poate fi.

— *Am reușit un progres important*, spune Primarul. *Chiar azi am reușit un progres foarte important în problema teribilă și de neanticipat a benzilor pentru identificare*.

Fără să-mi dau seama, o strâng mai tare pe Viola. Mulțimea amuțește, pe cât pot amuți atâția oameni. Sondele trimit imaginile acestea și pe deal. Acum Primarul este ascultat de toți oamenii de pe planetă.

Și el rostește:

— *Am găsit un leac*.

— *CE?* răcnesc eu, dar sunt deja acoperit de strigăte.

— *Cât de frumos ca asta să se întâmple tocmai în ziua declarării păcii noastre*, spune Primarul. *Cât de minunat și cât de binecuvântat că în pragul unei epoci noi, pot să vă anunț că s-a terminat cu boala benzilor!*

El vorbește acum în sus, către sonde, direct spre locul unde se află majoritatea femeilor bolnave, locul unde Stăpânele n-au reușit până acum să le vindece.

— *Nu avem timp de pierdut*, spune el. *Vom începe imediat distribuirea leacului.*

Iar apoi se-ntoarce din nou spre mine și Viola.

— *Și vom începe cu însăși aducătoarea păcii noastre*.

{Viola}

— El și-a asumat *toate* meritele! strigă Stăpâna Coyle, plimbându-se agitată înainte și înapoi prin cabina de tămăduire din navă, în timp ce zburăm înapoi. I-a făcut pe toți să-i mănânce *din palmă*!

— Nici nu vrei măcar să *încerci* leacul? spune Bradley.

Stăpâna Coyle îl privește de parcă i-ar fi cerut să se dezbrace în pielea goală.

— Tu chiar poți să crezi că el l-a descoperit *tocmai* acum? L-a avut de la bun început! Dacă este cu adevărat un leac, și nu altă bombă cu explozie întârziată.

— Dar de ce ar proceda așa, zice Bradley, dacă vindecarea tuturor femeilor îi sporește încă și mai mult popularitatea?

— Este un geniu, clocotește Stăpâna Coyle. Până și eu trebuie să recunosc asta. Este sângeros, teribil, sălbatic și brutal, dar un geniu.

— *Tu* ce crezi, Viola? întreabă Lee din patul de alături.

Nu pot decât să tușesc drept răspuns. Stăpâna Coyle s-a interpus în fața mea când Primarul a încercat să-mi dea noile bandaje și a refuzat să-l lase să mă atingă cu ele, până nu avea să le verifice amănunțit împreună cu celelalte Stăpâne.

Iar mulțimea a huiduit-o, a huiduit-o *realmente*.

Mai ales când Primarul a adus trei femei cu benzi. Trei femei care nu arătau niciun semn de infecție.

— Încă nu am găsit o modalitate de a înlătura în siguranță benzile, a zis Primarul, însă rezultatele preliminare sunt evidente.

Situația a cam degenerat după aceea, iar Stăpâna Coyle n-a mai apucat să-și țină discursul, deși probabil că ar fi fost huiduită oricum. După ce am coborât din căruță, Todd a spus că nu știa mai multe decât noi.

— Stăpâna Coyle să-și facă testele, mi-a zis el, iar eu o să-ncerc să aflu cât mai multe.

Dar mă strângea puternic de brațe, nu știu dacă de speranță sau de frică.

Pentru că nu-l puteam auzi.

Noi am revenit în navă, iar Stăpâna Lawson ne-a însoțit ca să ajute la testările leacului Primarului.

— Nu știu ce să cred, rostesc eu acum, atât doar că ar fi *într-adevăr* în interesul lui să ne salveze.

— Așa că trebuie să ne bazăm decizia pe ce i se potrivește lui cel mai bine? spune Stăpâna Coyle. Sclipitor, pur și simplu sclipitor!

— *Ne apropiem de asolizare*, rostește Simone prin intercom.

— Vă spun un lucru, zice Stăpâna Coyle. Când vom fi toți în consiliul acela, el va afla că *s-a terminat* cu posibilitatea manipulării mele. Iar acum, urmează ea cu glasul arzându-i de patimă, am propriul meu discurs de ținut.

Se simte o zguduitură când nava atinge solul.

Înainte ca motoarele să se fi oprit complet, Stăpâna Coyle iese din cabină, apoi pe trapa calei și se oprește înaintea mulțimii care ne aștepta, o mulțime pe care o pot vedea pe monitoare.

Este întâmpinată cu câteva ovații.

Dar numai câteva.

Și nici pe departe pe măsura celor pe care le-a primit Primarul la revenirea în oraș.

Iar apoi mulțimea aceea, condusă de Ivan și de alte glasuri, începe s-o huiduiască.

[Todd]

— *De ce* aș face eu rău femeilor? mă-ntreabă Primarul de cealaltă parte a focului de tabără, când noaptea începe să coboare peste ziua lui de glorie. Chiar dacă tu mai crezi, cumva, că eu doresc să le ucid pe toate, de ce aș face asta *acum,* în momentul triumfului meu cel mai mare?

— Și totuși de ce nu ne-ai spus nimic? îl întreb. De ce nu mi-ai spus că erai atât de aproape de un leac?

— Pentru că n-am vrut să risc dezamăgirea ta, dacă dădeam greș.

Mă privește îndelung, încercând să mă descifreze, dar sunt atât de priceput acum, încât nu cred că mă poate auzi nici măcar *el*.

— Pot să fac o presupunere despre ce crezi tu? spune Primarul în cele din urmă. Cred că tu dorești să-i dai leacul acela Violei cât mai repede posibil. Cred că ești îngrijorat că Stăpâna Coyle nu-și va efectua testele destul de repede, fiindcă nu vrea să am dreptate.

Și într-adevăr eu gândesc toate astea. *Așa e*.

Vreau ca leacul să fie bun și vreau cu-atâta disperare, încât simt că mă-nec.

Dar este al Primarului.

Dar ar putea-o salva pe Viola.

Dar este al *Primarului*…

— Mai cred, de asemenea, urmează el, că tu vrei să mă crezi. Vrei să crezi că eu aș face asta cu adevărat. Dacă nu pentru ea, atunci pentru tine.

— Pentru mine?

— Cred că am înțeles care este talentul tău special, Todd Hewitt. Este ceva care ar fi trebuit să-mi fie evident din comportamentul fiului meu.

Stomacul mi se-ncordează, de furie și de durere, așa cum se-ntâmplă de fiecare dată când este menționat numele lui Davy.

— Tu l-ai făcut un om mai bun, continuă Primarul cu glas blând. Tu l-ai făcut un om mai inteligent, mai prietenos și mai conștient de lume și de locul lui în cadrul ei. Pune jos ceașca de cafea. Și, indiferent dacă îmi place sau nu asta, ai făcut același lucru și pentru mine.

Apoi se aude *bâzâitul* slab…

Care ne conectează…

(dar știu că-i acolo și că nu mă afectează…)

(nu mă afectează…)

— Regret ce s-a întâmplat cu David, zice el.

— L-ai împușcat, spun eu. N-a fost o-*ntâmplare*.

El încuviințează din cap.

— O regret tot mai mult pe zi ce trece. Cu fiecare zi în care sunt alături de *tine*, Todd. Cu fiecare zi, tu faci din mine un om mai bun. Știind că te am pe tine care urmărești tot ce fac… Suspină. Chiar și azi, după cea mai mare victorie pe care am înregistrat-o vreodată, primul meu gând a fost: *Ce va spune Todd?*

Arată cerul care se întunecă deasupra noastră.

— Planeta asta, Todd, zice el, planeta asta și felul cum *vorbește*, răsunetul vocii ei… Pare să-și piardă șirul vorbelor și privirea i se rătăcește în gol. Uneori este tot ce poți să auzi, când încearcă să te facă să dispari în ea, să te tragă în *neant*. Aproape că șoptește acum. Dar apoi aud glasul *tău*, Todd, și el mă aduce înapoi.

Nu știu ce vrea să spună, așa că-l întreb altceva:

— Ai avut tot timpul leacul pentru benzi? L-ai avut și l-ai ținut pentru clipa asta?

— Nu, răspunde el. Mi-am pus oamenii să lucreze non-stop, ca s-o pot salva pe Viola pentru *tine*, Todd. Ca să-ți arăt cât de mult ai ajuns să însemni pentru mine. Glasul îi este puternic, aproape emoțional. Tu m-ai *mântuit*, Todd Hewitt. M-ai mântuit când nimeni altul n-ar fi crezut că asta mai era posibil. Sau chiar de dorit.

Zâmbește iarăși.

Nu rostesc nimic. Fiin'că el nu poate fi mântuit. Viola chiar a spus-o.

Dar…

— Ele îl vor testa, zice el. Vor vedea că este un leac și apoi tu vei vedea că ți-am spus adevărul. Este atât de important, încât nici măcar nu-ți voi cere să ai încredere în mine.

Așteaptă din nou să spun ceva. Nu o fac.

— Și acum, se pocnește el cu palmele peste coapse, este timpul să începem pregătirea pentru prima întrunire a consiliului nostru.

Îmi aruncă o ultimă privire, după care revine-n cortul lui. După un minut, mă scol și mă duc la Sup'rata, care este legată cu Bucuria Julietei lângă cortul meu, și care mănâncă acum pe săturate fân și mere.

Ea i-a salvat viața Violei pe deal. N-o să uit asta niciodată.

Iar acum Primarul se oferă s-o facă aici.

Și eu îmi doresc să-l pot crede. *Vrea* să-l pot crede.

(*mântuit*…)

(dar cât de mult…?)

Băiat mânz, spune Sup'rata amușinându-mi pieptul.

Supunere! se răstește Bucuria Julietei, cu ochii larg deschiși.

Și înainte ca eu să pot spune ceva, Sup'rata se răstește la ea ***Supunere!*** ba chiar mai sonor.

Și Bucuria Julietei pleacă fruntea.

— *Fato!* spun eu uimit. *Asta-i* fata mea.

Băiat mânz, zice ea și-o-mbrățișez, simțindu-i căldura, iar izul ei greu de cal îmi gâdilă nările.

O-mbrățișez și mă gândesc la mântuire.

{Viola}

— Ivan, tu *nu* vei face parte din consiliul cu spacșii, rostește Stăpâna Coyle, și Ivan o urmează tropăind în navă. În plus, tu *nu* ai voie să intri aici.

Este a doua zi după revenirea din oraș și eu sunt *încă* în pat, simțindu-mă mai rău ca oricând, fiindcă febra nu răspunde deloc la noua combinație de antibiotice a Stăpânei Lawson.

Ivan stă locului un moment, privind-o sfidător pe Stăpâna Coyle, pe mine, pe Lee aflat în celălalt pat, pe Stăpâna Lawson care-i scoate lui Lee ultimele bandaje.

— Continui să te comporți ca și cum tu ai fi la conducere aici, rostește el.

— Eu *sunt* la conducere aici, *domnule* Farrow, clocotește Stăpâna Coyle. Și din câte știu, nimeni nu te-a desemnat ca noua Stăpână.

— De aceea oamenii se-ntorc cu zecile în oraș? întreabă el. De aceea jumătate dintre femei iau deja noul leac al Primarului?

Stăpâna Coyle se răsucește spre Stăpâna Lawson.

— *Poftim?*

— L-am dat doar celor muribunde, Nicola, răspunde sfios Stăpâna Lawson. Dacă este de ales între moarte certă și moarte posibilă, atunci nu poate fi vorba de vreo alegere.

— Acum nu-s doar muribundele, zice Ivan. În niciun caz când restul au văzut cât de bun este leacul.

Stăpâna Coyle îl ignoră.

— Și nu mi-ai *spus* nimic?

Stăpâna Lawson pleacă ochii.

— Știam că vei fi nemulțumită. Am încercat să le conving pe celelalte să n-o facă…

— Propriile tale Stăpâne îți contestă autoritatea, intervine Ivan.

— Să taci din gură, Ivan Farrow! latră Stăpâna Lawson.

Ivan își umezește buzele, ne măsoară iarăși din priviri, după care pleacă, revenind la mulțimea de afară.

Stăpâna Lawson începe imediat să-și ceară scuze.

— Nicola, îmi pare foarte rău…

— Nu, o oprește Stăpâna Coyle. Ai avut dreptate, bineînțeles. Cele aflate în stare foarte gravă, cele care n-au nimic de pierdut… Își freacă fruntea cu vârfurile degetelor. Oamenii se întorc într-adevăr în oraș?

— Nu chiar așa mulți pe cât a zis el, spune Stăpâna Lawson, dar unii se întorc.

Stăpâna Coyle clatină din cap.

— El câștigă.

Și toți știm că se referă la Primar.

— Ți-a mai rămas consiliul, îi spun eu. În discuții vei fi mai pricepută decât el.

Ea clatină din cap, iarăși.

— Probabil că el plănuiește ceva chiar acum.

Pufnește pe nas, apoi pleacă fără să mai adauge vreun cuvânt.

— El nu va fi singurul care plănuiește ceva, zice Lee.

— Și am văzut cât de bine au funcționat planurile ei în trecut, spun eu.

— Ia mai tăceți din gură, amândoi! se răstește Stăpâna Lawson. Mulțumită ei, atâția oameni se află azi în viață.

Smulge ultimul bandaj de pe fața lui Lee cu mai multă vigoare decât ar fi fost necesar. După aceea își mușcă buza inferioară și mă privește. Peste șaua nasului lui Lee nu-i decât țesut trandafiriu strălucitor, acolo unde fuseseră ochii lui, orbitele sunt acoperite acum cu piele vineție, ochii albaștri au dispărut pentru totdeauna.

Lee ne poate auzi tăcerile.

— E atât de rău?

— Lee…, încep eu, însă Vacarmul lui spune că nu-i pregătit și schimbă el însuși subiectul.

— O să iei leacul? mă întreabă Lee.

Și văd toate sentimentele pe care le are pentru mine chiar în prima linie a Vacarmului său. Și imagini ale mele. Mult mai frumoasă decât aș putea fi vreodată.

Este felul în care el mă va vedea mereu de acum.

— Nu știu, îi răspund.

Într-adevăr *nu știu*. Nu mă însănătoșesc absolut deloc, iar convoiul se află încă la multe săptămâni depărtare, dacă vor putea să ajute când va ajunge aici. *Fatal*, mă gândesc întruna și acum nu simt doar ca și cum Stăpâna Coyle ar încerca să mă sperie. Mă întreb dacă mă număr printre femeile acelea pe care le-a menționat Stăpâna Lawson, care au de ales între moarte certă și moarte posibilă.

— Nu știu, repet eu.

— Viola? spune Wilf apărând în prag.

— *Ah*, zice Lee, și Vacarmul i se întinde spre Vacarmul lui Wilf și vede aproape fără să vrea ceea ce vede Wilf…

Vede cicatricele din locurile unde fuseseră ochii săi.

— *Pfiu*, șuieră el, dar îi poți auzi nervozitatea, falsa bravură. Nu-i chiar atât de rău. Judecând după reacția voastră, crezusem că eram practic un spacs.

— L-am adus pi Ghindă din oraș, spune Wilf. L-am pus în grajd cu boii mei.

— Mulțumesc, Wilf, îi răspund.

El încuviințează din cap.

— Și, tineri Lee, continuă el, dac-o s-ai vreodat' nevoi di mini ca să văd pentru tini, ajungi s-o spui.

Un val de surprindere și sentimente mișcătoare izbucnește în Vacarmul lui Lee, îndeajuns de strălucitor pentru ca Wilf să-și citească răspunsul acolo.

— Hei, Wilf? spun eu, pentru că mi-a venit o idee care mi se pare tot mai bună de la o secundă la alta.

— Da? zice el.

— Cum ți-ar plăcea să faci parte din noul consiliu?

[Todd]

— Este o idee *minunată*, spun eu privind fața Violei în comunicator. De fiecare dată când ei vor dori să facă o prostie, Wilf nu va zice nici măcar „nu“, ci va spune ceea ce-ar trebui să facem în mod evident.

— *Așa am gândit și eu*, zice ea din nou și se îndoaie din mijloc de tuse.

— Cum merg testele? o-ntreb.

— *Femeile care au luat leacul n-au avut probleme până acum, dar Stăpâna Coyle vrea să mai facă investigații*.

— N-o să-l aprobe niciodată, așa-i?

Viola nu mă contrazice.

— *Tu ce crezi despre el?*

Inspir adânc.

— Eu n-am încredere în Primar, îi spun, indiferent cât de mult ar zice că s-a mântuit.

— *A zis el asta?*

Încuviințez din cap.

— *Ei bine, este exact genul de lucru pe care l-ar spune*.

— Mda.

Viola așteaptă să continui.

— *Dar?*

Mă uit în ochii ei, mă uit prin comunicator la ea, acolo, pe deal, pe aceeași planetă cu mine, dar foarte departe.

— El pare să aibă *nevoie* de mine, îi spun. Nu știu de ce, însă pare să fiu important pentru el.

— *Odată, când ne-am luptat cu el, ți-a spus „fiule“. A spus că tu aveai putere*.

Încuviințez din cap.

— N-am încredere în el că face toate astea din bunătatea unei inimi pe care n-o are. Dar cred c-ar face-o ca să m-atragă de partea lui.

— *Este un motiv suficient ca să rișt*e?

— Tu ești pe moarte, rostesc eu și apoi continui să vorbesc fiin'că ea a început deja să-mi răspundă. Tu ești pe moarte și totuși mă minți că nu-i așa, dar dacă ți se-ntâmplă ceva, Viola, dacă ți *se-ntâmplă* ceva…

O gheară mă strânge puternic de gât, așa că abia mai respir.

Și pentru o secundă nu mai pot spune nimic.

(*Eu sunt Cercul…*)

— *Todd*? rostește ea în cele din urmă și pentru prima dată nu neagă că-i mai bolnavă decât spusese. *Todd, dacă tu-mi spui să iau leacul, o să-l iau. N-o să mai aştept testele Stăpânei Coyle*.

— Dar nu *știu*, zic eu cu ochii încă împăienjeniți.

— *Venim cu nava mâine-dimineață*, spune ea. *Ca să participăm la prima întrunire a consiliului*.

— Da?

— *Dacă vrei s-o fac*, zice ea, *vreau ca tu însuți să-mi pui bandajele*.

— Viola…

— *Dacă o vei face tu, Todd*, continuă ea, *nimic nu poate să fie rău. Dacă o vei face tu, știu că sunt în siguranță*.

Și aștept un minut îndelungat.

Și nu știu ce să spun.

Și nu știu ce să fac.

{Viola}

— Așadar îl iei? spune Stăpâna Coyle din prag după ce am închis comunicatorul.

Sunt gata să o reped fiindcă a ascultat din nou o conversație privată, dar a făcut-o de-atâtea ori, încât nici măcar nu mai sunt furioasă.

— Încă nu s-a decis.

Sunt singură cu ea. Simone și Bradley se pregătesc pentru întrunirea de mâine, iar Lee este afară cu Wilf și află lucruri neștiute despre boi, al căror Vacarm îl poate vedea.

— Cum merg testele? întreb eu.

— Excelent, răspunde ea stând tot cu brațele încrucișate peste piept. Antibiotice agresive combinate cu o aloe despre care Prentiss afirmă că a găsit-o în armele spacșilor și care permite o dispersare a medicamentului de zece până la cincisprezece ori mai rapidă decât o făceam noi. Lovește infecția atât de rapid, încât nu are timp să se regrupeze. Este realmente excepțional. Cu adevărat un progres semnificativ.

Mă privește drept în ochi și jur că văd tristețe acolo.

— Însă tu continui să nu ai încredere în el?

Se așază lângă mine și oftează greoi.

— Cum aș putea? După toate câte a făcut? Cum aș putea să nu fiu disperată pentru toate femeile care continuă să ceară leacul, pentru că mă îngrijorează posibilitatea ca ele să intre într-o cursă? Își mușcă buza. Iar acum, tu.

— *Poate*, rostesc eu.

Inspiră prelung, apoi expiră.

— Să știi că nu toate femeile iau leacul. Sunt unele, destule, care preferă să aibă încredere că eu le voi găsi unul mai bun. Și-l voi găsi, să știi. Îl voi găsi.

— Te cred, încuviințez eu, dar o vei face suficient de repede?

Pe fața ei apare o expresie atât de neobișnuită, încât am nevoie de o secundă ca să o recunosc.

Pare aproape înfrântă.

— Ai fost atât de bolnavă, îmi spune, închisă în cămăruța asta, încât nu știi ce eroină ești pentru cei de afară.

— Nu sunt o *eroină*, spun eu surprinsă.

— Te rog, Viola. I-ai înfruntat pe spacși și ai învins. Tu ești tot ce ei își doresc să fie. Un simbol perfect al viitorului. Nu ca aceia dintre noi care au rămas imobilizați în trecut.

Se foiește, trecându-și greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu cred că asta-i adevărat…

— Ai suit pe deal ca fată și ai coborât ca femeie, zice ea. Sunt întrebată de cinci sute de ori pe zi cum îi merge Aducătoarei de pace.

Abia atunci înțeleg importanța cuvintelor ei.

— Tu crezi, rostesc eu, că, dacă voi lua leacul, atunci toate femeile vor face la fel.

Stăpâna Coyle nu spune nimic.

— Și atunci el va învinge definitiv, urmez eu. Asta gândești.

Ea continuă să tacă, privind podeaua. Iar când vorbește, spune ceva neașteptat.

— Duc dorul oceanului. Dacă aș avea un cal iute și aș pleca acum, aș ajunge acolo până la apus, dar n-am mai văzut oceanul de când am dat greș cu satul nostru pescăresc. Eu m-am mutat în Haven și n-am mai privit în urmă. Am crezut că viața se terminase. Am crezut că în Haven existau lucruri pentru care să merite să lupți.

Glasul îi este mai încet de cât l-am auzit vreodată.

— Încă *poți* să lupți pentru ele, zic eu.

— Viola, cred că am fost deja învinsă.

— Dar…

— Nu, puterea mi-a mai scăpat și altă dată din mâini, fata mea. Știu cum se simte. Dar am știut întotdeauna că voi reveni, continuă ea și se întoarce spre mine cu ochi triști, de nepătruns. Însă tu nu ești învinsă, nu-i așa, fata mea? Nu încă.

Încuviințează ca pentru sine, apoi repetă gestul și se ridică.

— Unde te duci? strig după ea.

Dar ea iese fără să privească în urmă.

[Todd]

Ridic jurnalul mamei.

— Vreau să citesc sfârșitul.

Primarul înalță ochii de la rapoarte.

— Sfârșitul?

— Vreau să aflu ce i s-a-ntâmplat. Cu propriile ei cuvinte.

El se lasă pe spate.

— Și crezi că mi-e frică să te las să auzi?

— Ți-e frică? îl privesc drept în ochi.

— Doar pentru cât de trist va fi pentru tine.

— Pentru *mine*?

— Vremurile acelea au fost teribile, spune Primarul. Și nu există nicio versiune a lor, nici a mea, nici a lui Ben, nici a mamei tale, în care să existe un sfârșit fericit.

Continui să-l fixez cu privirea.

— Bine, încuviințează Primarul. Deschide-l la sfârșit.

Îl mai privesc o secundă, apoi deschid jurnalul ei, răsfoind paginile pân-ajung la ultima intrare și inima-

mi bate mai repede, gândindu-mă ce voi găsi acolo. Cuvintele sunt obișnuitul vălmășag, care se revarsă peste tot ca o alunecare de teren (deși i-adevărat că acum recunosc unele dintre ele) și ochii mi se duc până la capăt, la ultimele paragrafe, la ultimele cuvinte pe care le-a scris ea pentru mine…

Și apoi brusc, aproape-nainte ca să fiu pregătit…

Războiul ăsta, dragul meu fiu…

(asta-i ea…)

Războiul ăsta pe care-l urăsc*, pentru că amenință tot viitorul tău, războiul ăsta care a fost destul de rău când ne luptam doar cu spacșii, dar acum se formează grupuri dezbinate, conduse de David Prentiss, șeful micuței noastre armate de aici, și Jessica Elizabeth, Primarul nostru, care a raliat de partea ei femeile și mulți bărbați, printre care Ben și Cillian, din cauza felului cum se poartă războiul*.

— Tu ai dezbinat orașul? întreb eu.

— N-am fost singurul, răspunde Primarul.

Și, of, mi se rupe inima să văd cum ne divizăm în felul ăsta, cum ne divizăm chiar înainte să fi încheiat pace, și mă întreb cum poate fi asta o adevărată Lume Nouă, când nu facem altceva decât să aducem în ea conflictele noastre vechi.

Răsuflarea Primarului este ușoară și, cumva, pot spune că nu se străduiește nici pe jumătate la fel de tare pe cât obișnuia s-o facă.

(și *bâzâitul* slab este de asemenea acolo…)

(despre care știu că-i el conectându-ne…)

Dar acum ai apărut tu, fiule, care în clipa asta ești cel mai tânăr băiat din oraș, poate chiar de pe toată planeta, și tu vei fi cel care va îndrepta totul, ai auzit? Tu ești născut pe Lumea Nouă, ești un băștinaș al planetei, așa că nu trebuie să repeți greșelile noastre. Tu poți să scuturi trecutul și poate că vei aduce paradisul în locul ăsta.

Și simt o durere în stomac, pen’că ea mi-a dorit asta încă din prima pagină.

Dar probabil că asta-i destulă responsabilitate pentru o singură zi, nu? Acum trebuie să plec la întâlnirea secretă pe care a convocat-o Primarul Elizabeth.

Și, of, băiatul meu frumos, mă tem de ceea ce va propune ea.

Asta a fost tot.

După aceea, doar pagină goală.

Nimic altceva.

Mă uit la Primar.

— Ce a propus Primarul Elizabeth?

— A propus atacul împotriva mea și a armatei mele, răspunde el. Un atac pe care femeile l-au pierdut, oricât ne-am străduit să nu fie o luptă periculoasă. Apoi s-au sinucis, ca să asigure pieirea noastră. Îmi pare rău, dar așa s-au întâmplat lucrurile.

— Nu, n-a fost așa, rostesc eu simțind că-ncep să clocotesc. Mama *mea* nu mi-ar fi făcut niciodată așa ceva. Ben a spus…

— Nu te pot convinge, Todd, se încruntă el trist. Nu pot spune absolut nimic care să te convingă vreodată, știu asta. Și sunt sigur că am comis greșeli pe atunci, poate chiar greșeli care au dus la consecințe mai grave decât aș fi intenționat vreodată. Poate că-i adevărat. Se apleacă înainte. Dar s-a întâmplat înainte. Asta nu este în prezent.

Ochii mei sunt încă umezi, gândindu-mă la mama care pleca.

Temându-se de ce va urma.

Indiferent ce ar fi fost.

Fiin'că răspunsul nu-i acolo. Ceea ce s-a-ntâmplat de fapt nu-i acolo. Știu despre Primar la fel de multe ca și-nainte.

— Sunt un om rău, Todd, zice Primarul. Dar pe zi ce trece, mă fac mai bun.

Ating cu vârfurile degetelor coperta jurnalului mamei, pipăind urma lăsată de pumnal. Nu cred versiunea lui asupra istoriei, pur și simplu n-o cred și n-o voi crede niciodată.

Sunt convins însă că *el* o crede.

Că s-ar putea chiar s-o regrete.

— Știi că te voi ucide dacă-i vei face vreodată rău Violei, îi spun.

— Acesta este unul dintre numeroasele motive pentru care nu-i voi face niciodată rău.

Înghit un nod.

— Leacul acela o va însănătoși? Îi va salva viața?

— Da, Todd, îi va salva viața.

Și asta-i tot ce spune.

Ridic ochii spre cer, spre altă noapte geroasă, care-i tot înnorată, dar zăpada nu sosește. Altă noapte cu prea puțin somn sau chiar deloc, noaptea dinaintea primei mari întâlniri a consiliului. Noaptea dinaintea construirii cu adevărat a noii lumi.

Așa cum spusese mama.

— Adu-mi bandajele, rostesc eu. O să i le pun cu mâinile mele.

El scoate un sunet stins, parcă în Vacarmul său, iar pe chip își reține un zâmbet, un zâmbet real, onest și plin de sentiment.

— Mulțumesc, Todd, zice el.

Și o zice de parcă o crede cu adevărat.

Aștept mult timp înainte s-o spun…

Dar în cele din urmă o spun.

— Cu plăcere.

— Domnule Președinte? auzim un glas.

Domnul O'Hare s-a apropiat de noi și așteaptă permisiunea de a ne întrerupe.

— Ce este, căpitane? întreabă Primarul, continuând să mă privească.

— A venit un bărbat, zice domnul O'Hare, care i-a sâcâit toată noaptea pe soldați ca să-l primiți. Vrea să-și jure credința.

Primarul nici măcar nu-ncearcă să-și ascundă nemulțumirea.

— Dacă ar trebui să-i ascult pe toți oamenii de pe planeta asta care-și jură credința…

— A spus să vă anunț că se numește Ivan Farrow, spune domnul O'Hare.

Și Primarul pare surprins.

Și apoi pe fața lui apare un alt fel de zâmbet.

Ivan Farrow. Care vine acolo unde-i puterea.

{Viola}

— *Priviți ce frumos*, spune Simone prin intercom, în timp ce simțim că ne înălțăm în văzduh.

Se aude un clic și toate ecranele din cabina de tămăduire arată soarele, care se ridică trandafiriu

deasupra oceanului îndepărtat.

Se întrevede acolo doar pentru câteva clipe, după care norii îl acoperă iarăși.

— Răsăritul, zice Bradley și Vacarmul i se întinde spre Lee ca să i-l arate.

— Un semn bun, comentează Lee. Soarele care răzbate în cenușiul dimineții.

— Zburăm pentru a clădi o lume nouă, spune Bradley și Vacarmul îi este încins și surescitat. De data asta o *adevărată* lume nouă.

Zâmbește și toată cabina se umple de zâmbetul lui.

Doar Wilf nu-i alături de noi, deoarece îl călărește pe Ghindă spre oraș pentru mine și ne vom întâlni acolo. Stăpâna Coyle stă pe scaunul de lângă patul meu. Ea a lipsit toată noaptea, gândindu-se fără doar și poate la modalități prin care să se impună în lupta ei cu Primarul.

Sau poate acceptându-și înfrângerea.

Ceea ce mă face surprinzător de tristă.

— Ai decis dacă vei lua leacul? mă întreabă cu glas scăzut, ca să nu fie auzită de alții.

— Nu știu, îi răspund. O să discut cu Todd despre asta. Dar n-o voi face pentru a-ți face *ție* în ciudă. Asta nu trebuie să schimbe nimic…

— Dar va schimba, fata mea. Nu mă înțelege greșit. Eu m-am împăcat cu ideea. O parte din arta conducerii este să știi când să predai hățurile.

Mă străduiesc să mă ridic în capul oaselor.

— Nu vreau să iau *hățurile* nimănui…

— Ai de partea ta bunăvoința oamenilor, Viola. Cu puțin talent, ai putea s-o preschimbi ușor în forță.

Tușesc.

— Nu prea mă simt în stare să…

— Planeta asta are nevoie de tine, fata mea, zice ea. Dacă tu ești chipul opoziției, eu n-am nimic împotrivă. Atâta timp cât opoziția *are* un chip.

— Încerc doar să fac cea mai bună lume posibilă.

— Ei bine, spune ea, continuă în direcția asta și totul va fi bine.

Nu mai adaugă nimic și asolizăm la scurt timp după aceea, rampa se extinde în piață și **MUGETUL** mulțimii se ridică pentru a ne întâmpina.

— Spacșii ne așteaptă la amiază, spune Simone când ieșim, eu fiind ajutată de Bradley. Președintele a promis cai pentru toți și avem suficient timp la dispoziție ca să discutăm subiectele de pe agenda de lucru.

— Todd spune că Primarul a fost de acord ca discursurile către mulțime să fie scurte, zic eu întorcându-mă spre Stăpâna Coyle. Și că-ți va oferi ocazia să spui și tu ceva de data asta.

— Mulțumesc foarte mult, fata mea, răspunde ea. Deși poate că ar fi bine să te gândești la ce intenționezi *tu* să spui.

— Eu? mă încrunt. Dar eu nu…

— Uite-l, spune ea privind în jos pe rampă.

Todd vine spre noi prin mulțime.

Și are sub braț un sul de bandaje.

O aud pe Stăpâna Coyle murmurând în barbă:

— Atunci, așa să fie.

[Todd]

— De fapt, nu știu cum să fac, spun eu desfăcând bandajele primite de la Primar.

— Le înfășori pur și simplu, ca pe o cârpă, zice Viola. Dar nu foarte strâns.

Suntem în cortul meu, stăm pe pat și lumea de afară își vede de **MUGETELE** ei răsunătoare. Primarul, Stăpâna Coyle, Bradley, Simone, Wilf și Lee, care s-a autoinvitat cumva și el în consiliu, se contrazic între ei despre cine va vorbi primul cu spacșii și ce va spune și bla-bla-bla.

— La ce te gândești? întreabă Viola, privindu-mă pătrunzător.

Surâd scurt.

— Mă gândesc, *De fapt nu știu ce fac*.

Ea zâmbește tot scurt.

— Dacă așa ești acum, bănuiesc că va trebui să mă obișnuiesc cu situația.

— Nu mai urăști situația?

— Ba da, dar asta este problema mea, nu a ta.

— Sunt tot eu, îi zic. Sunt același Todd.

Ea nu mă mai privește, ci se uită la bandaje.

— Ești sigur în privința asta? mă-ntreabă. Ești sigur că nimic din toate astea nu-i o minciună?

— El știe că l-aș ucide, dacă ți-ar face vreun rău, îi spun. Și felul cum s-a purtat…

Viola ridică ochii.

— Probabil că *de fapt* poartă o mască…

— Cred că *eu* sunt cel care-l schimbă *pe el*. Oricum într-o măsură suficientă ca să dorească să te salveze pentru mine.

Ea continuă să mă privească, continuă să-ncerce să mă citească.

Nu știu ce vede.

Și după un minut întinde brațul.

— Bine, spun eu. Să-i dăm drumul.

Încep să desfășor bandajele vechi care-i pansează rana. Scot unul, apoi altul și iată banda, 1391, expusă aerului. Arată rău, mult mai rău decât mă așteptasem, cu pielea din jur roșie și umflată, parcă gata să plesnească, iar mai jos de bandă, este întunecată în nuanțe alarmante de purpuriu și galben și se simte și un iz de boală și rău.

— Iisuse, șoptesc eu.

Viola nu spune nimic, dar o văd înghițind un nod, așa că iau primul bandaj nou și-l petrec direct peste bandă. Ea icnește scurt, când primul șoc de medicament îi pătrunde în sistem.

— Doare? o-ntreb.

Își mușcă buza și încuviințează scurt, apoi îmi face semn să continui. Derulez al doilea bandaj, apoi al treilea, petrecându-le peste marginile primului, așa cum mi-a spus Primarul, și Viola icnește iarăși.

— Uite, îmi spune ea respirând repede și gâfâit.

Vânătăile și tonurile întunecate de pe braț îi pălesc deja și poți vedea cum medicamentul i se deplasează prin corp și se luptă cu infecția chiar acolo, dedesubtul pielii.

— Cum se simte? o întreb.

— Ca niște cuțite de foc, zice ea și din fiecare ochi i se scurge câte o lacrimă…

Iar eu mă-ntind…

Și-i ating obrazul cu degetul mare…

Cu blândețe…

Îndepărtând o lacrimă…

Simțindu-i pielea sub mâna mea…

Simțindu-i căldura, moliciunea…

Simțind că aș dori să continui s-o ating întruna…

Și sunt rușinat că gândesc asta…

Și-apoi îmi dau seama că ea nu poate s-audă…

Și-ncep să mă gândesc cât de groaznic treb'e să fie pentru ea…

Și-apoi o simt apăsându-și obrazul mai tare în degetele mele…

Întorcând în același timp capul, astfel că palma mea o ține…

O ține acolo…

Și altă lacrimă picură…

Și Viola se-ntoarce mai mult…

Se-ntoarce astfel că buzele îi sunt apăsate de palma mea…

— Viola, rostesc eu…

— Suntem gata de plecare, își strecoară Simone capul în cort.

Eu îmi retrag mâna iute, deși știu că n-am făcut nimic rău…

Și după o secundă lungă și stingheră, Viola spune:

— Mă simt deja mai bine.

{Viola}

— Începem? întreabă Primarul cu un surâs larg întipărit pe față, iar uniforma lui cu vipuști aurii pe mâneci pare cumva nouă-nouță.

— Dacă trebuie, spune Stăpâna Coyle.

Wilf ni s-a alăturat și ne-am strâns în fața ruinelor catedralei, în spatele unei căruțe ce are deasupra un microfon pentru ca Stăpâna Coyle să fie auzită. Imagini proiectate ale ei sunt transmise către dealul îndepărtat, sunt prezentate din nou pe cei doi pereți de clădiri și plutesc deasupra dărâmăturilor dinapoia noastră.

Mulțimile ovaționează deja.

— Viola? spune Primarul și se întinde să-mi prindă mâna ca să mă ducă spre scenă.

Todd se scoală ca să mă urmeze.

— Dacă nu se supără nimeni, zice Stăpâna Coyle, mă întreb dacă în dimineața asta pot fi doar niște discursuri foarte scurte din partea Președintelui Prentiss și a mea?

Primarul pare surprins, dar eu vorbesc prima.

— Este o idee bună, rostesc. În felul acesta lucrurile vor merge mult mai repede.

— Viola…, spune Primarul.

— Și aș dori de asemenea să mai stau așezată un minut, pentru a lăsa leacul să mai acționeze.

— Mulțumesc, spune Stăpâna Coyle cu glas apăsat. Vei fi o foarte bună conducătoare, Viola Eade. Iar apoi, parcă vorbind pentru sine: Da, da, vei fi.

Primarul pare să caute în continuare o cale prin care să obțină ceea ce-și dorește, dar Simone și Bradley sunt de neclintit și el acceptă în cele din urmă.

— Bine, atunci, spune și-și întinde cotul spre Stăpâna Coyle. Să ne adresăm populației?

Stăpâna Coyle ignoră cotul și pornește spre scenă. Primarul o urmează iute, ca să i-o poată lua înainte, astfel ca mulțimile să-l vadă cum o lasă pe ea să suie prima.

— Ce-a fost asta? întreabă Todd, privind după ei.

— Mda, spune Bradley, și Vacarmul îi este întrebător. De când ați început s-o lăsați să-și impună punctul de vedere?

— Aș dori să fiți ceva mai amabili cu Stăpâna Coyle, zice Simone. Cred că înțeleg ce face Viola.

— Adică ce anume? întreabă Todd.

— *Oameni buni ai Lumii Noi*, auzim glasul Stăpânei Coyle bubuind din difuzoare. *Iată cât de departe am ajuns noi toți*.

— Stăpâna Coyle consideră că a ajuns la sfârșitul drumului ei de conducătoare, spune Simone. Acesta este modul ei de a-și lua rămas-bun.

Wilf are o privire ciudată pe chip.

— Rămas-bun?

— *Cât de departe ne-a dus Președintele Prentiss*, zice Stăpâna Coyle. *Spre locuri despre care nici măcar n-am știut că existau*.

— Dar tot ea conduce, zice Lee dinapoia noastră. Sunt mulți oameni, multe *femei*…

— Totuși, lumea se schimbă, spun eu. Și n-a schimbat-o ea.

— De aceea o să plece în condițiile fixate de ea, spune Simone și în glas i se simte emoție. O admir pentru asta. Să știi când să părăsești scena.

— *Care ne-a dus de la marginea unui abis*, zice Stăpâna Coyle, *până la marginea altuia*.

— *Rămas-bun?* repetă Wilf, mai apăsat.

Mă întorc spre el, auzindu-i îngrijorarea din Vacarm.

— Ce este, Wilf?

Însă Todd a înțeles deja și el, iar ochii i se holbează.

— *Care a ucis pentru a ne proteja*, spune Stăpâna Coyle. *A ucis, şi-a ucis, şi-a ucis*.

Iar dinspre mulțime se aude un murmur neplăcut, care sporește.

— Ea crede că ăsta-i sfârșitul, Viola, spune Todd și glasul îi devine alarmat. Ea crede că ăsta-i *sfârşitul*.

Și eu mă răsucesc către scenă.

Și înțeleg prea târziu ce a făcut Stăpâna Coyle.

[Todd]

Fug chiar înainte de a-mi da seama de ce-o fac, știind doar că trebuie s-ajung la scenă, s-ajung acolo înainte ca…

— Todd! o aud pe Viola strigând în urma mea și mă-ntorc în timp ce-alerg și-l văd pe Bradley prinzând-o de umăr ca s-o țină-n loc, iar Simone și Wilf aleargă după mine, aleargă spre scenă…

Aleargă spre locul unde discursul Stăpânei Coyle nu-i apreciat de mulțime…

— *O pace scăldată în sânge*, spune ea în microfon. *O pace clădită pe cadavrele femeilor*…

Mulțimea huiduie acum și eu ajung în partea din spate a platformei…

Primarul zâmbește spre Stăpâna Coyle și este un zâmbet periculos, un zâmbet pe care-l cunosc prea bine, un zâmbet care o va lăsa să continue și să înrăutățească lucrurile pentru ea…

Dar nu asta-i ideea care mi-a răsărit în minte…

Sar pe partea din spate a platformei și Stăpâna Coyle este-n dreapta mea, iar Primarul în stânga…

Și Simone sare după mine în dreapta, urmată de Wilf…

— *O pace*, spune Stăpâna Coyle, *pe care el a înșfăcat-o cu pumni însângerați…*

Și Primarul se uită să vadă ce fac…

Tocmai când Stăpâna Coyle se-ntoarce spre el…

Și spune:

— *Dar mai există unii dintre noi care țin prea mult la lumea asta pentru a îngădui să se-ntâmple așa…*

Și-și deschide nasturii hainei…

Expunând bomba legată-n jurul mijlocului…

{Viola}

— Dați-mi drumul! strig eu, continuând să încerc să mă eliberez de Bradley, când Todd sare pe platformă, urmat imediat de Simone și Wilf.

Pentru că și eu înțeleg…

Ai fi surprinsă ce putere poate avea un martir, mi-a spus cândva Stăpâna Coyle…

Cu câtă putere vor lupta oamenii în numele celor morți…

Și aud icnetul mulțimii care vede imaginea proiectată…

Și Bradley și cu mine o vedem, de asemenea…

Stăpâna Coyle în mărime naturală, cu chipul calm și netulburat, care-și descheie haina ca să arate bomba pe care o poartă, care-i înconjoară corpul ca un corset, cu destul explozibil ca s-o omoare pe ea, să-l omoare pe Primar…

Să-l omoare pe Todd…

— TODD! țip eu…

[Todd]

— TODD! o aud pe Viola țipând înapoia noastră…

Dar noi suntem prea departe de Stăpâna Coyle…

Sunt prea mulți pași de traversat pe platformă ca s-o oprim…

Și mâna ei se deplasează spre un buton de pe bombă…

— SARI! răcnesc eu. SARI DE PE CĂRUȚĂ!

Și sar eu însumi când strig…

Sar din cale…

Peste margine…

Prinzând haina lui Simone, ca s-o trag cu mine…

— *Pentru o Lume Nouă*, spune Stăpâna Coyle și microfonul ei bubuie. *Pentru un viitor mai bun*.

Și apasă butonul…

{Viola}

BUUUM!

Flăcări explodează din Stăpâna Coyle în toate direcțiile, atât de rapid, încât căldura mă izbește înapoi drept în Bradley, care șuieră de durere când îl lovesc cu capul în bărbie, dar rămân în picioare și reiau înaintarea prin unda de șoc, văd focul cum se revarsă ca o cascadă și țip „*TODD!*“, pentru că-l văd sărind din căruță, trăgând pe cineva cu el, și oh, te rog, oh, te rog, oh, te rog, și fumul și focul exploziei se ridică în aer ca un nor, iar căruța arde și oamenii țipă, și *Vacarmul* tuturor este asurzitor, și eu mă eliberez de Bradley și alerg…

— TODD!

[Todd]

— TODD! o aud iarăși, urechile-mi țiuie, hainele-mi sunt fierbinți și ard…

Dar mă gândesc la Simone…

Am apucat-o și am sărit amândoi peste marginea căruței, iar focul a făcut *vuuum* în jurul nostru, dar ne-am rostogolit în timpul căderii și știu că ea a-ncasat grosul, flăcările au izbit-o în plin și eu îi lovesc hainele cu palmele ca să le sting și fumul m-orbește și strig:

— Simone! Ești bine? *Simone!*

Iar un glas icnind de durere spune:

— Todd?

Și…

Și nu-i glasul lui Simone.

Fumul începe să se destrame.

Nu-i Simone.

— M-ai *salvat*, Todd, spune Primarul care zace pe pământ cu arsuri urâte pe față și pe mâini, cu hainele fumegându-i ca un foc izbucnit în prerie. Mi-ai salvat viața.

Și ochii îi sunt copleșiți de uimire…

Pen'că-n haosul exploziei, persoana pe care-am ales s-o salvez…

Cea pe care-am ales-o fără măcar să gândesc…

(fără să fi existat nici măcar timpul necesar pentru ca el să mă controleze…)

(el n-a avut timp să-mi *impună* s-o fac…)

A fost Primarul.

— TODD! o aud pe Viola strigând.

Și mă-ntorc să privesc…

Wilf se scoală cu greu în picioare din locul unde-a sărit, din spatele căruței…

Și Viola aleargă…

Uitându-se la mine și la Primar care zace pe jos, Primarul care încă respiră, care încă *vorbește*…

— Cred că am nevoie de o tămăduitoare, Todd, rostește el…

Iar Simone nu se vede nicăieri…

Simone, care stătea chiar în fața Stăpânei Coyle, când a detonat bomba…

Simone care era la o lungime de braț de mine…

— Todd? întreabă Viola și se oprește.

Wilf tușește, dar se holbează și el, iar Bradley vine-n goană în urma lor…

Toți văd că l-am salvat pe Primar…

Și nu pe Simone…

Și Viola rostește din nou…

— Todd?

Și ea nu și-a desprins nicio clipă ochii de la mine.

Sursa

Prin cercul făcut de Capătul Potecilor din jurul nostru, întrevedem pentru scurt timp soarele trandafiriu care se înalță în est, înainte de a dispărea îndărătul păturii de nori cenușii ce atârnă peste noi de două zile.

Atârnă peste mine și peste Sursă, în timp ce așteptăm consiliul pentru pace.

Aceasta a fost dorința Cerului în timp ce se pregătea pentru întrunirea consiliului, ca eu să stau aici, să-i aduc Sursei hrană și să-l ridic din nou în picioare, ca să-și recâștige puterea de a umbla, după somnul îndelungat, să-l spăl, să-l îmbrac și să-l bărbieresc după obiceiul Poienii, iar în tot acel timp să-i arăt ce s-a întâmplat cât timp el a slujit ca Sursă pentru Tărâm.

Timp în care, se pare, el *a devenit* de-al Tărâmului.

El își deschide vocea, arătându-mi alte răsărituri pe care le-a văzut, când câmpurile s-au transformat în aur și Sursa și părtașa lui se îndreptau de spinare de la munca lor, dis-de-dimineață, și priveau soarele suind pe cer, o amintire foarte simplă, totuși acoperită de fericire și pierdere, și iubire, și durere…

Și speranță.

Toate arătate perfect în vocea Tărâmului și cu aceeași voioșie dezorientată pe care a avut-o de când s-a trezit.

Și apoi vocea lui arată *de ce* este voios. Sursa va fi înapoiată azi Poienii, ca gest-surpriză de bunăvoință.

El va revedea Pumnalul.

Mă privește și căldura i se revarsă din voce, o căldură pe care îmi este imposibil să n-o simt.

Mă ridic repede, ca să mă îndepărtez. *Mă duc după micul dejun,* îi arăt.

Mulțumesc, arată el când mă duc spre focul unde se gătește mâncarea.

Nu-i arăt nimic drept răspuns.

Noi i-am ascultat vocea în ultimele luni, mi-a arătat Cerul în acea primă seară când am trezit Sursa. *În mod sigur şi el a ascultat şi a învăţat să ne vorbească graiul, adaptându-se la el şi îmbrăţişându-l în cele din urmă.* Vocea Cerului şi-a schimbat ea însăşi forma în jurul meu. *Aşa cum Cerul sperase că se va întâmpla cu Întoarcerea.*

Eu ***am îmbrăţişat-o,*** *i-am arătat. Pe cât am putut de mult.*

Sursa vorbeşte graiul Tărâmului ca şi cum ar fi propriul lui grai, pe când tu continui să vorbeşti doar graiul Poverii.

Este primul meu grai, i-am arătat după care mi-am ferit ochii. *A fost graiul părtaşului meu.*

Eram la focul unde se găteşte mâncarea, preparând prima masă adevărată a Sursei după luni în care fusese hrănit doar cu lichide, prin furtunaşe introduse pe gât. *Şi simplul fapt că vorbeşte cu vocea noastră,* am arătat, *nu înseamnă că el este unul dintre noi.*

Nu? a întrebat Cerul. *Ce este atunci Tărâmul, dacă nu propria sa voce?*

L-am privit din nou. *Nu cred că sugerezi că…?*

Sugerez doar că, dacă el se poate afunda atât de mult în Tărâm, cu asemenea înţelegere evidentă, şi se poate simţi ***pe sine*** *ca parte a Tărâmului…*

Asta nu-l face periculos? am arătat eu. *Asta nu-l face o ameninţare pentru noi?*

Sau îl face un aliat? a arătat Cerul. *Ne oferă oare mai multe speranţe pentru viitor decât am crezut vreodată că ar fi posibile? Şi dacă el o poate face, o pot face şi alţii? Este posibil să existe mai multă înţelegere?*

Nu am avut niciun răspuns şi el a dat să plece.

Ce ai vrut să spui că voi deveni Cer? am arătat. *De ce tocmai eu din tot Tărâmul?*

La început am crezut că nu-mi va răspunde. Dar a făcut-o.

Fiindcă din tot Tărâmul, tu înţelegi Poiana, a arătat el. Din tot Tărâmul, tu înţelegi cel mai complet ce ar însemna să-i invităm în vocea noastră, dacă va sosi vreodată ziua aceea. Şi din tot Tărâmul, tu eşti cel care ar fi ales cel mai repede războiul. Şi de

*aceea, atunci când vei alege **pacea**,* vocea lui a devenit mai puternică, *va însemna cu atât mai mult.*

Îi duc Sursei micul dejun, o tocană de pește care nu seamănă deloc cu ce am văzut vreodată Poiana mâncând, dar Sursa nu se plânge.

El nu se plânge de *nimic.*

Nu se plânge că l-am ținut ca prizonier adormit în tot acest timp, ci dimpotrivă ne mulțumește, *îmi* mulțumește de parcă aș fi făcut-o eu, personal, pentru vindecarea rănii de glonț din pieptul lui, o rană care a fost cauzată, spre uimirea mea, de prietenul gălăgios al Pumnalului, același care mi-a pus banda pe braț.

De asemenea, nu se plânge că i-am citit vocea pentru a obține avantaje. Deși este trist că atâția dintre semenii lui au murit în război, este fericit pe de o parte că a făcut ceva pentru victoria asupra conducătorului Poienii și pe de altă parte pentru că asta a dus la pace.

Nu mă plâng fiindcă am fost transformat, arată el când îi întind micul dejun. *Aud vocea Tărâmului. Este foarte ciudat, pentru că sunt încă **eu**, continui să fiu un individ separat, dar în același timp sunt **mulți**, parte din ceva mai mare. Începe să mănânce micul dejun. Cred că s-ar putea să fiu următorul pas evolutiv pentru poporul meu. Cam așa cum ești și tu.*

Ridică ochii, surprins. *Eu?*

Tu ești din Tărâm, arată el, *dar îți poți ascunde și încețoșa gândurile ca un om. Ești din Tărâm, dar vorbești graiul meu mai bine decât o fac eu, mai bine decât orice om pe care l-am cunoscut. Noi suntem punțile dintre popoarele noastre — eu și cu tine.*

Mă zbârlesc. *Există unele punți care n-ar trebui traversate niciodată.*

Totuși, el zâmbește. *Din cauza acestui fel de gândire, am purtat atâta timp războaie.*

*Încetează să mai fii atât de **vesel**, arăt eu.*

Ah, da, însă azi, arată el, *îl voi revedea pe Todd.*

Pumnalul. El mi-a arătat Pumnalul, din nou și din nou, atât de des, încât este ca și cum Pumnalul ar sta cu noi în Capătul Potecilor, o a treia prezență. Și cât

de strălucitor arată el în vocea Sursei, cât de tânăr și proaspăt, și puternic. Cât de iubit.

I-am spus Sursei toată istoria până în momentul trezirii sale, inclusiv toate acțiunile pe care Pumnalul le-a făcut și nu le-a făcut, dar Sursa n-a fost dezamăgit, ci *mândru*. Mândru de felul cum Pumnalul a trecut prin situații dificile. Înțelegând și deplângând tot ce a suferit, toate greșelile pe care le-a comis Pumnalul. Și de fiecare dată când Sursa se gândește la Pumnal, gândurile îi sunt însoțite de o melodie ciudată a Poienii, un cântec care-i era cântat Pumnalului când era tânăr, un cântec care-l leagă pe Pumnal de Sursă…

— Spune-mi Ben, te rog, rostește Sursa prin gura sa. Iar Pumnalul se numește Todd.

Tărâmul nu folosește nume, îi arăt eu. *Dacă ne înțelegi pe noi, atunci înțelegi și asta.*

Așa crede Întoarcerea? arată el zâmbind, deși are gura plină de tocană.

Și odată în plus, vocea mi se umple de căldură și veselie, deși nu doresc asta.

Ești decis să nu mă placi, așa-i? arată el.

Vocea mi se înăsprește. *Voi ați ucis poporul meu. Voi l-ați ucis și l-ați înrobit.*

El se întinde cu vocea sa, într-un chip blând pe care nu l-am simțit niciodată din partea Poienii. *Doar unii dintre noi au acționat așa. Cel cu care te-ai luptat a ucis-o pe părtașa mea, deci eu lupt împotriva lui alături de tine.*

Mă ridic să plec, însă el arată: *Te rog, așteaptă. Mă opresc. Noi,* arată el, *poporul meu, v-am făcut o mare nedreptate, știu asta, și oricine poate să susțină că poporul vostru mi-a făcut mie o nedreptate, deoarece m-a ținut atâta timp aici. Însă eu, personal, nu ți-am făcut niciun rău. Iar* ***tu*** *nu mi-ai făcut* ***mie*** *niciun rău.*

Încerc să-mi alung din voce momentul când am ținut cuțitul ridicat deasupra lui.

Apoi n-o mai fac. Îi arăt ce i-aș fi putut face. Ce *am dorit* să fac…

Dar te-ai oprit, arată el. Și cu siguranță ceea ce se întâmplă acum, înțelegerea aceasta dintre noi doi, o singură voce a unui om întinzându-se către o singură

voce a Tărâmului, cu siguranță ***acesta*** *este începutul adevăratei păci.*

Este într-adevăr, arată Cerul intrând în Capătul Potecilor. *Este cel mai bun început dintre toate.*

Sursa lasă jos mâncarea. *Este timpul?* arată el.

Este timpul, încuviințează Cerul.

Sursa scoate un oftat fericit și o dată în plus vocea i se umple de Pumnal.

— Todd, spune el în clicurile Poienii.

Și în clipa aceea auzim explozia îndepărtată.

Toți ne răsucim iute și privim spre orizont, deși nu avem nicio șansă de a zări ceva cu ochii noștri fizici.

Ce s-a întâmplat? întreabă Sursa. *Noi am fost atacați?*

„Noi“? îi arăt eu.

Așteptați, arată Cerul. *Va sosi…*

Și peste o clipă vocile Capătului Potecilor primesc vocile Tărâmului de jos, care ne arată explozia din mijlocul orașului, o explozie în marginea unei mulțimi mari din Poiană, deși ochii prin care vedem se află mult deasupra orașului pe creasta dealului, și tot ce putem zări este o fulgerare de foc și o coloană de fum.

Acela a fost Tărâmul? întreabă Sursa. *Tărâmul a făcut asta?*

Nu, arată Cerul. Pășește iute afară din Capătul Potecilor și ne face semn să-l urmăm. Mergem spre cărarea abruptă unde va trebui să ajut Sursa, încă slăbit, să coboare, iar când ajungem acolo, vocea Sursei este umplută cu un singur lucru…

Teamă.

Nu pentru sine, nu pentru procesul păcii…

Teamă pentru Pumnal. Tot ce poate arăta vocea lui este cât de mult se teme să-l piardă pe Pumnal tocmai în dimineața când trebuiau să se reîntâlnească, teama că s-a întâmplat tot ce poate fi mai rău, că el și-a pierdut fiul, fiul lui cel mai iubit, și-i pot simți inima îndurerată de grijă, îndurerată de dragoste și neliniște…

O durere pe care o știu, o durere pe care am simțit-o…

O durere care trece de la Sursă la mine în timp ce coborâm…

Pumnalul…

Todd…

Stă în vocea mea, la fel de real și fragil și demn de viață ca oricare altul…

Și eu nu vreau asta.

Nu o vreau.

Separări

[Todd]

Doar un șuier scurt este tot ce se-aude dinspre Primar când Stăpâna Lawson îi apasă un bandaj pe partea din spate a scalpului, deși arsurile de-acolo arată oribil.

— Întinse, rostește Stăpâna Lawson, totuși superficiale. Explozia a fost atât de rapidă, încât n-a pătruns foarte adânc. Vei rămâne cu o cicatrice, dar te vei tămădui.

— Mulțumesc, Stăpână, spune Primarul când ea îi tamponează cu un gel transparent arsurile de pe față, care nu-s la fel de rele precum cele de pe ceafă.

— Îmi fac doar meseria, replică ea scurt. Iar acum trebuie să-i tratez pe alții.

Părăsește cămăruța de tămăduire din nava-cercetaș, luând cu ea un teanc de bandaje. Eu stau pe un scaun lângă Primar, cu mâinile acoperite de același gel pentru arsuri. Wilf este întins pe celălalt pat, cu arsuri pe piept și față, însă viu, deoarece se-afla deja în cădere când a explodat bomba.

Afară lucrurile stau cu totul altfel. Folosindu-se de Vacarmul mulțimii, Lee este acolo și-ajută zecile de oameni care-au fost răniți și arși în sinuciderea Stăpânei Coyle.

Și uciși, de asemenea. Au murit cel puțin cinci bărbați și o femeie din mulțime.

Și Stăpâna Coyle, desigur.

Și Simone.

Viola n-a vorbit cu mine după explozie. Ea și Bradley au plecat ca să se ocupe de ceva.

Ceva departe de mine.

— Va fi în regulă, Todd, îmi spune Primarul văzându-mă că privesc întruna spre ușă. Ei vor înțelege că a trebuit să iei o decizie într-o fracțiune de secundă și că eu eram cel mai aproape…

— Nu, nu erai, replic eu. Treb'ia s-ajung mai departe ca să te-nhaț.

Încleștez pumnii și fac o grimasă înaintea durerii cauzate de arsuri.

— Și *totuși* m-ai înhățat, spune Primarul pe un ton de uimire.

— Da, te-am înhățat.

— M-ai *salvat*, vorbește el aproape pentru sine.

— Da, *știu*…

— Nu, Todd, spune el și se ridică-n capul oaselor în pat, deși e evident că asta-i provoacă dureri. Tu m-ai salvat *pe mine*. Deși nu erai obligat s-o faci. Nu pot spune cât de mult înseamnă asta pentru mine.

— În tot cazul, o repeți întruna.

— Nu voi uita niciodată că te-ai gândit la mine ca fiind un om care merită să fie salvat. Și *merit*, Todd. Iar tu ești cel care m-a făcut să devin așa.

— Nu mai vorbi în felul ăsta, îi spun. Alți oameni au murit. Alții pe care nu i-am salvat.

El încuviințează din cap, încuviințează și mă lasă să mă simt ca ultimul rahat, fiin'că n-am salvat-o pe Simone.

Apoi Primarul spune:

— Să știi că ea n-a murit în zadar. Vom avea grijă în privința asta.

Și cuvintele lui sună adevărat, ca de fiecare dată.

(cu siguranță *se simt* adevărate…)

(iar *bâzâitul* slab…)

(strălucește de *fericire*…)

Mă uit la Wilf. El privește drept în tavan și printre bandajele albe i se ițește pielea acoperită de funingine.

— Cred că m-ai salvat și pi mini, zice el pe neașteptate. Ai zis *Sari*. Ai zis *Sari di pi căruță*.

Îmi dreg glasul.

— Asta nu-nseamnă că te-am salvat eu, Wilf. N-am salvat-o și pe Simone.

— Ai fost la mini-n cap, zice Wilf. Ai fost la mini-n cap și-ai zis *Sari* și picioarili meli au sărit 'nainti ca ieu să li fi zis măcar. Tu *m-ai făcut* să sar. Clipește spre mine. Cum faci asta?

Îmi feresc ochii. Probabil c-am făcut-o într-adevăr, probabil că m-am întins și l-am controlat, iar Simone n-a putut reacționa fiin'că n-avea Vacarm.

Dar Primarul ar fi putut reacționa. Poate că nici n-ar fi fost *nevoie* să-l înșfac.

Primarul își lasă ambele tălpi pe podea și, încet, cu dureri evidente, se ridică-n picioare.

— Ce vrei să faci? îl întreb.

— Trebuie să le vorbesc oamenilor, zice el. Trebuie să le spunem că procesul de pace nu se sfârșește din cauza acțiunilor unei singure Stăpâne. Trebuie să le arătăm că *eu* sunt încă în viață și că *Viola* este de asemenea în viață. Își atinge cu grijă ceafa cu vârfurile degetelor. Pacea aceasta este fragilă. *Oamenii* sunt fragili. Trebuie să le spunem că nu există motive pentru care să renunțăm la speranță.

Mă înfior puțin la auzul ultimului cuvânt.

Domnul Tate intră pe ușă cu un teanc de haine.

— Așa cum ați cerut, rostește el și le întinde Primarului.

— Îmbraci haine curate? spun eu.

— Așa cum vei face și tu, răspunde el și-mi întinde jumătate din teanc. Nu putem ieși în fața lor în zdrențe arse.

Cobor ochii spre propriile mele haine, spre ceea ce a mai rămas din ele după ce Stăpâna Lawson mi le-a jupuit pe cele arse de pe piele.

— Îmbracă-le, Todd, zice Primarul. Vei fi surprins cât de bine te vor face să te simți după aceea.

(și *bâzâitul* slab…)

(bucuria lui…)

(mă face cumva să nu mă simt chiar așa teribil…)

Încep să-mbrac hainele curate.

{Viola}

— Uite, arată Bradley spre ecranul din cockpit. El *este* mai aproape de Simone, dar Prentiss este mai aproape de marginea platformei.

Încetinește redarea înregistrării și o oprește când Stăpâna Coyle este gata să apese butonul bombei. Clipa în care Simone continuă să se îndrepte spre ea

și în care Wilf face un pas înapoi, ca să sară de pe căruță.

Și în care Todd se întinde deja spre Primar.

— N-a avut nici măcar timp să se gândească, spune Bradley cu glas sugrumat, cu atât mai puțin să aleagă.

— S-a dus drept la Primar, zic eu. N-a *trebuit* să se gândească.

Privim din nou explozia, o imagine care a fost transmisă spre oraș și spre oamenii care priveau pe dealul îndepărtat și care numai Dumnezeu *știe* ce gândesc în momentul ăsta.

Privim cum Primarul este salvat din nou.

Și Simone nu este salvată.

Vacarmul lui Bradley este atât de trist, atât de *distrus*, încât abia îl pot privi.

— Mi-ai spus, rostește el și închide ochii, că, dacă se va întâmpla vreodată să nu știu în cine să mă încred de pe planetă, atunci să am încredere în Todd. *Tu* ai spus asta, Viola. Și ai avut dreptate de fiecare dată.

— Mai puțin acum. Și tu îl învinovățești.

Fiindcă pot să citesc Vacarmul lui Bradley, să citesc ce gândește el *de fapt*.

Își ferește ochii și-i văd Vacarmul luptându-se cu sine.

— Este evident că Todd o regretă, spune el după un timp. Asta se poate citi limpede pe fața lui.

— Dar n-o poți *auzi*. N-o poți auzi în Vacarmul lui. Nu poți auzi adevărul.

— L-ai întrebat?

Tac și privesc din nou ecranul, focul și haosul care au urmat sinuciderii prin detonare a Stăpânei Coyle.

— *Viola*…

— De ce-a făcut-o ea? întreb, prea sonor, străduindu-mă să ignor vidul care s-a căscat brusc în lume odată cu moartea lui Simone. De ce, când obținuserăm pacea?

— Poate a sperat, zice Bradley trist, că, dacă ei doi vor dispărea, planeta se va ralia în jurul cuiva ca tine.

— Eu nu *vreau* responsabilitatea aceea. N-am cerut-o.

— Dar este probabil s-o fi căpătat, spune el. Și ai fi folosit-o cu înțelepciune.

— De unde știi? Nici *eu însămi* nu știu asta. Ai spus că războiul n-ar trebui niciodată să se transforme într-o chestiune personală, dar exact asta a fost *mereu* pentru mine. Dacă n-aș fi lansat racheta aceea, noi nici măcar n-am fi fost aici. Simone ar fi fost încă…

— Hei! mă oprește Bradley, deoarece devin încă și mai agitată. Uite ce-i, trebuie să iau legătura cu convoiul și să le spun ce s-a întâmplat. Vacarmul i se închide în durere. Să le spun că am pierdut-o pe Simone.

Încuviințez din cap și ochii mi se împăienjenesc și mai mult.

— Iar tu trebuie să vorbești cu băiatul tău, continuă el și-mi ridică bărbia. Dacă el trebuie salvat, atunci tu îl vei salva. Nu asta mi-ai spus că ați făcut unul pentru altul?

Câteva lacrimi mi se mai preling din ochi, însă apoi încuviințez.

— De nu știu câte ori.

Mă strânge în brațe, puternic și trist, iar eu îl părăsesc ca să poată apela convoiul. Merg pe coridorul scurt spre cabina de tămăduire, pășind cât pot de încet, simțindu-mă ca sfâșiată în două. Nu pot să cred că Simone a murit. Nu pot să cred că *Stăpâna Coyle* a murit.

Și nu pot să cred că Todd l-a salvat pe Primar.

Dar el este Todd. Todd în care mă încred cu propria mea viață. *Literalmente*. Am avut încredere în el să-mi pună bandajele astea, care, cu toată sinceritatea, mă fac să mă simt mai bine decât am fost în ultimele luni.

Iar dacă el l-a salvat pe Primar, atunci trebuie să existe un motiv. *Trebuie*.

Ajung în fața ușii cabinei de tămăduire și inspir adânc.

Pentru că motivul acela este *bunătatea*, nu? Nu asta este Todd în esență? În ciuda greșelilor lui, în ciuda faptului că l-a ucis pe spacsul de lângă râu, în ciuda muncii pe care a depus-o pentru Primar, Todd este în

esență bun, știu asta, am văzut-o, am *simțit-o* în Vacarmul lui…

Dar acum n-o mai pot simți…

— Nu, repet eu. El este Todd. Este *Todd*.

Apăs plăcuța ca să deschid ușa.

Și-i văd pe Todd și pe Primar purtând uniforme identice.

[Todd]

O văd pe hol, văd cât de sănătoasă arată…

Văd cum privește hainele pe care le port eu și Primarul, exact aceleași haine, până la vipușt ile aurii de pe mânecile vestoanelor.

— Nu-i ceea ce crezi, zic eu, hainele mele erau complet arse…

Dar ea se retrage deja din ușă, se-ndepărtează…

— *Viola*, spune Primarul cu glas destul de puternic ca s-o oprească. Știu că momentele acestea sunt grele pentru tine, dar trebuie să ne adresăm oamenilor. Trebuie să-i reasigurăm că procesul păcii va continua așa cum s-a plănuit. Și imediat ce vom putea, trebuie să trimitem o delegație la spacși pentru a-i asigura de același lucru.

Viola îl privește drept în ochi.

— Rostești cu prea multă ușurință cuvântul *trebuie*.

În ciuda arsurilor, Primarul încearcă să zâmbească.

— Viola, dacă nu le vom vorbi oamenilor imediat, situația s-ar putea deteriora. Este posibil ca Riposta să dorească să termine acțiunea Stăpânei Coyle și să se folosească de momentul acesta de haos. Spacșii ne pot ataca din același motiv. Este posibil ca propriii mei oameni să creadă că sunt rănit și să decidă să mă răstoarne printr-o lovitură internă. Bănuiesc că nu ai dori urmările acestea.

Și pot să văd că acum simte și ea.

Fericirea stranie care emană dinspre Primar.

— Ce vrei să le spui? îl întreabă.

— Tu ce ai vrea să le spun? zice el. Spune-mi tu ce ți s-ar părea potrivit și-ți voi repeta spusele cuvânt cu cuvânt.

Ea mijește ochii.

— Ce intenționezi de fapt?

— Nu intenționez nimic, spune el. Azi aș fi putut să fi murit, dar n-am murit. Și n-am murit fiindcă m-a salvat Todd. Face un pas înainte și continuă cu înflăcărare: Poate că nu-i ceea ce ai dorit tu, dar dacă Todd m-a salvat, atunci merit să fiu mântuit, înțelegi? Și dacă eu merit să fiu mântuit, atunci toți meritățm asta, tot locul ăsta, toată *planeta* asta.

Viola mă privește, cerându-mi din ochi ajutorul.

— Cred că-i în stare de șoc, spun eu.

— S-ar putea să ai dreptate, încuviințează Primarul, dar să știi că nu greșesc când spun că trebuie să ne adresăm oamenilor, Viola. Trebuie s-o facem. Și repede.

Viola se uită la mine acum, privește uniforma pe care-o port, căutând un adevăr. Încerc să-mi fac Vacarmul greu, să-i îngădui să vadă ce simt, să-i arăt că totul a scăpat de sub control, că n-am vrut să se-ntâmple asta, dar acum, când s-a întâmplat, poate că…

— Nu te pot auzi, rostește ea încetișor.

Și-ncerc să mă deschid iarăși, dar simt ca și cum ceva m-ar bloca…

Ea se uită apoi la Wilf și chipul i se încruntă și mai mult.

— Bine, spune după aceea fără să mă privească. Să mergem atunci să ne adresăm oamenilor.

{Viola}

— Viola! strigă Todd după mine când cobor rampa. Viola, *îmi pare rău*. De ce nu mă lași să spun măcar asta?

Și mă opresc locului și încerc să-l citesc.

Dar nu descopăr decât aceeași tăcere.

— Îți pare rău cu adevărat? îl întreb. Dacă ar fi să mai poți alege o dată, ești sigur că n-ai face exact același lucru?

— Cum poți să-ntrebi așa ceva? se încruntă el.

— Ai văzut cu ce te *îmbraci* în ultima vreme?

Privesc în spate spre Primar, care pășește încet, afectat de răni, dar care surâde prin gelul pentru arsuri de pe fața lui și care poartă o uniformă extrem de curată.

La fel ca Todd.

— Ați putea fi tată și fiu.

— Să nu spui asta!

— Este însă adevărat. Uită-te la voi doi.

— Viola, tu *mă cunoști*. Dintre toți care-au mai rămas în viață pe planeta asta, tu ești cea care *mă cunoaște*.

Dar eu clatin din cap.

— Poate că nu te mai cunosc. De când nu te-am mai putut auzi…

El se încruntă *cu adevărat* când aude asta.

— Deci asta vrei? Sunt perfect atâta timp cât poți s-auzi tot ce gândesc, dar nu și invers? Suntem prieteni doar atâta timp cât tu ai toată puterea?

— Aici nu-i vorba despre *putere*, ci despre încredere…

— Și n-am făcut destule ca s-ai *încredere*-n mine? Arată în sus pe rampă, spre Primar. Viola, el luptă acum pentru pace. Și face asta din cauza *mea*, pen'că *eu* l-am schimbat.

— Mda, zic eu și ating cu degetul vipușca aurie de pe mâneca lui. Și în ce fel te-a schimbat el *pe tine*? Îndeajuns ca să-l salvezi *pe el*, nu pe Simone?

— El nu *m-a schimbat*, Viola.

— Tu l-ai controlat pe Wilf ca să-l faci să sară din căruță?

Ochii i se holbează.

— Am văzut-o în Vacarmul lui, îi explic. Iar dacă l-a neliniștit pe Wilf, asta nu poate fi ceva bun.

— I-am salvat *viața*! strigă el. Am făcut-o pentru *binele*…

— Și de aceea ar trebui s-o accept? De aceea ar trebui să accept că tu ai zis că n-o poți face? Și că nici n-ai *face-o*? Pe câți alții i-ai controlat *pentru binele lor*?

El se luptă cu vorbele timp de un minut și pot zări regret real în ochii lui, regret pentru ceva ce nu mi-a zis, dar pe care tot nu-l pot zări în absența completă a Vacarmului său…

— Fac totul pentru *tine*! strigă în cele din urmă. Încerc să fac planeta asta sigură pentru *tine*!

— Și eu am făcut totul pentru *tine*, Todd! îi strig la rândul meu. Doar ca să descopăr că poate tu nu mai ești *tu*!

Chipul lui este atât de furios, dar și atât de îngrozit, atât de șocat și de rănit de spusele mele, încât aproape că pot…

Pentru o secundă, aproape că pot…

— EL ESTE!

Un singur glas răzbate prin **MUGETUL** mulțimii strânse lângă navă.

— E PREȘEDINTELE!

Alte glasuri îi urmează, unul, apoi o sută, apoi o mie și **MUGETUL** devine tot mai ascuțit și mai răsunător, până simt ca și cum am fi într-un ocean de Vacarm, care suie rampa și-l ridică pe Primar deasupra tuturor. El începe să coboare încet, cu capul sus, cu chipul radios, cu mâna ridicată spre mulțime, pentru a le arăta că, da, este sănătos, a supraviețuit, este tot conducătorul lor.

Tot la comandă. Tot victorios.

— Veniți, Todd, Viola, spune el. Lumea așteaptă.

[Todd]

— Lumea așteaptă, spune Primarul.

Mă ia de braț și mă-ndepărtează de Viola, cu ochii asupra mulțimii care-l omagiază, care **MUGEȘTE** pentru el, și văd că imaginile proiectate funcționează, că sondele sunt programate să ne urmărească, să-*l* urmărească, și că noi apărem pe pereții clădirilor, cu Primarul în față, cu mine tras după el, cu Viola rămasă pe rampă, cu Bradley și Wilf coborând după ea…

— Ascultă-i, Todd, îmi spune Primarul și simt din nou *bâzâitul*…

Bâzâitul de fericire…

Îl simt chiar în **MUGETUL** mulțimii…

— Noi chiar putem face asta, spune el când oamenii se trag la o parte din calea noastră, lăsându-ne să ne îndreptăm spre o platformă nouă pe care au ridicat-o probabil domnul Tate și domnul O'Hare. Noi chiar putem conduce planeta asta. Noi putem să facem din ea un loc mai bun.

— Dă-mi drumul, îi spun.

Dar el nu-mi dă drumul.

Nici măcar nu se uită spre mine.

Mă răsucesc, ca s-o caut din ochi pe Viola. Nu s-a clintit de pe rampă. Lee a venit prin mulțime spre ea și toți se uită cum eu mă las târât de Primar și amândoi purtăm aceleași uniforme…

— Dă-mi *drumul*, repet și mă smucesc.

Primarul se întoarce, mă prinde puternic de umeri și mulțimile închid căile dintre mine și Viola…

— Todd, zice Primarul și *bâzâitul* de fericire vine dinspre el ca lumina soarelui. Todd, nu vezi? Ai reușit. M-ai condus pe drumul spre mântuire și am sosit.

Mulțimea continuă să **MUGEASCĂ**, însuflețită acum de prezența Primarului în rândurile oamenilor. El își îndreaptă spatele, privește în jur la soldați și orășeni, și chiar la femeile care ovaționează și, cu un surâs pe față, spune:

— Liniște, vă rog.

{Viola}

— Ce *dracu*'? spun eu când **MUGETUL** mulțimii dispare aproape instantaneu și tăcerea se răspândește în cercuri până când ovațiile se opresc, în glas și în Vacarm, iar locul se cufundă în liniște.

Până și femeile au amuțit, văzând cât de muți au devenit bărbații.

— Am auzit, șoptește Bradley.

Și Wilf șoptește:

— Și ieu am auzit.

— *Ce* ați auzit? întreb eu, prea răsunător în tăcerea cea nouă, iar chipuri din mulțime se întorc spre mine și sâsâie, cerând liniște.

— Doar cuvintele *Liniște, vă rog*, șoptește Bradley. Drept în mijlocul minții. Și mă jur că și Vacarmul mi-a devenit mai tăcut.

— Și al meu, spune Lee. Este ca și cum aș fi orbit din nou.

— Cum? mă încrunt eu. Cum poate el să aibă atâta putere?

— După explozii am văzut ceva curios la iel, zice Wilf.

— Viola, spune Bradley și-și lasă mâna pe brațul meu, dacă el poate să facă asta la o mie de oameni simultan…

Mă uit și-l văd pe Primar stând în fața lui Todd și privindu-l drept în ochi.

Încep să înaintez spre mulțime.

[Todd]

— Am așteptat toată viața momentul acesta, îmi spune Primarul și constat că nu-mi pot feri privirea.

Constat că de fapt nu vreau s-o fac.

— Nici măcar n-am știut-o, Todd, spune el. Tot ce am dorit a fost să aduc planeta asta sub conducerea mea, iar dacă nu reușeam, o distrugeam complet. Dacă n-o puteam avea eu, atunci să n-o aibă nimeni.

Vacarmul din jurul nostru este o tăcere aproape completă.

— Cum faci asta? îl întreb.

— Dar greșeam, înțelegi? spune el. Când am văzut ce se va întâmpla cu Stăpâna Coyle, când am văzut că eu nu izbutisem să prevăd asta, dar că *tu* ai reușit, Todd, și m-ai *salvat*… Se oprește și jur c-o face fiin'că glasul îi este prea plin de emoție ca să mai continue. Când tu m-ai *salvat*, atunci totul s-a schimbat. Totul a prins formă.

(și *bâzâitul* îmi strălucește ca un far în minte…)

(*fericirea* aceea…)

(se simte *plăcut*…)

— Noi am putea face planeta asta mai bună, zice el. Tu și cu mine am putea-o face mai bună *împreună*. Cu bunătatea ta, cu ființa ta care simte și este îndurerată, și regretă, și refuză să cadă, indiferent ce ai fi făcut, dacă noi am combina toate astea cu felul cum eu pot conduce oameni, cum îi pot controla…

— Ei nu vor să fie controlați, spun eu.

Ochii lui, nu-mi pot desprinde privirea de la ei…

— Nu genul *acela* de control, Todd, zice el. Control *pașnic*, control milostiv…

Și bucuria…

O *simt*…

— Așa cum are conducătorul spacșilor asupra propriului său popor, continuă Primarul. Aceea este vocea pe care am auzit-o. Vocea *unică*. Ei sunt el și el este ei și așa supraviețuiesc, așa învață și cresc, și *există*. Respiră gâfâit acum, iar gelul pentru arsuri de pe față îl face să pară ca și cum ar fi ieșit de sub apă. Eu pot să fiu asta pentru oamenii de aici, Todd. *Eu* pot să fiu vocea lor. Iar tu mă poți ajuta. Tu mă poți ajuta să fiu *mai bun*. Tu mă poți ajuta să fiu *bun*.

Și eu gândesc…

L-aș *putea* ajuta…

L-aș *putea*…

(*nu*…)

— Dă-mi drumul, îi spun…

— Am știut că ești special încă din Prentisstown, zice el, dar abia azi, abia când m-ai salvat, am înțeles exact motivul.

Mă strânge mai puternic cu degetele.

— Tu ești *sufletul* meu, Todd, spune el și mulțimea din jurul nostru este copleșită de fericire înaintea puterii cu care o spune el, iar Vacarmul ei o confirmă și-i răspunde. Tu ești sufletul meu și eu te-am căutat fără ca măcar s-o știu. Îmi zâmbește cu un aer uimit. Și te-am găsit, Todd. Te-am *găsit*…

Și apoi se-aude un sunet diferit, care vine de undeva de la periferia mulțimii, un murmur în Vacarmul oamenilor, care huruie înaintând spre noi din capătul îndepărtat al pieței.

— Un spacs, șoptește Primarul cu câteva secunde înainte ca eu să-l zăresc, surprinzător de clar în Vacarmul mulțimii.

Un spacs vine pe drum spre noi, călare pe un betlmor.

— Și…, spune Primarul încruntându-se ușor și ridicându-se pe vârfuri ca să vadă mai bine.

— Și ce? spun eu…

Dar apoi îl văd și-n Vacarmul mulțimii…

Spacsul nu este singur…

Sunt *doi* betlmori…

Și apoi îl aud…

Aud sunetul care-ntoarce lumea cu susu-n jos…

{Viola}

Mă împing mai energic prin mulțime, fără să-mi pese când calc peste oameni sau când îi îmbrâncesc din calea mea, mai ales pentru că majoritatea abia par să mă bage în seamă. Până și femeile par fascinate de ceea ce se întâmplă, cu fețele pline de aceeași anticipare stranie…

— *La o parte*, mârâi eu printre dinții încleștați.

Fiindcă îmi dau seama acum, prea târziu, prea târziu, că Primarul a pătruns în Todd, *bineînțeles* că a pătruns, și poate că Todd l-a schimbat *într-adevăr*, că l-a schimbat în bine, fără îndoială, însă Primarul a fost dintotdeauna mai puternic, a fost dintotdeauna mai inteligent, iar schimbarea în bine nu înseamnă că el va atinge vreodată bunătatea și *bineînțeles* că și el l-a schimbat la rândul lui pe Todd, cum am putut să fiu atât de proastă să nu-mi dau seama, să nu stau de vorbă cu el…

Să nu-l *salvez*…

— Todd! strig eu…

Dar strigătul îmi este acoperit de un talaz în Vacarmul mulțimii, imagini din partea opusă unde se întâmplă ceva care este transmis prin intermediul Vacarmului celor care-l văd, care-l răspândesc prin mulțime…

Vacarm care arată doi spacși ce vin pe drum…

Doi spacși pe betlmori, iar unul dintre ei nu stă în picioare așa cum le este obiceiul, ci mai degrabă așezat…

Și tresar, văzând că spacsul în picioare este același care m-a atacat…

Dar n-am timp pentru niciun sentiment, pentru că Vacarmul se corectează brusc…

Și spacsul așezat nu este un spacs…

Este un *om*…

Și în Vacarmul mulțimii, transmis ca o ștafetă, îl pot auzi…

Bărbatul cântă…

[Todd]

Simt o durere în stomac și abia mai respir, parcă m-aș sufoca și picioarele mi se pun în mișcare și mă

smulg din strânsoarea Primarului, simțind vânătăile lăsate de degetele lui, pen'că nu vrea să mă lase să plec…

Dar eu plec…

Iisuse Hristoase, *plec*…

— *Todd!* strigă după mine, cu șoc real în glas, cu *durere* reală că fug de el…

Însă eu alerg…

Nimic nu mă poate opri s-alerg…

— *LA O PARTE!* răcnesc…

Și soldații, și bărbații din fața mea îmi eliberează imediat calea, ca și cum nici măcar n-ar decide ei înșiși…

Fiin'că nici nu decid…

— Todd! aud din nou înapoia mea, este Primarul, dar rămâne tot mai în urmă…

Fiin'că drept în față…

Oh, Iisuse, nu pot să cred, nu pot să cred…

— *LA O PARTE!*

Și-ncerc s-ascult, încerc s-ascult din nou sunetul, încerc s-ascult *cântecul*…

Și mulțimea continuă să se miște, ferindu-se din calea mea, de parcă aș fi un foc venit să-i ardă…

Și prin Vacarmul lor se vede și spacsul…

Este 1017…

Spacsul este 1017…

— NU! urlu eu și alerg mai tare…

Fiin'că nu știu ce-nseamnă prezența lui 1017 aici…

Dar el este acolo în Vacarmul mulțimii…

Tot mai luminos și mai clar pe măsură ce m-apropii…

Mult mai clar decât este Vacarmul de obicei…

— Todd! aud înapoia mea…

Dar nu m-opresc…

Cu cât m-apropii, nici chiar Vacarmul puternic al mulțimii nu-l poate acoperi…

Cântecul…

Senin ca văzduhul…

Sfâșiindu-mi inima-n două…

Cântecul, cântecul *meu*…

Într-o di-mii-neaaa-ță devreme când soarele tocmai ră-să-reea…

Și ochii mi se umezesc și mulțimea se rărește și calea pe care mi-o deschide se întâlnește cu calea pe care-o deschide pentru spacs…

Și mai sunt doar câțiva oameni…

Doar câțiva…

Și mulțimea se deschide…

Și el este acolo…

Este acolo în fața ochilor mei…

Și treb'e să m-opresc…

Treb'e să m-opresc, pen'că simt că nu mai pot sta nici măcar în picioare…

Și când îi rostesc numele, se aude cu puțin mai tare ca o șoaptă…

Dar el îl aude…

Știu că-l aude…

— *Ben*.

{Viola}

Este *Ben*.

Îl pot vedea la fel de clar în Vacarmul mulțimii, ca și cum ar sta chiar în fața mea. Acolo este spacsul care a-ncercat să mă ucidă, 1017, călare pe un betlmor, iar Ben stă pe altul înapoia lui, iar cântecul pe care-l cântă se aude perfect clar: *Am auzit o fată strigând de jos din vale…*

Însă buzele lui nu se mișcă…

Ceea ce trebuie să fie o greșeală a Vacarmului mulțimii…

Totuși, el este acolo și vine pe drum și, pentru că nimeni de aici nu-l cunoaște, al lui trebuie să fie, el trebuie să fie într-adevăr Ben…

Și pot simți medicamentul Primarului gonind prin mine și-mi folosesc noua putere pentru a-i împinge încă și mai energic pe oameni din calea mea…

Întrucât în Vacarmul lor îl pot zări pe Primar care își croiește de asemenea drum printre ei, în fața mea…

Și văd că Todd a ajuns la Ben…

O văd ca și cum aș fi chiar acolo…

O simt ca și cum aș fi chiar acolo, deoarece Vacarmul lui Todd s-a deschis, pe măsură ce el s-a îndepărtat de Primar și s-a apropiat de Ben. Vacarmul

i s-a deschis pe atât de larg pe cât obișnuia să fie, s-a deschis de uimire și de fericire, și de atâta dragoste, încât abia poți suporta s-o privești, iar sentimentele acelea năvălesc înapoi prin mulțime aidoma unui talaz și mulțimea se clatină sub puterea lor, se clatină sub sentimentul pe care-l transmite Todd…

Îl transmite exact așa cum poate face Primarul…

[Todd]

Nu pot să rostesc absolut nimic, nu pot, pur și simplu, fiin'că nu-s cuvinte pentru așa ceva, când alerg spre el, alerg pe lângă 1017, iar Ben coboară de pe betlmorul lui, și Vacarmul îi crește pentru a mă-ntâmpina cu tot ce știu despre el, totul încă din pruncie, tot ceea ce-nseamnă că el este cu-adevărat Ben…

Și el n-o spune tocmai în cuvinte…

Și-și deschide brațele și eu mă-arunc și-l izbesc atât de tare, încât cădem înapoi și ne lovim de animalul pe care-l călărea și…

Ce mare te-ai făcut, spune el…

— *Ben!* rostesc eu, icnind cuvintele. Iisuse Hristoase, *Ben*…

Ești la fel de înalt ca mine, spune el. *Înalt ca un bărbat.*

Și nu observ că el vorbește ciudat, pen'că îl țin strâns în brațe și ochii-mi lăcrimează și abia mai pot spune ceva, când îl simt aici, chiar *aici*, chiar *aici* în carne și oase, viu și viu, și viu…

— Cum? rostesc până la urmă, retrăgându-mă puțin, dar fără să-i dau drumul și nu pot continua, dar el știe la ce mă refer…

M-au găsit spacşii, zice el. *Mă împuşcase Davy Prentiss…*

— Știu, spun eu și pieptul îmi devine mai greu, pieptul m-apasă, iar Vacarmul meu se simte de asemenea mai greu, așa cum nu l-am mai simțit de mult timp, iar Ben îl poate vedea și zice…

Arată-mi.

Și-o fac, chiar acolo, înainte de a putea măcar să pronunț vreun cuvânt, îi arăt întreaga poveste teribilă a celor ce s-au întâmplat după ce noi l-am părăsit și aș

jura că el m-ajută s-o fac, m-ajută să-i arăt moartea lui Aaron, rănirea Violei, separarea noastră, atacurile Ripostei, fixarea benzilor pe spacși, fixarea benzilor pe femei, *morțile* spacșilor și mă uit spre 1017, care n-a coborât de pe betlmor, și-i arăt lui Ben totul și despre asta, și tot ce-a urmat, cum Davy Prentiss a început să devină omenos, după care-a murit de mâna Primarului, și războiul, și alte morți…

E-n regulă, Todd, spune el. *S-a terminat. Războiul s-a terminat.*

Și pot spune…

Pot spune că el mă iartă.

El mă iartă pentru tot, îmi spune că nici măcar nu trebuie să fiu iertat, îmi spune c-am făcut tot ce-am putut mai bine, c-am săvârșit greșeli, dar ele sunt cele care mă fac om și nu contează erorile pe care le-am comis, ci felul cum am răspuns față de ele și pot simți din partea lui, pot simți din Vacarmul lui, spunându-mi că mă pot opri acum, că totul va fi-n regulă…

Și-mi dau seama că el nu-mi vorbește prin cuvinte. El îmi trimite totul în centrul minții, de fapt, nu, *nu-i așa*, el *mă-nconjoară* cu totul, îmi îngăduie să stau în mijloc, știind că iertarea este adevărată și — urmează acum un cuvânt pe care nici măcar nu-l cunosc, dar brusc îl știu — *absolvirea*, absolvirea din partea lui dacă o doresc, absolvirea pentru tot…

— Ben? spun eu, simțindu-mă derutat, simțindu-mă *mai mult* decât derutat. Ce se-ntâmplă? *Vacarmul* tău…

Sunt multe despre care trebuie să vorbim, spune el, și din nou n-o rostește, iar eu încep să mă simt ciudat în privința asta, însă mă-nconjoară căldura lui, *Ben* este acolo-n totalitate și inima mi se deschide din nou și zâmbesc la zâmbetul pe care mi-l arată…

— Todd? aud înapoia noastră.

Ne-ntoarcem să ne uităm.

Primarul se află la marginea mulțimii și ne privește.

{Viola}

— Todd? îl aud pe Primar rostind când mă opresc chiar lângă el…

Pentru că *este* Ben, el *este*, nu știu cum, dar realmente el este…

Iar el și Todd se întorc să se uite, cu un nor ametit de Vacarm vesel învolburându-se în jurul lor și întinzându-se peste tot, inclusiv peste spacsul care stă tot pe betlmorul de lângă ei, iar eu înaintez către Ben și propria mea inimă bate mai iute…

Dar mă uit la chipul Primarului când trec pe lângă el…

Și văd *durere* acolo, doar pentru o secundă, fulgerând peste trăsăturile lui strălucitoare, care dispare apoi, înlocuită de chipul pe care-l știm atât de bine, chipul Primarului, preocupat și dominator…

— Ben! strig eu și el deschide un braț, ca să mă îmbrățișeze.

Todd se retrage, dar sentimentele dinspre Ben sunt atât de bune, atât de puternice, încât după o secundă Todd ne îmbrățișează iarăși pe amândoi și eu mă simt atât de fericită, încât încep să plâng.

— Domnule Moore, rostește Primarul din depărtare. Zvonurile despre moartea ta par să fi fost exagerate.

Ca și zvonurile despre moartea ta, spune Ben, însă în modul cel ciudat, fără să-și folosească gura, utilizându-și Vacarmul mai direct decât am auzit vreodată…

— Este cu totul neașteptat, dar încântător, desigur, spune Primarul uitându-se către Todd. Foarte încântător, într-adevăr.

Nu văd totuși multă încântare înapoia zâmbetului pe care-l afișează.

Însă Todd nu pare să observe.

— Ce-i cu Vacarmul tău? îl întreabă pe Ben. De ce vorbești așa?

— Cred că am o idee, spune Primarul.

Dar Todd nu ascultă.

— Voi explica totul, zice Ben folosindu-și gura pentru prima oară, deși glasul îi este hârșâit și înfundat, de parcă nu l-ar mai fi utilizat de foarte mult timp. *Dar mai întâi vreau să spun,* revine el la Vacarmul propriu, care se îndreaptă spre Primar și mulțimea din spatele lui, *că pacea continuă să fie la*

îndemână. Tărâmul continuă s-o dorească. O lume cu adevărat nouă continuă să fie deschisă pentru noi toți. Asta am venit să vă spun.

— Chiar așa? zice Primarul, etalându-și același surâs rece.

— Atunci ce caută *el* aici? spune Todd și arată din bărbie spre 1017. El a-ncercat s-o ucidă pe Viola. Lui nu-i pasă de pace.

Întoarcerea a comis o greșeală, spune Ben, *pentru care trebuie să-l iertăm.*

— Cine și ce-a făcut? spune Todd buimăcit.

Dar 1017 își întoarce deja betlmorul spre drum, fără să facă niciun semn spre noi, trece prin mulțime și iese din oraș.

— Ei bine, rostește Primarul și zâmbetul îi este tot acolo.

Ben și Todd se reazemă unul de celălalt și sentimentele se rostogolesc din ei în valuri, valuri care mă fac să mă simt minunat, în ciuda tuturor grijilor mele.

— Ei bine, repetă Primarul ceva mai tare, încercând să se asigure că ne-a captat atenția. Aș dori foarte, foarte mult să aud ce are Ben de spus.

Sunt sigur de asta, David, zice Ben în Vacarmul acela straniu. *Dar mai întâi am multe de vorbit cu fiul meu.*

Și dinspre Todd se revarsă un val de sentimente…

Și el nu vede fulgerul de durere care licărește din nou pe fața Primarului.

[Todd]

— Dar nu-nțeleg, spun eu nu pentru prima oară. Asta-nseamnă că tu ai devenit acum spacs sau așa ceva?

Nu, zice Ben prin Vacarmul lui, dar mult mai clar decât este de obicei vorbirea Vacarmului. *Spacșii vorbesc vocea acestei planete. Spacșii trăiesc în interiorul ei. Iar acum, deoarece am fost mult timp afundat în vocea aceea și eu sunt conectat cu ei.*

Din nou cuvântul acela, *conectat*.

Suntem în cortul meu, doar eu și el, cu Sup'rata legată afară într-un fel care blochează intrarea. Știu că

Primarul, Viola, Bradley și toți ceilalți sunt acolo și ne-așteaptă să ieșim și să le spunem ce naiba se-ntâmplă.

Dar îi las s-aștepte.

L-am recăpătat pe Ben și n-o să-l las să-mi scape din ochi.

Înghit un nod și mă gândesc pentru un minut.

— Nu-nțeleg, repet după aceea.

— Cred că ar putea fi drumul pe care să înaintăm noi toți, rostește el, croncănit și hârâit. Tușește, apoi își lasă Vacarmul să continue. *Dacă noi **toți** putem învăța să vorbim așa, atunci nu vor mai exista deosebiri între noi și spacși și nu vor mai exista deosebiri nici între **oameni**. Acesta este secretul planetei ăsteia, Todd. Comunicarea reală și deschisă, astfel ca să ne putem înțelege toți între noi, odată și pentru totdeauna.*

Îmi dreg glasul.

— Femeile n-au Vacarm, spun eu. Ce se va-ntâmpla cu ele?

El se oprește. *Uitasem,* spune după aceea. *A trecut tare mult de când n-am mai fost în preajma lor.* Se luminează din nou. *Femeile spacse au Vacarm. Iar dacă există o cale prin care bărbații să **înceteze** să mai aibă Vacarm — se uită la mine —, atunci trebuie să existe și o cale prin care femeile să înceapă să-l aibă.*

— După cum merg lucrurile aici, rostesc eu, nu știu dacă vei avea mult succes cu genul ăsta de discurs.

Rămânem tăcuți câteva momente. De fapt nu tocmai tăcuți, pen'că Vacarmul lui Ben clocotește constant în jurul nostru, luând propriul meu Vacarm și amestecându-l în el ca și cum ar fi lucrul cel mai firesc de pe lume, iar în orice clipă eu pot să știu absolut totul despre el. De pildă, cum după ce Davy l-a-mpușcat, s-a împleticit în tufișuri ca să moară și-a zăcut acolo o zi și o noapte, apoi a fost găsit de un grup de vânători spacși, după care au urmat luni de visare în care-a fost aproape mort, luni în care a fost departe, într-o lume de voci stranii, învățând toate cunoștințele și istoria a tot ce știau spacșii, învățând nume noi și sentimente noi și-nțelegeri noi.

Iar apoi s-a trezit și era schimbat.

Dar în același timp era tot Ben.

Și eu îi spun, folosindu-mi cât pot de bine Vacarmul, care se simte din nou liber și deschis așa cum n-a mai fost de multe luni, despre tot ce s-a-ntâmplat aici și cum eu tot nu-nțeleg cum am ajuns să port uniforma asta…

Însă tot ce mă-ntreabă el este, *Viola de ce nu este aici, cu noi?*

{Viola}

— Nu te simți exclusă? întreabă Primarul, plimbându-se întruna în jurul focului de tabără.

— Nu tocmai, îi răspund urmărindu-l cu privirea. Acolo este tatăl lui.

— Nu-i tatăl lui *adevărat*, se încruntă el.

— Este destul de adevărat.

El își continuă plimbarea, cu fața împietrită și rece.

— Sau vrei să spui…, încep eu.

— Dacă mai ies vreodată, te rog să-l trimiți pe Todd la mine, rostește Primarul și arată din bărbie spre cortul în care discută Todd și Ben, unde putem auzi și vedea un nor de Vacarm rotindu-se mai dens și mai complex decât Vacarmul oricărui bărbat obișnuit.

Apoi pleacă, urmat de căpitanul O'Hare și căpitanul Tate.

— Ce-i cu el? întreabă Bradley, uitându-se după Primar.

Îi răspunde Wilf.

— Iel credi că și-a pierdut fiul.

— Fiul lui? întreabă Bradley.

— Cumva, Primarului i-a intrat în cap că Todd este un înlocuitor pentru Davy, spun eu. Ai văzut cum vorbea cu el.

— Am auzit ceva prin mulțime, rostește Lee din locul unde stă lângă Wilf. Ceva cum că Todd l-ar fi transformat.

— Iar acum tatăl *adevărat* al lui Todd este aici, spun eu.

— În cel mai prost moment cu putință, zice Lee.

— Sau dimpotrivă, la momentul potrivit, spun eu.

Ușa cortului se deschide și Todd scoate capul.

— Viola? rostește el.

Și mă întorc să-l privesc…

Și când o fac, pot să aud tot ce gândește el.

Totul.

Mai clar decât înainte, mai clar decât pare posibil…

Și nu sunt nici măcar sigură că ar trebui s-o fac, dar îl privesc în ochi și văd…

În mijlocul a tot ceea ce simte el…

Chiar după ce ne-am contrazis…

Chiar după ce m-am îndoit de el…

Chiar după ce l-am *rănit*…

Văd cât de mult mă iubește.

Dar în același timp văd mai multe.

[Todd]

— Deci ce se va întâmpla acum? îl întreabă Viola pe Ben, stând lângă mine pe pat.

Am prins-o de mână. Ea n-a spus nimic, nu și-a retras mâna, iar acum stăm unul lângă celălalt.

Acum se va întâmpla pacea, spune Ben. *Cerul m-a trimis să aflu ce a fost explozia aceea, să văd dacă pacea mai este posibilă.* Zâmbește și-o face din nou prin tot Vacarmul lui, întinzându-se spre noi, astfel că-i greu să nu zâmbești la rândul tău. *Și* ***este*** *posibilă. Asta îi spune Întoarcerea chiar acum Cerului.*

— Ce te face să ai încredere în 1017? întreb eu. El a atacat-o pe Viola.

Strâng mâna Violei.

Ea mi-o strânge înapoi.

Pentru că îl cunosc, răspunde Ben. *Îi pot auzi vocea, pot auzi conflictul din ea, pot auzi binele care dorește să iasă. El este ca tine, Todd. El nu poate să ucidă.*

Mă uit în podea când aud cuvintele acelea.

— Cred că trebuie să stai de vorbă cu Primarul, îi spune Viola lui Ben. Și nu cred că el este prea încântat de revenirea ta.

Nu, zice Ben. *Și eu am impresia asta, deși el este foarte greu de citit, nu?* Se ridică-n picioare.

— Trebuie totuși să știe că războiul s-a terminat, rostește răgușit cu glasul lui.

Se uită la mine și la Viola cum stăm nemișcați, surâde din nou scurt, apoi iese din cort.

Noi nu vorbim nimic preț de un minut.

Sau încă un minut în plus.

Apoi eu îi spun Violei gândul care-mi revine de când l-am văzut pe Ben.

{Viola}

— Vreau să mă-ntorc la vechiul Prentisstown, zice Todd.

— Poftim? spun eu, surprinsă, deși văzusem gândul acela rotindu-i-se prin Vacarm.

— Poate că nu la vechiul Prentisstown în sine, precizează el. Dar nu mai vreau aici.

Mă ridic de pe pat.

— Todd, abia dacă am început…

— Dar *vom începe*-n curând, spune el fără să-mi dea drumul mâinii. Vor sosi navele și coloniștii se vor trezi și-apoi va fi un oraș nou. Cu oameni complet noi. Își ferește privirea. După ce-am trăit o vreme într-unul, nu cred că-mi plac orașele prea mult.

Vacarmul lui devine mai tăcut acum, după ce Ben a plecat, dar tot îl pot vedea imaginându-și viața după sosirea convoiului, cu lucrurile revenind la normal, cu oamenii întinzându-se iarăși în lungul râului.

— Și vrei să pleci, zic eu.

Todd revine cu ochii la mine.

— Vreau ca tu să vii cu mine. Și Ben. Și Wilf, și Jane, poate. Bradley, de asemenea, dacă dorește, și Stăpâna Lawson, care pare drăguță. De ce n-am putea noi, ăștia, să facem un oraș? Un oraș departe de toate astea. Suspină. Un oraș departe de Primar.

— El trebuie totuși supravegheat…

— Vor fi cinci mii de oameni care vor ști totul despre ce fel de om este. Se uită iarăși în pământ. În plus, cred că eu am făcut tot ce pot pentru el. Și sunt obosit.

După felul cum rostește cuvintele acelea, îmi dau seama cât de obosită sunt și eu, cât de obosită sunt de toate astea, și cât de obosit trebuie să fie el, cât de

obosit *arată*, cât de epuizat de toate, și gâtlejul începe să mi se încleștеze când simt toate astea.

— Vreau să plec de-aici, rostește el. Și vreau ca tu să vii cu mine.

Și stăm acolo, în tăcere, mult timp.

— El este în mintea ta, Todd, spun în cele din urmă. L-am văzut acolo. De parcă ați fi cumva conectați.

Todd suspină iarăși la auzul cuvântului *conectat*.

— Știu, zice el. De-asta vreau să plec. M-am apropiat, dar n-am uitat cine sunt. Ben mi-a reamintit tot ce trebuie să știu vreodată. Și, da, sunt conectat de Primar, dar l-am îndepărtat pe el de toată chestia asta cu războiul.

— Tu *ai văzut* ce a făcut cu mulțimea?

— Aproape că s-a terminat, spune Todd. Vom avea pace, el își va obține victoria și nu va avea nevoie de mine, deși asta crede acum. Convoiul va sosi, el va fi eroul, dar va fi în inferioritate și-atunci vom pleca naibii de-aici, da?

— Todd…

— Aproape că s-a terminat, spune el. Și eu mai pot rezista pân-atunci.

După care mă privește într-un mod diferit.

Vacarmul continuă să îi devină tot mai tăcut, dar încă-l pot distinge…

Văd cum simte pielea mâinii mele în mâna lui, văd cum vrea s-o ia și s-o ducă la buze, cum dorește să-mi inspire mirosul și cât de frumoasă arăt pentru el, cât de puternică după atâta boală și cum dorește să mă atingă ușor pe gât, doar *acolo*, și să mă ia în brațe și…

— Of, Dumnezeule, spune el ferindu-și brusc ochii. Îmi pare rău, n-am vrut să…

Însă eu îmi ridic mâna spre ceafa lui…

Și el spune:

— Viola…?

Și eu mă apropii de el…

Și-l sărut.

Și se simte ca *un apogeu*.

[Todd]

— Sunt complet de acord, îi spune Primarul lui Ben.

Eşti? spune Ben, surprins.

Stăm toţi în jurul focului de tabără, iar Viola e aşezată lângă mine.

Ţinându-mă din nou de mână.

Ţinându-mă ca şi cum nu-mi va da drumul niciodată.

— Bineînţeles, încuviinţează Primarul. Aşa cum am spus de multe ori, doresc pacea. O doresc *cu adevărat*. Din egoism, dacă nu din alt motiv.

Excelent atunci, zice Ben. *Vom continua cu consiliul aşa cum s-a stabilit. Bineînţeles, dacă rănile îţi vor îngădui să participi.*

Ochii Primarului scânteiază pentru o clipă.

— Despre ce răni ar fi vorba, domnule Moore?

Urmează o tăcere, fiin'că toţi vedem gelul pentru arsuri care-i acoperă faţa şi bandajele de pe ceafă şi cap.

Dar nu, el n-arată c-ar simţi vreo rană.

— Între timp, spune Primarul, există anumite lucruri ce trebuie făcute imediat, anumite asigurări ce trebuie luate.

— Asigurări pentru cine? întreabă Viola.

— De pildă, pentru cei de pe deal, zice Primarul. Poate că deocamdată ei nu s-au organizat ca Armata Martirei, dar n-aş fi deloc surprins dacă Stăpâna Coyle i-a lăsat Stăpânei Braithwaite instrucţiuni pentru cazul în care atentatul ei ar fi dat greş. Cineva ar trebui să suie acolo şi să pună lucrurile la punct.

— O să merg eu, spune Stăpâna Lawson încruntându-se. Stăpânele mă vor asculta.

— Merg şi eu, spune Lee ferindu-şi Vacarmul de mine şi de Viola.

— Iar prietenul nostru Wilf îi va transporta cu căruţa, zice Primarul.

Toţi îl privim cu atenţie.

— O să-i duc eu *cu nava*, spune Bradley.

— Şi să lipseşti toată noaptea? întreabă Primarul şi-l priveşte sfredelitor (şi mă-ntreb dacă aud *bâzâitul*…). Şi să nu revii decât mâine-dimineaţă? În

plus, cred că tu, Bradley, ar trebui să te întorci la spacși *azi*, chiar acum, cu Ben și Viola.

— *Poftim?* spune Viola. Dar am convenit pentru mâine…

— Este posibil ca până mâine schisma dorită de Stăpâna Coyle să se instaureze mult mai ferm, zice Primarul. N-ar fi mult mai bine dacă tu, eroina primelor convorbiri, ai reveni diseară cu chestiunile deja soluționate? De exemplu, cu un râu care să reumple încetișor albia?

— Vreau să merg cu Ben, anunț eu. N-am…

— Îmi pare rău, Todd, spune Primarul. Îmi pare foarte rău, însă tu trebuie să stai aici cu mine, ca de obicei, și să te asiguri că nu voi face nimic care ar putea displăcea cuiva.

— *Nu*, rostește Viola surprinzător de tare.

— După atâta timp, îți faci griji *acum*? îi surâde Primarul. Este vorba despre numai câteva ore, iar în urma dispariției Stăpânei Coyle, meritul pentru câștigarea acestui război îmi revine în exclusivitate mie. Crede-mă, am suficiente motive pentru a mă comporta bine. Poate că voi fi încoronat ca rege de către convoi.

Urmează o pauză prelungă și toți schimbă priviri, gândindu-se la cuvintele acelea.

Trebuie să spun că totul mi se pare destul de rațional, rostește Ben în cele din urmă. *Desigur, exceptând partea cu regele.*

Și eu îl privesc pe Primar, pe când toți ceilalți încep să vorbească-n același timp. El se uită la mine. M-aștept să văd furie.

Dar tot ce văd este tristețe.

Și-mi dau seama…

El își ia rămas-bun.

{Viola}

— Vacarmul lui Ben este uluitor, spune Lee când îl ajut să suie în căruța care-i va duce înapoi pe deal. Parcă întreaga lume ar fi acolo și totul este *extrem de* clar.

După ce am mai discutat o vreme, am decis să urmăm planul Primarului. Eu, Bradley și Ben vom

merge călare la spacși. Lee, Wilf și Stăpâna Lawson vor merge pe deal, pentru a calma situația. Todd și Primarul vor rămâne în oraș, pentru a ține lucrurile laolaltă. Și toți vom încerca să ne reîntâlnim cât putem de repede.

Todd crede că Primarul vrea doar să-și ia rămas-bun între patru ochi, acum după întoarcerea lui Ben, și că ar fi probabil mai periculos pentru el *să nu fie* acolo. Eu m-am împotrivit, până ce Ben i-a dat dreptate lui Todd, spunând că erau ultimele ore dinaintea adevăratei păci și că influența bună pe care Todd o avea asupra Primarului era în clipa asta mai necesară ca oricând.

Sunt totuși îngrijorată.

— El spune că așa vorbesc toți spacșii, îi răspund lui Lee. Că așa *sunt* toți spacșii, că așa au evoluat. Pentru a se potrivi perfect planetei.

— Și noi mai puțin?

— A spus că am putea învăța, dacă *el* a putut.

— Și femeile? întreabă Lee. Ce va fi cu ele?

— Ce va fi cu Primarul? El nu mai are deloc Vacarm.

— Nici Todd nu mai are, zice Lee, și este adevărat.

Cu cât Todd se îndepărtează mai mult de Ben, cu atât Vacarmul îi este mai tăcut. Apoi îl văd pe Todd în Vacarmul lui Lee, mă văd pe mine și pe Todd în cortul lui Todd, mă văd pe mine și pe Todd…

— Hei! zic eu, îmbujorându-mă. Asta nu s-a întâmplat!

— Ceva s-a-ntâmplat, murmură el. Ați stat acolo o veșnicie.

Nu spun nimic, ci doar mă uit cum Wilf înjugă boii la căruță, iar Stăpâna Lawson se agită pentru proviziile pe care vrea să le ducă pe deal.

— Mi-a cerut să plec cu el, rostesc după un minut interminabil.

— Când? întreabă Lee. *Unde?*

— Când se va termina cu toate astea. Cât mai devreme vom putea.

— Și o să pleci?

Nu-i răspund.

— El te iubește, idioato, rostește Lee, dar fără răutate. Până și un orb poate vedea asta.

— Știu, șoptesc și privesc înapoi spre focul de tabără unde Todd o înșeuează pe Sup'rata pentru Bradley.

— Suntem gata, spune Wilf apropiindu-se.

Îl îmbrățișez.

— Mult noroc, îi zic. Ne vedem mâine.

— Și ție mult noroc, Viola.

Îl îmbrățișez de asemenea pe Lee, care îmi șoptește la ureche:

— O să-ți duc dorul când vei pleca.

Merg după aceea și o îmbrățișez chiar și pe Stăpâna Lawson.

— Arăți foarte sănătoasă, zice ea. Ca o fată nouă.

Apoi Wilf smucește de hățuri și căruța pornește printre ruinele catedralei, ocolind clopotnița izolată, care continuă să rămână în picioare după atâta vreme.

Îi privesc până dispar.

Iar apoi un fulg de zăpadă îmi aterizează pe vârful nasului.

[Todd]

Zâmbesc ca un idiot, când întind mâna ca să prind fulgii care cad. Sunt ca niște cristale micuțe și perfecte, înainte de a se topi aproape instantaneu pe palma mea, unde pielea e roșie de la arsuri.

— Prima dată după mulți ani, zice Primarul uitându-se în sus, la fel ca toți, la zăpada care coboară ca niște pene albe, peste tot, și peste tot, și peste tot.

— Nu-i grozav? spun eu, surâzând în continuare. Hei, Ben!

Dau să merg spre locul unde el o prezintă pe Sup'rata betlmorului său.

— Stai puțin, Todd, rostește Primarul.

— Ce-i? zic eu, nițel iritat, fiin'c-aș prefera să-mpărtășesc ninsoarea cu Ben, nu cu Primarul.

— Cred că știu ce i s-a întâmplat, zice Primarul și amândoi ne uităm din nou la Ben, care vorbește cu Sup'rata, dar și cu ceilalți cai.

— Nu i s-a-*ntâmplat* nimic, răspund eu. Este tot Ben.

— Este oare? întreabă Primarul. El a fost deschis de spacși. Nu știm de fapt ce poate să facă asta unui om.

Mă-ncrunt și simt o tulburare. Este furie.

Dar în același timp există și puțină teamă.

— N-are nimic, rostesc eu.

— Am spus asta din grijă pentru tine, Todd, zice el și sună sincer. Văd cât de fericit ești pentru că te-ai reîntâlnit cu el. Cât de mult înseamnă să-ți regăsești tatăl.

Îl pironesc cu privirea, încercând să-l descifrez, păstrându-mi Vacarmul ușor, astfel că suntem ca două pietre care nu cedează una înaintea celeilalte.

Două pietre care sunt acoperite încetișor de zăpadă.

— Crezi că el poate fi în pericol? spun eu până la urmă.

— Planeta asta este informație, zice Primarul. Tot timpul, neîncetat. Informații pe care vrea să ți le dea, informații pe care vrea să le ia de la tine pentru a le împărtăși cu toți. Și cred că poți să răspunzi la asta în două feluri. Poți să controlezi cât de multe informații oferi, așa cum am procedat tu și cu mine, închizându-ne Vacarmul…

— Sau te poți deschide complet față de ele, spun eu uitându-mă iarăși la Ben, care-mi observă privirea și-mi surâde.

— Și rămâne încă de văzut care dintre cele două este felul cuvenit, zice Primarul. În locul tău însă, aș fi cu ochii pe Ben. Pentru propriul lui bine.

— Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta, îi spun revenind spre el. Voi fi cu ochii pe el pentru tot restul vieții lui.

Și zâmbesc când spun asta, și mă simt încălzit de zâmbetul lui Ben către mine, dar observ un licăr în ochii Primarului, scurt, care dispare imediat, însă care a fost acolo.

Și-i un licăr de suferință.

Însă piere.

— Sper că vei fi în preajmă ca să fii cu ochii și pe mine, zice el și-i revine propriul surâs. Să mă menții pe calea cea dreaptă.

Înghit un nod.

— O să te descurci bine, îi răspund. Cu sau fără mine.

Și din nou durerea.

— Da, spune el. Da, mă aștept să mă descurc.

{Viola}

— Arăți de parcă te-ai fi tăvălit prin făină, îi spun lui Todd când se apropie.

— La fel ca tine, replică el.

Scutur din cap și bucățele de zăpadă cad în jurul meu. Sunt deja călare pe Ghindă și-i pot auzi pe cai salutându-l pe Todd, mai ales Sup'rata, pe șaua căreia se află Bradley.

Este o frumusețe de iapă, spune Ben de lângă noi, călare pe betlmorul lui. *Și cred că-i și puțin îndrăgostită.*

Băiat mânz, zice Sup'rata plecându-și capul înaintea betlmorului și ferindu-și ochii.

— Aș sugera ca primul subiect al discuțiilor voastre să fie reasigurarea, rostește Primarul apropiindu-se. Să le spuneți spacșilor că suntem dedicați păcii mai mult ca niciodată. Iar apoi să vedeți dacă puteți obține vreo acțiune imediată din partea lor.

— Cum ar fi revenirea râului, spune Bradley. Sunt de acord. Să le arătăm oamenilor că pot să spere la ceva.

— Vom face tot ce putem mai bine, zic eu.

— Sunt sigur în privința asta, Viola, spune Primarul. Ai și făcut-o deja.

Observ însă că-și ține ochii ațintiți asupra lui Todd și Ben, care-și iau rămas-bun unul de la celălalt.

Sunt doar câteva ore, îl aud pe Ben spunând și Vacarmul lui este strălucitor, cald și liniștitor.

— Ai grijă de tine, zice Todd. Nu vreau să te pierd pentru a treia oară.

Așa ceva chiar ar fi un ghinion teribil, nu? zâmbește Ben.

Apoi se îmbrățișează, călduros și puternic, ca un tată și un fiu.

Continui să urmăresc fața Primarului.

— Mult noroc, spune Todd apropiindu-se de șaua mea, apoi își coboară glasul. Să te gândești la ce-am spus. Să te gândești la viitorul nostru. Surâde sfios. Acum când avem cu-adevărat așa ceva.

— Ești *sigur* în privința asta? îl întreb. Pentru că eu pot să rămân. Bradley poate…

— Ți-am spus, zice el. Cred că el vrea doar să-și ia rămas-bun. De-aia se simte totul atât de ciudat. De fapt, s-a terminat.

— Ești sigur că vei fi bine?

— O să fiu bine, încuviințează Todd. M-am descurcat atâta timp cu el. Pot să mai rezist vreo două ore.

Și ne strângem din nou mâinile, ținându-le împreună alte câteva secunde.

— O s-o fac, Todd, îi șoptesc. O să vin cu tine.

Și el nu mai spune nimic, ci doar îmi strânge mâna și mai tare și o apropie de fața lui, ca și cum ar vrea să mă absoarbă prin respirație.

[Todd]

— Zăpada se-ndesește, spun eu.

Viola, Ben și Bradley au pornit de ceva vreme, iar eu urmăresc imaginea proiectată și-i văd cum încep să suie dealul spre spacși, înaintând încet prin ninsoare. Viola a spus că mă va apela când va ajunge acolo, dar nu-i nimic rău să le controlez înaintarea, nu?

— Fulgii sunt prea mari ca să fie motiv de îngrijorare, zice Primarul. Doar atunci când sunt mici și deși ca ploaia, poți spune că se apropie un viscol. Îi îndepărtează de pe mânecă. Asta-i numai o falsă promisiune.

— Totuși, e zăpadă, spun eu privind caii și betlmorul din depărtare.

— Vino, Todd, rostește Primarul. Am nevoie de ajutorul tău.

— De ajutorul meu?

El își indică fața.

— Chiar dacă afirm că n-am fost rănit, gelul pentru arsuri lasă altă impresie.

— Dar Stăpâna Lawson…

— S-a întors pe deal, zice el. În același timp, gelul poate să ajungă și pe mâinile tale și să știi că este eficient.

Îmi privesc mâinile, care-au început să mă usture din nou, pe măsură ce trece efectul medicamentelor.

— Bine, încuviințez.

Ne îndreptăm către nava-cercetaș, aflată într-un colț al taberei, nu departe de noi, suim rampa și intrăm în cămăruța de tămăduire, unde Primarul se așază pe un pat, își scoate vestonul uniformei, îl împăturește cu grijă și-l pune alături. Începe să-și scoată bandajele de pe ceafă și gât.

— Pe alea ar treb'i să le păstrezi, zic eu. Sunt încă proaspete.

— Mă strâng prea tare, explică el. O să te rog să-mi pui tu altele, dar ceva mai largi.

Suspin.

— Bine.

Mă duc la sertarele cu leacuri și scot niște bandaje pentru arsuri, plus un flacon cu gel pentru fața lui. Desfac bandajele și-i spun să se întindă, apoi le aplic mai larg pe arsura mare și cumplită de pe ceafă.

— Să știi că n-arată prea grozav, îi spun, întinzându-le cu atenție.

— Ar fi fost mult mai rău dacă nu m-ai fi salvat tu, Todd.

Primarul oftează ușurat când medicamentul pătrunde în arsură și-i înaintează prin trup. Se ridică în capul oaselor, ca să-i pot aplica gelul și-mi arată chipul, care poartă un zâmbet ce pare aproape trist.

— Mai ții minte când te-am bandajat eu? mă întreabă. Cu atâtea luni în urmă.

— E greu să uit, replic și-i întind gel pe frunte.

— Cred că acela a fost momentul când ne-am înțeles cu adevărat pentru prima dată, zice el. Când ai văzut că poate nu eram complet rău.

— Poate, rostesc grijuliu și folosesc două degete ca să-ntind gelul peste pomeții lui roșii.

— Acela a fost momentul când a început cu adevărat totul.

— Pentru *mine* a-nceput mult mai devreme.

— Iar acum tu mă bandajezi la rândul tău, spune Primarul. În momentul când se termină totul.

Mă opresc brusc, cu mâinile-n aer.

— Unde și ce se termină?

— S-a întors Ben, Todd. Nu ignor defel ce înseamnă asta.

— Ce-nseamnă asta? îl întreb, privindu-l bănuitor.

El surâde din nou, iar de data asta tristețea e evidentă peste tot.

— Încă te pot citi, îmi spune. Nimeni altul n-o poate face, dar, la urma urmelor, nimeni de pe planeta asta nu-i ca mine, nu? Eu te pot citi chiar și când ești la fel de tăcut ca vidul cel mare și negru.

Mă-ndepărtez puțin de el.

— Tu vrei să mergi cu Ben, urmează el și strânge ușor din umeri. Este perfect de înțeles. Când se va termina totul, vrei să-i iei pe Ben și pe Viola și să începi o viață nouă departe de locul ăsta. Face o grimasă scurtă. Departe de mine.

Cuvintele lui nu sunt amenințătoare, sunt chiar acel rămas-bun la care m-așteptam, totuși în cămăruța asta există un sentiment ciudat…

(și *bâzâitul*…)

(observ acum pentru prima dată…)

(mi-a dispărut complet din cap…)

(ceea ce este, cumva, chiar mai înfricoșător decât prezența lui acolo…)

— Nu sunt fiul tău, îi spun.

— Dar ai fi putut să fii, zice Primarul aproape în șoaptă. Și ce mai fiu ai fi fost! Cineva căruia i-aș fi putut încredința în sfârșit totul. Cineva cu *putere* în Vacarmul lui.

— Eu nu-s ca tine, îi spun. N-o *să fiu* niciodată ca tine.

— Nu, n-o să fii, încuviințează el. În niciun caz acum, când tatăl tău adevărat este aici. Deși uniformele noastre sunt la fel, nu?

Cobor ochii spre uniforma mea. Are dreptate. Ba este chiar de aceeași *mărime* ca a Primarului.

După aceea el întoarce capul puțin, privind pe lângă mine.

— Poți să intri, soldat. Știu că ești acolo.

— Ce? spun eu, răsucindu-mă spre ușă.

La timp pentru a-l vedea pe Ivan în ușă.

— Rampa era coborâtă, zice el pe ton rușinat. Voiam doar să m-asigur că nu intrase vreun străin pe-aici.

— Mereu în căutarea puterii, soldat Farrow, zâmbește trist Primarul. Ei bine, mă tem că de acum puterea nu mai este aici.

Ivan îmi aruncă o privire nervoasă.

— Atunci cred c-o să plec.

— Da, spune Primarul. Da, cred că vei pleca în cele din urmă.

Și se-ntinde calm spre vestonul uniformei lui, împăturit frumos pe pat, iar eu și Ivan stăm neclintiți și-l privim cum caută într-un buzunar, scoate un pistol și, fără să-și schimbe expresia de pe chip, îl împușcă pe Ivan în cap.

{Viola}

Ne aflăm chiar pe coama dealului, când auzim sunetul. Facem primii pași în tabăra spacsă, iar Cerul și 1017 ne așteaptă pentru a ne întâmpina.

Mă răsucesc în șa și privesc în urmă spre oraș.

— A fost o împușcătură? întreb eu.

[Todd]

— Ești nebun, zic eu, cu mâinile ridicate, înaintând spre ușă, unde trupul lui Ivan revarsă sânge peste tot.

El nu s-a mișcat, nici măcar n-a tresărit când Primarul a înălțat pistolul, n-a făcut nimic pentru a-și opri propria moarte.

Și știu de ce.

— Pe mine nu mă poți controla, spun eu. Nu poți. O să mă lupt cu tine și-o să te-nving.

— Așa să fie oare, Todd? zice el cu glas tot scăzut. Oprește-te imediat.

Și mă opresc.

Îmi simt picioarele ca și cum ar fi încremenit, cu tălpile lipite de podea. Brațele îmi sunt tot ridicate, iar eu nu merg nicăieri.

— În tot acest timp, tu ai crezut cu adevărat că ești superior? Asta-i aproape drăguț, spune Primarul

ridicându-se de pe pat, fără să lase pistolul din mână și râzând, ca și cum ar fi încântat de drăgălășenie. Și știi ceva? Ai *fost*. Ai fost superior. Când te-ai purtat ca un fiu adevărat, aș fi făcut orice mi-ai fi cerut. Am salvat-o pe Viola, am salvat orașul ăsta, am luptat pentru *pace*, și totul pentru că mi le-ai cerut tu.

— Înapoi, rostesc eu, însă picioarele tot nu mi se clintesc, tot nu le pot mișca de pe nenorocita de podea.

— Apoi mi-ai salvat *viața*, spune el și se apropie de mine. M-ai salvat pe mine în locul femeii acelea și mi-am spus: *El este de partea mea. Este cu adevărat de partea mea. Este cu adevărat tot ce mi-am dorit vreodată de la un fiu*.

— Dă-mi drumul, îi spun, dar nu-mi pot ridica nici măcar palmele la urechi.

— Apoi Ben apare în oraș, zice el și-n glas i se simte un fulger de foc. Exact în clipa când totul era complet. Clipa în care tu și cu mine aveam în mâini soarta acestei planete. Și apoi s-a topit, exact ca zăpada.

Deschide palma, parcă pentru a-mi arăta soarta planetei.

VIOLA, gândesc spre el, direct spre capul lui.

El zâmbește.

— Nu mai ești chiar la fel de puternic pe cât erai cândva, nu-i așa? mă-ntreabă. Nu mai este chiar atât de ușor de făcut, când Vacarmul îți este tăcut.

Simt o greutate în stomac când înțeleg ce-a făcut el.

— Nu ce am făcut *eu*, spune el ajungând lângă mine. Ce ai făcut *tu*. Aici este vorba despre ce ai făcut *tu*.

Ridică pistolul.

— Mi-ai frânt inima, Todd Hewitt, rostește Primarul. Ai frânt inima unui tată.

Și mă lovește cu patul pistolul în tâmplă, iar lumea se cufundă-n beznă.

Sosirea viitorului

Cerul se apropie de mine prin gheața care cade lin din norii de sus. Coboară aidoma unor frunze albe, întinzându-și deja pătura peste pământ, acoperindu-ne și pe noi, care suntem călare pe betlmori.

Este un sol al lucrurilor ce vor veni, arată Cerul bucuros. *Un semn al unui nou început, cu trecutul șters complet, ca să putem începe un nou viitor.*

Sau poate că nu-i decât vremea, arăt eu.

El râde. *Exact așa trebuie să gândească Cerul. Este oare viitorul sau nu-i decât vremea?*

Înaintez spre culmea dealului, de unde pot vedea mai clar grupul de trei oameni care traversează ultimul câmp pustiu înainte de a începe să suie. Ei vin acum, nu mai așteaptă până mâine, doritori să arate alte semne de pace care să calmeze disensiunile ce-i sfâșie. Cerul a pregătit deja Tărâmul în locul unde am blocat râul, întrucât știm că ei vor cere să fie eliberat, lent, lăsându-l să-și reia cursul natural.

Și noi le vom da râul. După negocieri, dar îl vom da.

Cum știi că eu voi fi Cerul? îl întreb. *Nu-i poți spune Tărâmului pe cine să aleagă. Am văzut asta în vocile lor. Tărâmul ajunge la un acord după ce moare Cerul.*

Corect, arată Cerul și-și strânge mai mult mantia de licheni în jurul corpului. *Dar nu pot să văd altă alegere pe care s-o facă ei.*

Nu sunt calificat pentru asta. Sunt încă furios pe Poiană și nu-i pot ucide, chiar și atunci când merită să fie uciși.

Și nu crezi că tocmai conflictul creează Cerul? arată el. *Căutarea celei de-a treia opțiuni, când cele două oferite par imposibile? Tu singur știi cum este să cari povara aceea. Tu singur ai făcut deja alegerile acelea.*

Privind jos, pot să văd acum că lângă Sursă sunt cei doi din Poiană care au mai fost aici, bărbatul gălăgios cu pielea întunecată…

Și părtașa Pumnalului.

Și ce zici tu despre Pumnal, întreabă Cerul, *acum când l-ai revăzut în carne și oase?*

Pentru că el era acolo.

Alergând spre Sursă, văzându-mă, dar nici măcar încetinind, întâmpinând Sursa cu atâta bucurie, cu atâta dragoste, încât aproape că a trebuit să plec imediat, chiar atunci. Și vocea Sursei s-a deschis atât de larg cu aceleași sentimente, încât s-a extins în jurul tuturor celor din jur.

Inclusiv al Întoarcerii.

Și pentru o clipă am fost în bucuria aceea, am fost în interiorul acelei iubiri și fericiri, în interiorul reunirii și reconectării și l-am văzut din nou pe Pumnal ca Poiana imperfectă care era, și când Sursa a iertat Pumnalul, când Sursa a oferit absolvire pentru tot ce făcuse Pumnalul…

Pentru tot ce făcuse *Todd…*

Mi-am simțit și vocea oferind-o de asemenea, mi-am simțit vocea contopindu-se cu a Sursei și oferindu-i propria mea iertare, oferindu-i să uit tot răul pe care mi-l făcuse el, tot răul pe care-l făcuse poporului nostru…

Pentru că prin vocea Sursei am putut vedea cum Pumnalul se pedepsește pe sine pentru crimele sale mai mult decât o voi putea eu face vreodată…

El nu este decât unul din Poiană, îi arăt Cerului. *La fel de neremarcabil ca oricare altul dintre ei.*

Nu este așa, arată Cerul cu blândețe. *Printre ei, el este la fel de neînsemnat cum este Întoarcerea printre cei din Tărâm. Și de aceea nu l-ai putut ierta când ai sosit aici. De aceea iertarea ta de acum, fie numai și prin intermediul vocii Sursei…*

Eu nu-l iert de unul singur…

Dar ai văzut cum este posibil. Și asta în sine te face din nou remarcabil.

Nu mă simt remarcabil, îi arăt. *Mă simt doar obosit.*

Pacea este aici, în cele din urmă, arată Cerul întinzându-se și punând o mână pe umărul meu. *Te vei odihni. Vei fi fericit.*

Vocea lui mă înconjoară acum și inspir adânc, surprins…

Fiindcă în vocea Cerului se află viitorul, un viitor despre care el vorbește rareori, pentru că în ultima vreme a fost atât de întunecat…

Dar aici el este la fel de strălucitor ca fulgii de gheață ce cad din înalt…

Un viitor în care Poiana își respectă cuvântul dat și stau între hotarele lor și în care Tărâmul care ne înconjoară pe dealul acesta poate trăi nestingherit de război…

Dar un viitor în care Poiana poate învăța să vorbească și vocea Tărâmului, în care înțelegerea nu este doar posibilă, ci și dorită…

Un viitor în care eu lucrez alături de Cer, învățând cum este să fii conducător…

Un viitor în care el mă călăuzește și mă învață…

Un viitor de lumină solară și odihnă…

Un viitor fără alte morți…

Mâna Cerului îmi strânge ușor umărul.

Întoarcerea nu are un tată, arată el. *Cerul nu are un fiu.*

Și înțeleg ce spune el, ce îmi cere el…

Și el îmi vede nehotărârea…

Pentru că dacă l-aș pierde, așa cum mi-am pierdut părtașul…

Este un viitor posibil, arată el și căldura nu i-a părăsit vocea. *Pot fi și altele.* Ridică ochii. *Iar unul sosește chiar acum.*

* * *

Sursa îi conduce, iar fericirea și optimismul din vocea lui îl precedă și ne salută când ajunge pe coama dealului. Al doilea este bărbatul din Poiană, „Bradley“ în graiul lor, cu propriul lui glas mai răsunător și mai aspru și cu rază mai scurtă de pătrundere decât a Sursei.

Și în cele din urmă, ea. Părtașa Pumnalului.

Viola.

Suie dealul, și armăsarul ei lasă urme de copite în albul gheții. Pare mult mai sănătoasă decât înainte, aproape restabilită, și mă minunez pentru o clipă de schimbarea aceea, mă întreb dacă ei au găsit vreun leac pentru bandă, care continuă să-mi înțepe și să-mi ardă brațul…

Dar înainte de a-i putea întreba, înainte de a putea fi salutați așa cum se cuvine de către Cer, un *trosc* răsună peste vale, înăbușit în mod straniu sub pătura albă.

Un *trosc* inconfundabil.

Părtașa Pumnalului se răsucește iute în șa.

— A fost o împușcătură? întreabă ea.

Un nor coboară imediat peste vocea Sursei și peste glasul bărbatului din Poiană.

Și peste vocea Cerului. *S-ar putea să nu fie nimic,* arată el.

— Când a fost vreodată nimic aici? întreabă bărbatul din Poiană.

Sursa se întoarce spre Cer. *Ochii noștri pot vedea?* întreabă el. *Suntem îndeajuns de aproape ca să putem vedea?*

— Ce vrei să spui? întreabă bărbatul din Poiană. Ce să vedeți?

Așteaptă puțin, spune Cerul.

Părtașa Pumnalului scoate din buzunar o cutiuță.

— Todd? vorbește ea spre cutiuță. Todd, ești acolo?

Dar nu este niciun răspuns.

Apoi noi toți auzim un sunet familiar…

— Asta-i *nava!* spune bărbatul din Poiană și-și întoarce armăsarul pentru a vedea cum nava se ridică din vale.

— Todd! țipă părtașa Pumnalului în cutiuța metalică…

Dar nici acum nu primește vreun răspuns.

Ce se întâmplă? arată Cerul, cu un ton de comandă în voce. *Noi crezuserăm că pilotul navei a fost ucis…*

— Da, *ea* a murit, răspunde bărbatul din Poiană. Și eu sunt singurul care știe cum să piloteze nava…

Dar iat-o, suind greoi în văzduh, ridicându-se din centrul orașului lor…

Și începând să zboare spre noi…

Cu viteză tot mai mare…

— Todd! spune părtașa Pumnalului tot mai panicată. Răspunde-mi!

Este Prentiss, arată Sursa spre Cer. *Doar el poate să fie.*

— Dar *cum?* întreabă bărbatul din Poiană.

Nu contează cum, arată Sursa. *Dacă este Primarul…*

Trebuie să fugim, termină Cerul și se întoarce spre Tărâm și trimite imediat ordinul fugiți și fugiți, și *FUGIȚI…*

Și un sunet *sfârâitor* se aude dinspre nava care aproape a ajuns lângă noi, un sunet *sfârâitor* care ne face să ne întoarcem din fuga pe care o începuserăm deja…

Nava și-a lansat armele cele mai mari…

Le-a lansat drept spre noi…

SFÂRȘITUL LUMII NOI

Bătălia finală

[Todd]

— *Trezește-te, Todd*, spune din intercom glasul Primarului. *Cred că o să vrei să vezi asta*.

Gem și mă-ntorc…

Și mă lovesc de trupul lui Ivan, iar sângele lui brăzdează podeaua, în timp ce nava se leagănă și se clatină…

În timp ce nava se *leagănă*…

Ridic ochii spre monitoare. Suntem în văzduh. Suntem sus, în nenorocitul de *văzduh*…

— Ce *dracu'*?! urlu eu…

Chipul Primarului apare pe un ecran.

— *Îți place cum pilotez?* întreabă el.

— *Cum?* icnesc eu și mă ridic în picioare. Cum știi…?

— *Schimbul de informații, Todd*, spune el și-l văd reglând niște comenzi. *N-ai ascultat nimic din ce ți-am spus? Odată ce ești conectat la voce, știi tot ce știe* ea.

— Bradley, rostesc eu înțelegând. Ai intrat în mintea lui și-ai luat de-acolo pilotarea navei.

— *Exact*, spune Primarul și-și afișează din nou surâsul. *Este surprinzător de ușor. Bineînțeles, după ce ai prins șpilul*.

— Coboară! strig eu. Coboară nava imediat…

— *Și dacă nu, ce vei face?* întreabă el. *Tu ai ales deja. Ți-ai făcut alegerea cât se poate de clară*.

— Nu-i vorba de nicio *alegere*! Ben este singurul tată pe care l-am avut vreodată…

Ceea ce, îmi dau seama imediat, este lucrul cel mai prost pe care l-aș fi putut spune, fiin'că ochii Primarului se întunecă mai mult decât i-am văzut vreodată și când vorbește este ca și cum vidul cel mare și negru răbufnește din gaura lui.

— *Și eu am fost tatăl tău*, spune el. *Eu te-am format și te-am educat și nu ai fi cel care ești azi,*

dacă n-aș fi fost eu, Todd Hewitt.

— N-am vrut să te rănesc, zic eu. N-am vrut să rănesc pe nimeni…

— *Intențiile nu contează. Doar faptele. Ca aceasta, de pildă*…

Se întinde și-apasă un buton albastru.

— *Privește acum*, spune el…

— Nu! strig eu…

— *Privește sfârșitul acestei Lumi Noi*…

Și pe celelalte ecrane…

Văd două rachete care sunt lansate din flancurile navei-cercetaș…

Lansate drept spre coama dealului…

Drept spre locul unde se află *ea*…

— Viola! răcnesc eu. VIOLA!

{Viola}

Nu există niciun loc spre care să fugim, nicăieri unde am putea scăpa de rachetele care *vâjâie* spre noi cu o viteză imposibilă, dâre de aburi prin ninsoare…

Todd, mai am timp o secundă să mă gândesc…

Apoi ele izbesc cu două *trosnete* uriașe, iar țipetele din Vacarmul spacșilor și sfărâmăturile umplu aerul…

Și…

Și…

Și noi suntem tot aici…

Niciun val de căldură și moarte, nicio culme a dealului nimicită, ci noi stăm tot pe ea…

Ce s-a întâmplat? întreabă Ben când toți ridicăm iarăși capetele.

În albia râului se vede un șanț adânc și fum din locul unde a lovit racheta, dar…

— N-a explodat, spun eu.

— Și nici cealaltă, zice Bradley arătând coasta dealului, unde a fost smulsă o brazdă de tufe și arbuști, dar unde se poate distinge de asemenea carcasa rachetei ruptă în bucăți.

Ruptă în urma impactului cu roca, *nu* în urma unei explozii.

— Nu pot fi proiectile oarbe, rostesc eu, nu ambele. Îl privesc pe Bradley și simt un val de surescitare. Ai deconectat focoasele!

— Nu, răspunde el privind nava care plutește pe cer, în care Primarul se întreabă fără îndoială, ca și noi, de ce mai suntem în viață. Simone a făcut-o, continuă el și întoarce ochii spre mine. Nu ne-am înțeles niciodată din cauza Vacarmului meu, iar eu am considerat-o prea apropiată de Stăpâna Coyle, dar… Revine cu privirea la navă. Probabil că și-a dat seama de răul potențial. Ea ne-a salvat.

Văd cum Vacarmul i se sufocă de emoție.

Cerul și 1017 privesc de asemenea și le pot auzi surprinderea că rachetele nu i-au ucis pe toți.

Acelea sunt singurele arme? întreabă Ben.

Mă uit la nava care a început deja să execute un viraj…

— Huperele, rostesc eu, amintindu-mi…

[Todd]

— *Ce DRACU'?* mârâie Primarul…

Dar eu privesc ecranele care-arată culmea dealului…

Unde rachetele n-au explodat…

Ci doar au izbit și asta a fost tot, pentru că n-au cauzat mai multe distrugeri decât azvârlirea unei stânci cu-adevărat mare…

— *Todd!* răcnește Primarul de pe ecran. *Ce știi despre asta?*

— Ai tras în *VIOLA*! zbier la rândul meu. Viața ta nu mai înseamnă nimic, ai auzit? NIMIC!

El scoate alt mârâit și mă reped spre ușa cabinei de tămăduire, dar, desigur, este încuiată, și apoi întreaga podea tresare, când Primarul accelerează nava înainte. Eu cad peste paturi, alunec pe sângele lui Ivan, încerc să rămân cu ochii asupra ecranelor, încerc s-o văd pe Viola pe coama dealului…

Și c-o mână îmi pipăi buzunarul în căutarea comunicatorului, dar, desigur, el mi l-a luat…

Apoi însă încep să privesc prin încăpere, pen'că Simone obișnuia să ne vorbească din navă, nu? Și dacă sistemul de comunicații ajunge aici din cockpit, atunci poate că și *iese* de-aici…

Aud alte două *vâjâituri*…

Pe ecrane, alte două rachete se îndreaptă către coama dealului, de data aceasta mai de aproape, și ambele izbesc violent în mulțimile de spacși care fug prin albia râului…

Cu toate acestea, nu răsună nicio explozie adevărată…

— *Prea bine, atunci*, îl aud pe Primar rostind în felul lui măsurat, care înseamnă că-i *realmente* furios.

Și acum zburăm chiar peste spacși…

Și să fiu *al naibii* dacă nu-s o mulțime…

Cum dracu' am crezut noi vreodată c-am putea lupta c-o armată atât de mare?

— *Cred că nava asta are și alte tipuri de arme*, zice Primarul…

Iar ecranele arată o imagine de sus cu grupuri de bombe, huperele, ce cad peste spacșii care fug…

Cad, dar nici ele nu explodează…

— *LA DRACU'!* îl aud pe Primar, răcnind…

Mă-mpleticesc spre panoul de comenzi din care se-aude glasul lui. Ating ecranul alăturat și pe el apare o listă de cuvinte…

— *Așa să fie atunci*, clocotește Primarul de pe ecranul dinapoia mea. *Va trebui să procedăm în stilul tradițional*.

Iar eu mă uit la cuvintele de pe ecran și mă silesc să mă concentrez asupra lor, mă silesc să-mi amintesc tot ce m-a-nvățat Primarul…

Și încet, încet, încet, ele-ncep să capete sens…

{Viola}

— Noi am dorit pace! strigă Bradley spre Cer, când vedem cum huperele cad aproape fără efect, exceptându-i pe sărmanii spacși care sunt prinși chiar sub ele. Asta-i acțiunea unui singur om!

Însă Vacarmul Cerului nu are cuvinte, ci doar *mânie*, mânie că este înșelat, mânie că poziția lui este slabă, deoarece el a propus pace, mânie că noi l-am trădat.

— Nu-i adevărat! strig eu. El încearcă să ne-omoare și pe noi!

Și inima îmi bubuie gata să sară din piept, îngrijorată de ce i-a făcut Primarul lui Todd…

— Ne poți ajuta? îl întreabă Bradley. Ne poți ajuta să-l oprim?

Cerul îl privește surprins. Spacșii dinapoia lui continuă să alerge și copacii de pe malurile albiei râului încep să-i ascundă, iar ei fug ca să scape de navă, care nu mai aruncă huperele dezamorsate, ci doar plutește amenințător în ninsoarea care nu s-a oprit.

— Proiectilele voastre arzătoare, spun eu. Cele pe care le trăgeați cu arcurile.

Ar avea succes împotriva unei nave blindate? întreabă Cerul.

— Este posibil, dacă sunt suficient de multe, răspunde Bradley. Și cât timp nava este destul de jos ca s-o poată lovi.

Nava se întoarce acum, dar plutește la aceeași altitudine, și auzim o schimbare de tonalitate în zgomotul motoarelor ei.

Bradley ridică brusc ochii.

— Ce este? îl întreb.

El clatină din cap.

— Schimbă amestecul de combustibil.

Vacarmul îi crește, confuz dar alarmat, de parcă și-ar aminti ceva, însă nu tocmai complet…

— El este ultimul obstacol în calea păcii de aici, îi spun Cerului. Dacă îl putem opri…

Atunci în locul lui va apărea altul, zice Cerul. *Acesta a fost dintotdeauna răul Poienii.*

— Atunci va trebui să ne căznim cu atât mai *mult*! zic eu. Dacă am izbutit să ajungem atât de departe împotriva celui din navă, nu crezi că asta arată măcar cât de mult înseamnă pacea pentru *unii* dintre noi?

Cerul ridică ochii și pot vedea huruituri de încuviințare, huruituri că spusele mele sunt adevărate prin comparație cu celălalt adevăr al navei care plutește în văzduh…

Și al navelor care vor sosi…

Cerul se întoarce spre 1017. *Trimite un mesaj pe Poteci,* spune el. *Să pregătească armele.*

(1017)

Eu?

Tărâmul va trebui să învețe să te asculte, arată Cerul. Și pot să înceapă chiar acum.

Și își deschide vocea spre mine și eu îi trimit ordinele în graiul Tărâmului, aproape înainte de a-mi da seama că o fac…

Îl las să curgă prin mine, de parcă aș fi doar un canal…

Să curgă prin mine și în afară, în Poteci, în soldați și în Tărâmul care așteaptă în jurul nostru, și nu este vocea mea, nu este nici chiar a Cerului din apropiere care vorbește prin mine, ci o voce a Cerului mai mare, a Cerului care există separat de orice individ cu numele acesta, a Cerului care este acordul Tărâmului, vocea cumulată a noastră, a tuturor, vocea Tărâmului vorbindu-și sieși, vocea care-l ține în viață și în siguranță și gata să întâmpine viitorul, *ceea* ce vorbește prin mine…

Aceea este vocea Cerului…

Și ea îi îndeamnă pe soldați la bătălie, îndeamnă restul Tărâmului să lupte de asemenea, să adune focurile rotitoare și armele pe spinările betlmorilor la ceasul de nevoie…

Funcționează, arată Sursa oamenilor din Poiană. *Sosesc ajutoare…*

Apoi se aude un șuierat de deasupra și toți ridicăm ochii…

Și vedem o cascadă de foc care răbufnește din motoarele navei…

Care se revarsă ca sângele dintr-o rană, iar fum și aburi se învolburează în jurul ei în aerul rece, curgând peste Tărâm și incendiindu-l, iar când nava pornește să zboare într-un cerc larg în jurul nostru, flăcările vuiesc în sus de pe pământ ca niște ziduri, arzând tot ce pot să ardă, copaci, colibe secretate, Tărâmul, lumea…

— Combustibil de rachetă, spune bărbatul din Poiană.

— Ne prinde în capcană, spune părtașa Pumnalului, întorcându-se pe animalul ei, care zbiară speriat înaintea flăcărilor ce ne cuprind din toate părțile.

Nava se ridică mai mult în văzduh, cercul lui este și mai larg, iar focul continuă să se reverse din el…

El distruge tot, spune Sursa. *Incendiază toată valea.*

[Todd]

Nava se-nclină într-o parte și-n alta, iar eu abia pot sta drept în fața panoului de comenzi.

Și pe ecrane văd foc peste tot…

— Ce *FACI*? răcnesc, încercând să nu intru în panică, în timp ce transpir căutând să citesc cuvintele de pe ecran…

— *O șmecherie veche de-a piloților pe care Bradley a uitat că l-a învățat bunicul lui*, zice Primarul. *Schimbi amestecul de combustibil, îl combini cu oxigen, iar el arde și arde, și arde*.

Ridic ochii și ne văd pe noi sus în cer, trecând peste marginea văii superioare, descriind un ocol și revărsând ploaia de foc peste copacii de dedesubt, iar focul este lipicios și extrem de fierbinte, cumva ca trăsnetele aruncate de spacși, și, deși ninsoarea n-a-ncetat, copacii *explodează* pur și simplu de căldură, prinzând alți copaci, cu focul *gonind* prin ei mai iute decât pot fugi spacșii, iar ecranele arată o bandă masivă de flăcări care se extinde și ne urmărește în timp ce zburăm, dând ocol văii, prinzându-i pe ei la interior…

Primarul dă foc întregii lumi.

Mă uit înapoi la ecranul de comunicații. Există mai multe pătrate pe care le-aș putea apăsa, totuși încerc să-l citesc pe cel mai de sus. *Recemte*, cred că scrie. *Com recemte*. Inspir, închid ochii și încerc să-mi fac Vacarmul ușor, încerc să-l simt așa cum era când Primarul se afla înăuntru…

— *Privește cum arde planeta, Todd*, spune el. *Privește cum începe ultimul război*.

Com recente. Asta-i ceea ce scrie. *Recente*.

Îl apăs.

— *Todd?* spune Primarul. *Privești?*

Mă uit la chipul lui de pe ecran. Îmi dau seama că el nu mă poate vedea. Mă uit înapoi la pătratul pentru

comunicații. În dreapta jos se află un cerc roșu pe care scrie *Fără imagine*.

Iar cuvintele acelea le citesc de prima dată.

— Nu-ți pasă cine învinge, așa-i? spun eu.

El zboară acum într-un cerc larg în jurul Noului Prentisstown, scăldând pădurile din sud *și* din nord într-un incendiu care va ajunge în cele din urmă la oraș. Pot deja să văd un braț de foc întinzându-se printr-un rând de case de la periferie.

— *Știi, Todd?* spune el. *Constat că realmente nu-mi pasă, nu. Nu-i interesant? Doar să se termine. Doar să se termine totul odată pentru totdeauna*.

— S-ar fi *putut* termina, zic eu. Ar fi putut să fie pace.

Ecranul de comunicații este acum o listă a *Comunicațiilor recente*, așa cum bănuiesc, și eu o parcurg încet, în jos.

— *Împreună, noi am fi putut realiza pacea, Todd*, spune Primarul. *Însă tu ai decis că nu era pentru tine*.

Com, citesc, *comun*, *comunica*….

— *Iar pentru asta trebuie să-ți mulțumesc*, zice el. *Pentru că m-ai readus la țelul meu adevărat*.

Comunicator 1. *Comunicator 1*. Asta scrie, *Comunicator 1*. Totu-i o listă de comunicatoare. De la 1 la 6, deși nu în ordine. 1 este sus, apoi vine 3 (*cred* că-i 3), apoi 2 poate, apoi care-or fi celelalte…

— Ai spus c-ai fost transformat, zic eu asudând pe când privesc panoul. Ai spus c-ai devenit alt bărbat.

— *M-am înșelat. Bărbații nu pot fi transformați. Eu voi fi mereu cel care sunt. Iar tu vei fi mereu Todd Hewitt, băiatul care nu poate să ucidă*.

— Nu știu, rostesc eu apăsat. Oamenii se mai schimbă.

Primarul râde.

— *N-ai ascultat? Ei nu se schimbă, Todd. Ei nu se schimbă*.

Nava se zguduie din nou când face altă trecere, aprinzând lumea de sub noi. Eu continui să asud în fața panoului de comunicații. Nu știu care-i numărul Violei, dar dacă astea sunt recente și-n ordine, atunci ea treb'e să fie 1 sau 3, fiin'că…

— *Ce faci tu acolo, Todd?* întreabă Primarul.

Și panoul de comunicații devine negru.

{Viola}

Nava abia mai este vizibilă acum prin fumul care se ridică peste tot. Deocamdată suntem în siguranță în mijlocul albiei pietroase a râului, dar este imposibil să scăpăm din încercuirea de foc. Primarul a zburat peste toată valea, care arde atât de strălucitor, încât este greu de privit direct…

Cum poate fi atât de ***mult?*** întreabă Ben, în timp ce privim cum focul mugește prin păduri, răspândindu-se imposibil de repede.

— Câteva picături au fost suficiente ca să arunce în aer un pod, spun eu. Imaginează-ți ce poate face o cală plină cu așa ceva.

Nu poți să contactezi nava? întreabă Cerul.

Îi arăt comunicatorul meu.

— Nu răspunde nimeni, îi spun. Mai încerc.

Atunci, deoarece nava este în afara bătăii armelor noastre, spune Cerul, și Vacarmul lui se transformă în decizie, *există un singur curs de acțiune.*

Toți ne holbăm la el pentru o clipă, când ne dăm seama la ce se referă.

— Râul, zic eu.

Și în văzduh se aude un vuiet care ne face să ne răsucim…

— Se-ntoarce! strigă Bradley…

Și printre vălătuci de fum vedem cum nava trece peste marginea dealului, urlând prin aer ca trâmbița Judecății de Apoi…

Și vine drept spre noi…

[Todd]

Ecranele nu mai arată acum decât foc, foc peste tot, încercuind valea, încercuind Noul Prentisstown, strălucind pe dealul unde Viola încă este prin văpăile alea…

— Te-omor! urlu eu. M-auzi? TE-OMOR!

— *Sper s-o faci până la urmă*, spune Primarul, iar pe ecranul pe care l-a păstrat pentru el pot vedea cum îi apare pe chip un surâs ciudat. *Ai așteptat destul de mult*.

Dar eu privesc deja în jur, căutând altă cale s-o contactez pe Viola (te rog, te rog, te rog). Panoul de comunicații nu va reveni, dar jur c-am văzut-o pe Stăpâna Lawson făcând ceva pe unul dintre ecranele de lângă paturile de tămăduire. Merg acolo și apăs pe unul.

Sub atingerea mea se aprinde c-un vălmășag de cuvinte.

Iar unul dintre ele începe cu *Com*.

— *Probabil că ar trebui să-ți spun ce se va întâmpla în continuare*, rostește Primarul. *Este important să știi*.

— Tacă-ți gura! spun eu și apăs pătratul *Com* de pe ecran.

Apare altă serie de pătrate și de data asta foarte multe dintre ele încep cu *com*. Inspir adânc și-ncerc să-mi aduc Vacarmul în forma lui de citire. Dacă Primarul poate să fure învățarea, atunci trebuie să pot și eu.

— *I-am poruncit căpitanului O'Hare să conducă o trupă mică în bătălia cu spacșii care vor ataca inevitabil orașul*, continuă Primarul. *O misiune sinucigașă, evident, dar căpitanul O'Hare a fost mereu dispensabil*.

Comunicații, Cemtru, citesc eu. Mijesc ochii și respir din nou adânc. Te rog, te rog, te rog. *Comunicații, Cemtru*. Habar n-am ce-nseamnă, așa că respir adânc pentru a treia oară și închid ochii (*Eu sunt Cercul și Cercul este eu*). Îi redeschid. *Comunicații, Centru*. Asta-i, asta scrie. Îl apăs.

— *Căpitanul Tate conduce deja restul armatei spre Riposta de pe deal*, vorbește întruna Primarul, *pentru a lichida rămășițele rebeliunii*.

Ridic ochii.

— *Ce?*

— *Nu putem continua, riscând ca eu să fiu aruncat în aer de teroriști, nu-i așa?* spune el.

— *Monstrul* dracului!

— *După care, căpitanul Tate va conduce armata spre ocean*.

Acum ridic ochii și rămân *așa*.

— Spre ocean?

— *Unde vom da bătălia noastră finală, Todd*, zice Primarul și-l pot vedea zâmbind larg. *Oceanul în spatele nostru, inamicul în fața noastră. Îți poți închipui un război mai bun? Nu va mai exista nimic altceva decât luptă și moarte*.

Privesc iarăși ecranul de comunicații.

Acolo este. *Com recente*. Îl apăs. Apar alte pătrate.

— *Dar războiul trebuie să înceapă cu moartea conducătorului spacșilor*, spune Primarul. *Și-mi pare rău că trebuie s-o spun, însă asta înseamnă și moartea tuturor celor de lângă el*.

Ridic din nou ochii. Suntem aproape de marginea dealului, apoi zburăm deasupra și-n lungul albiei secate a râului spre spacșii care fug…

Spre Viola…

Pe care-o pot zări acum pe ecran…

Văd că-i tot călare pe Ghindă, cu Bradley și Ben lângă ea, cu conducătorul spacșilor în urma lor, îndemnându-i pe toți să fugă…

— NU! urlu eu. *NU!*

— *Îmi va părea rău s-o pierd*, zice Primarul când coborâm spre ei, cu focul întinzându-se în urma noastră. *Să fiu sincer, nu-mi va părea la fel de rău să-l pierd pe Ben*.

Apăs butonul cel mai de sus de pe ecranul de comunicații, cel pe care scrie *Comunicator 1*, și urlu-n el:

— VIOLA!

Glasul mi se frânge din cauza efortului.

— *VIOLA!*

Dar văd pe ecrane c-am ajuns deja deasupra lor…

(1017)

Cerul își întoarce brusc betlmorul, împingând animalele Poienii într-o parte, îndepărtându-le din calea navei, spre copacii care ard pe malul râului…

Însă animalele Poienii se împotrivesc…

Foc, le pot auzi strigând sălbatic, *Foc!*

Vine nava! arăt eu, nu doar spre Cer, ci și spre Tărâmul din jurul meu, radiind avertismentul în toate direcțiile, și-mi trag propriul animal înapoi spre

copacii care ard, acolo unde există un spațiu mic pe care l-am putea folosi…

MERGEȚI! aud dinspre Cer și betlmorul meu răspunde, întorcându-se către foc, iar animalele Poienii fac la fel și iată că vin Sursa, bărbatul din Poiană, și părtașa Pumnalului…

Ben, Bradley și Viola…

Animalele lor aleargă acum spre mine, spre spațiul mic dintre copacii înflăcărați, unde nu vom putea sta mult timp, dar unde s-ar putea totuși să scăpăm de nava care continuă să coboare, urlând…

Și de jur împrejur teama Tărâmului curge prin mine, teroarea lor, *morțile* lor, și nu-i simt doar pe cei pe care-i pot vedea, cei care aleargă pe lângă betlmorul meu, îi pot simți pe *toți*, simt soldații care au rămas în nordul văii și soldații din sud, care încearcă să se salveze într-o pădure unde toți copacii ard, unde focul sare întruna din ramură în ramură, chiar și sub gheața care cade din înalt, dar mai iute decât pot fugi mulți dintre ei și simt de asemenea Tărâmul în amonte pe râu, departe de infernul acesta, pe care-l privesc cum mugește prin vale, spre ei, înghițindu-i pe unii dintre cei care fug, și văd totul, văd prin ochii fiecăruia din Tărâm…

Văd ochii planetei acestea, care se privește pe sine cum arde…

Și *eu* ard, de asemenea…

— IUTE! o aud strigând pe părtașa Pumnalului, și mă răsucesc iarăși și văd că ea strigă spre Cer, care trimite ordine spre Tărâm să se salveze și al cărui betlmor a rămas cu un pas sau doi în urmă…

Nava trece direct pe deasupra…

Revărsând foc peste albia râului…

Și ochii Cerului îi întâlnesc pe ai mei…

Îi întâlnesc prin fum și foc și gheață care cade…

Nu, arăt eu…

Nu!

Și el dispare într-un zid de foc…

{Viola}

Caii sar înainte când zidul de foc *VUIEȘTE* prin albia râului dinapoia noastră…

Și aproape că n-ai unde te refugia din calea lui, copacii din fața noastră ard deja, iar bolovanii de pe coasta dealului de deasupra ard de asemenea, până și fulgii se evaporă în văzduh, lăsând în urma lor fuioare subțiri de aburi, iar noi am fost departe de primul atac, însă dacă va reveni, nu vom mai avea unde să ne refugiem, nu vom mai avea nicăieri unde să ne refugiem…

— Viola! strigă Bradley, izbind-o pe Sup'rata de Ghindă și caii se întâmpină unul pe celălalt cu nechezaturi îngrozite…

— Cum ieșim de-aici? întreb eu, tușind prin fum, și mă întorc ca să văd un zid de foc înalt de zece metri care arde prin albia secată, în locul unde tocmai fuseserăm…

— Unde-i Cerul? întreabă Bradley.

Ne întoarcem să-l privim pe Ben și-mi dau seama pentru prima dată că nu-i putem auzi Vacarmul, că este focalizat departe de noi, că toți spacșii din apropiere s-au oprit de asemenea, parcă încremeniți, o imagine mai mult decât stranie în mijlocul unui infern, deși nici nu au unde fugi…

— Ben? întreb eu…

Însă el privește fix la zidul de flăcări din albia râului…

Și apoi auzim și noi…

Un sunet ca de sfâșiere, ca și cum aerul însuși ar fi spintecat în două, care se apropie dinapoia noastră…

1017…

Care nu mai este călare pe betlmor…

Și care aleargă pe jos spre flăcările ce se micșorează deja pe pietrele sterpe…

Lăsând în urmă mormane de tăciuni arzători…

Ca pe câmpul de bătălie înainte ca spacșii să lanseze fulgerele de foc…

Atât doar că acum sunt numai două…

1017 gonește spre ele și Vacarmul lui scoate un sunet mai îngrozitor, mai plin de mânie și durere decât orice am auzit vreodată în viața mea…

Pe când aleargă către cadavrele carbonizate ale Cerului și betlmorului său…

(1017)

Alerg…

Fără niciun gând în minte…

Fără niciun sunet în voce, decât un tânguit pe care abia-l pot auzi eu însumi…

Un tânguit care cere să fie luat înapoi…

Un tânguit care refuză să creadă ceea ce am văzut, care refuză să accepte ceea ce s-a întâmplat…

Sunt doar vag conștient de Poiană și de Sursă, pe când alerg alături de ei…

Vag conștient de *mugetul* care mi se formează în urechi, în cap, în inimă…

În voce…

Bolovanii din albia secată a râului încă sunt fierbinți, dar focul se ridică de pe ei chiar pe când mă apropii, așa că atacul acesta a fost în zadar, deoarece nu a aprins alte lucruri…

Și totuși nu inutil, deoarece a avut în mod clar o singură țintă…

Mă năpustesc în flăcări, simțind cum îmi bășică pielea, iar unele pietre strălucesc roșii precum cărbunii…

Dar nu-mi pasă…

Ajung în locul unde Cerul își călărea animalul…

Ajung acolo unde el a căzut pe pietre…

Unde el și animalul continuă să ardă…

Și lovesc flăcările cu palmele, încercând să le sting cu mâinile goale, iar tânguitul sporește în intensitate, întinzându-se dincolo de mine, afară din mine, afară în lume, afară în Tărâm, încercând să șteargă tot ce s-a întâmplat…

Și-l apuc pe Cer de sub brațele arzând și-l îndepărtez de armăsarul lui arzând…

Și arăt răsunător, *Nu!*

Și pielea mea arde pe pietre, propriii mei licheni fumegă din cauza pârjolului…

NU!

Însă el este o greutate moartă în mâinile mele…

Și…

Și…

Și apoi îl *aud*…

Și încremenesc…
Nu mă pot clinti deloc…
Trupul Cerului este în mâinile mele…
Dar vocea lui…
Separată de trupul lui…
Atârnând în aer pe când el își lasă trupul în urmă…
Însă indicând spre mine…
Arătând…
Cerul…
El îmi arată, *Cerul…*
Apoi dispare…
Și în clipa următoare, aud…
Aud vocile întregului Tărâm…
Toate înghețate…
Înghețate, deși unii dintre noi ard…
Înghețate, deși unii dintre noi mor…
Înghețate așa cum sunt eu, ținând trupul Cerului…
Atât doar că de acum nu mai este trupul Cerului…
Cerul, aud…
Și Tărâmul este cel care vorbește acum…
Vocea Tărâmului, împletindu-se laolaltă ca una…

Cerul este vocea Tărâmului și pentru o clipă ea a fost retezată, eliberată de sine însăși, pierdută în lume, fără o gură care s-o vorbească…

Dar numai pentru o clipă…
Cerul, aud eu…
Și este Tărâmul…
Care-mi vorbește…
Vocea lor pătrunde în mine…

Cunoașterea lor pătrunde în mine, cunoașterea întregului Tărâm, a tuturor Cerurilor care au fost vreodată…

Graiul lor pătrunde în mine, dând năvală într-un fel la care, văd acum, m-am împotrivit mereu, *dorind* mereu să mă țin deoparte, dar într-o clipă cunosc totul…

Îi cunosc pe ei toți…
Ne cunosc pe *noi* toți…
Și știu că a fost el…
El mi-a transmis-o…
Cerul este ales de Tărâm…

Dar în vremuri de război, nu trebuie să existe întârzieri…

Cerul, a spus el Tărâmului pe când murea…

Și *Cerul,* rostește Tărâmul în mine…

Și eu îi răspund…

Îi răspund, *Tărâmul…*

Și mă ridic, lăsând în urmă Cerul vechi, lăsându-mi jalea să aștepte…

Pentru că povara cade asupra mea *imediat…*

Tărâmul este în pericol…

Și binele Tărâmului *trebuie* să fie pe primul plan…

Așa că nu-i decât un singur lucru de făcut…

Mă întorc spre Tărâm, mă întorc spre Sursă, care-mi spune, de asemenea, *Cerul,* mă întorc la bărbatul din Poiană și la părtașa Pumnalului, cu toți ochii ațintiți asupra mea, cu toate vocile asupra mea…

Și eu sunt Cerul…

Și vorbesc graiul Tărâmului…

(dar propria mea voce este acolo, de asemenea…)

(propria mea voce, plină de *furie…*)

Și îi spun Tărâmului să elibereze râul…

Pe tot și deodată…

{Viola}

— Va distruge orașul! zice Bradley, chiar înainte ca Ben să ne spună ce se întâmplă…

Pentru că putem vedea asta în Vacarmul din jurul nostru, îl vedem pe 1017 spunându-le să elibereze râul…

— Acolo jos sunt și oameni nevinovați, zice Bradley. Forța unui râu zăgăzuit de atâta timp îi va rade de pe fața planetei!

S-a făcut deja, spune Ben. *Cerul a vorbit și a început deja…*

— Cerul? spun eu…

***Noul** Cer,* spune el și privește înapoia noastră…

Ne întoarcem. 1017 se apropie, ieșind din pâcla tremurătoare de deasupra pietrelor fierbinți din albia râului, cu o expresie complet diferită în ochi.

— *El* este noul Cer? întreabă Bradley.

— Dumnezeule, spun eu.

Pot să vorbesc cu el, zice Ben. *Voi încerca să-l ajut să vadă corect situația, dar nu pot să opresc sosirea râului…*

— Trebuie să avertizăm orașul, spune Bradley. Cât timp avem la dispoziție?

Ochii lui Ben devin nefocalizați pentru o clipă și în Vacarmul lui putem vedea barajele spacșilor înapoia cărora se află un volum imens de apă, oprită pe câmpia pe care Todd și cu mine am văzut cândva turma de creaturi care-și strigau una alteia ***Aici,*** întinzându-se de la un orizont la celălalt, acoperită acum de apă, practic un *lac* întreg. *Este foarte departe,* spune Ben, *și pentru eliberarea ei sunt multe de făcut.* Clipește din ochi. *Douăzeci de minute, cel mult.*

— Nu-i îndeajuns! spune Bradley.

Asta-i tot ce aveți, zice Ben.

— Ben…, spun eu.

Todd este acolo sus, zice Ben, privindu-mă în ochi, și am senzația că Vacarmul lui intră direct în mine și-l pot auzi într-un fel pe care nu l-am auzit niciodată din partea unui om de pe planeta aceasta. *Todd este acolo sus și continuă să lupte pentru tine, Viola.*

— De unde știi?

Îi pot auzi vocea, zice Ben.

— Poftim?

Nu o disting clar, spune Ben părând la fel de surprins ca mine, *nimic specific, dar l-am putut simți acolo sus. I-am putut simți* ***pe toți*** *când am ales Cerul.* Ochii i se lărgesc. *Și l-am auzit pe Todd. L-am auzit luptând pentru tine.* Se apropie pe betlmorul lui. *Trebuie să lupți pentru* ***el****.*

— Însă spacșii mor, spun eu. Și oamenii din oraș…

Dacă lupți pentru el, lupți pentru noi toți.

— Totuși, războiul nu poate fi transformat într-o chestiune personală, rostesc eu aproape ca o întrebare…

Dacă este vorba despre persoana care va sfârși războiul, zice Ben, *atunci nu mai este o chestiune personală, ci universală.*

— Trebuie să plecăm, zice Bradley. Imediat!

Mai rămân locului o secundă și încuviințez din cap spre Ben, după care întoarcem caii pentru a încerca să găsim o ieșire prin foc…

Și-l văd pe 1017 stând în calea noastră.

— Să mergem, spune Bradley. Bărbatul din navă este adversarul nostru și al vostru. El este inamicul tuturor creaturilor de pe planetă.

Și parcă la comandă, auzim mugetul navei care se întoarce, pregătindu-se pentru altă survolare…

— *Te rog*, implor eu.

Dar 1017 ne ține pe loc…

Și în Vacarmul lui ne pot vedea pe noi…

Ne pot vedea pe noi *murind* în Vacarmul lui…

Nu, spune Ben și înaintează călare. *Nu avem timp pentru răzbunare. Trebuie să scoți Tărâmul din calea râului…*

Însă putem vedea lupta din interiorul lui 1017, îi vedem Vacarmul răsucindu-se într-o parte și-n alta, dorind răzbunare, însă și să-și salveze poporul…

— Așteaptă, rostesc eu pentru că-mi amintesc…

Îmi ridic mâneca și expun banda roz, care se vindecă și nu mă mai ucide, dar care va rămâne acolo pe vecie…

Simt surprinderea în Vacarmul lui 1017, totuși el nu se clintește…

— Îl urăsc la fel de mult ca și tine pe omul care l-a ucis pe Cer, rostesc eu. Voi face *tot* ce pot ca să-l opresc.

El ne mai privește o clipă, focurile continuă să devasteze în jurul nostru, nava continuă să vină prin vale…

Plecați, spune el, *până când Cerul nu-și schimbă hotărârea.*

[Todd]

— VIOLA! urlu eu, dar tot nu primesc niciun răspuns pe Comunicatorul 1 sau pe Comunicatorul 3 și simt cum se înclină podeaua.

Ridic ochii spre ecrane și văd că ne-ntoarcem după ce am lăsat o brazdă arzătoare prin albia râului…

Dar e prea mult fum și n-o pot vedea pe ea sau pe Ben…

(te rog, te rog, te rog…)

— *Uită-te la spacși, Todd*, spune Primarul prin intercom, părând intrigat. *Nici măcar nu fug*.

O să-l omor, o să-l *omor* cu-adevărat…

Și apoi mă gândesc că oprirea lui este ceva ce *doresc*, este ceva ce *râvnesc* mai mult ca orice, iar dacă totul nu-i decât dorință…

Încetează atacul, gândesc eu, concentrându-mă intens prin legănăturile și zdruncinăturile navei, încercând să-l găsesc sus în cockpit. *Încetează atacul și coboară nava pe pământ*.

— *Tu ești cel pe care-l simt bătându-mi la ușă, Todd?* râde Primarul.

Apoi simt un fulger în mijlocul minții, un fulger arzător de durere albă și cuvintele pe care el le-a folosit de la bun început, IEȘTI UN NIMIC, IEȘTI UN NIMIC, IEȘTI UN NIMIC, și mă poticnesc spre îndărăt, cu ochii încețoșați, cu gândurile învălmășite…

— *Oricum nu trebuia să încerci*, zice Primarul. *Se pare că Viola noastră a supraviețuit*.

Clipesc spre ecrane și văd că zburăm spre două siluete călare, iar una dintre ele este Viola…

(slavă cerului, slavă cerului…)

Care călăresc spre culmea dealului în galop furios, evitând focul când pot, sărind prin el când nu pot…

— *Nu-ți face griji, Todd*, spune Primarul. *Munca mea aici s-a încheiat. Dacă nu mă înșel, râul a pornit deja prin albie și ne vom aștepta soarta pe țărmul oceanului*.

Continui să respir cu greutate, dar mă-mpleticesc spre panoul de comunicații.

Poate că al *meu* era Comunicatorul 1, iar al Stăpânei Coyle era numărul 3…

Ridic mâna și apăs Comunicatorul 2.

— Viola? rostesc.

Și pe ecran o pot vedea, mică, minusculă în șaua lui Ghindă, când ajung la culmea dealului arzător și trec peste ea către poteca șerpuită ce urmează…

O zăresc tresărind de surprindere, o zăresc pe ea și pe Ghindă oprindu-se, o zăresc ducând mâna în mantie…

— *Todd?* îi aud glasul, perfect clar…

— *Ce-a fost asta?* îl aud pe Primar…

Eu însă continui să apăs butonul…

— Oceanul, Viola! strig eu cât pot de tare. Mergem la ocean!

Și sunt lovit cu altă rafală de Vacarm…

{Viola}

— Oceanul? țip eu în comunicator. Todd? Ce vrei să zici…?

— Privește! strigă Bradley, aflat ceva mai departe pe fostul drum în zigzag, călare pe Sup'rata.

Arată în direcția navei…

Care gonește prin vale, dar se îndepărtează de noi, mergând spre est…

Mergând spre ocean…

— Todd? repet eu, dar nu primesc niciun răspuns din comunicator. *Todd?!*

— Viola, trebuie să ne grăbim, spune Bradley și o îndeamnă pe Sup'rata să coboare dealul.

Din comunicator nu răzbate niciun sunet, însă Bradley are dreptate. Se apropie un perete de apă și trebuie să-i avertizăm pe toți pe care putem…

Chiar dacă știu, în timp ce Ghindă galopează din nou în jos pe deal, că vom putea salva probabil foarte puține vieți…

Poate nici chiar pe ale noastre…

[Todd]

Icnesc și mă ridic de pe podea, unde-am căzut peste trupul lui Ivan. Mă uit imediat spre ecrane, dar acum nu mai recunosc nimic, nu mai zăresc nici măcar focuri, ci doar copaci și dealuri verzi dedesubtul nostru…

Așadar am pornit spre ocean…

Pentru final…

Șterg sângele lui Ivan de pe vestonul meu, de pe uniforma stupidă care seamănă leit cu cea a Primarului, și până și gândul că noi doi arătăm la fel mă umple de rușine…

— *Ai văzut vreodată un ocean, Todd?* întreabă el.

Și nu pot să nu mă uit…

Fiin’că este-acolo…

Oceanul…

Și pentru o secundă nu-mi pot desprinde ochii de la el…

Umple toate ecranele simultan, le umple și le umple, și le umple, o întindere de apă atât de uriașă, încât n-are capăt, ci-i doar plaja la început, acoperită cu nisip și zăpadă, apoi apă mereu și mereu până în orizontul înnorat…

Mă amețește-n asemenea măsură, încât treb’e să-mi feresc ochii…

Revin la ecranul de comunicații, unde reușisem să vorbesc pentru o secundă cu Viola, dar, desigur, ecranul este negru, pen’că Primarul a închis tot ce aș putea folosi ca să vorbesc cu ea.

Acum suntem doar eu și el, și zburăm spre ocean…

Doar eu și el pentru răfuiala finală…

El a atacat-o pe Viola. El l-a atacat pe Ben. Dacă nu i-a omorât focul, atunci o poate face inundația, așa că, da, vom avea o blestemată de răfuială finală…

Da, vom avea…

Și-ncep să mă gândesc la numele ei. Încep să mă gândesc la numele ei în mod serios și insistent, pentru a exersa, pentru a-l încălzi în mintea mea, în *Vacarmul* meu…

Simțindu-mi furia, simțindu-mi îngrijorarea pentru ea…

Poate că Primarul a făcut să-mi fie mai greu să lupt, pen’că mi-a redus Vacarmul la tăcere, însă dacă el mai poate lovi cu Vacarmul, atunci pot lovi și eu…

Viola, gândesc eu.

VIOLA…

(CERUL)

Trebuie să trimit Tărâmul prin foc pentru a-l salva. Trebuie să-i trimit să suie versanții arzători ai văii, printre copacii în vâlvătăi, printre colibele secretate ce se prăbușesc și explodează. Trebuie să-i trimit prin pericole mari, pentru a scăpa de un pericol încă și mai mare, care gonește acum prin albia râului…

Un pericol mai mare, pe care *eu* l-am abătut asupra lor…

Un pericol mai mare decât i s-a părut necesar *Cerului…*

Deoarece acestea sunt alegerile Cerului, acestea sunt alegerile pe care Cerul trebuie să le facă pentru binele Tărâmului. Foarte mulți dintre noi ar fi murit arși, dacă am fi lăsat focul să continue să se întindă prin păduri, foarte mulți dintre noi vor muri oricum arși în timp ce încercăm să scăpăm…

Dar în al doilea caz, cel puțin vom lua cu noi multe sute din Poiană…

Nu, îl aud pe Sursă arătând, pe când suie în urma mea pe coasta abruptă. Suntem pe betlmori și încercăm să găsim o cale prin incendiu, pentru a ajunge suficient de sus, deasupra albiei râului, înainte ca apa să sosească aici. Betlmorii suferă, totuși trebuie să înaintăm, sperând că armurile lor îi vor proteja.

Cerul nu poate gândi așa, arată Sursa. *Războiul împotriva Poienii nu va duce decât la distrugerea Tărâmului. Pacea trebuie să rămână posibilă.*

Mă întorc în șa și-l privesc cum stă, ca un om, pe șaua lui. ***Pace?*** arăt și mă simt scandalizat. *Te aștepți la **pace** după câte au făcut?*

*După câte a făcut **unul** dintre ei,* arată Sursa. *Pacea nu-i doar posibilă, ci **vitală** pentru viitorul nostru.*

*Viitorul **nostru**?*

El îmi ignoră replica. *Unica alternativă este completa distrugere reciprocă.*

Și care ar fi problema cu asta?

Însă propria lui voce strălucește deja de mânie. *Cerul nu ar fi cerut așa ceva.*

Și ce știi tu despre Cer? arăt eu. *Ce știi tu despre oricare dintre noi? Vorbești în vocea noastră de o părticică a vieții tale. Tu nu ești noi. Tu nu vei fi niciodată noi.*

Atâta vreme cât există „noi“ și „ei“, arată el, *Tărâmul nu va fi niciodată în siguranță.*

Dau să-i răspund, însă vocea Tărâmului strigă de jos din vale, dinspre vest, avertizându-ne. Armăsarii

noștri încep să suie încă și mai iute. Mă uit în vale, printre fulgii de gheață care continuă să cadă, printre focurile ce ard de ambele părți, fumul care se înalță în norii de deasupra…

Și prin albia râului sosește un vălătuc de ceață aburindă, care gonește înaintea râului așa cum gonește șuieratul înaintea unei săgeți…

Vine, arăt eu.

Ceața năvălește pe sub noi și în sus, învăluind lumea în alb.

Mai privesc o dată spre Sursă…

Apoi îmi deschid vocea…

O deschid spre tot Tărâmul care mă poate auzi, căutând Poteci care s-o transmită mai departe, până ce știu că vorbesc către *tot* Tărâmul, de peste tot…

Și aud ecourile primului ordin pe care l-am trimis, ordinul de a strânge arme…

Stând acolo ca un destin ce trebuie împlinit…

Îl prind în voce și-l trimit din nou, îl trimit mai departe și mai larg decât înainte…

Pregătiți-vă, anunț Tărâmul.

Pregătiți-vă pentru război…

Nu! strigă din nou Sursa…

Dar cuvintele lui se pierd, când apa înaltă cât un oraș bubuie prin valea de sub noi, înghițind tot ce-i stă în cale…

{Viola}

Gonim pe drumul spre oraș și Ghindă galopează atât de iute, încât abia mă pot ține de coama lui…

Fată mânză, ține-te bine, spune Ghindă și izbutește să alerge chiar mai repede…

Bradley este înaintea mea pe Sup'rata și ninsoarea biciuie în jurul nostru când o străbatem. Ne apropiem rapid de periferia orașului, unde drumul ajunge la primele case…

Ce dracu'…? îl aud pe Bradley răcnind în Vacarmul său…

Un grup mic de bărbați vine pe drum spre noi. Sunt în formație de marș, conduși de căpitanul O'Hare, cu armele ridicate, iar neliniștea suie prin Vacarmul lor ca fumul care se înalță la orizontul sudic și nordic.

— ÎNAPOI! strigă Bradley când ne apropiem de ei. TREBUIE SĂ VĂ-NTOARCEȚI IMEDIAT!

Căpitanul O'Hare se oprește, cu Vacarmul nedumerit, iar bărbații dinapoia lui încetează de asemenea. Ajungem lângă ei și caii noștri patinează, oprindu-se…

— Se apropie un atac spacs, spune căpitanul O'Hare. Am primit ordine…

— Spacșii au dat drumul râului! strig eu.

— Trebuie să suiți imediat pe teren înalt! spune Bradley. Trebuie să le spuneți celor din oraș…

— Majoritatea lor au plecat deja, spune căpitanul O'Hare și Vacarmul lui devine sângeriu. Au plecat după armata care a pornit în marș rapid pe drum.

— *Ce* a făcut? întreb eu.

Însă căpitanul O'Hare este tot mai furios.

— El știa! El *știa* că asta era sinucidere.

— De ce a pornit armata în marș? întreb eu.

— Se duc pe dealul Stăpânelor, spune căpitanul O'Hare cu glas amar. Ca să-l *asigure*.

Și noi vedem într-o străfulgerare a Vacarmului său ce înseamnă *asigurarea*.

Mă gândesc la Lee care se află pe dealul acela. Mă gândesc la Lee care nu poate să vadă.

— Bradley! strig și-l îndemn din nou pe Ghindă cu frâiele.

— Du-ți oamenii pe teren înalt! răcnește Bradley când noi ocolim soldații și reluăm galopul pe drum. Salvați câți oameni puteți!

Apoi însă auzim *mugetul*…

Nu **MUGETUL** Vacarmului unui grup de bărbați…

Mugetul și *vuietul* râului…

Ne uităm îndărăt…

Și vedem un zid masiv de apă care distruge coama dealului…

[Todd]

Ecranele se schimbă. Oceanul dispare și-apar imagini de la o sondă de deasupra orașului. Primarul a poziționat una dintre ele chiar la cascada secată…

— *Soseşte, Todd*, zice el…

— Viola? șoptesc eu disperat, străduindu-mă s-o găsesc pe ecrane, străduindu-mă cu disperare să văd dacă vreo sondă o urmărește cum intră călare în oraș…

Dar nu văd nimic…

Nu văd nimic, doar valul uriaș de apă care dă năvală peste coama dealului, împingând în fața lui un nor de ceață și aburi de mărimea unui oraș…

— Viola, șoptesc iarăși…

— *Uite-o*, se aude glasul Primarului…

Și comută pe imaginea unei sonde care o arată pe ea și pe Bradley, călare, galopând pentru a-și salva viața pe drumul spre oraș…

Fug și alți oameni, dar este cu totul imposibil ca ei să poată scăpa de apa care se prăbușește la baza cascadei și apoi își reia înaintarea, prin nori de aburi și ceață…

Un talaz care se-ndreaptă direct spre oraș…

— Mai repede, Viola, șoptesc eu apropiindu-mi fața de ecran. *Mai repede*.

{Viola}

— Mai repede! strigă Bradley din fața mea…

Dar abia îl pot auzi…

Mugetul apei dinapoia noastră este asurzitor…

— MAI REPEDE! urlă Bradley din nou, privind în spate…

Privesc și eu în spate…

Doamne sfinte…

Este aproape solid, un zid alb și solid de apă furioasă, mai mare decât clădirea cea mai înaltă din Noul Prentisstown, care izbește în valea râului, nimicind instantaneu câmpul de bătălie de la baza dealului și *mugind* pe când înaintează, înghițind totul în cale…

— HAIDE! îi strig lui Ghindă. *HAIDE!*

Și pot simți teroarea revărsându-se prin cal. Știe exact ce anume vine după noi, ce anume transformă în așchii primele case din Noul Prentisstown și fără îndoială și pe căpitanul O’Hare, și pe toți soldații săi…

Și mai sunt și alți oameni care fug, care ies țipând din casele lor și aleargă spre dealurile din sud, dar ei sunt prea departe, sunt mult prea departe ca să poată ajunge acolo pe jos, astfel că toți oamenii aceștia vor muri…

Mă întorc și-l îmboldesc pe Ghindă, lovindu-l cu călcâiele, pur și simplu de groază. Botul îi este înspumat de efort…

— Haide, băiete, îi rostesc între urechi. *Haide!*

El însă nu-mi răspunde, ci galopează și galopează, și am traversat piața, și am trecut de catedrală, și suntem pe drumul care iese din oraș, și arunc altă privire în urmă, și văd că zidul de apă distruge clădirile de pe latura îndepărtată a pieței…

— N-o să reușim! țip spre Bradley.

El se uită la mine, apoi privește în urma mea…

Și chipul lui îmi spune că am dreptate…

[Todd]

Pe un ecran, văd cu coada ochiului că asolizăm pe țărm, și văd zăpadă, nisip și apă nesfârșită, valuri care se sparg și umbre-ntunecate care se mișcă printre ele, imediat sub suprafață…

Însă atenția mea este asupra sondei care-i urmărește pe Viola și Bradley…

Care-i urmărește cum trec prin piață, printre oamenii rămași în urmă, pe lângă catedrală și pe drumul care iese din oraș…

Însă apa este prea rapidă, prea înaltă, prea puternică…

Nu vor reuși…

— Nu se poate, spun eu și inima mi se sfâșie-n piept. Haideți! *Haideți!*

Și zidul de apă izbește-n ruinele catedralei, năruind în cele din urmă clopotnița care stătea izolată…

Care dispare într-o străfulgerare de apă și cărămizi…

Și-mi dau seama de ceva…

Apa încetinește…

Când năvălește prin Noul Prentisstown, când *nimicește* Noul Prentisstown, toate obstacolele și

clădirile o încetinesc, doar cu puțin, făcând zidul de apă ceva mai scurt, ceva mai lent…

— Dar nu îndeajuns, spune Primarul…

El este în cabină, în spatele meu…

Mă răsucesc să-l privesc…

— Îmi pare rău că ea va muri, Todd, zice el. Îmi pare rău cu adevărat.

Și eu îl izbesc cu un *VIOLA* încărcat cu tot ce am…

{Viola}

— *Nu*, șoptesc atunci când Noul Prentisstown este făcut bucăți înapoia noastră și zidul de apă este acum plin de scânduri și cărămizi, și copaci, și cine știe câte cadavre…

Și privesc în urmă…

Și apa încetinește…

Frânată cumva de toate sfărâmăturile…

Dar nu suficient…

A ajuns la începutul drumului dinapoia noastră și se apropie tot rapid, se apropie tot dur și brutal…

Todd, gândesc eu…

— Viola! mă strigă Bradley, cu chipul contorsionat…

Și nu există nicio cale…

Nu există absolut nicio cale…

Fată mânză, aud…

— Ghindă?

Fată mânză, spune el cu Vacarmul răgușit de energia pe care o cheltuiește…

O pot auzi și pe Sup'rata, în fața noastră…

Urmează! spune ea…

— Cum adică *urmează*? întreb eu, alarmată, și mă uit în spate la zidul de apă care nu mai are nici o sută de metri până la noi…

Nouăzeci…

Fată mânză, repetă Ghindă.

— Bradley? strig eu și-l văd încleștându-și mâinile în coama Sup'ratei, la fel cum le-am încleștat eu în coama lui Ghindă…

Și ***Urmează!*** răcnește ea iarăși…

Urmează! răspunde Ghindă…

ȚIN-TE BINE! strigă ei împreună…

Și aproape că zbor de pe spatele lui Ghindă, care accelerează…

O accelerare care nu poate decât să-i rupă mușchii picioarelor, care nu poate decât să-i explodeze plămânii…

Dar izbutim…

Privesc înapoi…

Gonim mai iute decât torentul de apă…

[Todd]

VIOLA! gândesc drept spre el…

Izbindu-l cu toată mânia că ea se află într-un asemenea pericol, toată mânia că nu știu ce s-a-ntâmplat cu ea, toată mânia că ar putea fi…

Toată mânia *aceea*…

VIOLA!

Și Primarul tresare și se clatină pe călcâie…

Dar nu cade…

— Ți-am spus că ai devenit mai puternic, Todd, rostește el regăsindu-și echilibrul și zâmbindu-mi. Totuși, nu îndeajuns de puternic.

Și simt un fulger de Vacarm în minte, atât de violent încât mă trântește pe spate într-un pat, apoi mă nărui pe podea, cu lumea transformată în neant, cu excepția Vacarmului care reverberează prin mine, IEȘTI UN NIMIC, IEȘTI UN NIMIC, IEȘTI UN NIMIC, și totul se reduce doar la sunetul acela…

Dar apoi gândesc *Viola*…

Mă gândesc la ea acolo, departe…

Și-l împing înapoi…

Îmi simt palmele pe podea…

Le folosesc ca să mă ridic în genunchi…

Înalț capul…

Și văd chipul surprins al Primarului la numai un metru depărtare, venind spre mine cu ceva în mână…

— Ca să vezi, rostește el și pare aproape încântat. Ești chiar mai puternic decât crezusem…

Și știu că va sosi altă rafală, așa că acționez în mod clasic, cu mult înainte ca el să se poată mobiliza…

Sar spre el, împingându-mă puternic în tălpi, și mă avânt…

Nu se-aștepta la asta și-l izbesc în dreptul taliei, îl răstorn și cădem împreună peste ecranele din spate…

(unde râul continuă să se reverse prin vale…)

(unde Viola nu mai poate fi zărită nicăieri…)

Și el le lovește și icnește de șoc, fiin'că l-am doborât cu toată greutatea mea, și-mi trag pumnul îndărăt ca să-l…

Și simt o atingere ușoară pe gât…

Ușoară ca bobârnacul unui deget…

Și ceva mi-a rămas pe piele și duc mâna acolo…

Un bandaj…

Obiectul pe care-l avea Primarul în mână…

— Somn ușor, rânjește el spre mine…

Și cad pe podea, iar ecranele pline cu apă sunt ultimul lucru pe care-l văd…

{Viola}

— Ghindă! strig în coama lui…

Dar el mă ignoră și-și continuă galopul nebun, ca și Sup'rata, cu Bradley, mult în față…

Și reușim, am ajuns la un cot al drumului, iar râul dinapoia noastră continuă să vină, continuă să fie plin de resturi și copaci…

Însă încetinește tot mai mult, reducându-și înălțimea, rămânând mai degrabă în interiorul albiei…

Cu toate acestea, caii galopează…

Pe drum și în jurul lui, o ceață învăluitoare se întinde spre noi, cu tentaculele atingând cozile cailor…

Și râul continuă să vină…

Dar rămâne tot mai în urmă…

— Reușim! îmi strigă Bradley, întorcându-se spre mine…

— Încă puțin, Ghindă, rostesc eu între urechile lui. Aproape c-am ieșit.

El nu răspunde nimic, ci continuă să galopeze…

Pe lângă drum încep să apară tot mai mulți copaci, dintre care jumătate ard, și încetinesc mai mult râul, și recunosc locul unde ne aflăm. Ne apropiem de vechea casă de tămăduire unde am fost ținută atâta vreme, casa de tămăduire din care am fugit…

Și am găsit dealul pe care se găsea turnul de comunicații…

Dealul spre care se îndreaptă armata ce mărșăluiește undeva înaintea noastră…

Care poate că a și ajuns deja acolo…

— Știu un drum prin spate! strig eu.

Arăt înainte, spre ferma micuță din dreapta, pe coasta unui deal, deasupra căreia se întinde o pădure la care încă n-a ajuns focul.

— Acolo sus!

Fată mânză, îl aud pe Ghindă spunând în semn de aprobare și caii se întorc într-acolo, ocolesc cotul și se năpustesc în sus pe drumeag, îndreptându-se către poteca îngustă despre care știu că-i acolo, care trece prin pădure…

Îndărătul nostru se aude un *bubuit* uriaș, când râul izbește drumul pe care tocmai l-am părăsit, și peste tot este apă înspumegată care poartă copaci și sfărâmături, care stinge incendiile, dar îneacă în același timp totul, care suie pe drumeag în urma noastră, înghițind ferma micuță…

Însă noi am intrat în pădure și crengi mă izbesc peste față și-l aud pe Bradley strigând, totuși nu-i dă drumul Sup'ratei…

Și suim dealul până la un platou…

Apoi suim alt deal…

Și trecem prin niște hățișuri…

Apoi năvălim în luminiș, copitele tropotesc în mulțime, risipindu-i în toate părțile pe oamenii care țipă, și văd întreaga scenă într-un fulger…

Văd imaginile de la sonde, care continuă să fie proiectate pe pânzele corturilor…

Ei știau ce se întâmpla…

Ei știau ce se apropia…

— Viola! aud un strigăt de surprindere când caii gonesc prin tabără.

— Wilf, suie oamenii pe deal! Râul…!

— Vini-o armatî! strigă Jane de lângă el și arată spre cealaltă parte a luminișului, pe unde suie drumul…

Și-l putem vedea pe căpitanul Tate care conduce probabil întreaga armată…

Care urcă dealul…

Cu armele ridicate, gata de atac…

Cu tunurile trase în căruțe, pregătite să nimicească complet vârful dealului…

(CERUL)

Cerul aude tot.

Am știut asta înainte, dar n-am *știut-o* cu adevărat până acum. El aude toate secretele ascunse în toate inimile Tărâmului. El aude toate detaliile, importante și neînsemnate, iubitoare și ucigașe. El aude toate dorințele tuturor copiilor, toate amintirile tuturor bătrânelor, toate dorințele și sentimentele, și opiniile tuturor vocilor din Tărâm.

El este Tărâmul.

Eu sunt Tărâmul.

Și Tărâmul trebuie să supraviețuiască, continuă Sursa spre mine, în timp ce călărim iute spre est peste dealuri, pe betlmorii noștri.

*Tărâmul **supraviețuiește**,* îi arăt eu. *Și va continua s-o facă sub conducerea Cerului.*

Pot să văd ce plănuiești și nu trebuie să…

Mă întorc brusc spre el. *Nu este rostul tău să-i spui Cerului ce trebuie să facă.*

Combinația dintre ceață și gheața care cade a stins unele incendii din pădurile ce înconjoară valea, în timp ce ne urmăm drumul. Focurile dinspre nord continuă să ardă și pot vedea în vocile Tărâmului că vor *continua* să ardă în ciuda râului. Distrugerilor cauzate de conducătorul Poienii li se va adăuga un ținut pârjolit și înnegrit.

Totuși, sudul este mai pietros. Pe dealuri există cărări unde copacii sunt firavi și tufișurile scunde, iar focurile nu ard atât de nestăvilit.

Așa că pătrundem în dealurile sudice.

Ne îndreptăm spre est.

Toți. Toți membrii Tărâmului care au supraviețuit pârjolului, toate Potecile, toți soldații, toate mamele, tații și copiii.

Ne îndreptăm spre est, urmărind Poiana.

Ne îndreptăm spre est, către culmea dealului îndepărtat.

Armele noastre sunt pregătite, arme care i-au mai alungat înainte, arme care i-au ucis cu sutele, arme care-i vor distruge acum…

Apoi aud vocea unui soldat care călărește lângă mine…

El îmi dă arma lui…

Întrucât Cerul nu trebuie să intre neînarmat în bătălie…

Îi mulțumesc soldatului când iau pușca. Este o armă cu acid a Tărâmului, destul de asemănătoare cu arma pe care o avea chiar Pumnalul.

Destul de asemănătoare cu cea pe care am promis că o voi folosi într-o bună zi ca să…

Îmi deschid vocea spre Tărâm.

Îi chem din nou.

Îi chem pe toți.

Mergem spre est, le arăt. *Tărâmul care a supraviețuit merge spre Poiană.*

În ce scop? întreabă iarăși Sursa.

Nu-i răspund.

Și mergem și mai repede…

{Viola}

— Viola, oprește-te! strigă Bradley după mine…

Dar eu am pornit deja înainte, aproape fără să fiu nevoită să-i spun lui Ghindă, care este obosit, s-o facă…

Galopăm printre oamenii de pe deal, care încep să țipe și să fugă din calea armatei ce se apropie, deși unii dintre ei ridică armele căpătate de la Ripostă, iar Stăpânele aleargă spre propriul lor arsenal, mai mare…

Războiul sosește chiar aici, într-o miniatură demență. Lumea se dezintegrează și oamenii aceștia își vor irosi ultimele clipe, luptându-se între ei…

— VIOLA! aud…

Este Lee, la marginea mulțimii, care-și răsucește capul pentru a citi Vacarmul bărbaților din jur, încercând să capete o imagine despre ceea ce se întâmplă, încercând să mă oprească…

Eu însă nu voi fi responsabilă pentru moartea altei persoane, mai ales dacă pot face ceva în privința

asta…

Totul a început cu racheta pe care am lansat-o eu, decizia pe care am luat-o *eu* de a ne implica în războiul ăsta, o decizie pe care m-am străduit s-o îndrept în tot timpul care a trecut de atunci, iar ceea ce mă înfurie mai mult chiar decât incendiul sau inundația, sau răpirea lui Todd de către Primar este faptul că, deși cooperarea pașnică este acțiunea *evidentă*, *singura* acțiune care ne va ține pe toți în viață…

Mai există *încă* oameni care nu vor s-o aleagă…

Îl aduc pe Ghindă în fața soldaților care avansează, *silindu-l* pe căpitanul Tate să se oprească.

— LASĂ ARMA JOS! mă pomenesc zbierând. *IMEDIAT!*

Dar el ridică pușca.

Și o îndreaptă către capul meu.

— Și dup-aia ce-o să faci? continui eu să urlu. Jos nu mai există orașul, iar voi vreți să-i omorâți exact pe singurii oameni care vă pot ajuta să-l reconstruiți?

— Dispari din fața mea, fetițo, rostește căpitanul Tate și pe chip îi flutură urma unui surâs.

Iar inima îmi îngheață când văd cu câtă ușurință m-ar ucide.

Înalț însă ochii spre armata dinapoia lui, spre bărbații care pregătesc artileria pentru tragere.

— Ce se va-ntâmpla după atacul ăsta? strig spre ei. O să plecați spre ocean, spre moarte sigură, unde o să vă omoare un milion de spacși? Astea sunt *ordinele* pe care le-ați primit?

— Chiar astea, spune căpitanul Tate și armează pușca.

— Ați venit pe planeta asta ca să fiți soldați?

Eu continui să strig, iar acum strig și spre cei aflați înapoia mea pe deal. Riposta și rămășițele sale, oamenii adunați aici, cei care-și iau propriile arme.

— De-aia ați venit? Asta voiați? Sau ați venit aici pentru o viață mai bună?

Mă întorc spre căpitanul Tate.

— Ați venit ca să clădiți un paradis? întreb eu. Sau ca să muriți, fiindcă așa v-a ordonat un singur om?

— El este un om măreț, răspunde căpitanul Tate privind în lungul țevii armei sale.

— Este un ucigaș, îi replic eu. Dacă nu poate controla ceva, atunci îl distruge. I-a trimis pe căpitanul O'Hare și pe oamenii lui la moarte. Am văzut-o cu ochii mei.

La auzul cuvintelor mele, în rândurile armatei dinapoia lui se aud murmure, mai ales când Bradley se apropie și-și deschide Vacarmul spre imaginea căpitanului O'Hare și a soldaților lui pe drum. Sunt îndeajuns de aproape de căpitanul Tate ca să văd cum pe tâmplă i se prelinge o picătură de transpirație, deși este frig, deși ninge.

— Va proceda la fel și cu voi, spun eu. Va proceda la fel cu voi toți.

Chipul căpitanului Tate arată ca și cum ar fi sfâșiat de indecizie, și încep să mă întreb dacă el *poate* să nu-l asculte pe Primar. Dacă nu cumva Primarul i-a făcut ceva care…

— NU! strigă el. Am primit ordine!

— Viola…, îl aud pe Lee răcnind din apropiere…

— Lee, înapoi! țip eu…

— AM PRIMIT ORDINE! răcnește căpitanul Tate…

Și răsună o împușcătură…

(CERUL)

Ceața devine mai deasă, amestecându-se cu fumul și cu aburii ce se ridică din valea de sub noi.

Însă ceața nu oprește Tărâmul. Noi ne deschidem pur și simplu mai larg vocile, transmițând pașii mici din fața noastră mai departe și mai departe, și mai departe, de la fiecare spre fiecare, până ce înaintea noastră apare o imagine completă a marșului și propria noastră imagine fizică, limitată în ceață, devine o unică priveliște mergătoare.

Tărâmul nu este orb. Tărâmul înaintează.

Cerul se află în linia întâi.

Simt cum Tărâmul se adună înapoia mea, revărsându-se dinspre nord și sud, șerpuind prin pădurile ce ard și coamele dealurilor din jurul văii, coborând laolaltă pentru a se adăuga, cu sutele, apoi

cu miile și mai mult. Vocea Cerului se întinde departe și departe, și departe, transmisă prin Poteci și prin Tărâm, prin păduri pe care nu le-am văzut niciodată, peste pământuri necunoscute nimănui din Poiană, ajungând la voci ale Tărâmului care au accente ciudate și sunt diferite…

Dar sunt, cu toate acestea, aceeași voce a Tărâmului…

Cerul le strigă pe toate și toate vocile ajung simultan mai departe decât a ajuns vreodată oricare alt Cer…

Întreaga voce a Tărâmului se revarsă în marș…

Noi, toți, ne adunăm laolaltă…

Pentru a întâlni Poiana…

Și apoi? arată Sursa, tot călare pe animalul lui, tot imediat în urma mea, tot iritându-mă…

Cred că este momentul să ne părăsești, îi arăt eu. *Cred că este momentul ca Sursa să revină la propriul lui popor.*

Și totuși nu m-ai silit s-o fac, arată el. Ai fi putut să faci asta în orice clipă. Vocea îi sporește în intensitate. *Dar **n-ai** făcut-o. Iar asta înseamnă că tu știi, că **Cerul** știe că spusele mele sunt corecte, că nu poți să ataci Poiana…*

Poiana care a ucis Povara? arăt eu și mânia sporește în mine. *Poiana care **a ucis Cerul**? Oare Cerul nu răspunde la atacul acela? Oare Cerul se întoarce cu spatele și îngăduie ca Tărâmul să fie ucis?*

Sau oare Cerul preferă o victorie care va costa ulterior întregul Tărâm? arată Sursa.

Mă răsucesc spre el. *Dorești să-ți salvezi fiul.*

*Așa este. Todd este Tărâmul **meu**. El reprezintă tot ce merită să fie salvat. Tot ce **poate** fi viitorul.*

Și văd din nou Pumnalul în vocea Sursei, îl văd viu și real, și fragil, și omenesc…

Îl opresc. Îmi deschid vocea din nou spre Tărâm. Le spun să iuțească pasul.

După care un sunet ciudat se ridică din vocea Sursei…

{Viola}

Tresar la zgomotul împușcăturii, așteptându-mă la aceeași arsură pe care am simțit-o când m-a împușcat Davy Prentiss…

Dar nu simt nimic…

Deschid ochii, pe care nici nu mi-am dat seama că-i închisesem…

Căpitanul Tate zace pe spate, cu un braț inert peste piept și o gaură de glonț în frunte…

— Stop! strig eu și mă răsucesc în șa, ca să văd cine a tras, dar nu pot distinge decât fețe buimăcite printre femeile și bărbații înarmați…

Și pe Wilf care stă lângă Lee.

Și pe Lee cu o pușcă în mâini.

— L-am nimerit? întreabă Lee. Wilf a ochit pentru mine.

Mă uit imediat înapoi la soldații care sunt înarmați până în dinți, care-și țin armele în mâini…

Și toți clipesc straniu, de parcă tocmai s-au trezit din somn, iar unii par de-a dreptul buimăciți…

— Nu sunt sigur că-l urmau în mod voluntar, spune Bradley.

— Dar a fost oare căpitanul Tate? întreb eu. Sau Primarul *prin* căpitanul Tate?

Și se pot auzi Vacarmurile soldaților devenind mai sonore, mai limpezi, când ei văd fețele speriate ale oamenilor de pe deal, fețele asupra cărora fuseseră pregătiți să deschidă focul…

Și se poate auzi chiar și îngrijorarea celor aflați mai în spate, când râul crește periculos de aproape.

— Avem mâncare! strigă Stăpâna Lawson, desprinzându-se din mulțime. Și vom începe să pregătim corturi pentru toți cei care și-au pierdut casele. Ceea ce, bănuiesc, este valabil pentru noi toți.

Mă uit la soldați și-mi dau seama că ea are dreptate.

Ei nu mai sunt soldați.

Cumva au redevenit oameni.

Lee se apropie de mine cu Wilf, și Vacarmul lui Wilf îi arătă drumul.

— Ești bine?

— Sunt, încuviințez și mă văd în Vacarmul lui Wilf, apoi în al lui Lee. Mulțumesc.

— Cu plăceri, spune Wilf. Și-acum ce facem?

— Primarul a plecat spre ocean, le spun. Trebuie să ajungem acolo.

Deși când îl aud pe Ghindă cât de greu răsuflă sub mine, nu sunt sigură cum va reuși…

Bradley icnește brusc și sonor, apoi scapă frâiele Sup'ratei și-și ridică ambele palme spre tâmple, iar ochii i se holbează…

Și un sunet, un sunet straniu, reverberează prin Vacarmul lui, de neînțeles ca limbă sau imagine, doar *sunet*…

— Bradley? spun eu.

— *Ei sosesc*, zice Bradley într-un glas care este al lui, dar în același timp este mai mult, care răsună bizar și sonor peste culmea dealului, iar ochii îi sunt nefocalizați și întunecați, nevăzând nimic înaintea sa. *EI SOSESC!*

(CERUL)

Ce a fost asta? întreb Sursa. *Ce ai făcut?*

Privesc adânc în vocea lui, căutând ce era sunetul…

Și-l zăresc, acolo…

Și la început sunt prea șocat ca să fiu cu adevărat furios.

Cum? arăt eu. *Cum poți să faci asta?*

Am vorbit cu vocea, spune el și pare amețit. *Cu vocea planetei.*

Prin el răsună un grai care nu este al Tărâmului, dar nici al Poienii, o combinație mai profundă de grai vorbit al Poienii și de voce a Tărâmului, dar trimisă pe Poteci, pe Poteci *noi*...

Pe Poteci *Poiană*...

Vocea mea se îngustează spre el. *Cum?*

Cred că a existat în noi de la bun început, arată el respirând greoi, *dar până nu mi-ai deschis vocea, noi n-am fost capabili. Cred că Bradley poate fi o Potecă înnăscută*...

I-ai avertizat, arăt eu furios.

Am fost nevoit, spune Sursa. *N-am avut de ales.*

Ridic arma cu acid și-o ațintesc spre el.

Dacă uciderea mea îți va oferi răzbunare, arată el, *dacă va opri marşul acesta care înseamnă moarte pentru noi toți, atunci ucide-mă. Voi face bucuros sacrificiul acesta.*

Și văd în vocea lui că spune adevărul. Îl văd gândindu-se la Pumnal, la Todd, din nou cu dragostea aceea, cu sentimentul acela că este gata să-și ia rămas-bun dacă înseamnă salvarea Pumnalului, îl aud reverberând prin el la fel ca informația pe care a trimis-o mai devreme…

Nu, arăt eu și-mi cobor arma. Simt cum vocea i se înalță în speranțe. *Nu,* arăt eu din nou, *vei veni cu noi și le vei urmări sfârșitul.* Mă întorc și reiau marșul chiar mai rapid decât până atunci. *Vei veni cu noi și vei privi cum moare Pumnalul.*

{Viola}

— Ei sosesc, șoptește Bradley.

— Cine? întreb eu. Spacșii?

El încuviințează, încă buimac.

— Toți. Absolut toți.

Oamenii din imediata noastră apropiere icnesc și Vacarmul bărbaților se răspândește chiar și mai iute.

Bradley înghite un nod.

— A fost Ben. El mi-a spus.

— Poftim? Cum…?

— Nu știu, clatină el din cap. N-a mai auzit nimeni?

— Nu, spune Lee, dar ce contează? Este adevărat?

Bradley aprobă încet.

— Sunt absolut sigur. Se uită la mulțimea de pe deal. Spacșii vin să atace.

— Atunci trebuie să organizăm o apărare, zice Lee și se întoarce imediat către soldații care stau încă stingheri. Înapoi în formații! Pregătiți tunurile! Se apropie spacșii!

— Lee! strig după el. Nici măcar nu putem *spera* să învingem așa mulți…

— Nu, zice el și-și ațintește Vacarmul direct spre mine. Dar îi putem opri suficient ca să-ți îngăduim ție să ajungi la ocean.

Cuvintele lui mă înlemnesc.

— Scoaterea din luptă a Primarului este singurul mod în care se poate termina nebunia asta, urmează Lee. Și trebuie cumva să-l implici și pe Todd.

Mă uit disperată la Bradley. Mă uit împrejur la toate fețele de pe deal, la chipurile obosite și murdare care au supraviețuit cumva până acum, prin toate încercările astea, și care așteaptă să vadă dacă acesta este cu adevărat ceasul lor de pe urmă. O ceață groasă se ridică în spirală din valea de jos, înăbușind totul, acoperind totul cu o pâclă albă și străvezie, în care ei stau ca niște năluci.

— Dacă l-am da spacșilor pe Primar, spune Bradley, ar putea într-adevăr opri totul.

— Dar caii au nevoie de odihnă, zic eu și cobor ochii spre Ghindă care continuă să răsufle greoi și pot vedea sudoarea care-i înspumează flancurile. Este imposibil ca ei…

Fată mânză, spune Ghindă cu capul plecat în pământ. ***Merg. Merg acum.***

Spacși, spune Sup'rata, care răsuflă la fel de greu. ***Salvează băiat mânz.***

— ***Ghindă***…, spun eu.

Merg acum, repetă el, mai apăsat.

— Du-te, zice Lee. Salvează-l pe Todd. Poate că ne vei salva pe toți, de asemenea.

Îl privesc de la înălțimea șeii.

— Tu poți conduce o armată, Lee?

— De ce nu? zâmbește el. Toată lumea a încercat s-o facă.

— Lee…, încep eu.

— Nu-i nevoie. Știu, zice el și întinde mâna să mă atingă cumva pe picior, dar nu-și duce gestul până la capăt, apoi se întoarce către soldați. Am zis înapoi în formații!

Și nu-mi vine să-mi cred ochilor, dar ei încep să se organizeze.

— Dacă poți, încearcă să obții pacea, îi spun lui Wilf. Trage de timp, spune-le că-l vom aduce pe Primar, ține în viață cât de mulți oameni…

Wilf încuviințează din cap.

— Așa voi faci. Ai grijă de tini, auzi?

— Da, spun și-i mai privesc o dată pe Lee, pe Wilf și pe oamenii de pe culmea dealului.

Mă întreb dacă voi mai revedea vreodată pe vreunul dintre ei.

— Drumul este acoperit de apă, spune Bradley. Va trebui să mergem pe dealuri și să trecem printre copaci.

Mă aplec între urechile lui Ghindă.

— Ești *sigur*?

Fată mânză, tușește el. ***Gata***.

Și asta-i tot. Asta-i tot ce-a mai rămas.

Bradley și Sup'rata, Ghindă și cu mine pornim printre copaci, direct spre ocean.

Neștiind ce vom găsi acolo.

[Todd]

Clipesc și deschid ochii, iar durerea-mi pulsează prin tot capul. Dau să mă ridic din locul unde sunt întins, dar sunt legat strâns.

— Oricum nu-i nimic de văzut, zice Primarul când detaliile din jurul meu încep să capete contur. Suntem într-o capelă abandonată dintr-un sat abandonat, pe o coastă abandonată. În linii mari, povestea noastră pe planeta asta, nu? oftează el.

Încerc să ridic capul și de data asta izbutesc. Mă aflu pe o masă lungă din piatră, crăpată la un colț, lângă piciorul meu stâng, și văd stranele din piatră în lungul pardoselii, Lumea Nouă albă și cele două luni ale ei sculptate în peretele îndepărtat în fața unui podium pe care stăteau probabil predicatorii, și alt perete pe jumătate năruit, pe unde pătrunde ninsoarea.

— În biserici ți s-au întâmplat multe lucruri importante. Am considerat că ar fi potrivit să te aduc tot într-o biserică pentru ceea ce poate fi ultimul tău capitol, rostește el și face un pas mai aproape. Sau primul tău capitol.

— Dă-mi drumul, spun eu și mă concentrez să-l controlez, dar îmi simt capul *extrem* de greu. Dă-mi drumul și să ne-ntoarcem cu nava. Încă mai putem opri totul.

— Ah, dar nu va fi atât de ușor, zâmbește el și scoate o cutiuță metalică.

O apasă și cutiuța proiectează în aer o imagine plină de ceață albă și fum învolburat.

— Nu văd nimic, zic eu.

— O clipă, spune el tot zâmbitor.

Imaginea se deplasează și tremură sub ceață…

Și pentru o secundă devine perfect clară…

Sunt spacși, care merg pe culmile dealurilor…

Și sunt foarte mulți…

Toți spacșii de pe toată planeta…

— Care merg spre dealul Ripostei, spune Primarul. Unde vor constata că armata mea i-a lichidat deja pe inamicii de acolo, după care vor porni încoace. Se răsucește spre mine. Unde vom da ultima noastră bătălie.

— Unde-i Viola? spun eu și mă străduiesc să-mi pregătesc glasul pentru a-i folosi numele într-un nou atac.

— Mă tem că sondele i-au pierdut urma în ceață, zice Primarul și apasă butoane pentru a-mi arăta diverse imagini din vale, toate neclare din cauza ceții și a fumului, cu focuri în singurele spații clare, arzând pe o suprafață imensă în nord.

— Dă-mi drumul.

— Totul la momentul cuvenit, Todd. Acum…

Se oprește și privește-n aer, cu chipul îngrijorat pentru moment, dar nu pentru că aici s-ar întâmpla ceva. Revine la imaginea primită de la sondă, însă este tot ceață și nu se poate distinge nimic.

VIOLA! gândesc drept spre el, sperând că nu va auzi sosirea cuvântului.

Primarul abia dacă tresare și continuă să privească în gol, iar încruntătura îi sporește. Apoi iese din capela micuță prin peretele dărâmat și mă lasă acolo, strâns legat de masă, tremurând în frig și simțind că aș cântări o tonă.

Zac pur și simplu, mult timp, mai mult decât aș fi dorit, încercând să mă gândesc la Viola care-i acolo, încercând să mă gândesc la toți oamenii care vor muri, dacă eu nu mă clintesc.

După care, lent, încep să-ncerc să mă eliberez.

(CERUL)

Acum ceața este deasă ca o noapte albă și Tărâmul înaintează doar cu ajutorul vocii sale, unită, arătându-ne drumul pe măsură ce ne apropiem de coama dealului, mergând printre copaci…

Și poruncesc să se sufle în trâmbița de luptă…

Sunetul se revarsă în lume și chiar de departe putem percepe groaza Poienii la auzul său…

Îmi îndemn betlmorul mai repede prin pădure și simt cum pasul Tărâmului se lungește în urma mea. Mă aflu în avangardă și Sursa este tot cu mine, înaintea primilor noștri soldați, cu focurile aprinse și pregătite de tragere, iar înapoia lor…

Înapoia lor este întreaga voce a Tărâmului…

Care-și iuțește înaintarea…

Aproape am ajuns, îi arăt Sursei când trecem printr-o fermă abandonată a Poienii, inundată de apele ce se retrag, după care suim printr-o pădure deasă…

O străbatem, repede, încă și mai repede…

Glasurile Poienii ne aud venind, aud vocea noastră, aud vocea noastră *fără număr* abătându-se asupra lor, aud din nou trâmbița de luptă…

Și noi traversăm o porțiune plată, după care suim altă pantă…

Și eu răzbat printr-un zid de vegetație, cu arma ridicată…

Și eu sunt Cerul…

Eu sunt *Cerul…*

Care conduce Tărâmul în cea mai mare bătălie a sa cu Poiana…

Ceața este deasă și caut Poiana prin albeață, pregătindu-mi arma pentru primul foc, și le ordon soldaților să-și ridice proiectilele arzătoare și să fie gata pentru a le lansa…

Pentru a curăța lumea de Poiană, odată și pentru totdeauna…

Apoi apare un singur om din Poiană.

— Stați, spune el calm, neînarmat, singur în marea de ceață. Am ceva de spus.

{Viola}

— Uită-te la vale, spune Bradley în timp ce galopăm prin pădurile de pe dealuri.

În stânga noastră, printre frunze și tentacule de ceață plutitoare, se întrezărește la răstimpuri râul umflat. Primul val de sfărâmături a trecut de mult și acum este doar apă curată, care a ieșit din albie, inundând drumul pe care am fi putut merge drept până la ocean.

— Nu vom ajunge la timp! strig eu spre Bradley. E prea departe…

— Am mers mult, strigă Bradley. Și înaintăm repede.

Prea repede, gândesc eu. Plămânii lui Ghindă au început să șuiere neliniștitor.

— Ești bine, băiete? îl întreb între urechi.

Nu-mi răspunde, ci continuă să galopeze și stropi de salivă îi zboară din bot.

— Bradley? spun eu îngrijorată.

El știe. Coboară ochii spre Sup'rata, care pare ceva mai zdravănă decât Ghindă, deși nu cu mult. Se uită apoi la mine.

— E singura șansă pe care o avem, Viola. Îmi pare rău.

Fată mânză, aud dinspre Ghindă, încet și îndurerat.

Și asta-i tot ce spune.

Și mă gândesc la Lee, la Wilf și la ceilalți de pe deal pe care i-am lăsat în urmă.

Și continuăm să galopăm.

(CERUL)

— Mă numesc Wilf, spune omul care stă singur în ceață, deși pot auzi alte sute de oameni înapoia lui, le pot auzi temerile și dorința de a lupta, dacă trebuie…

Și ei trebuie s-o facă…

Însă ceva din glasul omului acesta…

Chiar în clipa când primele șiruri de soldați călare pe betlmori sosesc lângă mine, cu armele pregătite, arzând înflăcărate, gata de bătălie…

Glasul omului acesta…

Este la fel de deschis ca al unei păsări, ca al unui animal de povară, ca suprafața unui lac…

Deschis, adevărat și incapabil de amăgire…

Și este un canal pentru glasurile dinapoia lui, glasurile Poienii ascunse în ceață, pline de teamă, pline de groază…

Pline de dorința ca totul să se sfârșească…

Pline de dorința pentru pace…

Ați dovedit cât de falsă este dorința aceasta, îi arăt omului pe nume Wilf.

Însă el nu răspunde, ci stă pur și simplu locului, cu glasul deschis, și am din nou sentimentul, certitudinea că omul acesta este incapabil de un neadevăr…

El își deschide glasul încă și mai mult și văd mai clar toate glasurile dinapoia lui, venind prin el, care le ignoră minciunile, le îndepărtează și-mi întinde…

— Ieu doar ascult, zice el. Ieu doar ascult ce-i adevărat.

Tu *asculți?* arată Sursa, lângă mine.

Să nu vorbești, îi arăt eu.

Dar tu ***asculți****?* arată el. *Asculți așa cum ascultă bărbatul acesta?*

Nu știu ce vrei să spui…

Și apoi aud, aud prin omul numit Wilf, cu glas calm și deschis, care vorbește glasurile întregului său popor.

Ca și cum el ar fi Cerul lor.

Și cu gândul acela, îmi ascult propria voce…

Ascult Tărâmul care se adună înapoia mea, revărsându-se către locul acesta, la comanda Cerului…

Dar…

Dar și ei vorbesc. Ei vorbesc despre teamă și regrete. Despre neliniște față de Poiană și pentru Poiana care sosește din lumea întunecată de deasupra. Ei îl văd pe omul Wilf în fața mea, văd dorința lui pentru pace, văd *inocența* lui…

Ei nu sunt deloc așa, arăt eu Tărâmului. *Ei sunt creaturi violente. Ei ne ucid și ne înrobesc…*

Dar aici este omul pe nume Wilf cu Poiana înapoia sa (și o armată pregătită, o pot vedea în glasul lui, o armată înfricoșată, dar gata de luptă, condusă de un orb) și aici este Cerul cu Tărâmul înapoia *lui,* gata să facă orice ar dori Cerul, gata să înainteze și să șteargă

Poiana de pe fața acestei planete, dacă eu le-aș spune s-o facă…

Dar și ei se tem. Ei au considerat ocazia aceasta la fel cum a considerat-o omul pe nume Wilf, ca fiind o *șansă,* o *oportunitate,* o cale de a trăi fără amenințare constantă…

Ei vor face așa cum le voi spune…

O vor face fără șovăială…

Dar ce le spun eu nu este ce doresc ei…

Văd asta acum. O văd la fel de clar ca orice din glasul omului pe nume Wilf.

Noi suntem aici pentru răzbunarea mea. Nici măcar pentru răzbunarea Cerului, ci pentru răzbunarea *Întoarcerii.* Eu am transformat războiul acesta într-o chestiune personală. Personală pentru Întoarcere.

Însă eu nu mai sunt Întoarcerea.

Ajunge o singură acțiune, arată Sursa. *Soarta acestei lumi, soarta Tărâmului, atârnă de acțiunea ta de acum.*

Mă întorc spre el. Dar ce să fac? arăt, întrebând în mod neașteptat, chiar și pentru mine. *Cum să acționez?*

Acționează, arată el, *precum Cerul.*

Mă uit din nou la omul pe nume Wilf și văd prin vocea lui Poiana dinapoia lui, simt în propria mea voce greutatea Tărâmului dinapoia mea.

Este vocea Cerului.

Eu sunt Cerul.

Eu sunt Cerul.

Și de aceea acționez precum Cerul.

{Viola}

De acum am ieșit din ceață, dar continuă să ningă, mai des aici, chiar și printre copaci. Menținem în stânga noastră râul care a ieșit din matcă în valea de dedesubt și gonim pe cât de repede ne pot purta caii.

Caii.

Ghindă nu mai răspunde la nicio întrebare, ci Vacarmul îi este focalizat doar asupra alergării, în ciuda durerilor din picioare și piept, iar eu pot simți cât de mult îl afectează asta…

Și-mi dau seama de asta în aceeași clipă în care îmi dau seama că și el o știe…

El nu va mai face călătoria înapoi.

— Ghindă, îi șoptesc între urechi. Ghindă, prietene.

Fată mânză, răspunde el aproape afectuos și continuă să galopeze printr-o pădure care se rărește și apoi se deschide neașteptat pe un platou întins sub norii de zăpadă, cu un strat alb și gros depus deja pe el, iar noi gonim printr-o turmă de animale surprinse care strigă ***Aici*** unul către altul, alarmate, și tocmai când suntem pe punctul să revenim în pădure…

— Uite! strigă Bradley…

Prima noastră întrezărire fugară a oceanului.

Este atât de mare, încât sunt aproape copleșită…

Înghite cu totul lumea, până la orizontul înnorat, părând mai uriaș decât vidul cel mare și negru, exact așa cum a spus Stăpâna Coyle, fiindcă își ascunde imensitatea…

Apoi revenim printre copaci.

— Mai este încă destul! strigă Bradley. Dar vom ajunge până la căderea nopții…

Și Ghindă se prăbușește sub mine.

(CERUL)

Urmează o tăcere lungă, iar eu cobor arma și întreaga lume așteaptă să vadă ce vreau să spun prin semnul acesta…

Și eu aștept să văd ce vreau să spun prin semnul acesta.

Și văd din nou Poiana prin Vacarmul omului pe nume Wilf, îi văd înapoia lui, clocotind de un sentiment despre care știu foarte puține…

Este speranța, arată Sursa.

Știu ce este, îi arăt eu.

Și simt Tărâmul dinapoia mea, așteptând de asemenea…

Și simt și acolo speranța…

Și aceasta este hotărârea pe care o ia Cerul. Cerul trebuie să acționeze în interesul superior al Tărâmului. Acesta este Cerul.

Cerul *este* Tărâmul.

Și Cerul care uită asta nu este Cer.

Îmi deschid vocea spre Tărâm și le trimit un mesaj, trimit un mesaj spre toți cei care s-au alăturat luptei, spre toți cei care s-au unit înapoia mea când i-am chemat…

Și care acum se unesc înapoia hotărârii mele de a nu ataca…

Întrucât este însoțită de altă hotărâre. O hotărâre necesară pentru Cer, necesară pentru siguranța Tărâmului.

Trebuie să-l găsesc pe omul care ne-a atacat, arăt eu Sursei. *Și trebuie să-l omor. Acesta este interesul superior al Tărâmului.*

Sursa încuviințează din cap și-și îndeamnă animalul înainte, în ceață, dispărând pe lângă omul pe nume Wilf, și-l aud strigând spre Poiană, spunându-le că noi nu vom ataca. Ușurarea lor este atât de pură și atât de puternică, încât valul ei aproape că mă răstoarnă.

Mă uit la soldații de lângă mine, pentru a vedea dacă ei sunt de acord cu hotărârea pe care am luat-o doar pentru că-l ascultă pe Cer, însă ei își întorc deja vocile înapoi către propriile lor vieți, viețile Tărâmului, viețile care de acum, în mod inevitabil, vor implica Poiana în feluri pe care nimeni nu le poate prevedea, în feluri care implică mai întâi curățarea mizeriei pe care a făcut-o Poiana.

Poate chiar și ajutarea lor să supraviețuiască.

Cine poate ști?

Sursa revine. Îi simt îngrijorarea când se apropie. *Primarul a zburat cu nava la ocean,* arată el. *Bradley și Viola au pornit deja să-l găsească.*

Atunci și Cerul trebuie să facă la fel, arăt eu.

Voi merge cu tine, arată Sursa și înțeleg de ce.

Pumnalul este cu el, arăt eu.

Sursa încuviințează din cap.

Tu crezi că eu voi ucide Pumnalul, îi arăt. *Dacă voi avea în cele din urmă ocazia.*

Sursa clatină din cap, însă îi pot vedea nesiguranța. *Voi veni cu tine,* arată el iarăși.

Ne privim unul pe celălalt îndelung, după care eu mă întorc spre soldații Tărâmului din primul rând și le

arăt intențiile mele, cerând ca zece dintre ei să mă însoțească.

Să mă însoțească pe mine și pe Sursă.

Revin către el. *Atunci să-i dăm drumul.*

Și-i spun betlmorului meu să alerge spre ocean, mai iute decât a făcut-o vreodată.

{Viola}

Picioarele din față ale lui Ghindă se prăbușesc în plin galop și eu cad din șa, mă rostogolesc violent prin tufe, izbindu-mă puternic la șoldul și brațul stâng, icnesc de durere și-l aud pe Bradley răcnind „Viola!“, însă Ghindă își continuă căderea, oprindu-se grămadă în tufăriș…

— GHINDĂ! țip eu și mă ridic și șchiopătez repede spre locul unde el zace contorsionat și frânt, mă apropii de capul lui, iar răsuflarea îi iese în șuierături puternice și pieptul i se zbate de efort. Ghindă, te rog…

Bradley și Sup'rata vin spre noi, Bradley sare din șa, iar Sup'rata își coboară botul spre Ghindă…

Fată mânză, spune Ghindă și durerile îi copleșesc Vacarmul, nu numai din cauza picioarelor din față, care văd acum că sunt fracturate, ci și din cauza a ceea ce i s-a rupt în piept și din cauza căreia s-a prăbușit, fiindcă a fost prea mult, fiindcă a galopat atâta…

Fată mânză, spune el.

— Șșș, zic eu, gata, gata, o să fie bine…

Și apoi el spune…

El spune…

Viola.

După care amuțește, iar răsuflarea și Vacarmul i se opresc amândouă într-un ultim suspin…

— *Nu!* rostesc eu și-l strâng și mai tare în brațe și-mi apăs fața de coama lui.

Simt palmele lui Bradley pe umerii mei, în timp ce plâng, și o aud pe Sup'rata rostind încet ***Urmează***, când își freacă botul de al lui Ghindă.

— Îmi pare groaznic de rău, spune Bradley mai blând ca niciodată. Viola, te-ai lovit?

Nu pot să vorbesc, ci stau tot lipită de Ghindă și clatin încet din cap.

— Îmi pare foarte rău, scumpo, urmează Bradley, dar trebuie să continuăm. Miza este prea mare.

— *Cum?* întreb eu cu glas înfundat.

Bradley face o pauză.

— Sup'rata, întreabă el, o poți duce pe Viola restul drumului, ca să-l salveze pe Todd?

Băiat mânz, spune Sup'rata și Vacarmul ei se intensifică la menționarea lui Todd. ***Băiat mânz da.***

— N-o putem omorî și pe ea, zic eu.

Însă Sup'rata și-a strecurat deja botul sub brațul meu și mă îmboldește să mă ridic. ***Băiat mânz***, spune ea. ***Băiat mânz salvezi***.

— Dar Ghindă…

— O să am eu grijă de el, zice Bradley. Tu du-te acolo, Viola Eade, du-te acolo și fă așa încât să merite toate sacrificiile.

Mă uit la el, mă uit la încrederea pe care o are în mine, la siguranța lui că binele este încă posibil.

Și-l sărut pentru ultima oară pe Ghindă, printre lacrimi, pe capul care nu mai mișcă, apoi mă ridic și Sup'rata îngenunchează lângă mine. Încalec încetișor, cu ochii încă încețoșați, cu glasul încă înfundat.

— Bradley, rostesc eu.

— Doar tu poți, zice el și surâde trist. Doar tu poți să-l salvezi.

Încuviințez încet din cap și încerc să-mi îndrept mintea spre Todd, spre ceea ce i se întâmplă chiar acum…

Spre salvarea lui, spre salvarea *noastră*, odată și pentru totdeauna, fir-ar al naibii…

Constat că nu-mi pot lua rămas-bun de la Bradley, însă cred că el înțelege și răcnesc spre Sup'rata și pornim în galop pe ultima porțiune până la ocean.

Sosesc, Todd, gândesc eu. *Sosesc…*

[Todd]

Nu știu cât durează până reușesc să-mi slăbesc foarte puțin legătura din jurul unei încheieturi de la o mână. Indiferent ce medicament a fost în bandajul acela, care-mi este încă lipit pe gât, furnicându-mă

într-un loc unde nu mă pot scărpina, a fost îndeajuns ca să-mi încetinească mult, atât trupul, *cât și* Vacarmul…

Totuși, mă străduiesc și mă străduiesc și-n tot acest timp Primarul este undeva afară, pe ceea ce bănuiesc că-i plaja, o întindere mică de nisip acoperită cu zăpadă, pe care-o văd prin peretele dărâmat din colț. Întrezăresc de asemenea o fâșie de valuri ce se sparg de țărm cu sunet constant, dar înapoia căruia se aude alt sunet, un vuiet pe care-l recunosc ca fiind râul, apa zăgăzuită pân-acum, care revine vijelios în ocean. Probabil că Primarul ne-a adus direct aici și a coborât ca s-aștepte ceea ce ar treb'i să se-ntâmple. Războiul final al celor două armate.

Noi toți murind răpuși de un milion de spacși.

Mă-ncordez iarăși împotriva curelei de la încheietura dreaptă și-o simt că cedează puțin.

Mă-ntreb cum ar fi să trăiești aici, să-nființezi o așezare lângă apa asta foarte mare, ca să pescuiești. Viola mi-a povestit că-i mult mai probabil ca peștii din oceanul planetei să ne mănânce pe noi decât invers, totuși ar putea fi găsite căi pentru a trăi aici, a trăi așa cum am făcut-o noi în vale.

Ce jalnici sunt oamenii. Nu putem face nimic bun fără să nu fim atât de slabi, încât să stricăm totul. Nu putem clădi ceva, fără să-l demolăm.

Nu spacșii ne-au împins spre final.

Noi înșine am făcut-o.

— Absolut de acord, rostește Primarul, revenind în capelă.

Chipul lui are ceva diferit, este foarte posomorât. Ca și cum ceva ar merge prost. Ca și cum ceva important ar merge *într-adevăr* prost.

— Evenimentele îmi scapă din mâini, Todd, continuă el și privește cumva în gol, de parcă ar auzi în depărtare ceva care l-a dezamăgit în mod incredibil. Evenimentele de pe un deal îndepărtat…

— Ce deal? întreb eu. Ce s-a-ntâmplat cu Viola?

El oftează.

— Căpitanul Tate mi-a înșelat așteptările. Și spacșii mi-au înșelat așteptările.

— Ce? fac eu. Cum poți să știi *asta*?

— Planeta aceasta, Todd, *planeta* aceasta…, rostește el ignorându-mi întrebarea și privindu-mă cu ochi scăpărători. Planeta aceasta pe care am crezut că o pot controla și pe care *am controlat-o*. Până te-am întâlnit pe tine.

Nu spun nimic.

Pen'că mă sperie felul cum arată.

— Poate că totuși m-ai transformat, Todd, zice el. Dar nu numai tu.

— Dă-mi drumul, îi spun, și-o să-ți arăt cum o să te *transform*.

— Nu ești atent la ce-ți spun, rostește el și simt în cap o durere atât de ascuțită, încât amuțesc pentru o secundă. Tu m-ai transformat, da, și la rândul meu am avut un efect destul de important asupra ta. Însă în același timp am fost transformat de *planeta* aceasta.

Pentru prima dată observ cât de ciudat i se aude glasul, ca și cum n-ar mai fi pe de-a întregul al lui, ci-i răsună de ecouri și este straniu.

— Deoarece am observat-o, continuă el, deoarece am *studiat-o*, planeta m-a deformat în asemenea măsură din bărbatul mândru și puternic care fusesem, încât nu mai pot fi recunoscut. Se oprește în dreptul picioarelor mele. Tu mi-ai spus cândva că războiul face din oameni monștrii. Același lucru este valabil și cu prea multă cunoaștere. Prea multă cunoaștere a semenilor oameni, prea multă cunoaștere a slăbiciunilor lor, a lăcomiei și vanității lor patetice, a modului amuzant de simplu prin care-i poți controla.

Chicotește amar.

— Știi, Todd, numai proștii pot face cu adevărat față Vacarmului. Oamenii sensibili, oamenii *inteligenți*, cei ca tine și ca mine, *suferă* din cauza lui. Iar cei ca noi *trebuie* să-i controleze pe ei. Pentru bine lor și pentru binele nostru.

Amuțește și rămâne cu ochii pierduți în gol. Mă-ncordez și mai puternic în legături.

— Da, Todd, tu m-ai transformat, repetă Primarul. M-ai făcut mai bun. Dar numai într-atât cât să văd ce rău eram de fapt. N-am știut-o niciodată până nu m-am comparat cu tine. Crezusem că făceam bine. Se

apleacă deasupra mea. Până când tu mi-ai arătat că lucrurile stau altfel.

— Ai fost rău de la-nceput, spun eu. Eu n-am făcut nimic.

— Ah, ba da, ai făcut. *Bâzâitul* acela pe care l-ai simțit în cap, *bâzâitul* care ne conecta, era binele din mine, binele pe care tu m-ai făcut să-l văd. Ceva ce eu am putut vedea doar prin tine. Ochii Primarului se-ntunecă și mai mult. Apoi a sosit Ben și tu ai vrut să iei binele înapoi. Mi-ai îngăduit să întrezăresc o bunătate pe care n-aveam s-o pot atinge niciodată de unul singur, iar pentru păcatul acela, Todd Hewitt, pentru păcatul acela al autocunoașterii…

Se-ntinde și începe să-mi dezlege piciorul.

— Unul dintre noi va trebui să moară, spune el.

{Viola}

Sup'rata se simte altfel decât Ghindă, mai masivă, mai puternică, mai iute, totuși eu îmi fac griji.

— Te rog să fii bine, șoptesc, nici măcar spre ea, știind că nu va ajuta la nimic.

Pentru că ea spune doar ***Băiat mânz*** și gonește încă și mai iute.

Înaintăm tot printre copaci, iar dealurile încep să se aplatizeze și să coboare în apropierea râului, pe care-l văd mai des în stânga mea, larg și revărsându-se peste maluri în lunca deja inundată.

Totuși, nu zăresc oceanul, ci doar alți copaci, mai mulți copaci. Ninsoarea rămâne bogată și fulgii sunt mari, răsucindu-se prin văzduh și începând să depună un strat vizibil chiar și în pădurea destul de deasă.

Și pe măsură ce lumina zilei se topește, simt un fior neplăcut în inimă, întrucât nu știu ce s-a întâmplat pe deal, ce s-a întâmplat cu Bradley, ce s-a întâmplat cu Todd la oceanul din față…

Și apoi, complet pe neașteptate, iată-l…

Oceanul apare printr-o deschidere dintre copaci, destul de aproape ca să văd valurile spărgându-se, destul de aproape ca să văd pontoane într-un port micuț, cu case abandonate și acolo, printre ele, nava-cercetaș…

Care dispare înapoia altor copaci…

Dar aproape c-am ajuns. Aproape c-am ajuns.

— Ține-te bine, Todd, spun eu. Ține-te bine.

[Todd]

— Tu vei fi ăla, spun eu când îmi dezleagă și celălalt picior. Tu vei muri.

— Știi ceva, Todd? răspunde el cu glas scăzut. O parte din mine speră să ai dreptate.

Rămân perfect nemișcat până-mi dezleagă mâna dreaptă, apoi rotesc un pumn spre el, dar se retrage imediat spre deschiderea către plajă și privește c-o expresie amuzată cum îmi eliberez cealaltă mână.

— Te aștept, Todd, zice Primarul și iese din capelă.

Încerc să expediez un *VIOLA* spre el, dar mă simt încă slăbit și Primarul nu mă bagă-n seamă, după care dispare. Trag de ultimele noduri și mă eliberez, sar de pe masă și-am nevoie de un minut ca să-mi recapăt echilibrul, dar apoi înaintez și trec prin deschidere…

Pe plaja-nghețată de-afară.

Primul lucru pe care-l văd este un șir de case năruite, dintre care unele sunt simple mormane de lemn și nisip, fiin'că doar puține, construite din ciment, așa cum e capela, au rezistat ceva mai bine. Spre nord, văd un drum care dispare-n păduri și care duce fără-ndoială la Noul Prentisstown, deși acum este acoperit de un râu revărsat și năvalnic aproape imediat cum iese din lizieră.

Ninsoarea cade des și repede, iar vântul s-a-ntețit de asemenea. Frigul trece prin uniforma mea ca lama unui pumnal din oțel și-mi strâng mai mult vestonul în jurul trupului.

Apoi mă-ntorc spre ocean…

Doamne Dumnezeule…

Este-al dracului de *uriaș*…

Mai mare decât orice-ar fi posibil, întinzându-se cât vezi cu ochii, nu doar spre orizont, ci și spre nord, și spre sud, ca o nesfârșire ce ți-a sosit în prag și așteaptă să te-nghită în clipa când te vei întoarce cu spatele. Nici zăpada n-are vreun efect asupra lui. Oceanul continuă să fiarbă, de parc-ar vrea să se lupte cu tine, de parcă talazurile ar fi lovituri pe care le trimite încercând să te doboare.

Iar în el sunt *creaturi*. Chiar și-n apele înspumate și noroioase ce clocotesc pe țărm, chiar și în stropi de apă și spuma râului care se varsă-n el mugind la nord de mine, chiar și acolo poți să-ntrevezi umbre ce se mișcă prin apă…

Umbre *mari*…

— Impresionant, nu-i așa? aud eu.

Glasul Primarului.

Mă răsucesc. Nu-l văd nicăieri. Mă răsucesc din nou, mai lent acum. Observ că sub tălpi este o suprafață din beton acoperită pe alocuri de nisip, ca și cum aici ar fi fost o piațetă sau poate o promenadă în lungul plajei, sau altceva care pornea din fața capelei cu mult timp în urmă, unde oamenii puteau să stea la soare.

Atât doar că eu sunt aici acum și-*ngheț*.

— ARATĂ-TE, LAȘULE! răcnesc.

— Oh, dar nu cred că m-ai putea acuza vreodată de lașitate, Todd.

Este tot glasul lui, dar sună ca și cum ar veni de altundeva.

— ATUNCI DE CE TE-ASCUNZI? strig și mă rotesc iarăși, strângându-mi brațele peste piept de frig.

O să murim amândoi dacă vom sta aici, afară.

Apoi zăresc nava-cercetaș, mai departe pe plajă, așteptând…

— În locul tău, n-aș încerca asta, se aude glasul Primarului. Ai muri înainte să ajungi la ea.

Mă mai răsucesc o dată.

— ARMATA TA NU MAI VINE, AȘA-I? strig eu. LA ASTA TE-AI REFERIT CÂND AI ZIS CĂ DOMNUL TATE ȚI-A-NȘELAT AȘTEPTĂRILE! EL NU MAI VINE!

— Corect, Todd, zice Primarul și de data asta glasul lui sună diferit.

Sună ca un glas real, care a vorbit într-un spațiu real.

Mă rotesc iarăși iute…

Și iată-l acolo, lângă colțul unei case din lemn năruite.

— De unde știi asta? întreb eu, încordându-mi Vacarmul, pregătindu-mă.

— Am auzit, spune el. Ți-am zis că aud totul. Pornește spre mine. Și încet-încet asta a devenit adevărat. M-am deschis către vocea acestei planete. Și acum… Se oprește la marginea piațetei acoperite cu nisip, iar ninsoarea este purtată de vânt în toate direcțiile. Și acum aud absolut toate informațiile pe care le conține.

Și-i văd ochii.

Și-nțeleg în cele din urmă.

El aude *cu adevărat* totul.

Și asta-l înnebunește.

— Nu încă, spune Primarul cu ochii înnegurați, cu glasul reverberând. Nu înainte de a-mi termina treaba pe care o am cu tine. Pentru că într-o bună zi, Todd Hewitt, o vei auzi și tu.

Îmi armez Vacarmul, ridicându-i temperatura, rotind întruna singurul cuvânt, făcându-l cât mai greu cu putință, fără să-mi pese dacă el îl poate auzi, fiin'că va ști oricum că sosește…

— Așa este, zice Primarul.

Și trimite o rafală de Vacarm drept spre mine…

Sar într-o parte și-l aud *vâjâind* pe alături…

Cad pe zăpadă și pe nisip, mă rostogolesc și privesc în urmă spre el, cum se-apropie mereu…

VIOLA! îl izbesc…

Și lupta-ncepe…

(CERUL)

Ai acționat bine, îmi arată Sursa în timp ce călărim printre copaci spre ocean.

Cerul nu are nevoie de confirmarea alegerilor sale, îi arăt eu.

Mergem destul de repede. Betlmorii sunt mai rapizi decât animalele Poienii, sunt mai obișnuiți cu copacii și cu alergarea prin pădure. Râul vuiește prin valea de sub noi, poate chiar schimbându-și cursul. Ceața este tot deasă, ninsoarea cade, unele focuri continuă să ardă în vale. Dar noi înaintăm spre inamicul nostru și

traversăm o câmpie ce apare pe neașteptate, prin mijlocul unei turme de animale surprinse…

Așteaptă! strigă Sursa și-mi dau seama că l-am lăsat în urmă, la fel și pe soldați. *Așteaptă! arată el din nou. Aud ceva în față…*

Nu încetinesc, dar îmi deschid vocea în fața mea…

Și acolo este, îl aud înainte să-l putem vedea, glasul unui om din Poiană…

Bradley! îl aud pe Sursă strigând și, trecând printr-un desiș de pădure, ajungem lângă el și-l găsim retrăgându-se când ne oprim betlmorii.

— Ben? rostește omul pe nume Bradley și mă privește alarmat.

Este în regulă, spune Sursa. *Războiul s-a terminat.*

Deocamdată, arăt eu. *Unde este părtașa Pumnalului?*

Omul pe nume Bradley pare buimăcit, până când Sursa îi arată *Viola.*

Și apoi vedem leșul animalului, acoperit cu frunze și crengi, iar acum și de o pudră fină de zăpadă.

— Calul ei, spune omul. L-am acoperit și încercam să aprind un foc.

Și Viola? arată Sursa.

— A plecat spre ocean, zice Bradley. Să-l ajute pe Todd.

În vocea Sursei se simte un val de sentimente, un val care umple propria mea voce, un val de dragoste și teamă pentru Pumnal…

Dar eu am pornit deja, silindu-mi betlmorul să gonească încă și mai iute, lăsând Sursa și pe soldați în urmă…

Așteaptă! aud Sursa strigând iarăși…

Dar eu voi ajunge primul la ocean…

Eu voi ajunge la ocean…

Și dacă Pumnalul este acolo…

Ei bine, voi vedea ce voi vedea…

[Todd]

Îl surprind pe Primar cu primul *VIOLA* pe care-l azvârl spre el și-l văd clătinându-se într-o parte, fiin’că n-a fost destul de iute ca să se ferească…

Dar se-ntoarce imediat și-și proiectează Vacarmul spre mine și, deși mă feresc din nou, simt ca și cum mi-ar fi fost smulsă partea de sus a capului și sar de pe porțiunea netedă de nisip și-asfalt pe panta ce coboară spre valuri, rostogolindu-mă în nisip și zăpadă, dar ieșind pentru o clipită din raza vizuală a Primarului…

— Ah, Todd, aud eu, dar nu trebuie să te *văd*…

Și *bum* altă rafală de Vacarm alb care urlă, IEȘTI UN NIMIC, IEȘTI UN NIMIC, IEȘTI UN NIMIC….

Și mă rostogolesc din nou, mă prind cu palmele de tâmple și mă silesc să deschid ochii…

Și văd râul care se întinde spre plajă înaintea mea, revărsându-se în ocean și mă uit în larg, la apa de după el, și văd rosturi care plutesc răscolite de valuri, sfărâmături de copaci și case și fără îndoială oameni…

Oameni pe care i-am cunoscut…

Poate chiar Viola…

Și simt o furie care suie prin Vacarmul meu…

Și mă ridic în picioare…

VIOLA!

Îi gândesc numele spre Primar și-mi dau seama c-o fac fără să fiu nevoit să-l caut, că simt pur și simplu instinctiv unde-i el și trimit numele într-acolo, și mă-ntorc să mă uit și văd cum cade pe spate, pe piața betonată, și se sprijină în încheietura mâinii…

Pe care o aud rupându-se cu un *trosc* satisfăcător…

El icnește.

— Foarte impresionant, spune cu glas răgușit de durere. Foarte impresionant, cu adevărat. Controlul tău este mai bun și mai puternic.

Începe să se scoale, sprijinindu-se în brațul teafăr.

— Însă orice control are un preț, Todd. Poți auzi vocea lumii adunându-se îndărătul tău?

VIOLA! gândesc iarăși spre el…

Și el se clatină din nou spre îndărăt…

Dar de data asta nu mai cade…

— Pentru că eu o pot auzi, îmi spune. O pot auzi tot timpul.

Și ochii lui fulgeră, iar eu încremenesc…

Și el e-n interiorul minții mele, alături de *bâzâit*, conectându-se cu mine…

— Tu o poți auzi? repetă Primarul…

Și…

Și o *pot*…

O *pot* auzi…

Este acolo ca un *muget* înapoia mugetului valurilor, mugetului râului…

Un *muget* a tot ce-i viu pe planeta asta…

Vorbind c-o singură voce, imposibil de răsunătoare…

Și pentru o secundă sunt copleșit de ea…

Ceea ce-i îndeajuns pentru el…

În mintea mea scapără un fulger de durere atât de strălucitor, încât îmi pierd cunoștința…

Cad în genunchi…

Însă numai pentru o clipă…

Fiin'că-n mugetul acela de voci…

Deși este imposibil…

Deși ea n-are Vacarm…

Jur c-o aud pe ea…

Jur c-o aud pe ea sosind…

Așa că, fără măcar să deschid ochii…

VIOLA!

Și-aud alt icnet de durere…

Și mă ridic din nou în picioare…

{Viola}

Terenul începe să coboare accentuat și acum vedem tot timpul oceanul…

— Aproape c-am ajuns, murmur eu. Aproape c-am ajuns.

Băiat mânz, spune Sup'rata…

Și dintr-o săritură trecem de ultima lizieră și ajungem pe plajă, iar copitele Sup'ratei ridică zăpadă și nisip, când cotește la stânga, spre așezarea abandonată, spre râu…

Spre Todd și Primar…

— Acolo sunt! strig eu și Sup'rata îi vede de asemenea și se năpustește înainte, peste nisip…

BĂIAT MÂNZ! strigă ea…

— TODD! țip eu…

Însă talazurile se sparg prea sonor și prea uriașe…

Și jur că aud ceva, că aud Vacarm venind dinspre ocean, iar prin potopul de ape întrezăresc forme întunecate care se mișcă sub valuri…

Dar țin ochii ațintiți înainte și țip „TODD!“ din nou și din nou…

Și văd…

El se luptă cu Primarul, într-un fel de piață acoperită de nisip, în fața unei construcții ce pare o capelă…

Și simt o senzație de sfârșire, amintindu-mi cât de multe lucruri teribile ni s-au întâmplat mie și lui Todd în biserici…

— TODD! strig iarăși…

Și văd cum unul dintre ei se clatină spre înapoi, izbit probabil de o rafală de Vacarm…

Și pe celălalt sărind într-o parte, dar apoi prinzându-se cu mâinile de tâmple…

Însă nu-i pot identifica de la depărtarea asta…

Amândoi poartă uniformele acelea stupide…

Și văd din nou cât de înalt a crescut Todd…

Atât de înalt, încât nu-l pot deosebi de Primar…

Și îngrijorarea îmi încleștează pieptul încă și mai tare…

Sup’rata o simte și ea…

Băiat mânz! strigă ea…

Și galopăm parcă și mai iute…

[Todd]

Înapoi, gândesc eu spre Primar și-l văd retrăgându-se un pas, dar numai unul, și alt fulger de Vacarm pornește spre mine și icnesc de durere, și mă-mpleticesc într-o parte, și văd o bucată de pavaj ruptă din caldarâmul piațetei și-o ridic și duc brațul înapoi s-o arunc…

— Las-o jos, *bâzâie* el.

Și-o las jos…

— Fără arme, Todd, spune Primarul. Nu mă vezi înarmat, așa-i?

Și-mi dau seama că are dreptate, nu are nicio armă, iar nava-cercetaș este mult prea departe ca să fie de-

ajutor. El vrea ca noi doi să ne luptăm doar cu Vacarmurile…

— Exact, zice Primarul, și cel mai puternic să învingă.

Și mă lovește din nou…

Gem și-l izbesc cu *VIOLA* și pornesc în fugă să traversez piațeta, lunecând pe zăpadă și îndreptându-mă spre una dintre casele de lemn dărăpănate…

— Nu cred, *bâzâie* Primarul…

Și picioarele mi se opresc din alergat…

Dar apoi îl ridic pe unul…

Și-apoi pe celălalt…

Și-alerg din nou…

Îl aud pe Primar râzând înapoia mea.

— *Bravo*, spune el.

Mă năpustesc în spatele unui morman de lemne vechi și mă ghemuiesc, ca să nu mă poată vedea, deși știu că asta n-are niciun efect, însă am nevoie de o secundă ca să gândesc…

— Avem puteri destul de egale, spune Primarul.

Îl pot auzi perfect, în ciuda valurilor ce se sparg pe țărm, în ciuda râului, în ciuda tuturor celor care ar trebui să-l acopere. Vorbește direct în mintea mea.

Așa cum a făcut mereu.

— Tu ai fost mereu discipolul meu cel mai bun, îmi spune el.

— Tacă-ți FLEANCA! răcnesc eu și trag cu ochiul pe după mormanul de lemne, ca să văd dacă există ceva, absolut *orice,* care să-mi fie de ajutor…

— Îți controlezi Vacarmul mai bine decât orice alt bărbat, cu excepția mea, zice el apropiindu-se. Îi controlezi pe *alții* cu el. Îl folosești ca pe o armă. Am spus de la bun început că puterea ta o va depăși pe a mea.

Și mă izbește iarăși, mai brutal ca oricând, și lumea devine albă, dar eu continui să gândesc *Viola* și strâng în pumni scândurile și mă ridic în picioare și gândesc cu *bâzâitul* cel mai apăsat de care sunt în stare, *ÎNAPOI!*

Și el face un pas înapoi.

— Oho, Todd, rostește după aceea, simulând uimirea.

— Eu nu-ți voi lua locul, spun și ies dinapoia dărâmăturilor. Indiferent ce-ar fi.

Și el face alt pas înapoi, deși nu i-am cerut-o.

— Cineva trebuie s-o facă, zice el. Cineva trebuie să controleze Vacarmul, să le spună oamenilor cum să-l folosească, să le spună ce să facă.

— Nimeni nu treb'e să spună nimic nimănui, rostesc eu și mai înaintez un pas.

— Tu n-ai fost niciodată un poet, așa-i? întreabă el.

Se mai retrage un pas. A ajuns acum la marginea pieței acoperite de nisip și ține depărtat de trup brațul cu-ncheietura ruptă, prin a cărei piele iese un os însângerat, însă nu pare să simtă vreo durere. Îndărătul lui mai este acum doar o pantă lungă până la valuri și siluetele întunecate ce dau târcoale sub apă…

Și văd cât de negri sunt ochii Primarului, cât de încărcat de ecouri devine glasul lui…

— Planeta asta mă înghite de viu, spune el. Planeta asta și informațiile din ea. Este prea mult. Prea mult pentru a fi controlat.

— Atunci nu mai *încerca*, spun eu și-l izbesc cu *VIOLA*.

El se cutremură, totuși nu cade.

— Nu pot, spune cu un zâmbet. Nu este în firea mea. Însă *tu*, Todd, ești mai puternic decât mine. *Tu* le-ai putea face față. Tu ai putea conduce planeta asta.

— Planeta asta n-are nevoie de mine, spun eu. Pentru ultima dată, *eu nu sunt ca tine*.

El coboară ochii spre uniforma mea.

— Ești chiar așa sigur?

Simt un val de furie și-l lovesc violent, din nou, cu alt *VIOLA*.

Primarul se cutremură iarăși, însă nu se retrage, ci contraatacă cu propria lui rafală. Strâng din dinți și pregătesc alta, gata s-o arunc în fața lui care zâmbește idiot…

— Am putea sta aici toată după-amiaza, lovindu-ne până ne distrugem reciproc, zice el. De aceea, lasă-mă să-ți spun care-i miza.

— Gura…

— Dacă învingi *tu*, devii stăpânul planetei…

— Nu *vreau*…

— Dar dacă învinge *eu*…

Și, brusc, îmi arată Vacarmul lui…

Este prima dată când îl văd *pe tot*, după nu știu cât de mult timp, poate de pe vremea vechiului Prentisstown sau poate că, de fapt, nici nu l-am văzut vreodată…

Și este rece, chiar mai înghețat decât plaja asta friguroasă…

Și este *pustiu*…

Vocea planetei îl înconjoară ca vidul cel mare și negru, care se-apropie să-l strivească sub o greutate imposibilă…

O vreme a rezistat prin faptul că m-a cunoscut pe mine, dar acum…

Acum vrea s-o distrugă, vrea să distrugă totul…

Și-nțeleg că asta dorește el…

Asta-și dorește mai mult ca orice…

Să n-audă *nimic*…

Iar *ura* față de ea, ura din Vacarmul lui *față de* Vacarmul lui, este atât de intensă, încât nu știu dacă voi fi în stare s-o-nving, fiin'că el este mai puternic decât mine, a fost întotdeauna mai puternic și eu privesc direct în pustietatea lui, care-i îngăduie să distrugă și să distrugă și nu știu dacă…

— Todd!

Întorc privirea și Primarul răcnește de parcă aș fi smuls ceva din el…

— TODD!

Acolo, prin zăpadă, călare pe iapa *mea*, călare pe iapa mea mare și-afurisită…

Viola…

Și Primarul mă izbește cu tot ce are…

{Viola}

— TODD! țip eu și el se întoarce și mă vede…

Și răcnește de durere în urma unui atac al Primarului și se clatină spre înapoi, din nas îi curge sânge, iar Sup'rata zbiară ***Băiat mânz!*** și gonește drept spre el peste nisip, iar eu continui să-i strig numele, să i-l strig cu tot glasul meu…

— *TODD!*

Și el mă aude…

Ridică ochii spre mine…

Și tot nu-i pot auzi Vacarmul, ci doar ceea ce folosește în luptă…

Dar îi văd privirea din ochi…

Și repet…

— *TODD!*

Pentru că așa îl învingi pe Primar…

Nu-l învingi singur…

Ci-l învingi împreună…

— *TODD!*

Și el se răsucește spre Primar și pot să văd neliniștea de pe fața Primarului când îmi aud numele mugit cu puterea unui tunet…

[Todd]

VIOLA

Fiin’că ea este aici…

Ea a venit…

A venit pentru *mine*…

Și strigă numele *meu*…

Și-i simt puterea curgând prin Vacarmul meu ca un foc…

Și Primarul se clatină și se dă înapoi, ca și cum ar fi fost lovit în plină față de un șir de case…

— Ah, da, mârâie el, ducându-și mâna la cap. A sosit forța dinapoia ta.

— Todd! îi aud strigătul iarăși…

Și-l iau și-l folosesc…

Pen’că o pot simți pe ea acolo, călărind până la capătul lumii ca să mă găsească, ca să mă salveze dacă era nevoie să fiu salvat…

Și era…

Și…

VIOLA

Primarul se-mpleticește din nou spre-ndărăt, ținându-se de încheietura ruptă și văd cum din urechi i se prelinge sânge…

— Todd! repetă ea, însă acum într-un fel care-mi cere s-o privesc, și o fac, iar ea o oprește pe Sup'rata la marginea pieței și se uită la mine, mă privește drept în ochi…

Și o citesc…

Și știu exact ce gândește…

Și Vacarmul meu, și inima mea, și mintea mea se umplu până simt c-o să explodez…

Fiin'că ea spune…

Ea spune cu ochii și cu fața, și cu tot sinele ei…

— Știu, îi răspund cu glas răgușit. Și eu.

Iar apoi mă-ntorc spre Primar și sunt umplut cu ea, cu iubirea ei pentru mine și iubirea mea pentru ea…

Și asta mă face mare cât un munte…

Și prind tot muntele și izbesc cu el în Primar…

{Viola}

Primarul este aruncat înapoi, în jos pe pantă, se rostogolește și alunecă spre talazurile ce se sparg de țărm, apoi se oprește într-o grămadă inertă…

Todd se întoarce să mă privească…

Și inima mi se ridică în gât…

Tot nu-i pot auzi Vacarmul, deși știu că-l adună pentru alt atac asupra Primarului…

Dar „știu" a spus el. „Și eu."

Și se uită acum la mine, cu un licăr în ochi, un surâs pe față…

Și cu toate că nu-l pot auzi…

Îl știu…

Știu ce gândește…

Chiar acum, în acest moment culminant, îl pot citi pe Todd Hewitt fără să-i aud Vacarmul…

Și el mă vede că o fac…

Și pentru o secundă…

Ne știm iarăși unul pe celălalt…

Și eu pot *să simt* puterea noastră când el revine către Primar…

Și nu-l lovește cu Vacarm…

Trimite un *bâzâit* gros prin aer…

— Mergi cu spatele, îi spune Todd Primarului, care se ridică încetișor în picioare, ținându-se de încheietura mâinii…

Și Primarul începe să meargă cu spatele…

Cu spatele spre ocean…

— Todd? întreb eu. Ce faci?

— Nu-i poți auzi? întreabă el. Nu-i poți auzi ce flămânzi sunt?

Și eu mă uit în valuri…

Văd umbrele, umbrele *uriașe*, mari cât casele, care înoată înainte și înapoi, chiar în talazurile ce se sparg…

Și aud ***Mâncare***…

Simplu, un singur cuvânt…

Mâncare…

Și ele vorbesc despre Primar…

Strângându-se în locul spre care el se îndreaptă, mergând cu spatele…

Spre care îl silește Todd să se îndrepte…

— Todd? spun eu…

Apoi Primarul rostește:

— Așteaptă.

[Todd]

— Așteaptă, rostește Primarul.

Și nu-ncearcă nicio formă de control, nu-i un *bâzâit* care să-i riposteze celui pe care-l expediez eu, cel care-l silește să meargă spre ocean, să se înece în apele lui, să fie mâncat de creaturile care înoată tot mai aproape, așteptând să muște. El spune doar:

— Așteaptă.

Ca și cum ar întreba politicos.

— Nu te cruț, îi zic. Te-aș fi cruțat dac-aș fi crezut că te-aș putea mântui, dar nu pot. Îmi pare rău în privința asta, dar nu poți să fii mântuit.

— Știu, spune el și surâde din nou, plin de tristețe de data asta, o tristețe pe care o simt că-i reală. Todd, să știi că m-ai schimbat cu adevărat. Cu puțin, dar în bine. Îndeajuns ca să recunosc iubirea atunci când o văd. Se uită la Viola, apoi revine spre mine. Îndeajuns pentru ca acum eu să te mântuiesc pe tine.

— Să mă mântuiești *pe mine*? repet și gândesc *Pășește înapoi*, iar el mai face un pas îndărăt.

— Da, Todd, încuviințează Primarul și buza superioară îi este brobonită de sudoare din cauza

efortului pe care-l face pentru a-mi rezista. Vreau să nu mă mai silești să intru în ocean…

— Nicio șansă…

— Pentru că voi intra de bunăvoie.

Clipesc scurt spre el.

— Gata cu șmecheriile, rostesc și-l oblig să mai facă un pas. S-a terminat cu chestiile-astea.

— Todd Hewitt, zice el, dar tu ești băiatul care nu putea să omoare.

— Nu mai sunt un băiat, replic eu. Și-o să te omor *pe tine*.

— Știu, spune el. Iar asta te-ar face încă și mai asemănător cu mine, nu-i așa?

Mă opresc, ținându-l locului pentru o clipă, cu talazurile spărgându-se înapoia lui, iar creaturile începând să se-ncaiere între ele și sunt cu adevărat *mari*…

— Nu te-am mințit niciodată în privința puterii tale, zice Primarul. Ești îndeajuns de puternic ca să-mi iei locul dacă ai dori…

— *Nu* vreau asta…

— Sau îndeajuns de puternic ca să fii ca Ben.

Mă-ncrunt.

— Ce legătură are Ben cu asta?

— Și el aude vocea planetei, Todd, la fel ca mine. La fel cum o vei auzi și tu, până la urmă. Însă el trăiește în interiorul ei, își îngăduie să fie parte din ea, își îngăduie să-i călărească valul fără să se piardă pe sine.

Zăpada continuă să cadă din văzduh, lipindu-se în petice albe de părul Primarului. Îmi dau seama din nou cât de frig îmi este.

— Tu ai putea să fii ca mine, zice Primarul, sau ai putea să fii ca el.

Face un pas înapoi.

Un pas pe care nu l-am silit eu să-l facă.

— Dacă mă omori, spune el, te îndepărtezi puțin din a ajunge ca el. Și dacă bunătatea ta m-a schimbat suficient pentru a te opri *să devii* ca mine, atunci asta va trebui să fac.

Se-ntoarce către Viola.

— Leacul pentru benzi este real.

Viola îmi aruncă o privire.

— Poftim?

— Am pus în primul lot o otravă cu acțiune întârziată, care să le omoare pe toate femeile. Și pe toți spacșii.

— CE? răcnesc eu.

— Dar leacul este real, urmează Primarul. Am făcut-o pentru Todd. Am lăsat documentația în navă. Stăpâna Lawson o poate confirma cu ușurință. Ăsta, încuviințează din cap spre ea, este cadoul meu de despărțire pentru *tine*, Viola.

Revine cu ochii la mine și pe față îi este întipărit zâmbetul cel trist, foarte trist.

— Planeta aceasta va fi modelată de voi doi pentru mulți ani de-acum înainte.

Oftează adânc.

— Și eu, unul, continuă el, sunt mulțumit că nu va trebui s-o văd niciodată…

Se întoarce brusc și face un pas mare spre ocean, apoi altul și altul…

— Stai! strigă Viola după el…

Dar el nu se oprește, ci continuă să meargă cu pași mari, aproape alergând, și o simt pe Viola descălecând de pe Sup'rata și amândouă venind spre mine și ne uităm cum cizmele Primarului plescăie în apă, iar el înaintează, un val aproape că-l răstoarnă, dar își păstrează echilibrul…

Se răsucește să se uite în urmă, spre noi…

Vacarmul lui este tăcut…

Chipul lui este indescifrabil…

Și cu un grohăit, una dintre umbrele de sub apă iese la suprafață și totul nu-i decât un bot căscat, colți negri, solzi și mucozități îngrozitoare, și se repede spre Primar…

Răsucindu-și capul într-o parte, pentru a-i înșfăca trunchiul…

Și Primarul nu scoate niciun sunet când creatura uriașă îl izbește de nisip…

Și-l târăște înapoi sub ape…

Și ca un fulger…

El nu mai este.

{Viola}

— El nu mai este, spune Todd și eu împărtășesc toată îndoiala din glasul lui. A intrat în ocean. A intrat singur în ocean.

Răsuflă greoi, părând uluit și în același timp epuizat de ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Apoi mă vede pe mine, mă vede *cu adevărat*.

— *Viola*, spune el…

Și eu îl îmbrățișez și el mă îmbrățișează și nu mai trebuie să spunem nimic, absolut nimic.

Pentru că știm.

— S-a terminat, șoptesc eu. Nu pot să cred. S-a *terminat*.

— Cred că el a vrut cu adevărat să moară, spune Todd fără să-mi dea drumul din brațe. Cred că-ncercarea de-a controla absolut totul l-a distrus până la urmă.

Ne uităm amândoi la ocean și vedem creaturile uriașe care dau târcoale, așteptând să vadă dacă nu cumva Todd sau eu ne vom oferi în continuare. Sup'rata își vâră botul între noi, lovindu-l ușor pe Todd în față și spunând, ***Băiat mânz***, cu destul sentiment pentru a-mi aduce lacrimi în ochi. ***Băiat mânz.***

— Ce faci, fato? zice Todd și o freacă cu o mână pe nas, dar cu celălalt braț mă ține pe mine, după care chipul lui devine trist când îi citește Vacarmul. Ghindă, rostește el.

— L-am lăsat pe Bradley în urmă, spun eu. La fel ca pe Wilf și Lee, dar nu știu ce s-a întâmplat…

— Primarul a spus că domnul Tate i-a înșelat așteptările, zice Todd. A spus că și spacșii i-au înșelat așteptările. Asta nu poate fi decât un lucru bun.

Mă răsucesc în brațele lui și mă uit spre navă.

— Trebuie să ne întoarcem. Nu cred că te-a învățat cum s-o pilotezi, nu?

Apoi Todd rostește:

— Viola.

Iar felul cum o spune mă face să-l privesc din nou.

— Eu nu vreau să fiu ca Primarul, zice el.

— N-o să fii, clatin eu din cap. Asta-i imposibil.

— Nu, spune el, nu la asta mă refeream.

Și se uită în ochii mei.

Și o simt venind, simt forța care năvălește prin el, eliberată finalmente de prezența Primarului…

El își deschide Vacarmul.

Îl deschide, și-l deschide, și-l deschide…

Și acolo este el, în totalitate, deschis spre mine, arătându-mi tot ce s-a întâmplat, tot ce a simțit el…

Tot ce simte…

Tot ce simte pentru mine…

— Știu, rostesc eu. Te pot citi, Todd Hewitt.

Și el surâde în felul lui pieziș…

Și apoi auzim un sunet pe plajă, un sunet care vine dinspre locul unde copacii se întâlnesc cu nisipul…

(CERUL)

Betlmorul meu face ultimul salt pe plajă și pentru o clipă sunt amețit de ocean, de simpla lui imensitate care îmi umple vocea…

Însă betlmorul continuă să galopeze, îndreptându-se către așezarea abandonată a Poienii…

Și am ajuns prea târziu…

Părtașa Pumnalului este aici cu calul ei…

Însă Pumnalul nu se vede nicăieri…

Doar conducătorul Poienii cu uniforma ca o pată întunecată pe fundalul zăpezii și al nisipului, care a prins-o pe părtașa Pumnalului și o ține foarte aproape de el, întemnițând-o în brațele sale…

Așadar Pumnalul a murit…

Pumnalul nu mai este…

Și simt din cauza asta o pustietate surprinzătoare…

Deoarece până și cei pe care-i urăști lasă o absență când nu mai sunt…

Însă acelea sunt sentimentele Întoarcerii…

Și eu nu sunt Întoarcerea…

Eu sunt Cerul…

Cerul care a făcut pace…

Cerul care trebuie să-l ucidă pe conducătorul Poienii pentru ca să asigure pacea aceea…

Așa că gonesc înainte, iar siluetele din depărtare se apropie…

Și îmi ridic arma…

[Todd]

Mijesc ochii prin ninsoare, care se-ndesește de la o clipă la alta…

— Cine-i ăla? întreb.

— Nu-i un cal, zice Viola desprinzându-se de mine. Este un *betlmor*.

— Un betlmor? repet eu. Dar crezusem…

Și aerul îmi este smuls din plămâni…

(CERUL)

El o împinge pe fată într-o parte, când mă zărește apropiindu-mă, și am câmp deschis pentru tragere…

Aud înapoia mea o voce, care strigă ceva în depărtare…

O voce care strigă *Stai…*

Însă șovăielile au fost cele care mi-au pricinuit rău în trecut, momentele când am putut să acționez și n-am făcut-o…

Iar asta nu se va mai întâmpla și acum…

Cerul va acționa…

Conducătorul Poienii se întoarce spre mine…

Și voi acționa…

(dar…)

Apăs trăgaciul armei.

{Viola}

Todd scoate un sunet ca și cum lumea se frânge și se prinde cu mâna de piept…

De pieptul lui însângerat, care fumegă ars…

— TODD! urlu și sar spre el…

Și el cade pe spate în nisip, cu gura căscată de durere…

Însă printre buzele lui nu mai intră sau iese aer, ci se aud doar horcăituri sufocate, șuierate, din gât…

Și mă arunc peste el, ferindu-l de altă împușcătură dacă va sosi, mă întind către hainele lui care ard, care i se dezintegrează pe piept, vaporizându-se pur și simplu…

— TODD!

Și el mă privește în ochi, îngrozit, cu Vacarmul învolburându-i-se nebunește, scăpat de sub control, rotindu-se plin de teroare și panică…

— *Nu*, spun eu. *Nu nu nu nu nu*…

Și abia pot auzi tropăiturile copitelor betlmorului, care galopează spre noi…

Abia pot auzi alte tropăituri de copite în urma lor…

Aud vocea lui Ben răsunând peste nisip…

Stai, răcnește el…

— *Todd?* spun eu și-i smulg hainele topite de pe piept și văd arsura teribilă de dedesubt, pielea sângerând și bolborosind, iar horcăitura aceea groaznică din beregata lui nu se mai oprește, ca și cum mușchii pieptului au încetat să-i mai lucreze, ca și cum nu i-ar putea convinge să lucreze…

Ca și cum s-ar sufoca de moarte…

Ca și cum ar muri chiar acum, chiar aici pe plaja asta rece și acoperită cu zăpadă…

— *TODD!*

Și betlmorii se apropie de mine…

Și aud Vacarmul lui 1017, aud că el a tras cu arma…

Îl aud când își înțelege greșeala…

El crezuse că trăgea în Primar…

Dar nu fusese așa, *nu fusese așa*…

Și Ben îl urmează călare…

Cu Vacarmul precedându-l cu teamă…

Însă nu-l pot vedea decât pe Todd…

Nu-l pot vedea decât pe el, privindu-mă…

Cu ochii larg deschiși…

Cu Vacarmul spunând, *Nu, nu, nu acum, nu ACUM…*

Și apoi el spune *Viola?*

— Sunt aici, Todd, rostesc eu și glasul mi se frânge, țipând de disperare. Sunt *aici*!

Și el spune *Viola?* din nou…

Întrebător…

Întrebător ca și cum n-ar fi sigur că sunt acolo…

Iar apoi Vacarmul îi încetează complet…

Și el nu se mai zbate…

Și privind drept în ochii mei…

El moare.

Todd al meu moare.

Viitorul lumii

{Viola}

— TODD! urlu eu…

Nu…

Nu…

Nu…

Nu poate să fie mort…

Nu *poate* să fie…

— TODD!

Ca și cum rostirea numelui său ar anula realitatea, ar da timpul înapoi…

Ar reporni Vacarmul lui Todd…

Ar face ochii lui *să mă vadă*…

— TODD!

Îl strig din nou, dar este ca și cum aș fi sub apă și tot ce pot auzi este propria mea respirație în urechi și glasul meu articulându-i răgușit numele…

— *TODD!*

Altă pereche de brațe se suprapune peste brațele mele, Ben, care cade în nisip lângă mine, cu glasul și Vacarmul sfâșiindu-se în bucățele, rostind numele lui Todd…

Și el începe să ia pumni de zăpadă pe care o apasă pe rana lui Todd, încercând s-o răcească, să oprească sângerarea…

Dar este deja prea târziu…

El s-a dus…

El s-a dus…

Todd s-a *dus*.

Și totul din jur se derulează deodată foarte lent…

Sup'rata care zbiară ***Băiat mânz***…

Ben care-și apropie chipul de al lui Todd, ascultându-i răsuflarea, dar negăsind-o…

— *Todd, te rog!* îl aud spunând…

Dar parcă totul s-ar întâmpla la mare depărtare….

Acolo unde eu nu pot ajunge…

Și aud alți pași îndărătul meu, ca și cum în tot universul n-ar mai exista alte sunete…

1017…

A descălecat de pe betlmorul lui, cu Vacarmul clătinându-se de greșeala comisă…

Cu Vacarmul întrebându-se dacă a fost cu adevărat o greșeală…

Și mă întorc spre el…

(CERUL)

Ea se întoarce spre mine…

Și, deși n-are voce, văd destul ca să mă retrag un pas…

Ea se ridică în picioare…

Mă mai retrag un pas și las arma să-mi cadă pe nisipul acoperit cu zăpadă, dându-mi abia acum seama că o mai țineam în mână…

— *Tu!* scuipă ea și vine spre mine, iar clicurile dinspre gura ei sunt un sunet teribil, un sunet de furie, un sunet de *durere…*

N-am știut, arăt eu și continui să mă retrag. *Am crezut că el era conducătorul Poienii…*

(oare așa am crezut?)

— *Mincinosule!* zbiară ea. Te pot *auzi!* N-ai fost sigur. N-ai fost sigur și ai tras *oricum…*

Este o rană cauzată de o armă a Tărâmului, îi arăt. *Medicina Tărâmului l-ar putea salva…*

— E prea târziu! zbiară ea. L-ai omorât!

Mă uit pe lângă ea, la Sursa care ține Pumnalul în brațe, punându-i și mai multă zăpadă pe piept, știind că nu ajută la nimic, cu vocea sfâșiată de durere, cu glasul de om tânguindu-se din gura lui…

Și văd că este adevărat…

Am ucis Pumnalul…

Am ucis Pumnalul…

— TACI! urlă ea…

N-am vrut s-o fac, arăt eu, înțelegând prea târziu că este adevărat. *N-am vrut* **s-o fac.**

— Ei bine, *ai făcut-o!* Îmi aruncă ea din nou…

Apoi îmi zărește arma pe nisip, în locul unde i-am dat drumul…

{Viola}

Văd arma, bățul alb al spacșilor, care zace pe nisip, care zace acolo, albă pe zăpada albă…

Îl aud pe Ben plângând înapoia mea, rostind numele lui Todd, din nou și din nou, și propria inimă îmi este un ghem de durere în piept, atât de dureros, încât abia pot respira…

Dar văd arma…

Și mă aplec și o ridic…

Și o îndrept spre 1017…

El nu se mai retrage, ci mă privește cum o ridic…

Îmi pare rău, spune el și-și înalță puțin mâinile acelea prea lungi care l-au ucis pe Todd al meu…

— Părerile de rău n-o să-l învie, rostesc eu printre dinții încleștați și, cu toate că ochii îmi sunt plini de lacrimi, o limpezime uriașă coboară peste mine.

Simt în mâini greutatea armei. Simt în inimă intenția care-mi va îngădui s-o folosesc.

Deși nu știu cum.

— *Arată-mi! strig* spre el. *Arată-mi, ca să te pot omorî!*

Viola, aud îndărătul meu, glasul lui Ben sufocat de durere. *Viola, așteaptă…*

— *N-o* să aștept, rostesc eu cu glas dur, cu brațul care încă ține arma ridicată. ARATĂ-MI!

Îmi pare rău, repetă 1017 și chiar în furia mea pot să văd că este sincer, pot să văd că-i pare *cu adevărat* rău că a făcut-o, că oroarea lui față de fapta aceea crește și crește întruna, nu numai pentru ce i-a făcut lui Todd, ci și pentru ce va însemna pentru viitor greșeala lui, care va ajunge mult mai departe de aici, unde suntem doar noi, că este o greșeală pentru repararea căreia ar fi în stare de absolut orice…

Pot să văd toate astea…

Și nu-mi pasă…

(CERUL)

— Arată-mi! strigă ea. Dacă nu, mă jur pe Dumnezeu că te bat cu-asta până te-omor!

Viola, spune Sursa dinapoia ei, continuând să-l țină pe Pumnal în brațele sale, și mă uit în vocea lui…

Și inima Sursei este frântă…

Frântă în asemenea măsură, încât infectează totul, întinzându-se prin lumea de dincolo de el…

Deoarece atunci când Tărâmul jelește, noi jelim împreună…

Iar durerea lui mă copleșește, devine propria mea durere, devine durerea Tărâmului…

Și înțeleg întreaga dimensiune a greșelii mele…

O greșeală care poate ruina Tărâmul, o greșeală care ne poate costa pacea, o greșeală care poate distruge Tărâmul după tot ce am făcut pentru a-l salva…

O greșeală pe care Cerul n-ar fi trebuit s-o comită…

L-am ucis pe Pumnal…

L-am ucis în cele din urmă pe Pumnal…

Ceea ce am dorit de-atâta timp…

Și nu mi-a adus niciun câștig…

Doar știința pierderii pe care am cauzat-o…

O pot vedea scrisă pe fața celei fără voce…

Cea fără voce care ține în mâini o armă pe care nu știe cum s-o folosească…

Așa că-mi deschid vocea și-i arăt…

{Viola}

Vacarmul lui se deschide în fața mea și-mi arată exact cum să folosesc arma, unde să-mi pun degetele și cum să apăs, pentru a expedia fulgerul alb prin capăt…

Îmi arată cum să-l ucid…

Viola, îl aud din nou pe Ben înapoia mea. *Viola, nu poți să faci asta*.

— De ce n-aș putea? întreb eu, fără să privesc înapoi, ci stând cu ochii ferm ațintiți asupra lui 1017. El l-a ucis pe Todd.

Și dacă tu îl vei ucide pe el, spune Ben, *unde se va termina totul?*

Iar *asta* mă face să mă răsucesc spre el.

— Cum poți să spui așa ceva?! strig eu. Cum poți să spui așa ceva cu Todd acolo, în brațele tale?

Chipul lui Ben este contorsionat și închis, iar Vacarmul lui emite atâta durere, încât abia pot rezista să-l privesc…

Totuși, o spune…

Dacă îl vei ucide pe Cer, zice Ben, *va reîncepe războiul. Și noi vom muri, toți. Și apoi Tărâmul va fi ucis, în număr însemnat, de pe orbită. Și coloniștii care vor asoliza aici vor fi atacați de Tărâmul care a supraviețuit. Și apoi va fi…*

Nu mai poate continua pentru o secundă, însă se silește s-o spună cu propriul lui glas…

— Nu se va mai termina niciodată, Viola, zice el lipind capul lui Todd de pieptul său.

Întorc privirea spre 1017, care nu s-a clintit.

— El vrea s-o fac, spun eu. El *vrea* asta.

— El vrea să nu fie silit să trăiască cu greșeala pe care a comis-o, zice Ben. El vrea ca durerea să se sfârșească. Ar fi însă un Cer mult mai bun, știind pentru tot restul vieții lui cum se simte o asemenea greșeală.

— Cum poți vorbi așa? îl întreb uimită.

Pentru că eu îi aud, spune Ben cu Vacarmul lui. *Îi aud pe toți. Tot Tărâmul și toți* ***oamenii****, îl aud pe fiecare dintre ei. Și noi nu-i putem lăsa pur și simplu să moară, Viola. Nu putem. Asta-i exact ceea ce Todd a oprit azi aici. Exact…*

Apoi nu mai poate continua cu adevărat. Îl strânge pe Todd la piept. *Fiul meu,* spune el. *Fiul meu…*

(CERUL)

Ea se răsucește spre mine, continuând să mă țintească cu arma și acum degetele îi sunt așezate exact așa cum trebuie pentru a trage…

— Mi l-ai răpit pe Todd, zice ea și cuvintele ei rostite se întrerup adesea. Noi doi am parcurs atâta drum, *atâta* drum și am *învins!* Noi *AM ÎNVINS,* iar tu mi l-ai *răpit!*

Și nu mai poate spune nimic…

Îmi pare rău, arăt din nou…

Și nu este doar ecoul durerii Sursei…

Este propria mea durere…

Nu doar pentru felul cum am dat greș în rolul Cerului, pentru felul cum am pus în pericol întregul Tărâm după ce-i salvasem de la pericol…

Ci pentru viața pe care am luat-o…

Prima viață pe care am luat-o vreodată…

Și-mi amintesc…

Îmi amintesc Pumnalul…

Și pumnalul care i-a dat numele…

Pumnalul pe care l-a folosit pentru a ucide Tărâmul pe malul unui râu, un membru al Tărâmului care nu făcea altceva decât să pescuiască, care era nevinovat, dar Pumnalul l-a văzut ca pe un inamic…

Pumnalul l-a ucis…

Și a cărui ucidere a regretat-o în fiecare clipă de atunci…

Un regret ce a fost zugrăvit pe el în fiecare zi din lagărul de muncă, în fiecare zi în care a avut de-a face cu Tărâmul, regret care l-a înnebunit de furie când mi-a rupt brațul…

Regret care l-a făcut să mă salveze când au fost uciși toți din Povară…

Regret care acum este al meu, pentru a-l purta…

Pentru totdeauna…

Iar dacă pentru totdeauna înseamnă încă o răsuflare…

Atunci așa să fie…

Tărâmul merită mai bine…

{Viola}

1017 și-l reamintește pe Todd…

O pot vedea în Vacarmul lui, o pot vedea în timp ce arma îmi tremură în mâini…

Îl văd pe Todd înjunghiindu-l pe spacs cu pumnalul când l-am întâlnit pe malul râului…

Când Todd l-a ucis pe spacs, deși eu îi strigam să n-o facă…

Și 1017 își amintește cum *a suferit* Todd pentru asta…

Suferință pe care văd că 1017 o simte în sine…

Suferință pe care îmi amintesc că am simțit-o și eu după ce l-am înjunghiat pe Aaron în gât, sub cascadă…

Este teribil să ucizi pe cineva…

Chiar și atunci când crezi că merită…

Iar acum 1017 o știe la fel de bine ca Todd și ca mine…

Cum a știut Todd…

Inima îmi este frântă, frântă într-un fel în care nu se va mai tămădui niciodată, frântă într-un fel pe care-l simt că mă va omorî și pe mine, chiar aici, pe plaja asta idioată și înghețată…

Și știu că Ben are dreptate. Știu că, dacă-l voi ucide pe 1017, atunci nu va mai exista cale de întoarcere. Noi vom fi omorât un al doilea conducător al spacșilor, iar ei, cu numărul lor uriaș, îi vor ucide pe toți cei pe care-i vor putea găsi. Iar apoi, când vor sosi coloniștii…

Război fără sfârșit, moarte fără sfârșit…

Și acum eu trebuie să hotărăsc iarăși…

Să aleg dacă să ne afundăm mai mult în război ori să ieșim din război…

Anterior am ales greșit…

Și acesta să fie prețul pe care-l plătesc pentru că am ales greșit?

Este prea mare…

Este prea *mare*…

Dar dacă transform din nou totul în ceva personal…

Dacă-l pun pe 1017 să plătească…

Atunci lumea se schimbă…

Lumea se sfârșește….

Și nu-mi pasă…

Nu-mi *pasă*…

Todd…

Te rog, Todd…

Și, *Todd?* gândesc…

Și atunci înțeleg…

Cu inima îndurerată…

Că dacă-l ucid pe 1017…

Și războiul reîncepe…

Și noi suntem omorâți…

Cine și-l va reaminti pe Todd?

Cine își va reaminti ce a făcut el?

Todd…

Todd…

Și inima mi se frânge și mai mult…

Mi se frânge pentru totdeauna…

Și cad în genunchi în zăpadă și nisip…

Și urlu, fără cuvinte și pustie…

Și dau drumul armei.

(CERUL)

Ea dă drumul armei.

Arma cade pe nisip, nedescărcată.

Și astfel eu rămân Cerul.

Rămân vocea Tărâmului.

— Nu vreau să te văd, rostește ea fără să ridice ochii și cu glasul întrerupându-se. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Nu, arăt eu. *Nu, te înțeleg…*

Viola? arată Sursa…

— N-am făcut-o, îi spune ea. Însă, dacă-l mai văd vreodată, nu știu dacă voi mai fi în stare să mă opresc. Ridică ochii, dar se uită pe lângă mine, nu la mine, nu mă poate privi. *Pleacă* de-aici, spune ea. Pleacă de-aici!

Mă uit spre Sursă, însă nici el nu mă vede…

Toată durerea și tristețea lui, toată atenția îi este fixată asupra trupului fiului său…

— PLEACĂ! răcnește ea…

Și eu mă întorc, mă duc la betlmorul meu, apoi mai privesc o dată înapoi, Sursa este tot ghemuită deasupra Pumnalului și fata pe nume Viola se târăște încet spre el…

Excluzându-mă pe mine, silindu-se să nu mă vadă.

Și înțeleg.

Sui pe betlmor. Mă voi întoarce în vale, mă voi întoarce la Tărâm.

Și vom vedea ce ascunde viitorul acestei lumi pentru noi toți. Pentru Tărâm și pentru Poiană, deopotrivă.

Salvată prima dată azi prin acțiunile Cerului.

Salvată din nou prin acțiunile Pumnalului.

Salvată încă o dată prin acțiunile părtașei Pumnalului.

Și acum, după ce noi am făcut toate astea, va trebui să facem din ea o lume care să fi meritat să fie

salvată.

Viola? arată Sursa iarăși…

Și observ o nedumerire care-i crește prin durere…

{Viola}

Viola? repetă Ben.

Descopăr că nu mai pot sta în picioare, așa că trebuie să mă târăsc spre el și Todd, mă târăsc pe lângă picioarele Sup'ratei, care se foiește în tristețe, spunând, ***Băiat mânz, băiat mânz***, din nou și din nou.

Mă silesc să privesc chipul lui Todd, ochii lui încă deschiși.

Viola, repetă Ben, uitându-se la mine, cu fața brăzdată de lacrimi…

Dar ochii îi sunt deschiși, larg deschiși…

— Ce-i? spun eu. Ce este?

El nu-mi răspunde imediat, ci își apropie fața și mai mult de fața lui Todd, privind-o, apoi uitându-se mai jos, acolo unde se află propria lui mână peste zăpada pe care a îngrămădit-o pe pieptul lui Todd…

Poți…? zice Ben, apoi se oprește din nou și concentrarea îi traversează chipul.

— Ce să pot? întreb eu. *Ce* să pot, Ben?

El se uită la mine. *Poți să auzi asta?*

Clipesc nedumerită spre el și-mi aud doar propria răsuflare, bubuitul talazurilor, plânsetele Sup'ratei, Vacarmul lui Ben…

— *Ce* să aud?

Cred… spune el, apoi se oprește iarăși și ascultă.

Cred că-l pot auzi.

Ridică ochii spre mine. *Viola,* spune el. *Îl pot auzi pe Todd.*

Și se ridică deja în picioare, cu Todd în brațe…

— Îl pot auzi! strigă el, ridicându-și fiul în brațe. *Îi pot auzi vocea!*

SOSIREA

„— *Și se simte un fior în aer, fiule*, citesc eu, *și nu-i vorba doar despre apropierea iernii. Încep să-mi fac unele griji pentru zilele care ne așteaptă.*“

Mă uit spre Todd. El continuă să zacă, fără să clipească, neschimbat.

Dar la răstimpuri, când și când, Vacarmul i se deschide și o amintire răzbate la suprafață, o amintire cu mine și el când ne-am întâlnit prima dată cu Hildy sau cu el și Ben, și Cillian, când Todd era mai tânăr decât l-am cunoscut eu vreodată și ei trei au mers la pescuit în mlaștinile din apropierea vechiului Prentisstown, iar Vacarmul lui Todd pur și simplu *strălucește* de fericire…

Și inima îmi bate puțin mai repede de speranță…

Dar apoi Vacarmul îi pălește, iar el este iarăși tăcut…

Suspin și mă las pe spate în scaunul făcut de spacși, sub acoperământul unui cort mare făcut de spacși, lângă un foc făcut de spacși, toate acestea înconjurând o lespede din piatră făcută de spacși pe care se odihnește Todd și pe care s-a odihnit de când l-am adus de pe plajă.

Un teanc de leacuri spacse este prins peste pieptul lui rănit și ars…

Dar care se tămăduiește.

Și noi așteptăm.

Eu aștept.

Aștept să văd dacă el va reveni la noi.

În afara cortului, un cerc de spacși ne înconjoară fără să se clintească, iar Vacarmurile lor formează un fel de ecran protector. Ben spune că se numește Capătul Potecilor și că acolo a dormit el toate lunile acelea în timp ce i s-a vindecat rana de glonț, toate lunile când n-a fost văzut de nimeni, în pragul morții, rana de glonț care ar fi trebuit să-l fi omorât, dar n-a făcut-o mulțumită intervenției spacșilor.

Todd era mort. Am fost sigură în privința asta atunci, sunt sigură în privința asta acum.

L-am privit murind. L-am privit murind în brațele mele, ceva care mă tulbură chiar și acum, de aceea nu mai vreau să vorbesc despre asta…

Însă Ben a pus zăpadă pe pieptul lui, răcindu-l repede, răcind arsurile teribile care-l paralizau, răcind un Todd deja înghețat, un Todd deja *epuizat*, care luptase cu Primarul, și Ben spune că Vacarmul lui Todd s-a oprit probabil întrucât Todd se obișnuise să nu-l mai emită, astfel încât Todd nu murise de fapt, ci mai degrabă *se decuplase* de șoc și de frig, după care răceala suplimentară a zăpezii îl menținuse suficient cât să nu moară cu adevărat…

Dar eu știu altceva.

Eu știu că el ne-a părăsit, știu că n-a vrut să ne părăsească, știu că s-a străduit cât a putut de mult să rămână, dar știu că ne-a părăsit.

Eu l-am privit ducându-se.

Dar poate că nu s-a dus departe.

Poate că eu l-am ținut acolo, poate că eu și Ben am făcut-o, suficient cât să nu ajungă prea departe.

Nu atât de departe încât să nu mai poată reveni.

Ești obosită? întreabă Ben, intrând în cort.

— Sunt bine, spun eu și pun jos jurnalul mamei lui Todd, din care i-am citit în fiecare zi în ultimele săptămâni, sperând că mă va auzi.

În fiecare zi, sperând că el va reveni din locul necunoscut unde a plecat.

El ce face? întreabă Ben, apropiindu-se de Todd și punându-i o mână pe braț.

— La fel.

Ben se întoarce către mine. *Își va reveni, Viola. O să vezi.*

— Așa sperăm.

Eu am revenit. Și nu te-am avut pe tine, care să mă chemi.

Îmi feresc ochii.

— Tu ai revenit schimbat.

1017 a sugerat Capătul Potecilor, iar Ben a fost de acord cu el și, deoarece Noul Prentisstown nu mai era decât un lac nou la baza unei cascade noi, întrucât

alternativa ar fi fost să-l ținem pe Todd într-un pat din navă până la sosirea convoiului — o metodă susținută destul de energic de Stăpâna Lawson, care conduce acum practic tot ce nu-i lasă pe Wilf sau Lee să conducă — , eu am fost de acord, șovăielnic, cu Ben.

Care încuviințează la auzul cuvintelor mele și îl privește din nou pe Todd. *Mă aștept ca și el să fie schimbat.* Apoi îmi zâmbește. *Se pare totuși că eu mă descurc bine.*

Mă uit la Ben în fiecare zi și mă întreb dacă nu cumva văd viitorul Lumii Noi, dacă toți bărbații se vor încredința până la urmă în mod total vocii planetei, păstrându-și individualitatea, însă acceptând în același timp toate individualitățile celorlalți, și se vor alătura de bunăvoie spacșilor, se vor alătura restului lumii.

Nu toți bărbații o vor face, știu asta, ținând seama cât de mult au prețuit leacul.

Și ce se va întâmpla cu femeile?

Ben este sigur că femeile *dețin* Vacarmul, iar dacă bărbații îl pot reduce la tăcere pe al lor, de ce n-ar putea femeile să-l exprime sonor pe al *lor*?

El se întreabă dacă eu aș fi dispusă să încerc asta?

Nu știu.

De ce nu putem noi învăța să trăim cu felul în care suntem? Și indiferent ce ar alege cineva pentru sine să fie acceptat de restul?

Indiferent cum ar sta lucrurile, în curând vom dispune de 5 000 de oportunități pentru a afla.

Convoiul tocmai a confirmat, spune Ben. *Acum o oră, navele au intrat pe orbită. Ceremonia asolizării se va desfășura azi după-amiază, așa cum s-a stabilit.* Arcuiește o sprânceană spre mine. *Vii?*

Îi zâmbesc.

— Bradley mă poate reprezenta foarte bine. *Tu* te duci?

El îl privește pe Todd. *Trebuie s-o fac,* răspunde. *Trebuie să-i prezint Cerului. Îmi place sau nu, eu sunt legătura dintre coloniști și Tărâm.* Îndepărtează o șuviță de păr de pe fruntea lui Todd. *Dar după aceea mă voi întoarce imediat aici.*

Nu am plecat de lângă Todd de când l-am adus aici și n-o voi face până nu se va trezi, nici chiar pentru noii coloniști. Ba chiar am silit-o pe Stăpâna Lawson să vină la mine, pentru a-i confirma spusele Primarului despre leac. Ea l-a testat în fel și chip și el a zis adevărul. Toate femeile sunt sănătoase acum.

1017 nu este însă.

Infecția pare să se răspândească mai lent prin el și refuză să ia leacul, spunând că va suferi durerile benzii până se va trezi Todd, ca amintire a toate care au fost, a toate care *aproape* au fost și la care niciunul dintre noi n-ar mai trebui să se întoarcă vreodată.

N-am ce-i face. Sunt puțin mulțumită că încă îl doare.

Cerul ar dori să vină în vizită, spune Ben nepăsător, ca și cum ar putea citi deja Vacarmul pe care nu-l am.

— Nu.

El a aranjat toate astea, Viola. Dacă-l vom recăpăta pe Todd…

— „Dacă“, zic eu. Ăsta-i cuvântul-cheie, nu?

Așa va fi, spune el. ***Așa** va fi.*

— Bine, zic eu. Când va fi așa, îl vom întreba pe Todd dacă dorește să-l vadă pe spacsul din cauza căruia a ajuns aici.

Viola…

Surâd pentru a-l opri să reînceapă discuția pe care am purtat-o deja de douăzeci de ori. O discuție în contradictoriu despre faptul că încă nu-l pot ierta pe 1017.

Și poate că nu-l voi putea ierta niciodată.

Știu că el așteaptă adesea în exteriorul Capătului Potecilor, pentru a-l întreba pe Ben cum este Todd. Îl pot auzi uneori. În chiar clipa asta însă n-o pot auzi decât pe Sup’rata, care paște iarbă și-l așteaptă răbdătoare împreună cu noi pe băiatul ei mânz.

Cerul va fi un conducător mai bun după toate astea, zice Ben. *Poate că vom fi chiar în stare să conviețuim cu ei în pace. Poate chiar în paradisul pe care l-am dorit mereu.*

— *Dacă* Stăpâna Lawson și convoiul refac leacul pentru Vacarm, spun eu. *Dacă* bărbații și femeile care

vor asoliza nu se vor simți amenințați de superioritatea numerică uriașă a băștinașilor. *Dacă* va exista mereu suficientă hrană…

Încearcă să ai și speranțe, Viola, zice el.

Din nou cuvântul acela.

— Am speranțe, spun eu. Dar în clipa asta i le dau pe toate lui Todd.

Ben revine cu privirea la fiul său. *El se va întoarce la noi.*

Încuviințez din cap în semn de aprobare, totuși noi nu știm că așa va fi, nu suntem siguri.

Dar sperăm.

Și speranța aceea este atât de fragilă, încât mi-e frică de moarte să nu-mi scape.

Așa că tac din gură.

Și aștept.

Și sper.

La ce parte ai ajuns? întreabă Ben, arătând spre jurnal.

— Mă apropii iarăși de sfârșit.

El se îndepărtează de Todd și se așază în celălalt scaun spacs de lângă mine. *Citește-l până la capăt,* zice el. *Apoi o putem lua iarăși de la început, când mama lui era plină de optimism.*

Pe chipul lui se vede un surâs, iar în Vacarm există atât de multă speranță afectuoasă, încât îmi este imposibil să nu-i zâmbesc.

Te va auzi, Viola. Te va auzi și se va întoarce la noi.

Și ne uităm din nou la Todd, întins pe lespedea din piatră, încălzit de foc, cu alifii spacse pentru tămăduire peste rana din piept, cu Vacarmul apărând și dispărând din auz ca un vis abia amintit.

— Todd, șoptesc eu. Todd?

Apoi ridic iarăși jurnalul.

Și continui să citesc.

Așa este bine?

Clipesc și sunt într-o amintire, ca asta de-aici, într-o sală de clasă din vechiul Prentisstown, înainte ca Primarul Prentiss să fi închis școala, și noi învățăm despre motivul pentru care coloniștii au venit aici…

Iar în amintirea asta, ea și cu mine dormim într-o moară de vânt abandonată, imediat după ce-am părăsit Farbranch, iar stelele răsar și ea-mi cere să dorm afară, fiin'că Vacarmul meu o ține trează…

Acum sunt cu Manchee, cu câinele meu sclipitor de isteț, când el ia în bot tăciunele arzător și-ncepe să aprindă un foc, focul care-mi va-ngădui să salvez…

Lasă-mă să salvez…

Ești acolo?

Ești *acolo*?

(*Viola?*)

Și apoi uneori sunt amintiri ale unor lucruri pe care nu le-am văzut niciodată…

Familii spacse în colibe, într-un deșert vast despre care nici măcar n-am știut că exista, dar care acum, chiar aici, când stau în el, știu că-i de cealaltă parte a Lumii Noi, pe cât de departe poți s-ajungi, dar eu sunt în interiorul vocilor spacse și aud ce spun ei, *văd* ce spun ei, *înțeleg* chiar dacă limba nu-i a mea și pot să văd că ei știu despre oamenii de pe cealaltă parte a planetei, că ei știu despre noi tot ce știu spacșii de lângă noi, că vocea planetei îi dă ocol, ajunge-n toate colțurile și dacă noi am putea…

Sau aici, aici sunt pe un deal lângă cineva a cărui față aproape c-o recunosc (Luke? Les? Lars? Numele lui este acolo, chiar acolo, dar nu pot ajunge

la el…), dar îi recunosc orbirea și recunosc chipul bărbatului de lângă el, despre care știu că *vede* pentru el, și ei iau armele de la o armată și le sigilează într-o mină și-ar prefera să le distrugă pe toate, dar glasurile din jurul lor vor ca armele să fie acolo, pentru orice eventualitate, pentru eventualitatea în care lucrurile nu merg bine, dar bărbatul care vede îi spune bărbatului orb că există oricum speranță…

Sau aici, de asemenea, aici privesc de pe un deal cum o navă uriașă, mai mare decât un oraș întreg, zboară pe deasupra capetelor și se apropie de asolizare…

Și-n același timp am o amintire în care sunt lângă albia secată a unui pârâu și un prunc spacs se joacă acolo și din pădure apar oameni și ei o târăsc pe mamă și copilul plânge și oamenii se-ntorc și-l iau și-l încarcă într-o căruță cu alți copii și știu că asta-i o amintire care nu-mi aparține și că pruncul este, pruncul spacs este…

Și uneori este doar beznă…

…uneori nu există decât glasuri pe care nu le pot auzi, glasuri aflate dincolo de percepția mea și sunt singur în beznă și simt ca și cum aș fi fost aici de mult, mult timp și eu…

Uneori nu-mi mai pot reaminti numele meu…

Ești acolo?

Viola?

Și nu-mi amintesc cine este Viola…

Doar că trebuie s-o găsesc…

Că ea este singura care mă va salva…

Este singura care *poate*…

Viola?

Viola?

„*...băiatul meu, băiatul meu frumos*…“

Și acolo!

Uite-așa!

Uneori apare-n mijlocul beznei, în mijlocul amintirilor, în mijlocul

locului în care mă aflu, în care fac ceea ce fac, uneori chiar în mijlocul milionului de glasuri care creează pământul pe care păşesc…

Uneori aud…

„*...Mi-aş fi dorit ca tatăl tău să fie şi el aici şi să te vadă, Todd...*“

Todd…

Todd…

Ăsta-s eu…

(Cred…)

(Da…)

Şi glasul acela, glasul care spune cuvintele astea…

„*...spune «na» si «nu» cât vrei tu, Todd. Promit că nu te voi corecta niciodată...*“

Ăsta este glasul Violei?

Este?

(Tu eşti?)

Pentru că-l aud mult mai des în ultima vreme, mai des pe măsură ce trec zilele, pe măsură ce eu zbor prin amintirile astea şi spaţii şi bezne…

Îl aud tot mai des printre celelalte milioane…

„*... Mă chemi şi eu o să-ţi răspund...*“

O să-ţi răspund…

Todd o să-ţi răspundă…

Viola?

Tu mă chemi?

Continuă să mă chemi…

Continuă s-o faci, continuă să vii să mă salvezi…

Deoarece cu fiecare zi eşti mai aproape…

Aproape pot să te-aud…

Aproape pot…

Tu ești?

Noi suntem?

Asta-i ce-am făcut noi?

Viola?

Continuă să mă chemi…

Și eu voi continua să te caut…

Și te voi găsi…

Poți să-ți pui viața chezaș…

C-o să te găsesc…

Continuă să mă chemi, Viola…

Pen’că iată, vin.

Table of Contents

ÎNCEPUTUL
- Două bătălii
- Și o a treia

A DOUA ȘANSĂ
- CALMUL
- Înainte
- Furtuna
- Arme de război

CONTROLEAZĂ-TE
- Jos în vale
- Îmbrățișarea Tărâmului
- Apropierea
- Așteptarea

ALIANȚĂ
- Vorbind cu inamicul
- Capătul Potecilor
- Procesul de pace
- Cele fără voce

MESAGERUL
- Delegația
- Părtașa
- Negocieri
- Îmi ridic pumnalul

VIAȚA ÎN TIMP DE PACE
- Zile de glorie
- Sursa
- Separări
- Sosirea viitorului

SFÂRȘITUL LUMII NOI
- Bătălia finală
- Viitorul lumii

SOSIREA

Table of Contents

ÎNCEPUTUL 10
- Două bătălii 11
- Și o a treia 68

A DOUA ȘANSĂ 75
- CALMUL 76
- Înainte 96
- Furtuna 102
- Arme de război 128

CONTROLEAZĂ-TE 134
- Jos în vale 135
- Îmbrățișarea Tărâmului 160
- Apropierea 166
- Așteptarea 193

ALIANȚĂ 199
- Vorbind cu inamicul 200
- Capătul Potecilor 218
- Procesul de pace 225
- Cele fără voce 247

MESAGERUL 254
- Delegația 255
- Părtașa 277
- Negocieri 283
- Îmi ridic pumnalul 306

VIAȚA ÎN TIMP DE PACE 312
- Zile de glorie 313
- Sursa 339
- Separări 345
- Sosirea viitorului 380

SFÂRȘITUL LUMII NOI 385
- Bătălia finală 386

Viitorul lumii 457
SOSIREA 466